

ДИЙН КУНЦ ОТВЪДНИ ОЧИ

Превод от английски: Елена Павлова, 2014

chitanka.info

*Тази книга се посвещава на
Тим и Серина Пауърс
и на
Джим и Вики Блейлок,
понеже са събрата лозарски труженици, а и понеже
ми се стори удачно странна история като тази да бъде
посветена на странни хора.*

*И рекох си, че някой сред чираците на
природата е творил човеци и не се е справил,
защото те човешкото наподобяваха противно.*

Шекспир

*Надеждата е опора,
която крепи света.
Надеждата е сън
за пробудения човек.*

Плиний

Стари

*Аз съм на страната на грешника, който
утвърждава, че сам по себе си животът е
ценност.*

Оливър Уендъл
Холмс-младши

ЧАСТ ПЪРВА

ОТВЪДНИ ОЧИ

*Напевът тъжен, усмирен на естеството
ни човешко...*

Уилям Уърдсуърт

*Човечността невинаги се крие в
красотата. Някои от най-ужасните убийци са
хубави. Човечността не е винаги и в онова, което
звучи добре и приляга добре на ухото, щото сред
викачите всеки може да омагьоса змия, ама сред
глашатаите има такива, дето не са особено
човечни. Проява на човечност е, ако той е там,
когато имаш нужда от него, когато те приеме
под покрива си, когато има да ти каже искрена
мила дума, когато с него не се чувстваш
самотен, когато приеме твоята битка като
своя. Това е то човечността, ако искате да
знаете. И ако имахме малко повече от нея в
нашия свят, може би щяхме да можем да се
измъкнем от кошницата, в която сме
натикани... или поне да спрем да я носим право
към Ада, както правим от толкоз време насам.*

Неизвестен
панаирджийски глашатай

ПЪРВА ГЛАВА

ЛУНАПАРКЪТ

Това беше годината, в която те убиха президента ни в Далас. С това настъпи край на невинността, край на определен начин на мислене и битуване, и някои паднаха духом и твърдяха, че иде също тъй и смъртта на надеждата. Но макар сипещите се есенни листа да разкриват скелетоподобни клони, пролетта отново облича дърветата. Ако умре любима баба, като компенсация за загубата нейното внуче навлиза в света силно и любопитно. Когато свърши един ден, започва следващият. В безкрайната вселена не съществува окончателен завършек, а надеждата със сигурност няма такъв. От пепелището на древните епохи се поражда нова ера и рождението е надежда. Годината, последвала тази на убийството, щеше да ни донесе „Бийтълс“, нови посоки в модерното изкуство щяха да променят начина, по който гледаме на света около нас, както и началото на освежително недоверие в правителството. И ако и в нея да се гнездеше заразното семе на война, това само щеше да ни послужи за урок, че — също като надеждата — ужасът и болката, и отчаянието са постоянни спътници в този живот: урок, който никога не губи стойността си.

Влязох в лунапарка на шестия месец на седемнайсетата си година, в най-тъмните часове на нощта, един четвъртък през август, повече от три месеца преди онази смърт в Далас. По време на следващата седмица онова, което ми се случи, щеше да промени живота ми в такава дълбочина, колкото и едно убийство може да трансформира бъдещето на цяла нация, макар че при пристигането ми пустото увеселително трасе с нищо не приличаше на място, където да ме очаква Съдбата.

В четири заранта атракционите на лунапарка бяха затворени от вече почти четири часа. Лунапарковците бяха спрели виенското колело, бомбардировача гмуркач, „Клати-върти“ и всички други забавления. Бяха затворили игрите с награди, закусвалните, цопникофите, салоните за покер, бяха изключили лампите и спрели музиката, и бяха сгънали шарената магия. Тръгнаха ли си

паричковците, лунапарковците се прибираха при пътническите си фургони, паркирани на голяма поляна южно от панаира. Сега татуираният мъж, джуджетата, дребосъците, шмекерите, девойките от шоуто с момичетата, викачите, операторите на „Събори-бутилка!“ и „Хвърли-пръстен“, мъжът, който си изкарваше хляба с направата на захарен памук, жената, която топеше ябълки в карамелен сос, брадатата дама, триокият тип и всички останали спяха или се бореха с безсънието, или пък правеха любов все едно са обикновени граждани — а в този свят представляваха именно това.

Луната в третата си четвърт се пързеляше странешком по небето и все още бе достатъчно високо да хвърля бяла призрачна светлина, която изглеждаше анахронизъм в горещите, влажни, гробарски часове на августовската нощ в Пенсилвания. Докато крачех през панаира и вкусах атмосферата му, забелязах колко странно бели изглеждат собствените ми длани под това ледено сияние, все едно ръцете на мъртвец или призрак. Точно тогава долових за първи път и прокрадващото се присъствие на Смъртта сред атракционите и будките и смътно осъзнах, че този лунапарк ще е мястото на убийство и много пролята кръв.

Окачените високо гирлянди от пластмасови знаменца висяха отпуснати в горещината; ако ги милваше слънчева светлина или ги заливаше главозамайващото сияние на десет хиляди панаирни лампи, представляваха ярки триъгълници, но сега цветовете им бяха източени и флагчетата приличаха на ята сънени прилепи, увиснали над покритата с дървени стружки алея. Подминах безмълвната въртележка, на която неподвижният табун бе спрял насред препускането си — черни жребци, бели кобили, петнисти и сиви кончета, мустанги, — всички се бяха втурнали напред, без да помръдват, сякаш реката на времето се разтваряше около тях. Тук и там нишки лунни лъчи полепваха като тънка струя металическа боя по приковаващите конете месингови тръби, но на странната им светлина месингът изглеждаше сребърен и студен.

При пристигането си заварих портите на панаирния парцел затворени и бях прескочил високата ограда, която го заобикаляше. Сега усещах смътна вина — чувствах се като крадец в търсене на плячка, твърде странно усещане, понеже не бях крадльо и не хранех престъпни намерения към никого в панаира.

Вярно, бях убиец, издирван от полицията в Орегон, но не изпитвах вина за кръвта, която бях пролял там, на другия край на континента. Бях убил чичо си Дентън с брадва, понеже не ми стигаха силите да го довърша с голите си ръце. Не ме измъчваха нито разкаяние, нито вина, защото чичо Дентън беше един от тях.

Полицията обаче *наистина* ме преследваше и нямаше как да знам дали трите хиляди мили бягство ми бяха спечелили безопасност. Вече не използвах истинското си име, Карл Станфиъс. В началото се бях наричал Дан Джоунс, после Джо Дан, след това Хари Мърфи. Сега бях Слим Маккензи и възнамерявах да си остана Слим за известно време; харесваше ми как звучи. Слим Маккензи. Беше точно от този тип имена, които би могъл да носи най-добрият приятел на Джон Уейн в някой от уестърните на Дука. Бях оставил косата си да поизрасте, макар че си беше все тъй кестенява. Нямаше как да променя вида си с кой знае какво, освен да остана на свобода достатъчно дълго, за да извае времето друг човек от мен.

Това, което се надявах да намеря в лунапарка, бяха убежище, анонимност и място за спане, три редовни хранения на ден, а също и джобни — възнамерявах, разбира се, да спечеля всичко това. Въпреки че бях убиец, бях най-малко опасният десперадо, напускал някога Запада.

Но все пак онази първа нощ се чувствах като крадец и очаквах някой да вдигне тревога, да изтърчи срещу мен през лабиринта от атракциони, щандове за хамбургери и будки за захарен памук. Из лунапарка би трябвало да обикалят поне двама пазачи, но когато проникнах вътре, не забелязах никого. Вслушан за отзвук от патрулната кола, продължих нощната си обиколка на знаменитата централна алея на панаира на „Сомбра Брадърс“, второто по размери пътуващо представление в страната.

Накрая спрях при гигантското виенско колело, у което мракът бе предизвикал зловещо превъплъщение: в сиянието на луната, в този мъртвешки час, то не приличаше на машина, особено пък на апарат, предназначен за забавление, а създаваше впечатление, че е скелет на огромен предисторически звяр. Напречните греди, подпорите и кръстосаните спици спокойно биха могли да не са от дърво и метал, а парчета кост от калций и други минерали, последни останки от разложен левиатан, изхвърлен от древното море на самотен бряг.

Застанал в сложната мрежа от лунни сенки, хвърляни от този въображаем фосил от палеолита, погледнах към увисналите неподвижно черни гондоли с по две седалки и осъзнах, че това колело ще изиграе роля в жизненоважно събитие от живота ми. Не знаех как, защо или кога, но знаех без съмнение, че точно тук ще се случи нещо знаменателно и ужасно. *Знаех.*

Достоверните предсказания са част от дарбата ми. Не най-важната част. Нито пък най-полезната, изумителната или страховитата. Притежавам и други специални способности, които използвам, но не разбирам. Тези умения извайват живота ми, но не мога да ги контролирам или да ги задействам по своя воля. Притежавам „отвъдни“ очи.

Вгледан нагоре към виенското колело, всъщност не виждах подробности от намиращото се в бъдещето зловещо събитие, но бях залят от вълна вледеняващи усещания, всепоглъщащи впечатления за ужас, болка и смърт. Олюлях се и за малко да падна на колене. Не можех да дишам и сърцето ми тупкаше диво, а тестисите ми се бяха стегнали и за момент имах чувството, че ме е ударила светкавица.

След това цунамито отмина и последните капки парапсихична енергия се оттекоха от мен, като оставиха след себе си само слаби, едва доловими вибрации, които биха могли да бъдат усетени само от друг с подобни способности — зловещи трептения, излъчвани от колелото, което сякаш сипеше във всички посоки частици от съхранена в него мъртвешка енергия, досущ както натежалото преди буря небе зарежда деня с притеснително напрежение много преди първата стрела на светкавица и тътен на гръм.

Отново можех да дишам. Сърцето ми забави ход. Много преди да стъпя на централната алея горещата, гъста като супа августовска нощ бе покрила лицето ми с мазен влажен слой, но сега от мен буквално се лееше пот. Вдигнах тениската, с която бях облечен и си попих лицето.

Отчасти с надеждата по някакъв начин да успея да проясня тези замъглени ясновидски усещания за опасност и да видя какво точно насилие дебне в бъдещето, а и донякъде защото бях твърдо решен да не се оставям да ме притесни аурата на зло, която бе полепнала по голямата машина, смъкнах раницата, която носех, размотах спалния си чувал и се приготвих да прекарам последните часове на нощта точно тук, в бледата мрежа от пурпурночерни сенки и сиво-пепелива лунна

светлина, с надвисналото над мен колело. Въздухът бе толкова задушен и горещ, че използвах спалния чувал само за матрак. Легнах по гръб, взрях се в надвисналото над мен съоръжение, след това в звездите, които се виждаха отвъд облия му хълбок и надничаха между подпорите. Колкото и да се стараех, не долових нищо повече от бъдещето, но пък видях смиряващо множество звезди и се замислих за необятността на Космоса, така че се почувствах по-самотен от всякога.

Бе минал по-малко от четвърт час, преди да се унеса и, точно когато очите ми щяха да се затворят, дочух отзвук от движение по празната алея недалеч от мен. Разнесе се сухо пукане, сякаш някой бе настъпил захвърлена бонбонена хартийка. Надигнах се и се вслушах. Пукането спря, но го последва тупкането на тежки стъпки по добре отъпкана пръст.

Миг по-късно иззад една палатка пристъпи обвит в здрач силует, потъна в мрака от другата страна на виенското колело на няма и двайсет крачки от мен, и се появи отново на лунната светлина при „Гъсеницата“. Беше мъж и то доста едър — освен ако здрачът, досущ обемисто палто, не му придаваше измамно уголемен вид. Забърза нататък, без да ме забележи. Мернах непознатия само за миг, не видях дори лицето му, но скочих на крака, разтреперан и внезапно вкочанен от студ при все августовската жегата, защото, въпреки че не бях разгледал мъжа добре, и зърнатото стигаше поток от страх да зацвърчи по протежение на гръбнака ми.

Мъжът беше един от *тях*.

Измъкнах скрития в ботуша ми нож. Докато въртях острието в ръка, по режещия му ръб плъзнаха езичета призрачни лунни лъчи.

Поколебах се. Заповядах си да си събирам нещата и да се махам, да напусна това място и да потърся убежище другаде.

Само дето ми беше писнало да бягам и се нуждаех от място, което да нарека свой дом. Бях уморен и замаян от твърде много шосета, твърде много градчета, твърде много непознати и твърде много промени. През изминалите няколко месеца бях работил в половин дузина шатри и парцалки, дъното на панаирджийския бизнес, и се бях наслушал колко по-хубав е животът, ако се закачиш за компания от рода на „И. Джеймс Стрейтс“, „Вивона Брадърс“, „Роял Американ“ или представлението на „Сомбра Брадърс“. А сега, докато вървах по централната им алея в тъмното, поглъщайки и физически, и

парапсихични впечатления, исках да остана. При все лошата аура на виенското колело, при все предчувствията за предстоящото убийство и кръвопролитие в идните дни, бригадата на „Сомбра“ излъчваше и други, по-приятни еманации и усещях, че тук ще намеря и щастие. Исих да остана повече от всичко друго, което някога съм желал.

Имах нужда от дом и приятели.

Бях само на седемнадесет.

Но ако щях да пускам корени тук, *той* трябваше да умре. Не смяхах, че ще съм способен да живея в панаира, като знам, че наблизко е свил гнездо и някой от *тях*.

Отпуснах ножа покрай хълбока си.

Тръгнах след непознатия — покрай „Гъсеницата“ и задната част на „Клати-върти“, прекрачвах дебели електрически кабели, опитвах се да избегна стъпването върху боклук, който би могъл да издаде пред него присъствието ми така, както *той* се бе разкрил за мен. Напредвахме към тъмния, тих център на лунапарка.

ВТОРА ГЛАВА

ТАЛАСЪМЪТ

Той беше замислил нещо лошо — но това е присъщо за вида му. Бързаше през архипелага на нощта, претичваше през островите на лунната светлина и пред тях предпочиташе дълбоките езера от мрак, като се поспираше само там, където трябваше да се озърне, прескачайки от едно прикритие към друго, като постоянно се оглеждаше през рамо, ала така и не ме забеляза или усети.

Последвах го безшумно през центъра на увеселителния парк, не към някое от успоредните съоръжения, а през атракционите и покрай опакото на будки с игри и освежителни напитки, покрай „Камшика“, между „Тип-топ“ и „Вихъра“, наблюдавах го от прикрития, осигурени от спящи бензинови генератори, камиони и разнообразно оборудване, разпръснато по протежение на парцела. Както се оказа, мъжът се беше запътил към открития павилион с „Блъскащи колички“, където за последен път се поспря да се огледа, след това се изкачи по двете стъпала, откачи куката на портичката и пристъпи под тавана от електрифицирана мрежа и сред малките колички, застинали паркирани там, където са ги изоставили последните им шофьори, разпръснати от единия край на дървения под до другия.

Вероятно можеше да се скрия в близките сенки, откъдето да наблюдавам известно време, докато не добия някаква представа за намеренията на непознатия. Предполагам, че това щеше да е най-умният курс на действие, защото в онези дни знаех за врага по-малко, отколкото сега, и може би щях да извлека полза и от най-безполезното допълнение към скромния ми набор познания. При все това омразата ми към таласъмите — единственото название сред всички възможни, което според мен прилягаше на вида им — бе надмината само от страха и се притеснявах, че отлагането на сблъсъка може да подкопае смелостта ми. Потаен като сянка — умение, което не бе сред специалните ми дарования, а по-скоро последствие от това да си на седемнадесет и жилав, и в отлична физическа форма, — аз се приближих до „Блъскащите колички“ и последвах таласъма вътре.

Двуместните колички бяха малки, стигаха ми едва до над коленете. От задната част на всяка стърчеше прът, който опираше в мрежата на тавана, захранваше се по нея и позволяваше на шофьора да се блъска яростно с други маниакално пилотирани возила. Когато паричковците се тълпяха по алеята, областта около блъскащите се колички беше едно от най-шумните места на панаира и въздухът гърмеше от писъци и бойни викове, но сега тук бе неестествено тихо, също като при вкаменения препускащ табун коне при въртележката. Да напредваш незабелязано не беше лесно, понеже ниските возилца практически не предлагаха прикритие, а и защото издигнатият под беше от дърво и празното пространство под него даваше възможност на всяка стъпка да отеква в спокойния нощен въздух.

Врагът неволно ми съдействаше, понеже се беше съсредоточил настървено върху дейността, каквато и да беше тя, довела го сред подвластния на луната панаир, и по време на придвижването насам бе проявявал много повече предпазливост, отколкото сега. Коленичеше зад една количка горе-долу в средата на правоъгълния павилион, свел глава над фокуса на лъча на фенерче.

При промъкването ми напред кехлибареният отблясък от лампите потвърди, че става дума за наистина голям екземпляр, с дебел врат и широки рамене. Видимо добре замускуленият му едър гръб се очертаваше релефно под изпънатата и прилепнала тъкан на карираната му риза в жълто и кафяво.

Освен фенерчето си беше донесъл и платнена торба с инструменти, която беше размотал и разположил на пода до себе си. Поставените в отделни джобчета инструменти хвърляха отблясъци, когато при потрепването на фенерчето лъчът се плъзваше по тях и отскачаше от гладките им полирани повърхности. Таласъмът работеше бързо, вдигаше много малко шум, но мекото подраскване и цъкване, и стържене на метал върху метал стигаха да прикрият равномерното ми приближаване.

Възнамерявах да се прикривам до около шест фута от врага, после да му се нахвърля и да забия острието си в шията му, като търся и прережа югуларната му вена, преди да осъзнае, че вече не е сам. Но все пак въпреки шума, който създаваше, и въпреки тихите ми като на котка крачки все още се намирах на дванайсет или петнайсет фута от него, когато мъжът внезапно осъзна, че го наблюдават, вдигна глава от

загадъчното си занимание, обърна се и се втренчи в мен, изумен и ококорил очи.

Подпря фенерчето „Евъреди“ на дебелата гумена броня на колата и лъчът му блисна светлина върху лицето на таласъма, по-силно върху брадичката и по-бледо към челото, изкривяваше чертите и хвърляше странни сенки над изпъкналите скули, а ярките очи на врага ми привидно бяха фанатично хлътнали. Без гротескните ефекти на лъча той все пак щеше да изглежда суров и жесток благодарение на изпъкналото си чело, веждите му се бяха сраснали над широкия нос, долната му челюст бе издадена напред, устата му бе тънка като конец и поради твърде масивните му черти, сред които бе хлътнала, изглеждаше още по-тясна, отколкото бе в действителност.

Държах ножа покрай хълбока си, а позата, в която се намирах, го скриваше от погледа на таласъма, така че той все още не бе осъзнал в каква огромна опасност се намираше. С безстрашие, породено от наглото превъзходство, което е типично за всички таласъми, които някога съм срещал, той се опита да блъфира.

— Ей, какво става? — попита ме сърдито. — Що щеш тука? С трупата ли си? Не съм те мяркал наоколо. Какво си намислил?

Вгледан в противника си с разтуптяно сърце и обърнат от ужас стомах, съзирах онова, което другите не умееха. Виждах таласъма в него, надничах зад маскарада му.

И това е най-трудното за обясняване — тази способност да се възприема звярът отвътре, защото в действителност моят свръхестествен поглед не е способен да обели човешката обвивка и да разкрие дебнещия отдолу кошмар, поне не така, че да отхвърля илюзията за хуманност и да се сдобия с неограничен поглед към зловещия фокусник, който си мисли, че ме е измамил. Вместо това виждам и двете наведнъж. Може би най-лесно може да се обясни посредством аналогия, взета от изкуството на грънчарството. В една галерия в Кармел, Калифорния, веднъж видях ваза с изумителна прозрачна червена глазура, луминесцентна като въздух пред отворената врата на някаква могъща пещ; придаваше впечатление за фантастична дълбочина, магически триизмерни светове и обширни царства, всичко това в плоската повърхност на глината. Виждах нещо много подобно, когато погледнех към таласъм. Човешката форма е

солидна и истинска по свой собствен начин, но през глазурата съзирам другия свят отвъд.

И тук, в павилиона с блъскащите се колички, прозрях през човешката глазура на човека механик и към демоничния маскиран злодей отвътре.

— Е, говори де! — тросна се нетърпеливо таласъмът. Стоеше си на колене, без дори да си дава труда да се надигне. Не се страхуваше от обикновените човешки същества, защото опитът му подсказваше, че те не могат да го наранят. Не знаеше, че аз не съм обикновен. — С трупата ли си? Нает ли си от „Сомбра Брадърс“? Или си просто глупаво, нахално хлапе, което си пъха носа в чуждите работи?

Съществото в човешкото тяло съчетаваше както свински, така и кучешки черти и имаше дебела, тъмна, петниста кожа с оттенъка и структурата на патиносан месинг. Черепът му беше с формата на главата на немска овчарка, устата му — пълна със зловещи заострени зъби и кучешките бяха закривени. Челюстите му приличаха по-скоро на паст на влечуго. Муцуната до голяма степен напомняше тази на свиня, а не на куче, с подвижни, месести ноздри. Твартата имаше лъскавите, червени, зловещи очета на злонравен шопар, а около тях набръчканата кехлибарена кожа бе оцветена по-тъмно, така че добиваше зеленикавия оттенък на бръмбарски криле. Когато говореше, виждах навития език да се размотава частично в устата му. Петопръстите му ръце бяха подобни на човешките, макар че всяка имаше по една допълнителна става, а кокалчетата бяха по-големи, по-масивни. По-неприятното беше, че има нокти — черни и извити, заострени и добре наточени. Тялото приличаше на това на куче, което е еволюирало до такава степен, че да може да се изправи в имитация на човек и като цяло то излъчваше определена грация, като изключим раменете и възлестите му ръце, които на вид имаха прекомерно много и изкривени кости, за да позволят плавни движения.

Секунда-две преминаха в тишина, която бе причинена от страха ми и от неприязънта към кървавата задача, която ми предстоеше. Колебанието ми сигурно е изглеждало като виновно признание, защото мъжът се захвана да ме хока и остана много изненадан, когато, вместо да избягам или да изляза с някакво паянтово извинение, му се нахвърлих.

— Чудовище! Демон! Знам какво си! — изсъсках през стиснатите си зъби, докато забивах дълбоко ножа.

Прицелих се в шията, в пулсиращата артерия — и пропуснах. Вместо това острието се заби в горната част на рамото, проникна през мускули и сухожилия и попадна между костите.

Таласъмът изпъшка от болка, но не нададе вой и не изпищя. Декларацията ми го бе поразила. И той като мен нямаше никакво желание чужди хора да прекъснат схватката ни.

Докато таласъмът падаше назад към електрическата количка, измъкнах ножа от плътта му и като се възползвах от предимството на моментния му шок, ударих пак.

Ако той беше обикновен човек, щеше да бъде свършен — победен както от временната парализа на ужаса и изненадата, така и от яростта на нападението ми. Той обаче беше таласъм и макар че маскировката от човешка плът и кост го затрудняваше, не бе ограничен от човешките реакции. Имаше невероятно бързи рефлексии, вдигна едната си месеста ръка да се защити и присви рамене и глава, сякаш беше костенурка, като с всичко това целеше да отблъсне втория ми удар. Острието се плъзна леко по ключицата му и отскочи от темето, порязвайки скалпа му, но без да нанесе сериозни щети.

Още докато ножът ми клъцваше малка ивица кожа и коса, таласъмът вече преминаваше от защитна в нападателна позиция и аз осъзнах, че съм загазил. Нахвърлих му се, притиснах го към колата и се опитах да забия коляно в слабините му, за да си дам време да замахна отново с ножа, но той блокира коляното ми и сграбчи тениската ми с ръка. *Знаех*, че другата му ръка ще се цели в очите ми, така че се метнах назад, отблъсквайки се с крак от гърдите му. Тениската ми се разпра от деколтето до долния край, но аз бях свободен и се изтъркалях по пода и между две колички.

Във великата генетична лотария, която се явява представата на Господ за ефикасно управление, бях спечелил не само психичните си дарове, но също и вродени атлетични способности, тъй че винаги съм бил бърз и пъргав. Ако не бях благословен по такъв начин, никога нямаше да преживея първия си бой с таласъм (чичо ми Дентън), да не говорим пък за тази кошмарна схватка при блъскащите колички.

Борбата ни бе разместила облеганото на гумената престилка фенерче. То падна на пода и угасна, оставяйки ни да се сражаваме в

тъмното, способни да се различаваме един друг само по разсеяното, млечно сияние на гаснещата луна. Още докато се търкалях и стъпих на крака приведен, врагът ми се изстреля откъм количката, втурна се към мен и лицето му тънеше в мрак, с изключение на бледия диск от катарактна светлина, сияеща в едното му око.

Докато той ме връхлиташе, замахнах с ножа откъм пода и в дъга нагоре, но звярът отскочи назад. Щом острието мина на четвърт инч от връхчето на носа му, той ме хвана за китката на ръката, в която държах ножа. Благодарение на по-големия си ръст и превъзхождащата моята сила бе напълно способен да удържи дясната ми ръка неподвижна високо над главата.

Издърпа назад своята дясна ръка и заби юмрук в гърлото ми — ужасен удар, който щеше да ми смаже гръкляна, ако бе улучил в целта. Но аз сведох глава и се извих странично, поемайки удара отчасти с гърлото си и отчасти в шията. Въпреки това беше смазващо болезнен. Задавих се и не можех да си поема дъх. Иззад сълзите в очите си мернах надигащ се мрак, много по-плътен от този на нощта около нас.

Зърнах как таласъмът изтегля юмрук, за да ме фрасне отново и отчаян, с подкрепена от адреналина, породена от паниката сила, просто спрях да се боря. Вместо това прегърнах противника си, притиснах се към него, така че да не му дам възможност да вложи сила в ударите си, и по този начин, в опита си да отслабя контраатаката му, успях да си възвърна както дъха, така и надеждата.

Олюляхме се няколко крачки по пода, въртяхме се и се клатехме, тежко задъхани, лявата ръка на таласъма все още бе склучена върху дясната ми китка, и двете стърчаха нагоре. Сигурно сме приличали на странна двойка тромави индиански танцьори, изпълняващи танц без музикален съпровод.

Когато се озовахме близо до фестонирания дървен парапет, минаващ по протежението на павилиона, там, където пепелно сребърната лунна светлина беше най-ярка, надзърнах с необичайна и стряскаща яснота през човешката глазура на противника си — не благодарение на луната, а по-скоро в моментен прилив, усилил парасихичните ми способности. Човешките черти на звяра избледняха и се превърнаха в едва видими линии и плоскости на кристална маска. Отвъд този сега идеално прозрачен костюм адските детайли и предизвикващите гадене структури на куче-прасето бяха по-

живописни и *по-реални*, отколкото съм ги виждал някога — или бих искал да ги видя. Из кривата му, зъбата уста се плъзгаше дългият език, мазен и тъмен, раздвоен като този на змия, грапав и покрит с брадавици. Между горната устна и муцуната имаше ивица, която в началото ми се стори засъхнала лига, но очевидно представляваше накамарени люспести бенки, малки пъпки и мъхнати брадавици. Ноздрите с дебели ръбове бяха разтворени и трепкаха. Пъстрата плът на лицето му изглеждаше нездрава — по-лошо, изглеждаше гнила.

И очите.

Очите!

Червени, с ръбати черни ириси като строшено стъкло, те бяха втренчени в мен и за миг, докато се борехме до перилата на павилиона, сякаш пропаднах в тези очи, все едно бяха бездънни кладенци, изпълнени с огън. Долавях ясно омразата на таласъма, толкова силна, че направо ме пронизваше, но очите ми даваха прозорец към нещо повече от просто отвращение и ярост. Те разкриваха също и зло, много по-древно от човешката раса и тъй чисто като пламък на газ, тъй зловещо, че можеше да спаружи човек по същия начин както погледът на Медуза превръща и най-смелите войни в камък. Но още по-страшно от злото бе осезаемото усещане за побърканост, за лудост отвъд човешкото понятие или описание, макар и не отвъд възприятието ни. Защото тези очи по някакъв начин предаваха знанието, че омразата на това същество към човешкия род не е просто една страна от болестта му, а е в самото ядро на лудостта му, че всичките перверзни намерения и зловещи планове на болния му мозък са насочени единствено към страданията и съсипването на колкото се може повече мъже, жени и деца, до които то бе способно да достигне.

Догади ми се и се отвратих от онова, което видях в тези очи и чрез този интимен физически контакт с твартата, но не смеех да прекъсна прегръдката ни, защото това би донесло смъртта ми. Така че се притиснах към чудовището дори още по-силно, прегърнах го поплътено и се блъснахме заедно в перилата, а след това се олюляхме на няколко крачки от тях.

Той бе превърнал лявата си ръка в менгеме и съсредоточено мачкаше костите в дясната ми китка, опитвайки се да ги смели на трески и калциев прах — или поне да ме накара да пусна ножа. Болката беше ужасяваща, но продължавах да стискам оръжието и с

повече от малка доза отвращение ухапах таласъма по лицето — впах зъби в бузата му, а после набарах ухото и го отгризах.

Той зина за въздух, но не изпищя, подсказвайки с това желание за уединение дори по-силно от моето и стоическа решителност, с която не бих се и надявал да се равнявам. Но въпреки че когато откъснах ухото му таласъмът сдържа писъка си, не беше толкова имунизиран срещу болката и страха, че да продължи боя, без дори да трепне. Обърка се, заклати се назад, удари се в един подпорен стълб, поднесе длан към кървящата си буза, след това и към слепоочието си в трескаво търсене на ухото, което вече не беше на мястото си. Все още държеше дясната ми ръка над главата ми, но хватката му не бе така силна, както преди, така че се извъртях и се освободих.

Може би това бе моментът да забия ножа в червата му, но от дългото стискане ръката ми се бе вцепенила и едва успях да държа оръжието. Нападение в този момент би било глупаво, безчувствените ми пръсти можеха да изтърват острието в най-важния момент.

Задавен от вкуса на кръв, борейки се с напъна да повърна, отстъпих бързо далеч от противника си, прехвърлих ножа в лявата си ръка и трескаво размърдах дясната, отваряйки и затваряйки юмрук, с надеждата да влея малко кръв в пръстите си. По дланта ми пролазиха мравки и вече знаех, че ще се върне в нормално състояние след няколко минути.

Разбира се, таласъмът не ми даде доброволно минутите, от които се нуждаех. С ярост, толкова ярка, че би могла да освети нощта, той ми се нахвърли, принуждавайки ме да се гмурна между две от миниатюрните колички и да прескоча трета. Въртахме се из павилиона известно време, отчасти разменили ролите си спрямо мига, в който бях направил първата си крачка през портата. Сега чудовището беше котаракът — едноух, но целеустремен, а аз бях мишката с една вцепенена лапичка. И макар да отстъпвах с бързина и сръчност, и с лукавство, породено от подновеното и остро чувство за смъртността ми, звярът стори онова, което котката винаги прави с мишката: в крайна сметка скъси разстоянието при все маневрите и стратегическите ми ходове.

Бавното преследване протичаше странно тихо, белязано само от тупкането на стъпките по кухия под, сухото като кост дращане на обувки по дърво, подрънкването на блъскащите колички, когато от

време на време се опирахме за равновесие в тях, докато се плъзгахме над или около корпусите им, и тежкото ни дишане. Не се изричаха гневни слова, нито заплахи, нито молби за милост или здрав разум, нито пък се викаше за помощ. Нито единият от двамата не би доставил на другия удоволствието да простене от болка.

Постепенно кръвообращението в дясната ми ръка се възстанови и макар че измъчената ми китка бе подута и пулсираше, сметнах, че съм се възстановил достатъчно да приложам умение, което бях научил от човек на име Нервите Макфиърсън в друг, не толкова лъскав лунапарк, с който бях пропътувал няколко седмици в Мичиган по-рано това лято, след като бях избягал от Орегон. Нервите Макфиърсън, мъдрец и ментор, много ми липсваше и беше изумителен хвърляч на ножове.

Пожелах си Нервите да е с мен, приплъзнах ножа — който имаше тежка дръжка и като цяло бе балансиран за хвърляне — от лявата ръка в дясната. Не го бях метнал по таласъма, докато коленичеше до блъскащата количка, защото позицията му не позволяваше чиста траектория и смъртоносен удар. И не го бях хвърлил първия път, когато се отскубнах от противника си, понеже, честно казано, не си вярвах, че ще улуча с нужната точност.

Нервите ме беше научил на много за теорията и практиката на хвърлянето на ножове. И дори след като се бях сбогувал с него и бях напуснал трупата, с която пътувахме заедно известно време, продължих да изучавам оръжието, влагайки стотици допълнителни часове да усъвършенствам умението си. И все пак съвсем определено не бях достатъчно добър да хвърля нож по таласъм като *първи* избор. Имайки предвид предимствата на размера и силата на противника ми, ако само леко го ранях или изобщо не улучех, щях да остана практически безпомощен.

Сега обаче, след като бях влизал в ръкопашен бой с него, знаех, че не съм му равен и че добре пресметнатото мятане на нож е единственият ми шанс за оцеляване. Той явно не беше забелязал, че като прехвърлях ножа в лявата си ръка, съм го стиснал за острието вместо за дръжката и когато се обърнах и пробяхах дълга ивица от павилиона, където нямаше пречещи ни коли, той прие, че страхът ме е победил и че бягам от боя. Втурна се след мен, забравил вече грижата за собствената си безопасност, преизпълнен с триумф. Когато чух

тежките му стъпки по дъските зад гърба ми, спрях, обърнах се, прецених за миг позиция-ъгъл-скорост и пуснах острието да литне.

Самият Айвънхоу, изстрелвайки най-добре прицелената си стрела, не би се справил по-добре от мен с моя въртящ се нож. Той се превъртя точно нужния брой пъти и удари в идеално пресметнат момент от дъгата си, улучи противника ми в гърлото и се заби до дръжката. Върхът сигурно стърчеше от другата страна на шията, понеже острието беше шест инча дълго. Врагът ми се спря рязко и несигурно, а устата му зейна отворена. Светлината там, където стоеше, беше мъждива, но достатъчна да покаже изумлението и в човешките му очи, и в огнените демонски зеници отвъд. Досуц като бликнал в мрака абаносов петрол, от устата му плисна струя кръв и той захъхри измъчено.

Пое си дъх с безполезно съскане и клокочене.

Изглеждаше напълно потресен.

Хвана ножа с ръце.

Падна на колене.

Но въпреки това не умря.

Със — както ми се стори — монументално усилие таласъмът започна да се отърсва от човешката си черупка. По-точно казано, нищо не се отдели от него — по-скоро човешкият силует започна да губи плътност. Чертите на лицето се споиха в едно, а тялото също започна да се променя. Трансформацията от едно състояние в друго изглеждаше агонизираща и изтощителна. Докато тварта падаше на ръце и колене, човешката маска продължаваше да се проявява и налага, а ужасната свинска зурло-муцуна се появяваше, избледняваше и уплътняваше още няколко пъти. По същия начин и черепът заемаше кучешка форма, устояваше за момент, започваше да се връща към човешките пропорции, след това се възстановяваше с нова сила и се накичваше със смъртоносни зъби.

Отстъпих назад, посегнах към перилата и спрях там, готов да се преметна в салто и да изляза на алеята, ако таласъмът вземе магически да се сдобие с нова сила и имунитет към раните с нож просто посредством ужасната си метаморфоза. Вероятно в таласъмската си форма беше способен да се излекува по начин, който не можеше да използва в човешкото си състояние. Изглеждаше слабо вероятно,

фантастично — но не по-фантастично от самия факт, че изобщо съществуваше.

Най-сетне превръщането на таласъма наближи своя край и още докато раздвижваше огромните си челюсти и облизваше зъбите си, с дрехи, увиснали абсурдно от промененото му тяло, с нокти, пробили през кожата на обувките му, чудовището се помъкна през павилиона в моя посока. Деформираните му рамене, ръце и бедра, всички претоварени със странни израстъци безполезна кост, се напъваха мъчително, макар да имах чувството, че ако не беше ранен и отслабнал, те биха движили звяра с необяснима грация и скорост.

Без филтъра на човешката маскировка сега очите му бяха не просто червени, а и горяха; те не сияеха с отразени лъчи като очите на котка, а лееха кървавочервена светлина, която трепкаше във въздуха пред тях и полагаше червена ивица на инак тъмния под.

За миг бях убеден, че метаморфозата на практика е възстановила врага ми и че това е причината звярът да смени облика си. В човешката си форма бе в капан и бързо умираше, но в таласъмския си вид можеше да се възползва от чужди сили, които, дори ако не го спасят, поне временно щяха да го снабдят с достатъчно ресурси да ме преследва и убие като последен акт на самозащита. Понеже тук бяхме сами и нямаше кой друг да види в какво се е превърнало чудовището, то рискува да се разкрие. Бях ставал свидетел на подобно нещо само веднъж, при подобни обстоятелства, по време на бой с друг таласъм, в малък град на юг от Милуоки. Втория път не ми се стори по-малко ужасяващ. Твартата преливаше от нова жизненост. Сграбчи дръжката на ножа с ноктестата си ръка, измъкна острието от гърлото си и го захвърли встрани. Олюлявайки се, плюейки кръв, но ухилен като излязъл от ямата демон, чудовището на четири крака зацъка към мен.

Скочих на парапета и се канех да се праметна през него, когато чух приближаването на кола по широката алея, която минаваше край павилиона. Прецених, че сигурно ще да са отдавна очакваните охранители, които обикаляха територията си.

Със съскане и удари на късата си, дебела опашка по дъските на пода звярът почти стигна перилата. Стрелна се ме с поглед, грейнал от убийствени намерения.

Двигателят на приближаващата кола зазвуча по-близо, но аз не се втурнах към охраната за помощ. Знаех, че таласъмът не е длъжен да

остане в истинския си вид, докато го разгледат; вместо това щеше да се облече отново в маскировката си и аз щях да заведа охраната при нещо, което на пръв поглед ще изглежда като мъртъв или умиращ човек, моя жертва. Следователно, щом фаровете се появиха, но преди колата да изникне пред очите ни, аз скочих от перилата, отстъпих в павилиона, прескочих звяра, а той се надигна и се опита да ме сграбчи, но не успя.

Приземих се на двата си крака, плъзнах се на длани и колене, претърколих се, отново се изправих на четири крака и препълзях повечето разстояние през павилиона, преди да се обърна и да погледна назад. Двойното рубиново сияние на горещия поглед на таласъма бе втрещено в мен. Разкъсаното гърло, прекъснатият гръклян и прерязаните артерии го бяха отслабили и той бе способен само да пълзи по корем. Придвижваше се бавно като тропически гущер, страдащ от охлаждане на кръвта, но скъсяваше разстоянието помежду ни с очевидна агония и равна ѝ целеустременост. Беше на двайсет фута от мен.

Зад таласъма, извън павилиона, фаровете на приближаващата кола ставаха все по-ярки; след това се появи самият форд седан, караше бавно, двигателят мъркаше, гумите издаваха странно мек звук по стружките и боклука. Фаровете осветиха централната алея, не самите блъскащи колички, но един от пазачите в колата въртеше прожектор, който сега прехвърли по страницата на павилиона.

Притиснах се по лице към пода.

Таласъмът беше на петнайсет фута от мен и припълзяваше по-наблизо.

Блъскащите колички бяха обкръжени с високи до кръста перила, толкова тежки и солидни, че пространствата между дебелите и разположени близо една до друга балюстради бяха по-тесни от самите тях. Извадихме късмет с този дизайн — макар че лъчът на прожектора минаваше през процепите, нямаше място, откъдето пазачите да успеят да огледат добре вътрешността, със сигурност не и докато продължаваха да се движат.

Умиращият таласъм се подхвърли напред с поредното спазматично сгърчване на мощните си крайници и изпълзя на ивица лунна светлина, където виждах кръвта, бликаща от свинската му мутра и капеща от устата му. Беше на дванайсет фута. Щракна с челюсти и се

отърси, подметна се отново, главата му излезе от светлината и навлезе в мрака. Десет фута.

Пързулнах се назад, притиснат все тъй плътно към пода, умирах от желание да се отдръпна по-надалеч от този жив гаргойл, но застинах, след като се преместих само на няколко фута, понеже обикалящата патрулна кола бе спряла на алеята точно до атракциона с блъскащите колички. Казах си, че това сигурно е част от рутината — да спират тук-там по време на патрулния си маршрут — и че това им действие не е в резултат на нещо необичайно, което са забелязали пазачите, и трескаво се помолих случаят да се окаже точно такъв. Въпреки това в нощ така топла и лепкава като тази те сигурно караха с отворени прозорци и ако веднъж бяха спрели, то най-вероятно щяха да чуят, ако таласъмът издаде някакъв звук. Имайки това предвид, аз спрях да отстъпвам от врага си, притиснах се към пода и мълчаливо запроклинах този отвратителен късмет.

Със сумтене, напън и поет с мъка дъх раненият звяр се помъкна по-близо до мен, стеснявайки пространството помежду ни, което бях започнал да разширявам, и отново се озова на десет фута. Лъскавите му очи не бяха толкова ярки, колкото преди — сега мътнееха, странните им дълбини — неясни, загадъчни и примамливи като фенерите на далечен призрачен кораб, зърнат нощем в тъмното и покрито с мъгла море.

Откъм патрулната кола прекараха прожектора по затворените будки от другата страна на алеята, след това бавно го завъртяха, докато не прониза ярко перилата на павилиона, мушкайки се между широките опори на балюстрадата. Въпреки че заради прикритието на подпорите и сред множеството миниатюрни коли беше слабо вероятно пазачите да забележат както мен, така и таласъма, не беше *невъзможно* въпреки вдигания шум от работещия двигател на колата, да чуят хрипливото дишане на чудовището или ударите на опашката му по кухня под.

Почти изкрещях на глас: умри, дявол да те вземе!

Чудовището се оттласна напред по-енергично от преди, покривайки цели пет фута, и тупна на корем на няма и ярд и половина помежду ни.

Прожекторът спря да се движи.

Пазачите бяха чули нещо.

Заслепяващо копие от светлина се вряза между две подпори, върхът му бе забит в пода на павилиона на осем или десет фута от лявата ми страна. В относително тесния спрямо ширината на дъските лъч всички пращинки, драскотини, остъргани места, пукнатини и петна бяха, поне от моята гледна точка на нивото на пода, свръхестествено разкрити в изумителни и сложни подробности. Малка щръкнала тресчица изглеждаше като надвиснало дърво — сякаш прожекторът не само осветяваше, но и увеличаваше онова, което докосваше.

С меко похъркване дъхът на таласъма напусна съсипаното му гърло — и не последва ново вдишване. За мое голямо облекчение сиянието в изпълнените му с омраза очи угасна — припламващ огън, смалил се до припукващо пламъче, до гореща жарава и най-сетне от жарава до угаснали въглени.

Лъчът на прожектора помръдна в тази посока и отново се спря на няма и шест фута от умирация таласъм.

Междувременно тварта преживя нова забележителна трансформация, досущ като последната реакция на кинаджийски върколак към сребърен куршум — изостави фантастичната си форма и отново се облече в относително обикновеното лице, крайници и кожа на човешко същество. Последните му сили бяха посветени на запазването на тайната за присъствието на расата му сред обикновените хора. Гаргойлът изчезна. В сумрака пред мен лежеше труп. Мъртвец, когото бях убил аз.

Вече не забелязвах и таласъма вътре в него.

Прозрачната човешка глазура се бе превърнала в убедителен пласт боя, отвъд който сякаш не се криеха свършено никакви загадки.

На алеята фордът даде малко напред, спря отново и прожекторът на пазачите се плъзна по още няколко подпори, след това намери нова цепнатина, през която да надникне. Опипа пода на павилиона и докосна тока на едната обувка на мъртвеца.

Затаих дъх.

Виждах пращинките по тази част от обувката, следата от износено по гумения ръб и малко парче хартия, залепнало на мястото, където токът се съединяваше с подметката. Разбира се, намирах се значително по-близо, отколкото пазача във форда, който вероятно присвиваше очи по протежението на лъча си, но ако аз имах такава

добра и ясна видимост, то несъмнено и той виждаше все нещо, достатъчно да ме обрече.

Отминаха две или три секунди.

Още две-три.

Прожекторът се плъзна към друга цепнатина. Този път от дясната ми страна, на няколко инча отвъд другия крак на трупа.

Разтърси ме тръпка на облекчение и си поех дъх — но го задържах неизпуснат, когато лъчът се върна няколко подпори назад, търсейки предишния обект на интереса си.

Испаднал в паника, аз припълзях колкото се може по-тихо, хванах трупа за ръцете и го дръпнах към мен, макар и само на няколко инча, недостатъчно да вдигне кой знае колко много шум.

Лъчът отново се врязва през перилата към обувката на мъртвеца. Бях действал достатъчно бързо обаче. Сега вече токът беше, макар и само на един инч навътре, в безопасност отвъд опипващия пръст на лъча на прожектора.

Сърцето ми биеше много по-бързо от часовник — два удара на всяка секунда, защото събитията от последния четвърт час ми бяха натегнали здраво пружината. След осем удара — четири секунди — светлината се отдръпна, а фордът полека подкара по протежение на алеята, към долния край на парцела, и аз бях спасен.

Не, не бях спасен. Но поне в относителна безопасност.

Все тъй трябваше да се отърва от трупа и да почистя кръвта, преди дневната светлина да усложни ситуацията още повече и сутринта да доведе лунапарковците обратно на трасето им. Когато се изправих, във всяко от коленете ми се заби зъбата болка, тъй като, когато прескачах парапета и над пълзящия таласъм, се бях препънал и бях паднал на длани и колене с твърде малко от грациозността, с която се хвалех преди малко. Дланите на ръцете ми също бяха малко издрани, но не биваше да позволявам да ме спрат нито това неудобство, нито другите — нито пък болката в дясната ми китка, където таласъмът ме беше стискал прекалено силно, нито болката в шията и гърлото, където ме беше ударил.

Втречен в обгърнатите от нощта останки на врага ми и в опит да стигна до най-лесния план за преместване на тежкия му труп, внезапно си спомних за раницата и спалния ми чувал, които бях оставил при виенското колело. Те бяха дребни предмети, наполовина в

тъмното и наполовина облети в неясна лунна светлина, слабо вероятно беше пазачите да ги забележат. От друга страна, охраната на лунапарка беше минавала по маршрута си по увеселителното трасе толкова пъти, че знаеха с идеална точност какво следва да виждат на всяко едно място по пътя си и беше лесно да си представи човек как погледите им се плъзгат покрай раницата, покрай спалния чувал — само за да се върнат стреснато, също както лъчът на прожектора се бе върнал неочаквано да проучи отново трупа. Ако откриеха снаряжението ми, щяха да намерят доказателство, че някакъв скитник е прескочил оградата нощес и е полегнал на алеята, така че пазачите пъргаво щяха да се върнат до павилиона с блъскащите колички, за да го проверят отново. Щяха да намерят кръвта. И трупа.

Исусе.

Трябваше да се добера до виенското колело преди охраната!

Забързах към перилата, праметнах се през тях и се втурнах обратно през тъмното сърце на центъра на парцела, краката ми блъскаха като чукове и ръцете ми сечаха гъстия влажен въздух, а косата ми се ветрееше диво, сякаш зад мен имаше демон — което си беше вярно де, просто беше мъртъв.

ТРЕТА ГЛАВА

ЗАЛУТАЛИЯТ СЕ МЪРТВЕЦ

Понякога имам чувството, че всички елементи в живота ни са субективни, че нищо във вселената не може да бъде обективно измерено-оценено-дефинирано, че и физиците, и дърводелците са наедно водени за носа от вярата си, че могат да претеглят и премерят инструментите и материалите, с които работят, и така да достигнат до *истински* цифри, които имат някакъв смисъл. Естествено, когато ме обземат такива мисли, обикновено се намирам в мрачно настроение, което изключва рационалното мислене, и не ставам за нищо друго, освен да се напоркам или да си легна. И все пак, като несигурно доказателство на тази концепция, нека споделя моите впечатления от лунапарка онази нощ, докато бягах от павилиона с блъскащи колички, през обсипания с оборудване и оплетен от кабели център на увеселителното трасе и се опитвах да изпреваря пазачите на „Сомбра Брадърс“ до виенското колело.

Преди да започне надпреварата, нощта изглеждаше само смътно осветена от луната. Сега лунната светлина не беше мека, а рязка, не пепелно-перлена, а бяла и наситена. Преди минути пустинната централна алея бе обгърната от мрак и като цяло необитаема, а сега беше като затворнически двор, окъпан в безмилостното сияние на дузина гигантски панорамни лампи, които стопяваха всичката тъма и изпаряваха всеки годен за убежище джоб от мрак. С всяка паникьосана крачка бях все по-сигурен, че ще ме забележат, и проклинах луната. По същия начин, макар че, докато преследвах таласъма към блъскащите колички, широкият център на парцела ми се струваше претрупан с камиони и оборудване, които осигуряваха стотици удобни убежища, сега изглеждаше гол и открит, негостоприемен като споменатия по-горе затворнически двор. Чувствах се разкрит, разсъблечен, подозрителен, гол. Помежду камионите и генераторите, увеселителните съоръжения и будките мярках тук-там и патрулната кола, която напредваше бавно към долния край на парцела и бях сигурен, че и пазачите ме съзират по време на дивия ми бяг, въпреки че

местоположението ми не беше белязано от бръмчащ двигател и ярки фарове.

Учудващо, но стигнах до виенското колело преди охраната. Пазачите караха по протежението на първия дълъг атракцион и бяха завили надясно, в по-късата извита променада от задната страна на парцела, отредена за представленията с пички. Напредвах към следващия си завой, където отново щяха да обърнат надясно и да влязат на втората дълга алея. Виенското колело беше само на десет ярда от този пореден завой и пътниците в колата щяха да ме забележат в момента, когато го вземат. Прекатерих се през металната ограда, която обкръжаваше гигантското колело, препънах се в един кабел, тупнах в прахоляка достатъчно силно да си изкарам въздуха и с цялата грациозност на осакатен рак трескаво запълзях към раницата и спалния чувал.

Събрах си екипировката за две секунди по секундомера и направих три крачки към ниската ограда, но от отворената ми раница изпаднаха част от вещите и се наложи да се върна за тях. Забелязах, че фордът навлиза в завоя към втората алея и както се въртеше около оста си, фаровете му заметоха земята към мен, разсейвайки всякакви мисли за оттегляне към центъра на парцела. Охраната щеше да ме забележи, докато се прехвърлях над металната ограда, и щяха да ме подгонят. Изпаднал в нерешителност, се заковах на място като най-големия раждал се някога малоумник, обездвижен от веригите на вината.

След това криволичнах-скочих-гмурнах се към будката за билети за виенското колело. Беше по-близо от оградата, много по-близо от съмнителното прикритие, което се намиреше зад парапета, но, Исусе, беше мъничка! Просто кутийка за един човек, едва имаше и четири фута дължина на страницата, покривът бе оформен като пагода. Приклеках зад едната стена на будката за билети, притиснал към себе си раницата и спалния чувал, прикован от прожектора на луната и убеден напълно, че все някое коляно или бедро ще да са останали на открито.

Докато фордът обикаляше виенското колело, аз пък обикалях будката, държаейки я между мен и пазачите. Прожекторът им шареше около и покрай мен... и после те си тръгнаха, без да вдигнат тревога! Присвих се в хвърляната от единия ръб на заострения покрив лунна сянка и проследих как колата продължава нататък по маршрута си.

Караше кротко и спря три пъти, за да светнат пазачите над едно или друго нещо с прожектора; отне им пет минути да стигнат края на променадата. Притеснявах се да не завият към предния край на парцела, което щеше да означава, че се насочват към първите атракциони и ще направят втора обиколка. Но вместо това завиха наляво, към трибуната и дългата една миля състезателна писта, водеща на свой ред до хамбари и конюшни, където се провеждаха изложбите и състезанията със селскостопански добитък.

Въпреки августовската жегата зъбите ми тракаха. Сърцето ми блъскаше толкова яростно и силно, че бях изненадан, че пазачите не са го чули при все вдигания от двигателя на седана им шум. Дишането ми беше шумно като ковашки мях. Бях досущ човека оркестър, специализиращ в ритъм, неподкрепен от мелодия.

Облегнах се смазан на будката, докато премине треперенето ми и докато си повярвам достатъчно, че да се захвана с трупа, който бях оставил в павилиона с блъскащите колички. Да се отървеш от мъртвец изисква стабилни нерви, спокойствие и предпазливостта на мишка на изложба на котки.

В крайна сметка, когато отново се взех в ръце, навих спалния си чувал, овързах го в плътен вързоп и го занесох заедно с раницата в плътния мрак до „Клати-върти“. Оставих всичко там, където можех да го намеря отново, но нямаше да се вижда от алеята.

Върнах се при блъскащите колички.

Цареше пълен покой.

Портичката изскърца леко, когато я бутнах да се отвори.

Всяка стъпка, която правех, отекуваше под дървения под.

Не ми пукаше. Този път не се опитвах да се промъкна към някого.

Лунната светлина блещукаше отвъд откритите страници на павилиона.

Лъскавата боя на балюстрадата сякаш сияеше.

Тук, под покрива, се гъчкаха гъсти сенки.

Сенки и влажна горещина.

Миниатюрните колички се гушеха като овце на тъмно пасище.

Трупът беше изчезнал.

Първата ми мисъл беше, че съм забравил къде точно го бях оставил: може би се намираше отвъд онази другата двойка блъскащи

колички или пък ей *там*, в онзи *другия* басейн здрач отвъд досега на лунната светлина.

След това си помислих, че когато го оставих, таласъмът може да не е бил напълно мъртъв. Умиращ — да, определено беше смъртоносно ранен, но може би не и същински мъртвец, и дали не бе съумял да се извлочи до друг ъгъл на сградата, преди да предаде Богу дух? Започнах да претърсвам насам-натам, около и между количките, като нетърпеливо надничах във всяко езерце и локва чернота — без успех, като изключим нарастващото ми вълнение.

Спрях се. Заслушах се.

Цареше тишина.

Разкрих се за психичните вибрации.

Нищо.

Смятах, че помня под коя кола се е търкулнало фенерчето, когато го съборихме от бронята. Порових и го намерих — и това ме успокои, че не съм сънувал цялата битка с таласъма. Когато щракнах копчето, евъредито се включи. Прикривайки с длан лъча, окъпах пода в светлина и видях други доказателства, че зловещият сблъсък, който си спомнях, не е бил част от кошмар. Кръв. Предостатъчно кръв. Започваше да се съсирва и да попива в дървенията, да добива оттенък между пурпур и кафеникаво, а по краищата да става ръждивокафява, да изсъхва, но беше без съмнение кръв и по пръските, ивиците и пролетите локви можех да пресъздам схватката, каквато я помня.

Намерих си и ножа, и той също бе покрит със съхнеща кръв. Понечих да го върна в канията вътре в ботуша ми, но след това се огледах предпазливо в нощта около мен и реших да държа оръжието под ръка.

Кръвта, ножът... но трупът бе изчезнал.

Липсваше и кесията с инструменти.

Искаше ми се да побягна, да си обирам крушите оттук, без дори да отлагам за времето, нужно ми да се върна до „Клати-върти“ да си взема нещата; просто да се втурна по алеята, вдигайки облаци стружки, да изтърча до предната порта на щатския увеселителен парцел, да се покатеря по нея и да тичам още по-нататък, Исусе, да тичам, без да спирам часове наред, право към утрото, през пенсилванските планини, към пустошта, докато не намеря поток, където мога да отмия кръвта и смрадта на противника си, където ще

намеря постеля от мъх и ще се отпусна в скривалището на плевелите, където мога да спя в мир, без да се боя, че може да съм бил забелязан от някой — или от *нещо*. Бях просто хлапе на седемнайсет години.

Но през изминалите няколко месеца фантастичните ми и ужасяващи преживявания ме бяха закоравили и накарали бързо да порасна. Оцеляването изискваше от това момче да се държи като мъж и не просто като какъвто и да е мъж, а такъв с нерви от стомана и воля от желязо.

Вместо да побягна, излязох навън и обиколих сградата, изучавайки прашната почва под лъча на фенерчето. Не намерих следи от кръв, каквито определено трябваше да са останали, ако таласъмът бе възстановил достатъчно сили да изпълзи нанякъде. Знаех от опит, че тези твари не са по-добре защитени от смъртта, отколкото бях аз; не можеха да се лекуват по магически начин, да станат и да се върнат от гроба. Чичо Дентън не беше неуязвим; веднъж мъртъв, си остана мъртвец. И за този важеше същото — той беше паднал мъртъв на пода на павилиона, безспорно труп; *все още* беше мъртъв, незнайно къде, но труп. Което оставяше само едно възможно обяснение за изчезването му — някой беше намерил тялото и го беше отнесъл.

Защо? Защо да не извика полиция? Който и да беше намерил жертвата ми, не можеше да знае, че доскоро е била марионетка на демонична твар с физиономия, достойна за галериите на Ада. Незнайният ми заговорник би видял просто мъртвец, нищо повече. Защо щеше да помага на някой непознат да скрие убийство?

Заподозрях, че съм бил следен.

Тръпките се върнаха. Отървах се от тях с усилие.

Имах работа за вършене.

Влязох отново в павилиона и се върнах при блъскащата количка, с която се бе занимавал таласъмът, когато го изненадах. В задната ѝ част капакът беше вдигнат, оголвайки двигателя и електрическата връзка между края на докосващия мрежата прът и алтернатора. Вглеждах се близо минута в тези механични вътрешности, но не виждах какво е направено там, нито пък можех да позная къде е човъркал противникът ми, преди да го прекъсна.

Будката за билети към този павилион не беше заключена, а в единия ъгъл на малкото помещение намерих метла, лопатка и кофа, в която имаше няколко омазнени парцала. С парцалите обърсах колкото

кръв не беше засъхнала още по дървения под. Донесох в павилиона пълни шепи ситен, избелен от слънцето прах, посипах го по влажните и червеникави петна, където можах да ги намеря, отъпках го с ботушите си, после пометох. Кървавите петна останаха, но същността им вече бе променена, сега не изглеждаха по-пресни — или по-различни — от безбройните мазни и маслени лекета, които се припокриваха едно друго по цялото протежение на платформата. Върнах метлата и лопатката в будката, но кървавите парцали изхвърлих в кофата за боклук чак на алеята, като ги зарових под кутии от пуканки и смачкани чашки от скрежина и всякакви други отпадъци, там изхвърлих също и фенерчето на мъртвеца.

Все още имах чувството, че ме наблюдават. Побиваха ме тръпки.

Заставах на средата на алеята и бавно се завъртях в кръг, изучавайки лунапарка около мен, където знаменцата все така висяха като спящи прилепи, където защорените будки и барачки бяха черни като ковчези и тихи като такива — и не долових признаци на живот. Залязващата луна, сега закрепена на наръбения от планини хоризонт, очертаваше далечното виенско колело и „Гмуркача бомбардировач“, и „Тип-топ“, което кой знае защо ме наведе на мисълта за колосалните футуристични марсиански бойни машини във „Войната на световите“ на Х. Г. Уелс.

Не бях сам. Вече нямах съмнения. *Усещах* някого наблизо, но не можех да доловя самоличността му, да разгадая намеренията му или да прикова местоположението му.

Наблюдавах ме неизвестни очи.

Слушаха ме неизвестни уши.

И внезапно алеята отново стана по-различна от онова, което представляваше досега, вече не беше гол затворнически двор, където стоях безпомощен и безнадеждно разголен в обвинителния блясък на прожекторните лампи. Всъщност нощта внезапно се оказа *недостатъчно* ярка, дори наполовина не толкова, колкото ми се искаше, и ставаше все по-тъмна, потъваше в дълбинен сумрак и страховитост, каквито никога досега не бях виждал или усещал. Проклех предателството, извършено от залязващата луна. Усещането за разголеност не намаля заедно с луната, напротив — утежни го засилващата се клаустрофобия. Алеята се превърна в сборище на неосветени и чужди силуети, също тъй ужасно притеснителни, както и

колекция странно оформени надгробни камъни, гравирани и изправени от неизвестна раса от друг свят. Всичко познато изчезна; всяка постройка, всяка машина и всеки елемент ми изглеждаха чудновати. Чувствах се притиснат, обграден, в капан и за момент се боях дори да помръдна, убеден, че, без значение накъде се обърна, ще тръгна към зейнала паст, към хватката на враждебна твар.

— Кой е тук? — попитах.

Не получих отговор.

— Къде занесохте тялото?

Тъмният лунапарк беше идеална гъба за звуци; абсорбираше гласа ми и тишината остана ненарушена, сякаш никога не съм заговорил.

— Какво искате от мен? — поисках да науча от неизвестния наблюдател. — Приятел или враг сте?

Може би и той не знаеше какъв е точно, защото не отговори, макар да усетих, че ще дойде време, когато ще се разкрие и ще изясни намеренията си.

Точно в този момент осъзнах с ясновидска убеденост, че дори ако се опитам, не мога да избягам от алеята на „Сомбра Брадърс“. Не ставаше дума нито за прищявка, нито за отчаянието на беглеца, което ме беше довело тук първоначално. Нещо важно бе наречено да ми се случи в този лунапарк. Съдбата щеше да бъде мой водач и когато изпълнех предопределената за мен роля, едва тогава и само тогава ще ме освободи за бъдеще по мой собствен избор.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТАЛАСЪМСКИ СЪНИЩА

На повечето провинциални панаири има и надбягвания с коне в допълнение към изложенията на добитък, лунапарковете и полуразсъблечените танцьорки, тъй че на повечето панаирджийски парцели под трибуните ще откриете съблекални и душеве, построени за удобство на жокеите и коларите. Този тук не правеше изключение. Вратата беше заключена, но това не можеше да ме спре. Вече не бях просто орегонско фермерче, все едно с каква страст се молах да си възвърна тази изгубена невинност; бях се превърнал наместо това в младеж с познания от пътя. Носех си в портфейла тънка, твърда ивица пластмаса и сега я използвах да отворя за под минута паянтовия катинар. Влязох вътре, включих лампите и заключих вратата зад гърба си.

Зелените метални тоалетни боксове бяха подредени отляво, овехтелите мивки и пожълтели от годините огледала се намираха отдясно, а душовете — в дъното. През средата на голямата зала минаваше двойна редица опрели гръб в гръб издраскани и очукани шкафчета, пред тях стояха надрани пейки. Гол циментов под. Стени от циментови блокчета. Голи флуоресцентни лампи на тавана. Смътно неприятни миризми — пот, урина, развалено мазило, мухъл — и натрапчива, всепоглъщаща смрад на боров дезинфектант, придаваща на въздуха непоносима тежест, от която почти се намръщих и която не беше достатъчно — почти, но не съвсем — отвратителна да ми се догади от нея. Съблекалнята под трибуните не беше луксозно кътче. Нито пък място, където имаш шанс да срещнеш някой от клана Кенеди например или Кари Грант. Но тук нямаше прозорци, което означаваше, че спокойно мога да оставя лампите светнати, а и беше много по-прохладно — макар и не по-малко влажно, — отколкото прашния лунапарк отвън.

Първото, което направих, беше да изплакна металния вкус на кръв от устата си и да си изчистя зъбите. В замъгленото огледало над

мивката погледът ми изглеждаше толкова див и зловещ, че бързо отклоних очи встрани.

Тениската ми беше скъсана. И тя, и джинсите бяха окървавени. След като се изкъпах, измих смрадта на таласъма от косата си и се обърсах с наръч салфетки от кутията над мивката, извадих от раницата си и облякох друга тениска и чифт джинси. В една от мивките отмих част от кръвта от съсипаната горница, накиснах добре и панталоните, изцедих ги и след това ги зарових в почти пълния варел с боклук до вратата, понеже не ми се щеше да ме спипат с доказателство — окървавени дрехи в раницата ми. Остатъкът от гардероба ми се състоеше изцяло от току-що обутите нови джинси, тениската, която бях надянал, и още една резервна, чифт боксерки, чорапи и тънко джинсово яке.

Когато го издирват за убийство, човек пътува с малко багаж. Единствените тежки вещи, които носи, са спомените, страхът и самотата.

Реших, че най-безопасното място да прекарам последния час от нощта е тук, в съблекалните, под трибуната. Разгънах спалния си чувал на пода пред вратата и се изтегнах на него. Никой не би могъл да влезе вътре, без да ме вдигне по тревога в момента, когато се заеме с ключалката, а тялото ми щеше да послужи за спирачка на вратата, така че нашествениците да останат отвън.

Оставих лампите светнати.

Не се страхувах от тъмното. Просто предпочитах да не се подлагам на мрака.

Затворих очи и се замислих за Орегон...

Изпитвах носталгия по фермата, по буйните ливади, където си бях играл като дете, и по сенките на могъщите планини Сискию, пред които хребетите от Изтока изглеждаха древни, износени и патинирани. В спомени, които се разгъваха сега като невероятно сложни скулптури оригами, видях издигащите се върхове на Сискию, обрасли от край до край с огромни ситкински смърчове, разпръснати тук-там плачещи смърчове (най-прекрасните от всички иглолистни), лавзонови лъжекипариси, дъгласови ели, бяла ела с ухание на мандарина, с която по аромат можеше да си съперничи само качулатият тамянов кедър, дрян без мирис, но с бляскави листа, едролистен клен, провиснал

западен клен, спретнати редици от тъмнозелени еленови дъбове и дори в избелялата светлина на спомена тази сцена ми спря дъха.

Братовчед ми Кери Харкънфийлд, завареният син на чичо Дентън, бе сполетян от особено ужасна смърт наред цялата тази красота. Убиха го. Той беше любимият ми братовчед и мой най-добър приятел. Дори месеци след смъртта му, та чак и по времето, когато се озовах в лунапарка на „Сомбра Брадърс“, все още усещах загубата му. Остро.

Отворих очи, втренчих се в петносаните от водата и покрити с прах плочки на окачения таван на съблекалните и се насилих да блокирам втрисащия спомен за смазаното тяло на Кери. Имах и *похубави* спомени от Орегон...

В двора пред къщата ни се издигаше голям плачещ смърч, чиито извити клони бяха обвити в елегантни воали от зеленикавочерна дантела. През лятото бляскавият листак служеше за дисплей за слънчевата светлина горе-долу по същия начин както кадифената подложка на бижутера помага на скъпоценните камъни да изпъкнат с най-добрите си черти; клоните често бяха обвити с безплътни, но главозамайващи вериги и наниз перли, и бляскави огърлици, и блещукащи дъги от бижута, съставени изцяло от слънчева светлина. През зимата снегът оковаваше плачещия смърч, подчертавайки странната му форма; ако денят биваше ясен, дървото приличаше на празнуващ коледар — но ако бе мрачен, то представляваше оплаквач в гробищен двор, самото възплъщение на нещастие и мъка.

Този смърч беше надянал оплакваческите си дрехи в деня, когато убих чичо Дентън. Аз имах брадва. Той разполагаше с голите си ръце. Въпреки това не беше лесно да се отърва от него.

Още един лош спомен. Размърдах се и затворих отново очи. Ако се надявах в крайна сметка да заспя, то трябваше да си мисля само за хубавите времена, за мама, татко и за сестрите ми.

Бях роден в бялата фермерска къща, издигаща се зад плачещия смърч, бях силно желано бебе и многообичано дете, първи и единствен син на Синтия и Кърт Станфиъс. Всяка от двете ми сестри притежаваше точната доза мъжкаранство, че да представляват те добри другарки в игрите на единствения си брат, и точната доза женска грация и чувствителност, за да ми наляят маниери, изисканост и

елегантност, които инак можеше и да не придобия в простичкия свят на провинциалните долини в Сискию.

Сара Луиза, руса и светла като нашия баща, беше две години по-голяма от мен. От ранни години тя чертаеше и рисуваше с такава вещина, че ще речеш, дето в предишния си живот е била прословут художник, а мечтата ѝ беше да си вади хляба с четки и палитра. Имаше особен подход към животните. Можеше да се справи с лекота и без усилие с всеки кон, да очарова зла котка, да успокои пълен с изнервени квачки кокошарник само като мине между пилетата, и бързо можеше да предизвика умилителна усмивка и размахана опашка дори у най-злобното куче.

Дженифър Рут, брюнетка и мургавелка като майка ни, беше три години по-голяма от мен. Ненаситна читателка на фантастични и приключенски книги също като Сара, Джени обаче не притежаваше достоен за отбелязване артистичен талант, макар че бе превърнала в изкуство уменията си с числата. Способността ѝ да борава с тях във всички форми и математически дисциплини беше постоянен източник на изумление за всички останали в домакинството на Станфиъс, защото за нас, останалите, ако ни дадяха избор между събиране на дълга колонка с числа и надяване на нашийник на бодливо свинче, всеки божи път бихме избирали свинчето.

Джени имаше също и фотографска памет. Можеше да цитира дума по дума книги, прочетени преди години и двамата със Сара много завиждахме за лекотата, с която сестра ни трупаше бележник след бележник, изпълнени само с отлични оценки.

Биологичната магия и изумително рядък шанс прозираха в съчетанието на гените на майка ми и баща ми, защото нито едно от децата им не бе избегнало товара на изумителен талант. Не че беше много трудно да се разбере как са успели да ни създадат. Те също бяха надарени по свой собствен начин.

Баща ми беше музикален гений и в случая използвам думата „гений“ в оригиналния смисъл — не като показател за IQ, а за да изразя факта, че той притежаваше невероятни вродени способности, в дадения случай — музикален талант. Нямаше инструмент, на който, след като го вземе, да не засвири добре за не повече от ден, а за седмица можеше да изпълнява най-сложните и тежки номера с лекота, достигането на която при другите хора изисква години усилия. В

дневната ни стоеше пиано и татко често свиреше — наизуст — мелодии, които е чул същата сутрин по радиото, докато е карал пикапа из града.

В течение на няколко месеца след смъртта му цялата музика избяга от дома ни както образно казано, така и в буквалния смисъл.

Бях на петнадесет, когато почина баща ми и по онова време вярвах, че смъртта му е случайна — нещо, в което вярвах и всички останали. Повечето хора и досега си мислят така. Аз обаче вече знам, че го е убил чичо Дентън.

Да, но аз бях премахнал Дентън, тогава защо не можех да спя? Бях отмъстил, бях донесъл сурова справедливост, тъй че защо не успявах да намеря покой поне за час или два? Защо всяка нощ бе изпитание за мен? Можех да спя само когато безсънието ме доведеше до толкова крайна степен на изтощение, че изборът ми се свеждаше до унес или лудост.

Въртях се. Обръщах се.

Замислих се за майка ми, която беше също толкова специална, колкото и татко. Мама имаше подход към зелените растящи неща; растенията цъфтяха за нея така, както животните се подчиняваха на по-малката ѝ дъщеря и както математическите задачи се решаваха сами пред по-голямата. Един бърз поглед към което и да е растение, кратко докосване по листо или стебло — и мама знаеше точно какви хранителни вещества или специални грижи изисква нейният зелен приятел. Зеленчуковата ѝ градина винаги произвеждаше най-големите и най-вкусни домати, които някой някога е хапвал, най-сочната царевица, най-сладкия лук. Мама беше също и лечител. О, не знахарка или шашмаджийка; тя не твърдеше, че има парапсихични сили, нито пък лекуваше с полагане на ръце. Беше билкарка, замесваше свои собствени отвари, мехлеми и мазила, бъркаше вкусни лечебни чайове. В семейство Станфиъс никога не хващаме лоша настинка, нито пък болест, по-тежка от едnodневни кихавици. Не страдахме нито от настинка, нито от инфлуенца, бронхит, розово око, нито пък други болести, които децата носят от училище и предават на родителите си. Съседи и роднини идваха често да се възползват от билковите отвари на майка и макар че често ѝ предлагаха пари, тя никога не приемаше и пени в замяна; беше убедена, че ще е светотатство да получи

компенсация за дара си, различна от удоволствието да го използва за благо на семейството си и другите хора.

И, разбира се, аз също съм надарен, макар че специалните ми умения са много по-различни от по-рационалните таланти на роднините и родителите ми. В мен генетичната лотария на Синтия и Кърт Станфиъс не бе създала просто магия, а, кажи-речи, вълшебство.

Според баба ми Станфиъс, която притежаваше съкровище от мистериозна народна мъдрост, аз имах отвъдни очи. Моите бяха точно с цвета на здрач, странна отсянка, по-скоро лилави, отколкото сиви, с необичайна прозрачност и така пречупваха светлината, че изглеждаха, сякаш леко сияят, и са странни и (както са ми казвали) необичайно красиви. Баба твърдеше, че няма и един човек на милион да притежава такива очи, и трябва да призная, че никога не съм виждал други като мен. Когато за първи път ме зърнала, увит в одеялото в ръцете на мама, баба заявила на родителите ми, че отвъдните очи у новородените са вестител на психични способности; ако не си променят цвета до втория рожден ден на детето (моите не го сториха), то — според баба — народните поверия твърдят, че парапсихичните способности на отрочето ще са необичайно силни и ще се проявяват по най-разнообразен начин.

Баба се оказа права.

И когато се сетих за плавния овал на милото ѝ лице, когато си представих нейните топли и любящи очи (морскосини), намерих не покой, но поне примирение. Сънят ме отнесе през настъпилото спокойствие все едно военна сестра, която разнася обезболяващи по временно стихнало бойно поле.

Сънищата ми бяха за таласъми. Често са такива.

В последния сън от няколко чичо ми Дентън крещеше срещу мен, докато въртях брадвата: „Не, аз не съм таласъм! Като теб съм, Карл! Какви ги дрънкаш? Да не си луд? Няма таласъми! Няма такова нещо! Ти си побъркан, Карл. О, мили Боже! Боже мили! Побъркан! Побъркан си! Луд!“

В реалността не беше викал нищо, не отрече обвиненията ми. В реалността битката ни беше мрачна и горчиво предопределена. Но три часа след като сънят ме отнесе, аз се пробудих с все още отекващия в ушите ми писък на Дентън: „Побъркан! Побъркан си, Карл! О, мили

Боже, полудял си!“ — и треперех, плувнал в пот, объркан и трескав от съмнения.

Изпрепъвах се до най-близката мивка, гълтайки въздух и скимтейки, пуснах студената вода и си напписах лицето. Витаещите образи от съня отслабнаха, избледняха и изчезнаха.

Колебливо вдигнах глава и погледнах в огледалото. Понякога ми е трудно да се изправа пред отражението на странните си очи, понеже се страхувам, че *наистина* ще видя в тях лудост. И този път беше същото.

Не можех да изключа подобна възможност, колкото и да бе невероятна, таласъмните да са само фантоми на измъченото ми въображение. Бог ми е свидетел, че бих искал да я отрека, да остана непоклатим в убежденията си, но вероятността за халюцинации и лудост си оставаше, периодично ме лишаваше от воля и цел със същата настойчивост, с която пиявицата краде топла кръв.

Сега се вирах в подплашените си очи и те бяха толкова необичайни, че отражението им не изглеждаше плоско и двуизмерно, каквото би било при някой друг човек; то сякаш имаше толкова дълбочина и реалистичност, и сила, както истински очи. Изучавах погледа си откровено и неуморно, но не виждах нито следа от налудничавост.

Казах си, че способността ми да прозирам през маскарада на таласъмните не подлежи на съмнение, също като другите ми парапсихични дарования. Знаех, че другите ми способности са реални и достоверни, защото много хора бяха извели полза от ясновидството ми и са били изумени от него. Баба ми Станфиъс ме наричаше „малкия оракул“, понеже понякога успявах да видя бъдещето и понякога — мигове от миналото на другите хора. И, дявол го взел, можех да виждам също така и таласъмните и това, че бях *единственият*, който ги забелязваше, не се явяваше основателна причина да не се доверявам на зрението си.

Но съмнението ме глождеше.

— Някой ден — казах на мрачното си отражение в пожълтялото огледало — това съмнение ще изплува в лош момент. Ще те обземе, когато се сражаваш за живота си с таласъм. Тогава то ще те убие!

ПЕТА ГЛАВА

УРОДИТЕ

Три часа сън, няколко минути за миене и още няколко да навия спалния си чувал и да надяна раницата — и по времето, когато отворих вратата на съблекалнята и излязох навън, вече бе станало девет и половина. Денят се очертаваше горещ и безоблачен. Въздухът не беше толкова влажен, колкото снощи. Освежителен ветреца ме накара да се чувствам отпочинал и чист и разсея съмненията към по-далечните краища на ума ми горе-долу по същия начин, по който събираше боклука и старите листа, натъпкваше ги в ъглите, образувани от постройките на лунапарка и храсталаците, и не че точно изхвърляше боклука, но поне го махаше изпод краката на хората. Доволен бях, че съм жив.

Върнах се на трасето и останах изненадан от това, което видях. Преди да го напусна снощи, последното ми впечатление от лунапарка беше за надвиснала опасност, мрачноватост и потиснатост, но на дневна светлина ми се стори безопасен, дори весел. Стотиците знаменца, до едно обезцветени в избелените от луната нощни часове, сега грееха пурпурни като коледни вратовръзки, жълти като маргаритки, изумруденозелени, бели, електриковосини и портокаловооранжеви; шаваха-потрепваха-шумоляха на вятъра. Увеселителните атракциони блестяха и сияеха толкова ярко под силното августовско слънце, че дори и отдалеч изглеждаха не само понови и по-изискани отпреди, но и сякаш бяха покрити със сребро и чисто злато, като сътворени от елфи машини в приказка.

В девет и половина вратите на лунапарка още не бяха отворени за посетители. Само няколко лунапарковци се разхождаха по алеята.

На централния „площад“ двама души събираха боклука със заострени прътове и го пъхаха в големи торби, окачени на раменете им. Разменихме си „’Драсти!“ и „’Рутру“.

На глашатайската платформа на къщата на смеха, на пет фута от земята, с ръце на бедрата стоеше набит господин с тъмна коса и приличен на дръжка мустак и се взираше нагоре към гигантското

клоунско лице, което представляваше цялата предна стена на атракциона. Сигурно ме беше зърнал с ъгълчето на окото си, защото се обърна, сведе поглед и ме попита за мнението ми дали носът на клоуна следва да се боядиса. Отвърнах:

— На мен ми изглежда добре. Като че ли е бил боядисван миналата седмица. Хубаво яркочервено.

Дръжкомустакатият отвърна:

— Таман миналата седмица е боядисван. Преди беше жълт, четиринайсет години все жълт, а след това миналия месец взех, та се зажих за първи път, и съпругата ми, Джизел, рече, че носът на клоуна трябва да е червен, и нали милея за Джизел, мътните го взели, реших да го боядисам, така и сторих, обаче сега Господ да ме тръшне, ама ми се струва, че беше грешка, понеже, когат беше жълт, туй говореше за нос с характер, сецаш се, а сега е като всеки един клоунски нос, дето човек среща в прокълнатия си от Господа живот, и каква полза от тая работа?

Лунапарковецът явно не търсеше отговор, защото скочи от платформата и мърморейки, закрачи към страничната стена на къщата на смеха и изчезна от поглед.

Вървах по алеята, докато стигнах до „Камшика“, където малък жилав мъжага ремонтираше един генератор. Косата му беше с такъв оттенък на оранжевото, дето не е нито махагон, нито рижо и въпреки това всички му *викат* „червено“, тъй де, и луничките му бяха толкова многобройни и наситени, че изглеждаха фалшиви — все едно са били внимателно нанесени на бузите и на носа му. Казах му, че съм Слим Маккензи, а той не ме осветли кой е. Долових онова кланово, потайно настроение, присъщо за дългогодишните лунапарковци, тъй че побъбрих известно време за шатрички и парцалки, където съм работил в Средния запад, през цялото Охайо, а той продължаваше да се занимава с генератора и не обелваше и дума. Накрая сигурно съм успял да го убедя, че съм редовен, понеже обърса омазнените си длани с парцал, каза ми, че се наричал Руди Мортън, но всички му викали Ред, кимна ми и запита:

— Работа ли си търсиш?

Признах, че е така, и той додаде:

— Желето Джордан върти наемниците. Той е нашият уредник, а също и дясната ръка на Артуро Сомбра. Вероятно ще го намериш във

фургона, където е разположен щабът...

Обясни ми къде е, близо до предната част на трасето, а аз му благодарих и знаех, че ще ме гледа известно време, докато се отдалечавам, макар че нито веднъж не се обърнах назад.

Минах напърно през обяния в слънце парцел, вместо да обикалям по цялата алея, и следващият лунапарковец, когото срещнах, се оказа едър мъж, който вървеше към мен със сведена глава, ръце в джобовете, отпуснати рамене и като цяло имаше твърде мрачен вид за златен ден като този. Сигурно беше шест фута и четири инча, с масивни рамене и обемисти бицепси, двеста и седемдесет паунда мускули, поразително телосложение дори когато се прегърбваше. Главата му бе отпусната толкова ниско между херкулесовските рамене, че не виждах лицето му и знаех, че той пък не вижда мен. Вървеше между накамареното оборудване, стъпваше по кабелите, пореше през купчините боклуци, потънал в мислите си. Боях се, че ще го стресна, тъй че преди да го върхлетя, подвикнах:

— Чудесно утро, нали?

Мъжът срещу мен направи още две крачки, сякаш му трябваше толкова много време да осъзнае, че поздравът ми е насочен към него. Намирахме се само на осем фута един от друг, когато той погледна към мен, разкривайки лице, от което ми се смръзна костният мозък.

„Таласъм!“ — помислих си.

Почти посегнах към ножа в ботуша ми.

„О, Иисусе, само не друг таласъм!“

— Каза ли нещо? — попита ме мъжът.

Когато вълната на шока премина през мен, видях, че всъщност в крайна сметка не е таласъм — или поне не е таласъм като другите. Имаше кошмарна физиономия, но в нея не се виждаха свински или кучешки черти. Нямахме месеста зурла, нито криви зъби, нито трепкащ змийски език. Беше човек, но урод — с толкова деформиран череп, че можеше да служи за доказателство, че и Господ го сполитат странни и зловещи настроения. Всъщност...

Представи си, че си божественият скулптор, който работи посредством плът-кръв-кост, но е с лош махмурлук и отвратително чувство за хумор. Ето те, започваш да ваеш масивна брутална челюст, която не се стеснява с приближаването си към ушите на творението ти (както се случва с линията на челюстта при обикновените лица), а я

прекъсва внезапно с грозни възлести буци от кост, които приличат на вратните болтове, притежавани от филмовата версия на чудовището на Франкенщайн. След това точно над тези грозни възли, придаваш на безпомощното си създание чифт уши, подобни на наръчи смачкани зелени листа. Уста, вдъхновена от кофата на парна лопата. Хвърляш вътре прекомерно голям брой едри квадратни зъби, набиваш ги един върху друг и ги припокриваш на няколко места, и всичкото това боядисваш в оттенък на жълтото толкова отвратителен, че творението ти да умре от срам, ако зине в изискана компания. Струва ти се, че си натворил достатъчно жестокост, колкото да изпуснеш парата на божествения гняв, който те е обладал, нали? Греша. Прихванал те е наистина космически по размерите си бяс — така божествено си се разпенил, че може да разтърсиш вселената от единия край до другия, тъй че майсториш също и чело, достатъчно дебело да служи за рицарска броня, натискаш го, докато не увисне над очите и не превърне очните дъна отдолу в пещери. После, в треската на злотворно сътворение, издялваш дупка на това чело над дясното око, но по-близо до слепоочието, отколкото до очната ябълка отдолу и пъхаш там трето око без ирис или зеница, просто овал от еднородна препечено кафява тъкан. След като го сториш, остават ти две финални щрихи, които без съмнение са белег на злонамерен гений: намърдваш в средата на тази отвратителна гадория благороден и идеално изваян нос, за да подиграваш творението си с представи за това, което би могло да бъде; а в двете долни очни орбити вграждаш чифт ясни, кафяви, топли, интелигентни, прелестни, *нормални* очи, изключително изразителни, тъй че всеки, който ги види, да бъде принуден да отклони поглед или да се разплаче неовладяемо от жалост към чувствителната душа, попаднала в капана на това туловище.

Все още ли следите мисълта ми? Вероятно вече не ви се ще да играете на Господ. Какво се вселява в Него понякога? Не се ли питате? Ако творение като това може да е резултат просто на лошото Му настроение или каприз, само си представете в какво ли състояние трябва да изпада Той, когато е *наистина* разстроен, като например когато е сътворил Ада и е прогонил бунтовните ангели в него.

Тази Божия подигравка заговори отново, а гласът му бе мек и мил:

— Съжалявам. Каза ли нещо? Бях се унесъл.

— Ъъ... ами... казах... че утрото е хубаво.

— Да. Сигурно е. Нов си, нали?

— Ъъ... аз съм Карл... Слим.

— Карл Слим?

— Не... ъъ... Слим Маккензи — обясних, отметнал назад глава, и да се вирам в събеседника си.

— Джоъл Тък — отвърна той.

Не можех да свикна с богатия тембър и мекия тон на гласа му. От вида му очаквах хъхрене като натрошено стъкло, пълен със студена враждебност пукот на стържещи камъни.

Джоъл ми подаде ръка. Ръкувахме се. Беше досущ като дланта на всеки друг, само дето беше по-голяма.

— Притежавам „Десет на едно място“ — обясни той.

— Аха! — промърморих, опитвайки се да не поглеждам в сляпото оранжево око, но въпреки това зяпах право в него.

„Десет на едно място“ е допълнително представление, обикновено с участието на изроди, с поне десет атракции — или изроди — под покрива на една шатра.

— Не просто собственик — допълни Джоъл Тък. — Аз съм и главната забележителност!

— Без съмнение — отвърнах.

Той избухна в смях, а аз се изчервих от смущение, но новият ми познат не ми позволи да заекна през извинението си. Поклати деформираната си глава и положи едната си масивна длан на рамото ми, и с усмивка ме увери, че не съм го обидил с нищо.

— Всъщност — каза ми, изненадващо развеселен — е доста освежаващо да срещнеш лунапарковец за първи път и той да ти покаже изненадата си. Нали знаеш, повечето паричковци, които плащат да влязат в „Десет на едно място“, само сочат и ахкат, и говорят за мен право пред собственото ми лице. Много малко от тях имат ума или благородството да излязат от шатрата ми като по-добри хора, с благодарност за собствения си добър късмет. Те са тълпа гнусни, тесногръди... е, знаеш ги какви са паричковците. Но лунапарковците... понякога по свой собствен начин могат да бъдат също толкова лоши!

Кимнах, сякаш знаех за какво ми говори Джоъл. Бях успял да отклоня поглед от третото му око, но сега пък явно не съумявах да се

откъсна от подобната му на парна лопата уста. Тя зейваше и се затваряше, а възлестите му челюсти скърцаха и се издуваха, и ми напомниха за „Дисниленд“. Година преди баща ми да умре, той ни заведе до Калифорния, в „Дисниленд“, който тогава беше нов, но дори в онези дни имаха така наречените аудио-аниматронни роботи, с лица и движения, имитиращи тези на живи хора — и убедителни във всички детайли, с изключение на устите им, които зяпваха и се хлопваха без следа от сложните и многопластови движения на истинските усти. Джоъл Тък приличаше на зловещ аудио-аниматронен робот, построен от онези типове в „Дисниленд“ като майтап, с цел хубавичко да стресне чичо Уолт.

Бог да ме накаже заради тесногърдието ми, но очаквах тази гротеска на човек да е също толкова гротескна и в мислите и словата си.

Вместо това той отвърна:

— Лунапарковците вечно и щателно до болка следват традицията си за толерантност и братско отношение! Понякога дипломатичността им е дразнеща. Но *ти*! Ах, виж, ти улучи точно правилната комбинация. Не си зловещо любопитен или изпълнен с нагло превъзходство, или пък преизпълнен с размити декларации за фалшива жалост като паричковците. Не си и безконечно дипломатичен, не си придаваш заучено безразличие като повечето лунапарковци. Разбираемо е да си шокиран, но не се срамуваш от инстинктивната си реакция — момче, което знае как да се държи, но все пак притежава здравословна доза любопитство и е откровено — това си ти, Слим Маккензи, и много се радвам да се запознаем!

— И аз също!

Щедростта на Джоъл при анализа на реакциите и мотивацията ми ме накара да се изчервя дори още повече, но той се престори, че не е забелязал. Каза:

— Е, аз трябва да вървя. Има обявено представление за единайсет, тъй че трябва да подготвя за откриването шатрата на „Десет на едно място“. Освен това, когато на алеята има паричковци, не излизам оттам, без да си закрия лицето. Не би било редно пред тази физиономия да се изправя насила някой, който не иска да я види. Освен това хич не обичам да изнасям безплатно представление на копеленцата!

— Ще се видим по-късно тогава — казах, погледът ми се зарея отново в третото му око, което примигна веднъж, почти все едно ми смигаше.

Той пристъпи две крачки, а обувките му размер четиринайсети вдигаха малки облачета бял прах от изпечената по августовски пръст. След това се обърна отново към мен, поколеба се и най-накрая каза:

— Какво търсиш от лунапарка, Слим Маккензи?

— Какво... имаш предвид... от този лунапарк в частност ли?

— От живота като цяло.

— Ами... място за спане.

Челюстта на Джоъл се изду и се раздвижи.

— Това ще го намериш.

— Три редовни хранения дневно.

— И това също.

— Пари за харчене.

— Даже по-добре ще се справиш. Ти си млад, умен и пъргав. Това го виждам. Ще се справиш добре. Какво друго?

— Имаш предвид... какво друго искам ли?

— Да. Какво друго?

Въздъгнах.

— Анонимност.

— Ах! — изражението на събеседника ми би могло да бъде както заговорническа усмивка, така и гримаса; невинаги е лесно да се каже какво иска да предаде това изкривено лице. Устата му леко се откряна, зъбите му приличаха на пожълтели и износени колци на древна ограда, докато ме преценяваше заедно със словата ми, сякаш можеше да ме разпитва още или да ми предложи съвет, но беше твърде добър лунапарковец, за да нахалства. Просто повтори отново:

— Ах!

— Убежище — обясних, почти копнеех Джоъл наистина да изнахалства, внезапно поразен от налудната нужда да му се доверя и да му споделя всичко за таласъмите и чичо Дентън. Месеци наред, откакто за първи път убих един от тях, за да оцелея, бях разчитал на непоклатима целеустременост и духовна сила и през това време и през всичките ми пътувания не бях срещнал никого, който да е бил закален в толкова горещ огън като този, който закаляваше мен. Тук обаче, у Джоъл Тък, усетих, че съм намерил човек, чиито страдания, гняв и

самота са били далеч по-големи от моите и ги е понасял много по-дълго, той беше личност, способна да приеме неприемливото с необичайна сила и благородство. Пред мен се намираше човек, който лесно ще разбере какво е да живееш в постоянен кошмар без нито миг отдих. При все чудовищното му лице новият ми познат имаше бащинско излъчване и аз изпитах изумителна нужда да се опра ма него и да оставя сълзите си най-сетне да потекат, най-сетне! — и да му разкажа за демоничните твари, които невидими се скитаха по земята. Но самоконтролът ми беше моето най-ценно притежание и подозрителността беше собственост, доказала се особено ценна за оцеляването, тъй че не можех с лекота да обърна гръб на притеснителните сигнали, че Джоъл е нещо повече от това, което ми се струва — че е, по някакъв смътен начин, вероятно дори опасен.

Разтърси ме притеснена тръпка, но не знаех дали трябва да се боя от него или от нещо, което ще му се случи.

Мигът на близост прекъсна като крехка нишка — внезапно, но без особена драма.

— Ще се видим — рече Джоъл.

— Аха — отвърнах, с уста толкова пресъхнала и гърло тъй свито, че не бих могъл и да кажа нищо повече.

Уродът се извърна и се отдалечи.

Следях го, докато изчезна от поглед — също както и механикът, Ред Мортън, ме бе следил, докато се отдалечавах от „Камшика“.

Отново се зачудих дали да не напусна лунапарка и да потърся място, където знаменията и знаците бяха по-малко обезпокоителни. Но бях огребал и последните си пенита, а и бях уморен да се скитам самотен, и имах нужда да принадлежа към нещо — и бях достатъчно добър ясновидец да знам, че не можеш да избягаш от съдбата, без значение колко много ти се ще да го сториш.

Освен това лунапаркът на „Сомбра Брадърс“ очевидно беше добро и гостоприемно място, където може да се настани един изрод. Каквито бяхме ние двамата с Джоъл Тък.

Изроди.

ШЕСТА ГЛАВА

ДЪЩЕРЯ НА СЛЪНЦЕТО

Щабът на лунапарка бе разположен в три ярко боядисани фургона — всеки с нарисувана на него лъскава стилизирана дъга. Бяха подредени в непълен квадрат, чиято предна страна липсваше. Отпред ги пазеше разглобяема оградка от пана. Г-н Тимъти Джордан-Желето държеше кабинет в дългия фургон отляво, която приютяваше също счетоводителя и жената, която всяка заран раздаваше рула с билети.

Почаках половин час в простата, застлана с линолеум стая, където плешивият счетоводител, г-н Дули, ровеше в купчина листове. Докато работеше, той равномерно хрупаше от блюдо с репички, пиперчици и черни маслини, а уханният му дъх изпълваше стаята, макар никой от влизащите да не изглеждаше притеснен от това — те дори не го забелязваха.

Донякъде очаквах все някой от посетителите да нахлуе с новината за изчезнал лунапарковец или дори за такъв, който е бил открит мъртъв в района на блъскащите колички, а след това щяха да погледнат към мен, понеже бях външен, новодошъл и вероятен заподозрян, и щяха да видят вината на лицето ми и... Само че никой не вдигна тревога.

След известно време ми казаха, че г-н Джордан е готов да ме приеме и когато влязох в кабинета му в дъното на фургона, разбрах веднага откъде е получил прякора си. Не му стигаха два или три инча до шест фута, беше може би шест или седем инча по-нисък от Джоъл Тък, но тежеше горе-долу толкова, колкото новия ми познат, тоест поне двеста и седемдесет паунда. В лице приличаше на пудинг, с объл нос, все едно направен от светла слива и с брадичка, безформена като пелмен.

Когато минах през вратата му, на бюрото навърташе кръгчета една количка играчка. Беше малък кабриолет с четири седнали в него мънички клоуна и докато се движеше, клоуните се редуваха да се изправят и после да седат.

Докато навиваше друга играчка, Желето възкликна:

— Виж я само! Получих я едва вчера. Абсолютно велика е! Абсолютно!

Сложи я на бюрото и видях, че е метално куче с многоставни крачета, които го изстреляха през бюрото в серия бавни салта. Желето го гледаше със светнали от задоволство очи.

Озърнах се из стаята и видях играчки навсякъде. На едната стена бяха окачени лавици, по които нямаше книги, а само пъстроцветна колекция миниатюрни колички с пружина, камиончета, фигурки, а също и малка вятърна мелница, която вероятно се гордееше с движещи се крила. В ъгъла две марионетки висяха окачени на дъска, за да не се оплитат водещите им конци, а в другия ъгъл върху стол нащрек бе кацнала кукла на вентрилоквист.

Погледнах отново към бюрото, навреме да видя как кучето завършва едно последно, още по-бавно салто. След като осигурената от последната размотала се намотка на пружината енергия се изчерпа, то седна на задни лапи и вдигна предните, сякаш молеше за одобрение на каскадите му.

Желето Джордан ме погледна, ухилен широко:

— Не е ли абсолютно върховно?

Харесах го незабавно.

— Страхотно е! — казах.

— Тъй значи, искаш да се присъединиш към „Сомбра Брадърс“, а? — попита той и се облегна удобно в креслото си веднага щом седнах на отсрещното.

— Да, сър.

— Предполагам, че не си концесионер със собствена шатра, който иска да си плати за привилегията да получи място на трасето?

— Не, сър. Само на седемнайсет съм.

— О, хич не ми играй картата на младостта! Познавам концесионери на тази възраст. Знам едно девойче, което на петнайсет започна като гадателка на тегло, имаше наистина привлекателен номер, омагьосваше паричковците и се справи много добре, добави няколко други дребни игри към империята си и успя да си купи патешко стрелбище по времето, когато беше на твоята възраст, а патешките стрелбища хич не са евтини. Трийсет и пет хиляди гуцера струваше.

— Е, предполагам, че в сравнение с нея вече съм изтеглил губещата карта на живота.

Желето Джордан се ухили. Имаше хубава усмивка.

— Тогава сигурно искаш да станеш работник в „Сомбра Брадърс“.

— Да, сър. Или ако някой от концесионерите си търси помощник за каквото и...

— Предполагам, че не си нищо повече от ячък тип, ходещ мускул, дето не може да се справи с друго, освен да сглобява „Гмуркача бомбардировач“ и виенското колело и да товари камиони и да влачи на гръб оборудването. Така ли е? Нямах какво повече да предложиш освен потта си?

Наведох се напред в стола си:

— Мога да въртя всяка шмекерия, която съществува, всяка игра от типа „всеки печели“. Мога да въртя „Мишия лабиринт“ сръчно като всеки майстор. Що-годе ставам за глашатай, по-добър съм от две трети от момчетата, които чух да подвикват на публиката по шатрите и парцалките, където съм работил, макар че не твърдя да съм така добър като даровитите викачи, които вероятно се закачат в най-добрите представления като вашето. Много добър Бозо от „Хвърли-топни“ съм, понеже нямам против да се мокря и понеже обидите, с които замервам паричковците, не са гадни, а са *смешни* и те винаги реагират по-добре на смехории. Мога да правя какво ли не.

— Бре-бре — каза Желето Джордан, — като че ли боговете са се усмихнали на „Сомбра Брадърс“ днес, мътните ме взели, ако не е тъй, да ни пратят такъв изумителен млад специалист по всичко! Абсолютно изумително. Абсолютно!

— Подигравайте ми се, ако щете, г-н Джордан, но, моля ви, намерете ми място! Кълна се, че няма да ви разочаровам.

Желето се изправи и се протегна, а коремът му се разлюля.

— Добре, Слим, мисля, че ще споделя с Рия Рейнс за теб. Тя е концесионерка. Трябва й човек да ръководи нейния „Як удар“. Правил ли си някога такова нещо?

— Естествено.

— Добре. Ако тя те хареса и ако успееш да се разбереш с нея, значи си уреден. Ако не се погодите, върни се пак при мен и ще те пратя при някой друг или пък ще те сложа на заплата при „Сомбра Брадърс“.

Аз също се надигнах.

— Тази госпожа Рейнс...

— Госпожица.

— След като повдигнахте въпроса... с нея трудно ли е да се погодиш, или има нещо друго?

Желето се усмихна:

— Ще видиш. Сега, що се отнася до спалното място, предполагам, че не си се дотъркалял дотук със собствен фургон така, както си нямаш и собствена концесия, тъй че ще искаш да опънеш телеса в някой от спалните фургони на трупата. Ще намеря къде се нуждаят от още един съквартирант, а ти можеш да си платиш наема за първата седмица на Кеш Дули, счетоводителя, с когото си се срещнал в другата стая. Размърдах се с неудобство.

— Ами, такова, оставих раницата и спалния си чувал отвън, а и наистина предпочитам да спя под звездите. По-здравословно е!

— Тук не е позволено — отвърна Желето. — Инак една камара бачкатори щяха да спят на земята, да пият на открито, да копулират с всичко живо от жени до скитащи котки и това щеше да ни превърне в някакво абсолютно опърпано зрелище, каквото определено не сме. Ние сме представление от класа от край до край.

— О!

Той наклони глава и присви очи срещу мен:

— Зле си с парите?

— Ами...

— Не можеш да платиш наема?

Свих рамене.

— Ще те носим на гръб две седмици — реши Желето. — След това ще си плащаш като всички други.

— Леле, благодаря, г-н Джордан!

— Наричай ме Желето, щом вече си един от нас.

— Благодаря, Желе, но ми стига да ме носите и една седмица. След това ще съм си стъпил на краката. А сега оттук направо при „Якия удар“ ли да ходя? Знам къде е, знам и че днес ще има представление от единайсет часа, което означава, че до отварянето на вратите остават десетина минути.

Джордан все още бърчеше чело срещу ми. Тлъстинките се сбираха около очите му и сливоподобният му нос се гънеше, все едно всеки момент щеше да се превърне във фурма. Запита:

— Закусвал ли си вече?
— Не, сър. Не бях гладен.
— Вече е, кажи-речи, обяд.
— Все още не съм гладен.
— Аз пък *винаги* съм гладен — довери ми Желето. — А снощи вечерял ли си?
— Аз ли?
— Ти я.
— Много ясно!
Той се намръщи недоверчиво, порови в джоба си, извади чифт еднодоларови банкноти и заобиколи бюрото, протегнал ръка към мен.
— О, не, г-н Джордан...
— Желето...
— ... Желе. Не мога да приема!
— Само заем — отвърна новият ми шеф, хвана ме за ръката и натъпка парите в шепата ми. — Ще ми ги върнеш. Това е абсолютен факт.
— Но аз не съм чак толкова зле с наличните. Имам малко...
— Колко?
— Ами... десет долара.
Дебелакът се ухили отново:
— Покажи ми ги!
— А?
— Лъжец. Колко са всъщност?
Сведох очи към краката си.
— Честно, колко са? Кажи ми истината! — предупреди ме Желето.
— Ами... такова... дванайсет цента.
— А, ясно, разбрах. Ти си абсолютен Рокфелер. Добри небеса, определено ме втриса да си представя, че се опитах да ти заема пари. Богат човек на седемнайсет, очевидно наследник на съкровището на Вандербилт... — Джордан ми даде още два долара. — Сега ме чуй г-н Отвратително богато хлапе, отиваш право при закусвалнята на Сам Трайзър до въртележката. Тя е една от най-добрите при нас, а и отваря рано, за да обслужи лунапарковците. Вземи си един хубав обяд и *след* това иди да се срещнеш с Рия Рейнс при „Якия удар“.

Кимнах, засрамен от бедността си, понеже Станфиъс никога не разчитат на случайни хора освен на *други* Станфиъс. Въпреки това, смирен и изпаднал в самосъжаление, бях и благодарен за добронамерената благотворителност на дебелака.

Когато стигнах до вратата и я отворих, той добави:

— Почакай малко!

Обърнах се и го видях да се взира в мен по начин, по-различен от преди. Беше ме премервал, за да прецени характера и способностите ми, и моето чувство за отговорност, а сега ме гледаше така, както хандикапър проучва кон, на който възнамерява да заложи.

— Ти си силен младеж — заяви Желето. — Имаш хубави бицепси. Добри рамене. И в движенията те бива. Струва ми се, че можеш да се погрижиш за себе си в напрегната ситуация.

Понеже явно се очакваше някакъв отговор, казах:

— Ами... мога, да.

Почудих се какво ли ще каже, ако му разправа, че до момента съм убил четири таласъма — четири свинолики, кучезъби твари със змийски езици, смъртоносни червени очи и нокти като рапири.

Желето ме погледа мълчаливо още малко и накрая отсече:

— Чуй сега, ако се спогодите с Рия, за нея и ще работиш. Но утре ще искам да свършиш една специална работа за *мен*. Вероятно няма да се случи нищо сериозно, но има и такава вероятност. Ако се стигне до най-лошото, може да се наложи да се счепкаш с някого. Но подозирам, че ще е достатъчно само да стоиш и да изглеждаш страховито.

— Както пожелаете — отвърнах.

— Няма ли да попиташ за какво става дума?

— Може да ми обясните и утре.

— Не искаш ли възможност да се откажеш?

— Не.

— В цялата работа определено има и риск!

Вдигнах четирите долара, които ми беше дал Желето:

— Купихте си поемането на рисковете.

— Евтино се продаваш.

— Нямам предвид, че съм купен с четири долара, Желе. А с любезността ви.

На домакина ми му стана неудобно от комплимента.

— Я си обирай крушите оттук, хапни обяд и върви да си печелиш хляба! В парка не търпим лентяи!

Чувствайки се по-добре, отколкото от месеци насам, излязох от предния кабинет и Кеш Дули ми предложи да си оставя снаряжението при него, докато ми намерят легло във фургоните, а след това отидох при закусвалнята на Сам Тризър, за да похапна за обяд. Наричат този тип барачки „закусвални“ или „щандчета“, понеже няма места за сядане, та трябва просто да си вземеш храната и да я изядеш в движение. Хапнах два идеални чили дога, пържени картопки и ванилов шейк и след това се насочих към алеята.

Според класацията на провинциалните панаири този беше доста над средното ниво, практически от големите — но не чак толкова голям, колкото важни панаири на места като Милуоки, Сейнт Пол, Топека, Питсбърг и Литъл Рок, където приходите от входа можеше да достигнат четвърт милион в хубав ден. При все това четвъртък беше близо до уикенда. А и беше лято, децата не ходеха на училище, пък и много хора бяха на почивка. Освен това в сърцето на селскостопанска Пенсилвания панаирът беше най-големият съществуващ източник на интересни преживявания — хората идваха от петдесет-шестдесет мили наоколо — и макар че портите току-що бяха отворени, хиляди паричковци вече се тълпяха по алеята. Всички щури будки и останалите игри бяха готови да въртят бизнес, операторите им започваха да захранват преминаващите тълпи и много от атракционите вече работеха. Във въздуха се носеше аромат на пуканки, дизелово гориво и готварска мазнина. Пищната фантазия тепърва въртеше ръчката на двигателя си, но след няколко часа щеше да работи с пълна пара — хиляда екзотични звуци, всепоглъщащото сияние на цветове и движения, които с времето ще се раздуват, докато накрая се *превърнат* в самата вселена, докато стане невъзможно да повярва човек, че отвъд панаирния парцел съществува нещо друго.

Подминах „Блъскащите колички“, отчасти изтръпнал в очакване да видя полиция и тълпа ужасени зяпачи, но будката за билети беше отворена и количките се движеха, а паричковците пицяха, но само от възбуда, докато блъскаха една в друга гумените брони на возилата си. Ако някой беше забелязал пресните петна на пода на павилиона, то не беше осъзнал, че са от кръв.

Питах се къде ли е отнесъл трупа неизвестният ми помощник, чудех се кога ли най-сетне ще излезе на открито и ще ми се разкрие. И когато се разкрие, какво ще иска от мен, за да запази мълчанието си?

„Якият удар“ се намираше на две трети от протежението на първото площадче, от външната страна на парцела, сместен между игра с балони и малката раирана шатра на гадателката. Беше просто устройство, което се състоеше от осемнайсетинчова квадратна подложка за удряне, качена на пружини и предназначена да измерва силата на сблъсъка, и противотежест, оформена като висок дваисет фута термометър с камбанка на върха му. Младежите, които искаха да впечатлят момичетата си, трябваше да платят само петдесет цента, да вземат осигурения от оператора ковашки чук, да го завъртят яката и да стоварят удар върху подложката. Това щеше да покатери малко дървено блокче нагоре по термометъра, разделен на пет секции: БАБИШКЕРА, ДЯДКО, ДОБРО МОМЧЕ, КОРАВ ТИП И МЪЖАГА. Ако си мъжага достатъчно да качиш блокчето чак до върха и да разклатиш камбанката, не само впечатляваш момичето си и получаваш по-добра възможност да бръкнеш в гащичките ѝ, преди нощта да отmine, но печелиш и евтино плюшено животинче.

До „Якия удар“ се намираше сергийка с рошави плюшени мечета, които не изглеждаха и наполовина толкова евтинджос, колкото са обикновените награди в такъв тип игри, а на столче до мечетата седеше най-красивото момиче, което някога съм виждал. Носеше кафяви джинси и карирана риза в кафяво и червено и смътно забелязах, че тялото ѝ е жилаво и изумително пропорционално, но, честно казано, не се вглеждах особено в телосложението ѝ — не и тогава, а чак по-късно, — понеже първоначално вниманието ми бе привлечено от косата и лицето ѝ.

Гъстата, мека, копринена, блестяща коса, твърде руса да я наречеш махагонова и твърде махагонова да я определиш като руса, бе сресана от едната страна на лицето на девойката, наполовина закривайки едното ѝ око и напомняйки ми за Вероника Лейк, онази кинозвезда от по-раншни времена. Ако върху изключителното ѝ лице имаше какъвто и да е недостатък, то това бе именно съвършенството на чертите ѝ, което придаваше на момичето донякъде студен, отсъстващ и недостъпен вид. Очите ѝ бяха големи, сини и прозрачни. Горещото августовско слънце се стичаше по хубавицата, сякаш тя се

намираше на сцена, вместо кацнала върху износен дървен стол, и то не я озаряваше по същия начин като всички останали по алеята; слънцето сякаш я харесваше, лееше се върху нея както баща би гледал любимата си дъщеря, като подчертаваше естествения блясък на косата ѝ, гордо разкриваше порцелановата гладкост на кожата ѝ, с обич се долепваше до изваяните ѝ скули и артистично оформения нос, загатваше, но не осветяваше изцяло огромните дълбини и множеството тайни в очарователните очи на момичето.

Стоях, вцепенен и зяпах поне минута или две, докато красавицата си въртеше номера. Подмами паричко от зяпачите, взе му петдесетте цента, симпатизираше на неспособността му да вдигне дървената пречка над ДОБРО МОМЧЕ и гладко го омагьоса да си изтърси джобовете за още три яки удара. Девојката наруши всичките правила за реклама на атракцион: не се присмиваше на паричковците, ни най-малко; практически никога не повишаваше глас до крясък и въпреки това с призива си надмогваше музиката откъм шатрата на гадателката, съперническия вик на глашатая на играта с балони в съседство и нарастващия рев на тълпата по алеята. И — което беше най-необичайното — така и не стана от столчето, не се опита да примамва паричковците при себе си с енергична демонстрация на глашатайски умения, дори не правеше драматични жестове, комични танцови стъпки, шумни шеги, сексуални намеци, двусмислици или някоя от другите стандартни техники. Речта на красавицата бе лукаво-забавна и тя самата бе прекрасна; това стигаше, а собственичката на атракциона беше и достатъчно умна да знае, че стига.

Тя ми изкара дъха.

Със стеснително тътрене, каквото понякога ме обзема около хубави момичета, най-сетне се приближих към нея и тя ме помисли за паричко, който иска да върти чука, но аз казах:

— Не, търся госпожица Рейнс.

— Защо?

— Желето Джордан ме праща.

— Ти ли си Слим? Аз съм Рия Рейнс.

— О! — възкликнах поразен, понеже тя изглеждаше просто като момиче, надали много по-голямо от мен, а не лукавата и агресивна концесионерка, с която очаквах да работя.

Леко намръщване разкриви леко лицето ѝ, но не намали с нищо красотата ѝ.

— На колко си години?

— Седемнайсет.

— По-млад ми се струваш.

— Скоро ще съм на осемнайсет — отвърнах, за да се защитя.

— Това е обичайният ред в природата.

— Какво?

— След това ще станеш на деветнайсет, после на дваисет, а след това няма да имаш спирка — обясни Рия с определена нотка сарказъм в гласа.

Доловил, че тя най-вероятно е от типа момичета, които по-добре биха реагирали на шега, отколкото на сервилност, аз се усмихнах и отвърнах:

— Предполагам, че при теб не е било така. Струва ми се, че си прескочила право от дваисетте към деветдесетте.

Тя не ми се усмихна в отговор, а хладината не я напусна, но поне спря да се мръщи.

— Можеш ли да говориш?

— Че аз не говоря ли?

— Знаеш какво имам предвид!

Вместо отговор вдигнах чука, стоварих го върху подложката достатъчно силно да звънна камбанката и да привлече вниманието на по-близките паричковци, обърнах се към алеята и се впуснах в шашмалогията. След няколко минути бях докарал три гущера.

— Ще свършиш работа! — заяви Рия Рейнс. Когато ми говореше, тя се взираше право в очите ми и от погледа ѝ ми ставаше по-горещо, отколкото от августовското слънце. — Трябва само да знаеш, че играта не е нечестна, което ти вече доказа, и не те искам да ми бъдеш прикритие за номера. В „Сомбра Брадърс“ не допускат нагласени игри и агенти измамници, а и аз не бих ги държала, дори ако бяха позволени. Не е лесно да разклатиш камбанката; всъщност е дяволски трудно, но паричкото получава честна възможност за победа и когато успее, си получава наградата без увъртания.

— Разбрах те.

Рия си свали престилката за пари и чантичката с рестото и ми ги предаде, след което заговори решително и лаконично като нетърпящ

глупости младши мениджър в „Дженерал Мотърс“:

— Ще пратя някой около пет следобед и ще си свободен от пет до осем, за вечеря, за дрямка, ако ти трябва, след което се връщаш и продължаваш, докато лунапаркът затвори. Ще донесеш приходите си при мен, във фургона ми, довечера на поляната. Моят е „Еърстрийм“, най-големият, който се произвежда. Ще го познаеш, понеже е единственият, закачен за чисто нов, червен еднотонен пикап „Шеви“. Ако играеш честно и не правиш глупости, като например да обираш каймака, ще се справяш чудесно на работа при мен. Притежавам още няколко концесии и винаги търся подходящия тип човек, който може да носи отговорност. Ще ти се плаща в края на всеки ден и ако си достатъчно добър глашатай да подобриш средните приходи, тогава ще получаващ и дял от по-високата печалба. Ако си честен с мен, няма да получиш по-добра сделка при никой друг. Но — чуй ме сега и се считай за предупреден — ако ме водиш за носа, мамис ме, ще се погрижа оттогава насетне да си носиш топките в торбичка. Разбрахме ли се?

— Да.

— Добре!

Припомних си, че Желето Джонсън спомена за момичето, започнало като гадателка на тегло и проправило си път към голяма концесия на седемнайсет години, и казах:

— Тъъ, да не би някоя от онези други игри, които спомена, да е патешко стрелбище?

— Патешко стрелбище, сергия за гадаене на теглото, „Хвърли бутилка“, една будчица, която специализира в пица, детска возилка на име „Веселото влакче от анимациите“, както и дял от седемдесет процента в допълнително представление, наречено „Животински странности“ — изброи Рия сухо. — А и не съм нито на дванайсет, нито на деветдесет, на двайсет и една съм и за дяволски кратко време съм извървяла дяволски дълъг път от нищото. Не съм се сдобила с притежанията си с наивност или тъпота. В мен няма нищо присъщо на паричковците и докато не забравяш това, Слим, ще се разбираме прекрасно!

Без да пита дали имам други въпроси, госпожица Рейнс се отдалечи по алеята. С всяка решителна крачка, която правеше, малкият ѝ, твърд, висок задник се завърташе изкусително в тесните ѝ джинси.

Гледах я, докато се изгуби от поглед в сгъстяващата се тълпа. След това, осъзнавайки внезапно в какво положение се намирам, оставих чантата с дребните и престилката с парите, обърнах се към „Якия удар“, вдигнах чука, завъртях го няколко пъти един след друг и разклатих камбанката при шест от ударите, и не спрях, докато бях в състояние да се обърна към преминаващите паричковци без притеснението, предизвикано от твърде видима ерекция.

В течение на следобеда управлявах „Якия удар“ с истинско удоволствие. Струйката паричковци прерасна в поточе и после в река, която се стичаше безконечно покрай атракционите в топлия летен блясък, и аз им вадах лъскавите половин доларчета почти така успешно, все едно лично им бърках в джобовете.

Дори когато видях първия си за деня таласъм няколко минути след два следобед, доброто ми настроение и високият ентузиазъм не ме напуснаха. Бях свикнал да виждам седем-осем таласъма седмично, доста повече, ако работех в парк, който привлича сериозни тълпи, или пътувах през голям град с много струпани на едно място хора. Отдавна бях пресметнал, че средно един на четири или петстотин души е таласъм с маскировка, което означаваше, че са към половин милион само в САЩ, тъй че ако не бях свикнал да ги виждам навсякъде, където отида, щях да съм се побъркал, преди дори да стигна в лунапарка на „Сомбра Брадърс“. Вече знаех, че те не осъзнават специалната опасност, която представлявам за тях — нямаха представа, че мога да виждам през маскировката им, тъй че не ми обръщаха никакво особено внимание. Сърбяха ме ръцете да убия всеки един, който видя, понеже знаех от опит, че таласъмните са враждебно настроени към човечеството и нямат друга цел, освен да сеят болка и нещастие по земята. При все това рядко срещях самотен таласъм при обстоятелства, които позволяваха да го напада, и освен ако не исках да изуча вътрешността на затвора отвътре, не се осмелявах да заколя някоя от омразните твари на открито пред свидетели, които не можеха да забележат дявола под човешкия костюм.

Таласъмът, който мина покрай „Якия удар“ малко след два следобед, беше удобно настанен в тялото на паричко: едър, русоляв, с открито лице — добронамерено фермерче на осемнайсет или

деветнайсет, облечено в потник, изрязани джинси и сандали. Беше заедно с двамина други на същата възраст, но и двамата не бяха таласъми, и досущ приличаше на най-невинния на вид гражданин, който някога сте виждали, шегуваше се и се перчеше малко, и много се забавляваше. Но под човешката глазура таласъмът надничаше с огнени очи.

Фермерчето не спря при „Якия удар“, а аз продължих да си изпълнявам номера, докато го наблюдавах как ме подминава, а няма и десет минути по-късно видях второ чудовище. Това бе приело облика на набит, сивокос господин на около петдесет и пет, само дето нечовешките му форми бяха отвратително разголени пред погледа ми.

Знаех, че това, което виждам, не е всъщност таласъмът в оригиналната му форма, затворен в някакъв вид пластмасова плът. Човешкото тяло си е съвсем истинско. Предполагам, че възприемах като „реален“ или духа на таласъма, или биологичния потенциал на върколашката му същност.

А в три без четвърт видях още двамина. На външен вид представляваха просто двойка привлекателни девойчета, зяпачки от малкия град, на които им се върти главата от лунапарка. Но в тях се криеха чудовищни твари с трепкащи розови зурли.

В четири покрай „Якия удар“ бяха минали четирийсет таласъма и няколко от тях дори бяха спрели да изпробват силата си, и по това време доброто ми настроение най-сетне се бе изпарило. Нямаше начин тълпата по алеята да наброява повече от шест до осем хиляди, тъй че чудовищата сред паричковците многократно превъзхождаха обичайното съотношение.

Ставаше нещо; нещо щеше да се случи днес следобед на централната алея на „Сомбра Брадърс“ и това изумително сборище на таласъми имаше една цел — да станат свидетели на човешкото нещастие и страдание. Целият им вид сякаш не просто се наслаждаваше на нашата болка, а направо процъфтяваше от нея, хранеше се с нея, сякаш агонията ни беше тяхна единствена — или основна — прехрана. Бях ги срещал на големи групи *единствено* на сцени на трагедии: погребението на четирима гимназисти от футболния отбор, загинали в автобусна катастрофа в родното ми градче преди няколко години; ужасна верижна катастрофа в Колорадо; пожар в Чикаго. Сега, колкото повече таласъми забелязвах сред

обикновените паричковци, толкова по-студено ми ставаше наред августовската жегга.

По времето, когато ми хрумна обяснение на събитието, бях толкова на нокти, че сериозно обмислях да използвам ножа в ботуша си, да накълцам поне един-двама от тях и след това да хукна да си спасявам кожата. Но точно тогава осъзнах какво всъщност се случва. Таласъмите бяха дошли да видят инцидента в павилиона на „Блъскащите колички“, в очакване някой шофьор да бъде осакатен или убит. Да. Разбира се! Точно с това се бе занимавал копелдакът снощи, преди да му се изпреча и да го убия. Бих сигурен, че знам какво е имал намерение да направи, защото бе човъркал хранването на моторчето на една от малките колички. Като го убих, без да знам, бях спасил някой нещастен паричко от електрическия стол.

По таласъмската мрежа се бе предал слухът: *Смърт, болка, ужасно осакатяване и масова истерия на лунапарка утре! Не пропускайте това изумително представление! Доведете жената и децата! Кръв и цвърчаща плът! Шоу за цялото семейство!*

В отговор на това съобщение зяпачите се събираха, но обещаният пир от човешка мька не им бе сервиран, така че обикаляха по алеята и се опитваха да разберат какво се е случило, може би дори търсеха таласъма, когото бях убил.

От четири следобед докъм пет, когато се появи да ме смени другият работник, духът ми се бе повишавал непрестанно, понеже не бях забелязал нито един враг повече. Свободен от дежурство, прекарах половин час в обикаляне из тълпата, но таласъмите явно се бяха разотишли разочаровани.

Върнах се в закусвалнята на Сам Тризър да си взема вечеря. Почувствах се много по-добре, след като похапнах и дори си подсвирквах, когато по пътя ми към щаба на лунапарка, където се канех да проверя в кой фургон са ме настанили, се срещнах с Желето Джордан при въртележката.

— Как върви? — попита той, повишавайки глас да надвика музиката на калиопата.

— Страхотно.

Преместихме се до будката за билети, встрани от потока паричковци.

Желето похапваше шоколадова поничка. Облиза устни и каза:

— Рия явно не ти е отхапала нито ушите, нито пръстите.

— Тя е мила — отвърнах.

Той вдигна вежди.

— Ами такава си е — защитих се, — малко е сурова може би и определено е твърда в приказките. Но под всичкото това се крие една достойна дама, чувствителна и заслужаваща си да я опознае човек!

— О, ти си прав. Абсолютно. Не се изненадвам от думите ти — а от това, че така бързо прозря през коравата ѝ маска. Повечето хора не си дават труда да търсят доброто в нея, а мнозина никога не го и забелязват.

Духът ми се повиши още повече, когато чух от него потвърждението на смътните ми парасихични впечатления. Искаше ми се Рия да се окаже добра. Много ми се щеше под маската на Ледената дева тя да излезе святна. Искях да е човек, когото си струва да опознаеш. Дявол го взел, всичко това се свеждаше до едно — просто я желях и не исках да се окаже, че бленувам някоя, която си е съвсем истинска кучка.

— Кеш Дули ти е намерил фургон, където да се настаниш — добави Желето. — По-добре да свършиш тая работа, докато си в почивка!

— Така и ще сторя!

Чувствах се чудесно, когато започнах да му обръщам гръб, но после с ъгълчето на окото си видях нещо, което ме свали с трясък от висините. Завъртях се трескаво обратно към Желето, като се молах да съм си въобразил онова, което ми се стори, че съм зърнал, но не беше просто плод на въображението ми: все още си беше там. Кръв. По цялото лице на господин Джордан имаше кръв. Не истинска, нали разбирате. Той си дояждаше шоколадовата поничка, не беше ранен, не изпитваше болка. Това, което ми се изпречваше, беше ясновидско видение, знамение за предстоящо насилие. И не просто за някакво насилие. Наложен върху живия Желето беше образ на лицето му в смъртта, с отворени и невиждащи очи, с омацани с кръв пухкави бузи. Той не плуваше през реката на времето към някакво нараняване... а към неизбежна смърт.

Г-н Джордан примигна срещу мен:

— Какво има?

— Тъъ...

Ясновидското видение избледня.

— Има ли нещо, Слим?

Видението бе изчезнало.

Нямаше как да кажа на г-н Джордан какво съм видял и да го накарам да повярва. А и дори ако можех да го принудя да ми има доверие, нямаше начин да успея да променя бъдещето.

— Слим?

— Не — отвърнах. — Няма нищо. Просто...

— Е?

— Исках пак да благодаря.

— Прекалено си благодарен, хлапе. Не мога да понасям лигави кученца — Желето се намръщи. — А сега си обирай крушите от полезрението ми!

Поколебах се. След това, за да прикрия объркването и страха си, добавих:

— Това твоята версия на Рия Рейнс ли беше?

Той примигна отново и ми се ухили:

— Да. Как ти се стори?

— Почти го докара на суровост!

Оставих го да се смее, а докато се отдалечавах, се опитах да се самоубедея, че предсказанията ми невинаги се сбъдват... (макар че се сбъдваха почти винаги).

... и че дори ако той ще умре, няма да е скоро... (макар че долавях, че всъщност ще е съвсем скоро).

... и че дори ако ще е скоро, почти сигурно мога да измисля какво да сторя, за да предотвратя събитието.

Все нещо.

Почти сигурно.

СЕДМА ГЛАВА

НОЩЕН ПОСЕТИТЕЛ

Към полунощ тълпата започна да оредява и алеята полека-лека — да затваря, но аз задържах „Якия удар“ отворен до почти дванайсет и половина, отмъквайки последните половинки долари, понеже исках в областта на приходите от първия си работен ден да постигна МЪЖАГА (а не просто ДОБРО МОМЧЕ). Един заранта бе подминал с няколко минути, когато затворих атракциона и се насочих към поляната в задния край на общинския парцел, където лунапарковците бяха настанили подвижното си градче.

Зад гърба ми последните лампи по трасето запримигнаха с напускането ми, сякаш цялото им представление е било, кажи-речи, предимно за моя облага.

Пред и под мен, в голяма, оградена от дървета ливада, в спретнати редици бяха подредени близо триста фургона. Повечето бяха собственост на концесионери и техните семейства, но дузина или две принадлежах на „Сомбра Брадърс“ и се даваха под наем на подобните на мен лунапарковци, които не държаха нотариален акт за своя собствена квартира. Панаирджииите наричаха този керван „Гибтаун на колела“. През зимата, когато не се изнасяха представления, повечето от тези хора пътуваха на юг до Гибсънтаун, Флорида — „Гибтаун“, както го наричаха местните, които го бяха построили, — населен изцяло с лунапарковци. Гибтаун беше техният рай, сигурното им убежище, единственото място на света, което наистина можеха да нарекат свой дом. От средата на октомври до късния ноември те се насочваха към Гибтаун, стичайки се от всички лунапаркове в страната, от големите трупни като „И. Джеймс Стрейтс“ и до най-малките шатрички и парцалки. Там, под слънцето на Флорида, лунапарковците или притежаваха прелестно оформени парцели, които очакваха да приютят фургоните им, или пък си имаха по-големи фургони, кацнали на стабилни бетонни основи, и в това убежище си оставаха до началото на новите турнета през пролетта. Дори извън сезона лунапарковците предпочитаха да се държат заедно, отделени от обикновения свят,

който като цяло смятаха за твърде скучен, недружелюбен и тесногръд, и изпълнен с твърде много ненужни правила. Когато пътуваха, без значение къде ги откарваше работата им по време на разгара на сезона, лунапарковците се държаха здраво за идеала на Гибсънтаун и се завръщаха всяка нощ на познато място, в този Гибтаун-на-колела.

Съвременна Америка като цяло страда от склонност към одребняване: година след година сплотеността във всички етнически групи намалява; църквите и другите институции — някога спойка на обществото — днес често биват наричани за безполезни и дори за потисници, сякаш нашите съграждани съзират в механизма на вселената перверзно привлекателен хаос и искат да го наподобят, дори и ако подобие то доведе до заличаване. При лунапарковците съществува силно и скъпоценно усещане за съобщество, което не отслабва ни най-малко в течение на годините.

Когато стигнах до пътеката по склона на хълма, водеща към загрятата от лятото поляна, а всички звуци от лунапарка бяха заглъхнали и щурците пееха в мрака, кехлибарените светлини на всички тези прозорци на фургони придобиха призрачно измерение. Те сякаш потрепваха във влажния въздух, не толкова като електрическо осветление, колкото като лагерни огньове и маслени лампи в примитивно селище от по-ранни времена. Всъщност, когато съвременните детайли останаха загърнати в мрак и изкривени от странните мотиви на филтрирана през завеси и щори светлина, Гибсънтаун-на-колела доби вида и излъчването на катун от цигански каруци, събрани заедно за защита от неодобрението на околните местни в селска местност някъде в Европа от деветнадесети век. Докато се приближавах и след това вървах между първите фургони, тук и там лампите гаснеха — уморените лунапарковци си лягаха.

Поляната бе белязана от тишина, породена от всеобхватното уважение на лунапарковците към съседите им — не гърмяха увеличени радиоприемници или телевизори, нямаше оставени да се късат от рев бебета, нито шумни караници, нито лаещи кучета, все неща, с които е нормално да се сблъскаш в тъй наречените почтени квартали в обикновения свят. Освен това на дневна светлина щеше да се види, че по алеите между фургоните няма никакъв боклук.

По-рано вечерта, по време на почивката ми, бях донесъл вещите си във фургона под наем, който трима други работници дележа с мен.

Така и така се намирах на поляната, бях пообиколил, за да открия „Еърстрийма“, собственост на Рия Рейнс. Сега, натоварен с монети и с дебело руло доларови банкноти в единия джоб на паричната ми престилка, се насочих право към нейния дом.

Вратата беше отворена и видях Рия в един фотьойл, обгърната от маслената светлина на настолна лампа. Говореше с някакво джудже.

Почуках на отворената врата и Рия се обади:

— Влез, Слим!

Изкачих трите метални стъпала и влязох във фургона, а джуджето — жена — се обърна да ме погледне. Беше на неопределима възраст — трудно беше да се каже дали е на двайсет или на петдесет — и висока около четирийсет инча, с нормален торс, скъсени крайници и голяма глава. Запознаха ни — малката жена се наричаше Ърма Лоръс и ръководеше „Бутилкомета“ също собственост на Рия. Носеше детски обувки за тенис, черни панталони и свободна блуза с прасковен цвят и къси ръкави. Черната ѝ коса беше гъста и лъскава и — също като гарванови криле — в нея се долавяха тъмносини отблясъци; беше красива и Ърма очевидно се гордееше с нея, съдейки по това с колко мисъл и внимание бе подстригана и оформена прическата около твърде голямото ѝ лице.

— А, да — каза Ърма, подаде ми малката си длан и се ръкува. — Чух за теб, Слим Маккензи! Г-жа Фразели, дето държи „Бинго Палас“ заедно със съпруга си Тони, каза, че ужасно се нуждаеш от домашно приготвено ядене и майчина грижа. Харв Севийн, дето има една от шатрите с пички, вика, че си изглеждал все едно бягаш от военна служба или може би от ченгетата, понеже си се забъркал в някоя малка гадория... като примерно да се забавляваш на волана на нечия чужда кола... все едно, та той смята, че си от правилното тесто. Глашатаят казва, че знаеш как да привличаш паричковците и след още няколко години на колана може дори да станеш най-добрият викач на лунапарка. А пък Боб Уейлънд, на когото е въртележката, малко се е ошашкал, понеже дъщеря му смята, че си за чудо и приказ и каза, че щяла да умре, ако не ѝ обърнеш внимание; тя е на шестнайсет и се казва Тина, и определено си струва да ѝ се обръща внимание. А пък Мадам Зина, известна също и като г-жа Пърл Ярнел от Бронкс, нашата циганка гадателка, казва, че си бил Телец, пет години по-възрастен, отколкото изглеждаш, и че бягаш от трагична любовна афера.

Не останах изненадан, че мнозина лунапарковци са минали покрай „Якия удар“ да ме огледат. Те бяха сплотено общество, а аз — новодошъл, и любопитството им можеше да се очаква. Смутих се обаче от доклада за любовните трепети на Тина Уейлънд и ме развеселиха „парапсихичните“ отпечатьци на Мадам Зина за мен.

— Ами, Ърма — казах, — всъщност наистина съм зодия Телец, но съм на седемнадесет и досега даже не ми се е откривала възможност някое момиче да ми разбие сърцето — и ако г-жа Фразели я бива в кухнята, може да ѝ предадеш, че само при мисълта за домашна кухня всяка нощ напоявам възглавницата си със сълзи!

— Добре дошъл си и у нас — обади се Ърма с усмивка, — ела да се запознаеш с Поли, съпруга ми. Всъщност защо не наминеш в неделя в осем вечерта, щом веднъж се установим на следващата спирка от турнето ни? Ще ти приготвя люто пиле и за десерт — знаменитата ми торта „Блек Форест“^[1].

— Ще бъда точен — обещах.

Съдейки по опита ми, сред всички лунапарковци джуджетата най-бързо приемат непознати, разкриват им се и са готови да се доверят, да се усмихнат и да се засмеят. В началото приписвах тяхното очевидно всеобщо дружелюбие на недостатъка, който представлява ръстът им при схватки, като смятах, че когато си малък, ти се налага да си дружелюбен, за да избегнеш превръщането в лесна мишена за насилници, пияници и разбойници. С времето обаче опознах по-добре малките хора и постепенно осъзнах, че опростеният ми анализ на екстровеернтите им личности е неверен. Като група — и практически всеки един от тях — джуджетата са волеви, самоуверени и самодостатъчни. Те не се боят от живота повече, отколкото хората с обикновен ръст. Откритостта им идва от други източници, не на последно място от състрадание, породено от страданието. Но онази нощ, в „Еърстрийма“ на Рия Рейнс, все още млад и в процес на образование, тепърва ми предстоеше да придобия познания за психологията на дребните хора.

Освен това нея нощ не разбрах и Рия, но бях поразен от радикалната разлика в характера на двете жени. Ърма беше топла и весела, а г-ца Рейнс си оставаше студена и дистанцирана. Ърма имаше мила усмивка и я използваше постоянно, а Рия ме изучаваше с онези

ми ти кристално сини очи, които ти взимаха всичко и не връщаха нищо, и си остана безизразна.

Седнала във фотьойла, боса, изпънала единия си крак пред себе си и подгънала другия, г-ца Рейнс бе въплъщение на мечтите на всеки младеж. Носеше бели шорти и светложълта тениска. Голите ѝ крака бяха добре загорели, с тънки глезени, прелестни прасци, гладки бронзови колене и елегантни бедра. Щеше ми се да плъзна длани по тези крака и да усетя твърдите мускули под пръстите си. Вместо това пъгнах длани в престилката за парите, тъй че новата ми шефка да не види как треперят. Тениската ѝ, леко овлажнена от августовската жегата, бе прилепнала примамливо към облите ѝ гърди и през тънкия памук можех да видя зърната ѝ.

Рия и Ърма представляваха голям контраст — генетичното превъзходство и генетичният хаос, противоположни краища на стълбата на биологичната фантазия. Рия Рейнс беше въплъщение на женската красота, съвършенство на линията и формата, съживена мечта, преизпълнено намерение и обещание на природата. Ърма пък беше напомняне, че въпреки всичките сложни механизми и хилядолетна практика природата рядко преуспява в начинанието, което Господ ѝ е поверил: *Да ги създадеш по мой образ и подобие*. Ако природата бе божествена сила, вдъхновен от Господ механизъм, както баба ми често твърдеше, тогава защо Той не се бе върнал да поправи проклетото чудо? Очевидно машината имаше сериозен потенциал, свидетелство за което беше Рия Рейнс.

— Изглеждаш ми на седемнайсет — каза жената джудже, — но, дявол те взел, нито се държиш, нито те чувствам на толкова!

Понеже не знаех какво да кажа, отвърнах само:

— Ами...

— Може да си на седемнадесет, но си мъж, това е ясно. Смятам да кажа на Боб Уейлънд, че си прекалено як мъж за Тина, определено. В теб има нещо кораво...

— Нещо... тъмно — обади се Рия.

— Да — съгласи се Ърма. — Нещо тъмно. Това също.

Гризеше ги любопитство, но бяха също и лунапарковци и макар да нямаха нищо против да ми *споделят* на какво им приличам, не биха могли да се насият да ме *попитат* какъв съм в действителност, не и без покана от моя страна.

Ърма си тръгна и аз преброих банкнотите на кухненската маса пред Рия. Тя каза, че приходите били дваисет процента над средното, плати ми в брой заплата за деня и ми даде трийсет процента от дваисетте горница, което ми се стори повече от честно, тъй като не бях очаквал да имам дял в повишената печалба, докато не поработя поне няколко седмици.

По времето, когато свършихме със сметките, можех да сваля престилката за парите без свян, понеже ерекцията, която прикриваше тя, вече бе спаднала. Рия стоеше точно до мен до масата и все още виждах недобре прикрития контур на прекрасните ѝ гърди, а лицето ѝ все тъй ми спираше дъха, но бумтящият двигател на либидото ми бе намалил до лениво бръмчене в отговор на деловите ѝ маниери и непроницаемия ѝ хлад.

Казах на Рия, че Желето Джордан ме е помолил да свърша нещо за него утре и че не знам кога ще съм на разположение да работя на „Якия удар“, но тя вече го знаеше.

Каза ми:

— Когато приключиш със задачата, за която си нужен на Желето, иди при „Удара“ и освободи Марко — това е младежът, който те заместваше по време на почивката ти днес. Той ще върти чука, докато те няма.

Благодарих ѝ за заплата ми и за възможността да се докажа, а тя не реагира по никакъв начин, тъй че се извърнах и тръгнах тромаво към вратата.

След миг Рия ме повика:

— Слим?

Спрях и отново се обърнах към нея.

— Да?

Тя стоеше с ръце на бедрата, намръщена, с присвити очи и изглеждаше много сърдита. Помислих си, че ще ми се скара за нещо, но тя рече:

— Добре дошъл на борда!

Не мисля, че дори осъзнаваше колко сърдита изглежда — или че знаеше как да си придаде какъвто и да е друг вид.

— Благодаря — отвърнах. — Хубаво е да усещам палуба под краката си!

С ясновидството си долавях привлекателна нежност у нея, специална уязвимост под бронята, която си бе изградила за защита от света. Онова, което казах на Желето, беше вярно: наистина имах чувството, че под зловещия вид на амазонка Рия крие една чувствителна жена. Но докато стоях на прага и през рамо се вирах в нея, а тя позираше студено до отрупаната с пари кухненска маса, усетих и нещо друго освен това — тъга, която не бях забелязал преди. Беше дълбока, добре прикрита и мъчителна меланхолия. Дори и както беше смътна и неясна, каквито обикновено са парапсихичните излъчвания, все пак ме трогна дълбоко и ми се прииска да се върна при Рия, да я прегърна здраво и без грам сексуално намерение просто да я прилаская — и може би да изцедя част от загадъчната ѝ мъка.

Не отидох при нея и не я взех в обятията си, понеже знаех, че няма да схване правилно намеренията ми. Дявол го взел, предположих, че ще ми забие коляно в слабините, ще ме изрита през вратата, ще ме избута по металните стълби, ще ме просне на земята и ще ме уволни.

— Продължавай да се справяш така добре на „Якия удар“ — додаде Рия — и няма да останеш дълго там. Ще те преместя на по-добро място!

— Ще дам всичко от себе си.

Пристъпвайки към фотьойла, където я бях видял при първоначалното си влизане, началничката ми добави:

— Тази година ще купувам още една или две концесии. Големи концесии. Трябват ми доверени хора, които да ги въртят!

Осъзнах, че тя не иска да си тръгвам. Не че беше привлечена към мен; не бях неустойим или нещо подобно. Рия Рейнс просто не искаше да остава сама точно сега. По принцип да. Но не точно сега. Щеше да се опита да задържи госта си, все едно кой беше той. Не се възползвах от прозрението си за самотата ѝ, но също така усетих и че тя не осъзнава колко очевидно е то; щеше да се притесни, ако се усетеше, че внимателно изградената ѝ маска на корава самодостатъчност временно се е разтопила. И щеше да се ядоса. И, разбира се, да си изкара яда на мен.

Така че казах само:

— Е, надявам се никога да не те разочаровам! — усмихнах се, кимнах и добавих: — Ще се видим утре!

И прекрачих през прага.

Тя не ме повика да се върна. В съкровения дълбини на все още юношеското си, вечно възбудено, незряло и безумно романтично сърце все се надявах, че Рия ще ме заговори; че когато се обърна, ще я намеря на прага на фургона, озарена от лампата зад гърба си досущ фея, и че ще ми каже — тихо, тихо — нещо невероятно съблазнително, а след това ще я занеса до леглото за нощ на необузdana страст. В реалния живот обаче нещата не се случват по този начин.

На последното стъпало *наистина* се обърнах и погледнах назад, и я *видях*, и тя действително гледаше към мен, но все още си стоеше вътре и отново се бе настанила на фотьойла. Представляваше толкова поразително еротична картина, че за момент не бях способен да помръдна, дори да знаех, че ме връхлита таласъм и възнамерява да ми види сметката. Голите крака на Рия бяха изпънати пред нея и леко разтворени, а светлината от настолната лампа придаваше на нежната ѝ кожа маслен отблясък. Водопадът от лъчи оставяше сенки под гърдите ѝ да подчертават съблазнителните им форми. Елегантните ѝ ръце, деликатното ѝ гърло, безупречното ѝ лице, махагоново русата ѝ коса — всичко сияеше, великолепно и златно. Рия не беше просто очертана и любовно погалена от светлината; по-скоро самата тя изглеждаше като *източник* на светлина, сякаш тя — вместо лампата — светеше отвътре. Нощта бе настъпила, но слънцето не я бе напуснало.

Обърнах гръб на отворената врата и — с разтуптяно сърце — направих три крачки в нощта, по протежение на очертаната от фургоните алея, но спрях шокиран, понеже видях Рия Рейнс да се появява в мрака пред мен. Тази Рия беше облечена в джинси и изцапана блузка. В началото представляваше треперлив размит образ, безцветен, като филм, прожектиран на вълнуващ се черен екран. В течение на секунда-две обаче тя доби неразличима от реалността плътност, макар че съвсем определено не беше истинска. Тази Рия освен всичко друго въобще не беше възбуждаща; лицето ѝ бе призрачно бледо, а от ъгълчето на подутата ѝ устна капеше кръв. Видях, че блузата ѝ не е мръсна, а окървавена. Шията, раменете, гърдите и коремът ѝ бяха почернели от кръв. С тънък като бръмчене на муха гласец, всяка дума откъсваща се тихо от окървавената ѝ уста, тя каза:

— Умирам... умирам... не ме оставяй да умра...

— Няма — отвърнах, говорейки по-тихо и от видението, и глупаво пристъпих напред, за да прегърна и утеша призрака на Рия с изящество и гладка готовност, които ми бяха убегнали, когато *истинската* жена търсеше утеха. — Не, няма да те оставя да умреш!

С непостоянството на герой от сън тя внезапно изчезна. Нощта бе празна.

Препънах се през гъстия въздух, където беше стояла.

Паднах на колене и увесих глава.

Останах така известно време.

Не исках да приемам посланието на това видение. Но не можех да му избягам.

Дали бях изминал три хиляди мили и покорно бях позволил на съдбата да ми избере нов дом, бях започнал да завързвам нови приятелства — и толкова усилия нахалост само за да видя всичко да рухва в някакъв непонятен катаклизъм?

Ако само можех да предвидя опасността, тогава щях да предупредя Рия и Желето, и всички останали потенциални жертви, и ако успеех да ги убедя в способностите си, те можеха да предприемат крачки, с които да избегнат смъртта. Но макар да се бях отворил максимално с надежда за някакъв сигнал, не можех да доловя дори и намек за естеството на надвисналото нещастие.

Знаех само, че включва таласъми.

Гадеше ми се от предусещането за бъдещите загуби.

С мъка се изправих на крака след кой знае колко време, прекарано на колене в прахта и изсъхналата трева. Никой не ме беше видял или чул. Рия не бе излязла на прага на фургона си, не бе погледнала навън. Бях самичък под лунната светлина и с песента на щурците. Не можех да стоя прав; стомахът ми се обръщаше и свиваше. Докато бях във фургона, бяха изгаснали още лампи, но все още имаше и такива, които ми намигаха, докато се взирах наоколо. Някъде приготвяха късна вечеря от яйца с лук и нощта бе натежала от разкошния аромат, който обичайно би ме накарал да изпитам глад, но в настоящата ситуация само усили гаденето ми. Разтреперен се упътих към фургона, където ми бяха дали легло.

Заранта бе настъпила с надежда, а когато от съблекалнята под трибуната се върнах в лунапарка, той ми се бе сторил изпълнен със светлина и обещания. Но точно както неотдавна мракът бе обгърнал

алеята, така сега ме овладя и мен, заля ме, премина през сърцето ми и ме изпълни.

Когато почти бях стигнал до фургона си, осъзнах, че някой ме гледа, макар че наоколо нямаше жива душа. Но все пак ме следяха иззад, под или от някой от множеството фургони и бях повече от наполовина сигурен, че става дума за същия човек, изнесъл трупа на таласъма от павилиона с блъскащите колички и следил ме после от неизвестен ъгъл на обладания от нощта лунапарк.

Бях твърде вцепенен и отчаян, за да ми пука. Прибрах се във фургона си и си легнах.

Фургонът бе съставен от малка кухня, дневна, една баня и две спални. Във всяка имаше по две легла. Съквартирант ми беше тип на име Барни Куадлоу, черноработник, много едър и с бавна мисъл, напълно доволен да се носи по течението на живота и да не се и замисля какво ще стане с него, когато остарее прекомерно, за да влачи и сглобява оборудване — беше уверен, че лунапарковците ще се погрижат за него, което и щеше да стане. Бяхме се запознали и даже поговорихме, макар и за кратко. Не го познавах добре, но ми се стори достатъчно дружелюбен и когато го бях изучил с шестото си чувство, открих по-кратка личност от всекиго, когото някога бях срещал.

Подозирам, че таласъмът, който бях убил при павилиона на „Блъскащите колички“, е бил черноработник като Барни, което би обяснило защо покрай изчезването му не се вдигна особена врява. Бачкаторите не бяха най-съвестните работници; мнозина от тях страдаха от краста за скитане и понякога дори пътешествията на лунапарка не им бяха достатъчни, тъй че просто си вдигаха чукалата.

Барни спеше и дишаше дълбоко, а аз внимавах да не го събудя. Съблякох си дрехите, сгънах ги, сложих ги на един стол и се изтегнах на леглото си, право върху чаршафите. Прозорецът беше отворен и лекият ветреца успяваше да проникне в стаята, но нощта бе много топла.

Не очаквах да заспя. Понякога обаче отчаянието може да бъде като умората — тежест, която повлича ума и за изненадващо кратко време, не повече от минута, тази тежест ме потопи в познатата забрава.

В мъртвата като гробище и тъмна като такова среда на нощта, аз се поразбудих и ми се стори, че виждам едър силует, застанал на вратата на спалнята. Нямаше светнати лампи. Фургонът бе изпълнен с

многопластова тъмнина, всички различни цветове изглеждаха черни, тъй че не виждах кой точно се намира на входа. Не ми се щеше да се събуждам, та си рекох, че това ще да е Барни Куадлоу, който идва от банята или пък отива натам, но едрият силует нито излизаше, нито влизаше, а просто си стоеше на място и наблюдаваше. Освен това чувах дълбокото и ритмично дишане на бачкатора от съседното легло. Затуй си рекох, че това ще да е някой друг от мъжете, с които делях фургона... но се бях срещал и с тях, и те не бяха така едри. Накрая, замаян и объркан от съня, реших, че това трябва да е Смъртта, самият жътвар, дошъл да прибере живота ми. Вместо да побягна паникьосан, затворих очи и се унесох отново. Смъртта сама по себе си не ме плашеше, а в мрачното настроение, което ме бе съпроводило в нощта и бе просмукало смътните ми сънища, не бях особено учуден от посещението на Смъртта — ако всъщност това беше моята гостенка.

Върнах се в Орегон. Това бе единственият начин, по който смеех да се прибера отново у дома. Насън.

Ококорих се в шест и петнадесет в петък заран, след четири и половина часа спане, което за мен си беше дълга почивка. Барни все още похъркваше, както и съседите ми в другата стая. През прозореца нахлуваше сива като прах светлина. Силуетът на прага бе изчезнал — ако изобщо бе имало някой.

Снощи бях прибрал раницата си в килера. Сега със ставането тихичко извадих от нея чиста тениска, шорти и чорапи. Лепкав и мръсен, предвкушащ с удоволствие душа, пъхнах дрехите в единия си ботуш, вдигнах ботушите, обърнах се към стола да си взема джинсите и видях положени на плата две късчета бяла хартия. Не си спомнях да съм ги слагал там, а и не можех лесно да ги разчета на сивата светлина, тъй че ги стиснах в ръка, взех си и джинсите и тихичко минах по коридора към банята. Там затворих вратата, светнах лампата и оставих ботушите и панталоните.

Разгледах едното парче хартия. След това другото.

Заплашителният силует на прага, както се оказа в крайна сметка, не беше илюзия или фрагмент от въображението ми. Беше оставил два предмета, които бе сметнал, че може да представляват интерес за мен.

Представляваха безплатни пропуски от типа, който „Сомбра Брадърс“ издават в количества, за да подслаждат отношението на

местните власти и важните клечки във всеки град, където има представления лунапаркът.

Първият беше за возене на „Блъскащите колички“.

Вторият — за виенското колело.

---

[1] „Блек Форест“ — шоколадова торта със сметанов крем и череши; оригиналната рецепта се нарича „Шварцвалдска черешова торта“, брутално преведена и присвоена от американците като Black Forest Cake (торта „Черна гора“). ↑

ОСМА ГЛАВА

МРАК ПО ОБЕД

Следващата спирка в турнето на „Сомбра Брадърс“ беше малкото градче Йонтсдаун (с население 22 450 според приветствената табела на границата на територията на града), намиращо се в предимно планинския окръг Йонтсдаун, Пенсилвания, основано върху вече изчерпани въглищни пластове и поддържано днес от една стоманолеярна и местното локомотивно депо, стабилно западащо, но все още неосъзнало неизбежността на падението си. Когато настоящият ни ангажимент приключеше в събота вечер, паркът щеше да бъде разглобен, опакован и прекаран на стотици мили през щата чак до панаирния парцел на окръг Йонтсдаун. Миньорите, стоманолеларите и работниците в железницата бяха привикнали да прекарват вечерите и уикендите си подредени или около телевизора, в местните барове или в някоя от трите католически църкви, които вечно провеждаха събирания, танци и вечери с готвено от къщи, тъй че щяха да посрещнат лунапарка със същата радост, с която го бяха сторили фермерите на предишната спирка.

В петък заран заминах за Йонтсдаун заедно с Желето Джордан и работник на име Люк Бендинго, който караше колата. Седях отпред с Люк, а обемистият ни шеф се разполагаше самичък на задната седалка, облечен спретнато в черен официален панталон, с риза от шифон и сако рибена кост, и изглеждаше не толкова като лунапарковец, колкото като добре охранен провинциален земеделец. От лукса на снабдения с климатик жълт кадилак на Желето ние се наслаждавахме на зелената красота на влажния августовски пейзаж, докато напредвахме през фермерските земи, а после и през хълмовете.

Отивахме в Йонтсдаун да смажем релсите пред влака на трупата, която щеше да пристигне в ранните утринни часове в неделя. Въпросните релси с нужда от гресиране в действителност не бяха онези, по които тракаше влакът; вместо това водеха право към джобовете на йонтсдаунските градоначалници и важни общественици.

Желето се водеше главен мениджър на лунапарк „Сомбра Брадърс“, което бе отговорна и важна работа. Но се явяваше също и „уредник“ и задълженията му в тази му роля понякога можеха да са по-съществени от всичко друго, което правеше, докато носеше мантията на управител. Всеки лунапарк си имаше човек, чиято работа беше да подкупва местните власти и те го наричаха уредник, понеже вървеше пред трупата и *уреждаше* нещата с ченгетата, градската управа и общинските съветници, както и някои други ключови правителствени чиновници — „даряваше“ ги с джобни пари и наръчи безплатни билети за семействата им и за приятелите. Ако някой лунапарк се опиташе да работи без уредник, без допълнителния чадър на подкупа, полицията щеше да нахлуе на трасето в отмъстително настроение. Щяха да затворят игрите, дори ако става дума за честни атракциони, където не облекчават паричковците от паричките им. Злобни и упражняващи властта си със злорадо пренебрежение към честност и ред, ченгетата щяха да раздигнат и най-чистите представления с момичета, да прочетат накриво здравните наредби, за да затворят всички закусвални, закономерно да обявят адреналиновите атракциони за опасни, въпреки че по разрешително са сигурни, и бързо и ефективно да задушат лунапарка, докато не падне на колене. Желето трябваше да предотврати именно такава катастрофа в Йонтсдаун.

Джордан беше чудесен за тази работа. Един уредник трябва да бъде очарователен, забавен и приятен, а той притежаваше тези качества. Уредникът трябва да има добре окачен език, да е способен да се подмазва елегантно, да може да плати подкуп, без да го прави да *изглежда* като такъв. За да поддържа илюзията, че отплатата не е нищо повече от подарък от приятел — и следователно да позволи на корумпираните власти да си запазят самоуважението и достойнството — един уредник следва да помни подробности за полицейските началници и шерифи, и кметовете и останалите управници, с които се разправя година след година, така че да може да им задава специфични въпроси за съпругите и да е в състояние да споменава децата им по име. Трябва да се *интересува* от тях и да изглежда доволен да ги види пак. При все това не бива да си позволява да се държи твърде свойски; в крайна сметка той е просто лунапарковец, което в очите на повечето обикновени хора си е, кажи-речи, по-нископоставен подвид на човечеството, а прекомерната фамилиарност определено би била

посрещната със студено отхвърляне. Понякога се налагаше уредникът да бъде и корав, дипломатично да отказва да удовлетвори настояванията за повечко мед, отколкото лунапаркът бе в състояние да даде. Да си уредник беше изкуство, сходно с ходенето по въже без предпазна мрежа и над яма, пълна с гладни мечки и лъвови.

Докато карахме през пенсилванската провинция на мисия за внимателна корупция, Желето забавляваше двама ни с Люк Бендинго с безконечен поток от шеги, стихчета, майтапи и много смешни вицове от годините си по пътя. Разказваше всяка шега с очевидно задоволство и рецитираше всяко стихче с елегантен стил и густо. Осъзнах, че за него игрите на думи и забавните рими, и изненадващите завършеци бяха просто друг вид играчки, подходящи забавления за моментите, когато истинските играчки по лавиците в кабинета не са му подръка. Макар че изпълняваше ефективно задачата си на надзираващ многомилionen бизнес главен управител, а беше и корав уредник, който можеше да се справя добре в сложни ситуации, Желето определено бе запазил част от себе си непораснала — едно щастливо дете, което гледаше на света с почуда изпод четирийсет и пет години суров опит и неизброими паунди тлъстини.

Отпуснах се и се постарах да се забавлявам — задача, с която горе-долу се справих, но не можех да забравя вчерашния си сблъсък с видението на покритото с кръв лице на Желето, с отворени невиждащи очи. Веднъж бях спасил майка си от сериозна травма и възможна смърт, като я убедих в достоверността на парапсихичното ми ясновидство и я накарах да смени един самолетен полет с друг; сега, стига само да успея да предскажа точното естество на опасността, пред която се изправяше Желето, както и ден и час, когато щеше да го сполети, и може би щях да успея да го убедя и да го спася и него. Казах си, че с времето ще ме сполетят по-детайлни видения, че ще успея да защитя новооткритите си приятели. Макар че не вярвах изцяло на това, което си повтарях, държах се за тези доводи с достатъчно надежда, та да се възпра от стръмно спускане в бездната на отчаянието. Дори на свой ред отвърнах на веселия хумор на Желето с няколко парковски истории, които бях дочул тук-там, и той им се смя повече, отколкото заслужаваха.

От мига, когато потеглихме на пътешествието си, Люк — едър мъж на четирийсет години, с ястребови черти — говореше

едносрично; *аха* и *не*, *ох* и *Исусе!* явно съставяха целия му речник. В началото си помислих, че е в лошо настроение или е недружелюбен по принцип. Но той се смееше толкова, колкото и аз, а и инак поведението му не беше студено или дистанцирано, а когато най-сетне се опита да се включи с нещо повече от едносричен отговор, открих, че заеква и този недостатък е причина за въздържаността му.

От време на време между шегите и стихчетата Желето ни споменавахе по нещо за Лайсъл Келско, шеф на полицията в Йонтсдаун, с когото щяхме да въртим по-голямата част от бизнеса си. Безгрижно разпределяше информацията така, сякаш не беше особено важна или пък интересна, но постепенно ни нарисува особено гадна картинка. Според Желето Келско беше отвратително копеле. Но не и глупак. Келско беше нафукан мръсник. Но беше и горд. Беше патологичен лъжец, но не се ловеше на лъжите на другите, както се случва с повечето лъжци, защото не беше изгубил способността си да различава истината и фалша. Просто не *уважаваше* тази разлика. Келско беше злобен, садистичен, арогантен, упорит и като цяло най-трудния човек, с когото Желето трябваше да се разправя в този или някой от другите десет щата, през които изнасяше представления трупата на „Сомбра Брадърс“.

— Очакваш ли неприятности? — попитах.

— Келско взима меда, никога не ни притиска прекомерно — отвърна Желето, — но понякога обича да ни отправя предупреждения?

— Като например? — поинтересувах се.

— Като например да накара неколцина от хората си да ни поступат.

— Да не би... да говориш за побой? — попитах с натежало сърце.

— Абсолютно точно го схвана, хлапе.

— Колко редовно се случва това?

— Идваме тук девета година, откак Келско стана шеф на полицията, и това се е случило шест пъти от девет.

Люк Бендинго свали от волана едната си длан с масивни кокалчета и посочи към дългия един инч бял белег, който минаваше под ръба на дясното му око.

Казах:

— Това в бой с хората на Келско ли го получи?

— Аха — отвърна Люк. — Проклетите к-к-к-копелета.

— И викаш, че ни предупреждават? — попитах. — Що за гадория е това?

Желето отвърна:

— Келско иска да сме наясно, че той взима подкупите ни, но няма да ни остави да си играем с него.

— Е, защо просто не ни го каже?

Желето направи гримаса и поклати глава:

— Хлапе, тук сме в краищата на въгледобива, пък дори и да не вадят вече кой знае какво от земята, и винаги ще си бъде въгледобивен край, понеже хората, които са бачкали в мините, са си още тук, а тези типове не се променят. Никога. Проклети да са, ако го сторят. Миньорството е суров и опасен начин на живот и въди сурови и опасни мъже, криви и нацупени пичаги. За да слезеш в мината, трябва или да си отчаян, или глупав, или да си такъв дяволски мъжага, че да ти щукне да доказваш, че си жесток като самите мини. Дори онези, дето никога не са влизали във въглищния забой... е, те са наследили коравата си мъжественост от старците си. Хората в тези хълмове просто обичат боя заради абсолютната радост от него. Ако Келско просто ни схапе, ако ни отпрати устно предупреждение, туй ще значи да се лиши от удоволствието си.

Вероятно бе плод на въображението ми, подхранено от страховете от сопи с гвоздеи, яки тояги и гумени маркучи, но щом навлязохме в по-планински терен, денят сякаш изгуби от яркостта си, стана по-малко топъл и по-малко обещаващ, отколкото беше, когато тръгнахме на път. Дърветата ми се струваха значително по-грозни от боровите, елите и смърчовите, които така добре помнех от Орегон, а върховете на тези източни планини, геологично по-древни от Сискию, изглеждаха мрачновати и лишени от изящество, излъчваха аура на разложение и злонамереност, породена от безмилостното време. Бях наясно, че допускам емоциите ми да оцветяват онова, което виждам. Тази част от света, също като Орегон, притежаваше уникална за региона красота. Знаех, че е ирационално да приписвам човешки усещания и намерения на пейзажа, и все пак не можех да се отърся от усещането, че обграждащите ни планини следят преминаването ни и имат намерение да ни погълнат завинаги.

— Но ако хората на Келско ни скочат — казах, — ние не можем да им отвърнем. Не и срещу ченгета. Не и в полицейски участък, за Бога! Ще свършим в затвора с обвинение за нападение и телесни щети.

От задната седалка Желето се обади:

— О, това няма да се случи в участъка. Не и в близост до общината, естествено, а и там ще трябва да идем, за да напълним джобовите на общинските съветници. Няма да стане даже в границите на града. Абсолютно не. Абсолютно ти гарантирам! И макар че винаги участват тъй наречените пазители на закона на Келско, те няма да си носят униформите. Той ги праща извън дежурство, в цивилни дрехи. Те ни причакват на излизане от града, блокират ни пътя на някой тих участък от шосето. Три пъти досега дори са ни вкарвали на банкета, за да ни накарат да спрем.

— И да се бием? — попитах.

— Аха.

— И вие им отговаряте?

— Точно така — отвърна Желето.

Люк каза:

— Един път Ж-ж-желето с-счупи р-р-р-ъката на един тип.

— Не трябваше да го правя — призна уредникът, — отидох твърде далеч, нали разбираш. Търсех си неприятностите!

Обърнах се в седалката си, за да изгледам дебелака с ново и по-голямо уважение, и казах:

— Но ако ти е позволено да отвърщаш на ударите и това не е просто полицейско насилие, тогава защо не доведе няколко от наистина големите лунапарковци да смажеш копелетата? Защо водиш типове като мен и Люк?

— О — отвърна Желето, — на онези типове няма да им хареса. Те искат да ни поступат малко, както и да получат някой и друг юмрук, понеже това доказва, че боят е бил истински, нали така. Искат да докажат пред себе си, че, също като бащите си, са момчета от въгледобивния край с корави глави и железни задници, но всъщност не им се рискува някой да ги попилее от бой. Ако дойда в града с някой като Барни Куадлоу или Дик Фийни, човека мускул от представлението на Том Катшенк... ами, момчетата на Келско ще отстъпят много бързо, изобщо няма да влизат в бой.

— Че какво лошо има в това? Нима ти харесват тези битки?

— Не, дявол го взел! — отвърна Желето и Люк повтори възражението му. След това уредникът обясни: — Обаче нали разбираш, ако те не си получат сбиването, няма да успеят и да ни предадат предупреждението на Келско, а в такъв случай, щом вдигнем лунапарка, ще ни докарат неприятности.

— А щом изкарате боя — заключих, — то тогава те ви оставят да си вършите работата спокойно.

— Правилно го схвана.

— Това е... все едно боят е такса, която трябва да си платиш на влизане.

— Нещо такова, да.

— Луда работа — заявих.

— Абсолютно.

— Детинска.

— Както ти казах, това е въгледобивен край.

Минута-две пътувахме смълчани.

Чудех се дали *това* не е опасността, която щеше да връхлети Желето. Може би тази година боят щеше да излезе от контрол? Може би някой от хората на Келско щеше да се окаже скрит психопат, който да не успее да се овладее, щом веднъж вземе да пердаши Желето и да се окаже толкова силен, че никой от нас да не е в състояние да го спре, преди да е станало твърде късно.

Уплаших се.

Дишах дълбоко и се опитвах да проникна в потока от парасихични енергии, които винаги течаха над и през мен, търсейки потвърждение на най-лошите си страхове; търсейки някакъв знак, без значение колко дребен, че срещата на Желето Джордан със Смъртта е приготвена за Йонтсдаун. Не успях да доловя нищо полезно; това може би беше за добро. Ако именно тук щеше да ни сполети кризата на Желето, тогава несъмнено щях да усетя поне намек за нея. Вероятно.

С въздишка казах:

— Предполагам, че съм точният тип телохранител, от какъвто се нуждаеш. Достатъчно едър да се опазя от прекалено тежко нараняване... но не толкова голям, че да изляза от боя, без да пусна кръв.

— Те трябва да видят малко кръв — съгласи се Желето. — Това е, което ще ги удовлетвори.

— Исусе.

— Предупредих те вчера — каза той.

— Знам.

— Намекнах ти, че трябва да ме питаш за каква работа те мисля.

— Знам.

— Но ти беше толкова благодарен, дето съм ти намерил място, че скочи, без да гледаш. Дявол го взел, ти скочи даже преди да схванеш, че ще прескачаш нещо, а сега на средата на този скок погледна надолу и видя, че отдолу е оня тигър, дето се опитва да те докопа и да ти отхапе топките!

Люк Бендинго се разсмя.

— Предполагам, че току-що научих ценен урок — казах.

— Абсолютно — съгласи се Желето. — Всъщност това е толкова дяволски ценен урок, че наполовина се чувствам убеден, дето да ти плащам за тази задача си е направо прекомерно щедро от моя страна.

Небето бе започнало да се заоблачава.

От двете страни на магистралата обраслите с борове склонове се сближаваха. Смесени сред елшака растяха криви дъбове с възлести черни стволлове, по повечето от които имаше и големи, буцести, ракови купчини дървесна гъба.

Подминахме полегат, изоставен вход към мина, разположен на около стотина ярда встрани от пътя, наполовина разрушена спиртоварна до погълната от плевели железопътна линия — и двете покрити с чернилка, а след това прелетяхме край няколко къщи — сиви и с белеща се мазилка, плачещи за боядисване. Ръждивите трупове на качени на циментови блокчета автомобили се срещаха толкова често, че човек да си помисли, че са предпочитано дворно украшение, като къпалните за птички и пластмасовите фламинго в някои други градове.

— Това, което трябва да направиш догодина — казах, — е да доведеш Джоъл Тък тук и да го прекараш право пред кабинета на Келско.

— Няма ли да е с-с-с-страхотно! — рече Люк и удари с длан по таблото на колата.

Додадох:

— Просто караш Джоъл да стои до теб, няма нужда да говори даже, изобщо няма да отправя заплахи или да се държи недружелюбно,

даже може да се усмихне, да се усмихва наистина приятелски, просто да зяпа Келско с онова свое трето око, сляпото оранжевото, и се обзалагам, че никой няма да те причаква, когато напуснете града.

— Е, естествено, че няма! — отвърна Желето. — Те всичките ще си стоят в участъка и ще чистят нааканото от гащите си!

Разсмяхме се и част от напрежението ни напусна, но духовете ни не се възвисиха така, както преди, а няколко минути по-късно пресяхохме градската черта на Йонтсдаун.

Въпреки своята индустрия от двайсети век — стоманолеярната, от която в далечината бълваха сив дим и бяла пара, и натовареното локомотивно депо — селището изглеждаше и имаше излъчването на средновековен град. Похлупваше ни лятното небе, което бързо се покриваше с оловносиви облаци. Карахме по тесни улички, няколко от които даже бяха павирани. Въпреки празните планини наоколо и наличието на много земя къщите бяха плътно струпани, надвисваха една върху друга, половината бяха отчасти мумифицирани с вкаменена кожа от сивкавожълт прахоляк, и поне една трета имаха нужда от боядисване или нови покриви, или пък препокриване на продънените си предни веранди. Магазините, зарзаватчийниците и офисите се отличаваха с мрачно излъчване и признаците за просперитет бяха малко, ако изобщо имаше такива. Черен железен мост от времето на Депресията свързваше бреговете на калната река, която разделяше града на две, и гумите на кадилака запяха мрачна, печална монотонна песен, докато карахме по металните плоскости. Няколкото високи сгради не бяха на повече от шест или осем етажа, тухла и бетон, които допринасяха за средновековното излъчване, понеже поне според мен приличаха на малки замъци: със слепи прозорци, които изглеждаха затворени и тесни като бойници за стрели; натруфени входове с масивни гранитни плочи с размер, ненужен за скромната тежест, която носеха, врати така затворени и негостоприемни на вид, че не бих се изненадал да забележа заострените върхове на вдигната решетка над някоя от тях; тук и там плоските покриви имаха назъбени улуци, досущ като бойни зъбци на замък.

Градът не ми хареса.

Подминахме порутена двуетажна тухлена сграда, едното крило на която беше изкормено от пожар. Част от керемидения покрив беше хлътнала навътре, а повечето прозорци бяха издухани от жегата,

тухлите — отдавна обезцветени от годините събирани замърсители от стоманолеярната, мините и депото и маркирани от антрацитни ветрила от сажди над всеки зейнал прозорец.

Бе започнал ремонт и когато минахме оттам, по сградата щъкаха строителни работници.

— Това е единственото основно училище в града — обади се Желето от задната седалка. — Миналия април имаше голяма експлозия в резервоара на парното, въпреки че денят бил горещ и котлето било изключено. Не знам дали изобщо са открили какво се е скапало. Ужасна история! Четох за това във вестниците. Давах го по националните новини. Седем малки дечица изгорели и умрели, ужасно нещо, но е можело да бъде и много по-зле, само дето сред учителите са се намерили неколцина герои. Абсолютно чудо, че не са загубили четирийсет-петдесет деца, че дори и стотина!

— Ису-у-у-усе, у-у-ужасно нещо — каза Люк Бендинго. — Ма-а-алки деца! — той поклати глава. — По-о-о-оняко-га светът е га-аден!

— Самата истина си е — съгласи се Желето.

След като подминахме училището, аз се обърнах да го погледна отново. Получавах особено лоши вибрации от тази обгорена сграда и останах с непоклатимото впечатление, че в бъдещето я очаква нова трагедия.

Спряхме на червен светофар до едно кафене, пред което стърчеше машина за продажба на вестници. От колата можах да прочета заглавието на „Йонтсдаун Реджистър“: „БОТУЛИЗЪМ УБИВА ЧЕТИРИМА НА ЦЪРКОВЕН ПИКНИК“.

Желето сигурно също беше видял заглавието, защото отбеляза:

— Това нещастно, съсипано градче се нуждае от лунапарка дори повече от обичайното!

Подминахме още две пресечки, спряхме на паркинга зад общината, близо до няколко черно-бели патрулни коли, и слязохме от кадилака. Четириетажната купчина варовик и гранит, която приютяваше едновременно и градската управа, и полицейския участък, беше най-средновековната от всички сгради. Тесните ѝ, дълбоко хлътнали прозорчета стояха преградени с железни решетки. Плоският ѝ покрив бе обкръжен от ниска стена, която повече от всичко зърнато досега приличаше на укрепления на замък, с все разположените на

равни разстояния амбразури и квадратни изрязани зъбци — които пък представляваха високи сегменти от каменни издатъци, редуващи се с отворените амбразури — и бяха нашарени с прикрития за стрелци и бойници, на всичкото отгоре увенчани и със заострени каменни зъбци.

Йонтсдаунската община не беше просто архитектурно отблъскваща; в тази постройка имаше освен това и усещане за зловреден живот. Изпитвах изнервящото усещане, че този агломерат от камъни, хоросан и стомана по някакъв начин се е сдобил със съзнание, така че ни гледа как слизаме от колата и че да влезем вътре би било все едно сляпо да минем между зъбите и да се пъхнем в гърлото на дракона.

Не знаех дали това мрачно впечатление е парасихично по природа или пък въображението ми галопира твърде свободно; понякога не е лесно да установиш какъв е случаят. Вероятно изпитвах пристъп на параноя. Може би съзирах опасност, болка и смърт там, където не съществуват в действителност. Прихванала ме беше параноята. Признавам го. Но и вие бихте станали параноици, ако можехте да видите това, което виждам и аз, нечовешките твари, които крачат маскирани измежду нас...

— Слим? — стресна ме Желето. — Какво ти става?

— Ами... нищо.

— Струваш ми се нещо преbledнял.

— Добре съм.

— Те няма да ни скочат тук.

— Не се притеснявам за това — отвърнах.

— Казах ти... никога не са ни създавали неприятности в града.

— Знам. Не се притеснявам от боя. Не се безпокой за мен.

Никога през живота си не съм бягал от битка и съм сигурен, че няма да побягна и от тази.

Намръщен, Желето заяви:

— Не съм си го и помислял!

— Да идем да се видим с Келско — казах.

Влязохме в сградата от задния вход, понеже, тръгнал да подкупва местните, човек не прекрачва през предната врата, нито пък се представя на рецепционистката и не ѝ съобщава причината за посещението си. Желето влезе първи, Люк вървеше плътно зад него, а аз минах последен, като задържах вратата и спрях за момент да

погледна към жълтия кадилак, най-яркото нещо в този мрачен град. Всъщност беше твърде ярък, за да ме радва. Мислех си за шарените пеперуди, които със замайващата си красота привличат хищни птици и биват погълнати с трескаво трептене на пъстроцветните си криле; кадито внезапно ми се стори като символ на нашата наивност, безпомощност и уязвимост.

Задната врата се отваряше към сервизен коридор и отдясно имаше стъпала, които водеха нагоре. Желето тръгна по тях и ние го последвахме.

Бяха минали две минути след дванайсет и ние имахме насрочена среща с началник Лайсъл Келско за обедния час, макар и не за обяд сам по себе си, понеже бяхме лунапарковци и повечето обикновени хора предпочитат да не делят залъка си с такива като нас. Особено обикновените хора, чиито джобове са старателно подплатени с подкупи.

Затворът и самият полицейски участък се намираха на долния етаж на крилото, но кабинетът на Келско беше отделна губерния. Изкачихме шест реда бетонни стъпала, минахме през пожарната врата, влязохме във фоайето на третия етаж и така и не срещнахме никого. Коридорът бе покрит с тъмнозелени винилови плочки, докарани до идеален блясък, а въздухът ухаеше на леко неприятен дезинфектант. Три врати по-навътре, броено от задното стълбище, стигнахме до личния кабинет на началника на полицията. Горната половина на вратата беше от прозрачно стъкло с гравирани в черно неговото име и длъжност и тя бе отворена. Влязохме вътре.

Дланите ми бяха влажни.

Сърцето ми препускаше.

Не знаех *защо*.

Въпреки всичко, казано от Желето, аз се притеснявах от засада, но не това ме плашеше в момента.

Имаше нещо друго. Нещо... което ми убягваше...

Във вътрешния кабинет не светеха лампи и имаше само един преграден прозорец до охладителя за вода. Тъй като синьото доскоро небе бе почти изцяло отстъпило пред зловещата армада от тъмни облаци и тъй като слитъците на венецианските щори бяха завъртени само наполовина между вертикала и хоризонтала, сумрачната светлина едва стигаше да разкрие металните картотечни шкафове, работна маса,

на която имаше котлонче и кафеник, празна закачалка, огромна стенна карта на окръга и три дървени стола с облежани на стената гърбове. Бюрото на секретарката бе мрачна черупка — чиста и спретната, но в момента необитаема.

Лайсъл Келско вероятно бе отпратил секретарката си на ранен обяд, за да елиминира възможността тя да подслуша нещо.

Вратата към вътрешния кабинет бе отворена. Отвъд се лееше светлина и — по идея — имаше живот. Желето без колебание прекоси мрачното помещение, насочи се към вътрешната врата и ние го последвахме.

В гърдите ми се трупаше напрежение.

Устата ми бе така пресъхнала, че имах чувството, че съм се нагълтал с прах.

Желето почука леко на вътрешната врата.

През тесния отвор се разнесе глас:

— Влизай, влизай!

Беше баритон, но дори и тези две кратички думи стигаха да предадат спокоен авторитет и нагло превъзходство.

Желето влезе, Люк го последва по петите и аз чух уредника ни да казва:

— Здравсти, здрасти, началник Келско, какво удоволствие е да ви видя отново!

Когато последен от групата пристъпих в кабинета, видях изненадващо простичка стая, гола почти като килия — сиви стени, бели венециански щори, простички мебели, по стените не висяха снимки или картини. След туй зад голямо метално бюро зърнах и Келско, втренчен в нас с неприкрито презрение, а дъхът ми заседна в гърлото, защото самоличността му беше измама, и в човешкото му тяло, отвъд човешката глазура, се намираше най-зловещият на вид таласъм, който някога съм виждал.

Вероятно е трябвало да заподозра, че на място като Йонтсдаун властимащите може да са таласъми. Но мисълта, че хората могат да живеят под злонамереното *управление* на подобни твари, беше толкова ужасна, че я бях отхвърлил.

Нямам никаква представа как съумях да прикрия шока си, отвращението си и това, че знам за злата тайна на Келско. Стоях си като глупак до Люк, свил юмруци покрай хълбоците си, обездвижен,

но и натегнат като пружина от страх, и се чувствах разголен като котарак с извит гръб и присвити уши. Бях сигурен, че Келско може да забележи отвращението ми и незабавно да долови и причината за него. Но не стана така. Той дори не погледна към нас с Люк, а вниманието му бе съсредоточено върху Желето.

Келско беше в началото на петдесетте, около пет фута и девет инча, набит, с около четирийсет паунда свръхтегло. Носеше униформа тип каки, но нямаше пистолет. Под късо подстриганата му коса с оттенък на оръжеен метал се намираше квадратно, сурово, кораво на вид лице. Рошавите му вежди се сключваха над обградените от дебела кост очи, а устата му беше като месеста черта.

Таласъмът вътре в Келско също не представляваше наслада за окото. Досега всички чудовища, с които се бях сблъсквал, бяха като минимум отвратително грозни, макар че някои са все пак не толкова ужасни като другите. Погледите на част от тях не са така яростни. Или имат по-затъпени зъби. Нечии физиономии до определена степен не са така хищни като на гнусните им събратя. (За мен тази лека разлика във външния вид при таласъмите служи за доказателство, че са истински, а не са просто измишльотини на болен мозък; защото ако си ги въобразявах, ако бяха само плод на първичния страх на лудостта, то тогава щяха да си приличат. Или може би не?) Демоничната твар в Келско имаше червени очи, които не просто горяха от омраза, а бяха досущ неин разтопен *концентратор*, по-пронизващи от тези на всеки друг таласъм, който бях срещал до този момент. Бръмбарово зелената кожа около очните орбити беше кръстосана с паяжина от пукнатини и удебелена от тъкан, която напомняше ръбци на рана. Отвратителната плът на потръпващата му свинска зурла бе станала дори по-погнусяваща поради осеяната с пъпки кожа около ноздрите — бели набръчкани конуси, които потръпваха (и блестяха влажно), когато звярът си поемаше дъх или издишаше и които може и да бяха резултат от напреднала възраст. Не само видът на това чудовище, но и идващите от него парасихични излъчвания оставяха впечатление за невероятно старо зло — идещо от такава антична древност, че в сравнение с него пирамидите изглеждаха направо модерни; аурата му представляваше отровна яхния от зловредни емоции и извратени намерения, клокочили на висока температура в течение на епохи, като всяка една възможност за благонравие и невинна мисъл е изкипяла още много отдавна.

Желето с ентусиазъм и огромно майсторство играеше ролята на благодарния уредник, а Лайсъл Келско се преструваше, че е просто безнадеждно късогледо, стиснато, тесногърдо, аморално, авторитарно ченге от въгледобивните провинции. Желето беше убедителен, но тварта, която въплъщаваше полицай, заслужаваше „Оскар“. На моменти изпълнението му беше *толкова* съвършено, че дори в моите очи човешката му глазура ставаше непрозрачна и таласъмът избледняваше, превръщаше се просто в безформена сянка в човешката плът, което ме принуждаваше да се наприягам, за да го върна на фокус.

От моята гледна точка положението стана дори още по-непоносимо, когато, минута след като влязохме в кабинета на Келско, иззад нас се появи униформен офицер и затвори вратата. Той също се оказа таласъм. Тази човешка черупка беше на около трийсет, висок, жилест, с гъста кафява коса, заресана право назад от симпатичното му италианско лице. Таласъмът вътре в него беше страховит, но значително по-малко отврастителен от звяра в Келско.

Подскочих, когато вратата с тупване се хлопна зад гърбовете ни. Досега отпуснат в креслото си, от което не бе счел за нужно да се надигне при влизането ни и от което раздаваше само стоманено твърди погледи и ръсеше откровено недружелюбни реплики в отговор на приятелското дърдорене на Желето, началник Лайсъл Келско вдигна очи към мен. Изражението ми сигурно е било странно, понеже Люк Бендинго ме погледна учудено на свой ред, след което смигна, за да ми подсказва, че всичко е наред. Младото ченге отиде в ъгъла и се изправи с ръце, скръстени на гърдите. Там имах добра видимост към него и се поотпуснах, но не особено много.

Досега не бях попадал в една стая с двама таласъми едновременно, да не говорим — с такива, които се преструват на ченгета и при това единият разполага със заредено огнестрелно оръжие. Искях да им се нахвърля; исках да им смажа омразните физиономии; исках да избягам; исках да извадя ножа си от ботуша и да го забия в гърлото на Келско; исках да пицна; исках да повърна; исках да сграбча револвера на младото ченге и да му пръсна мозъка, пътъм да вкарам няколко изстрела и в гърдите на Келско. Но всичко, на което бях способен, беше да стоя до Люк, да крия страха от погледа и от лицето си и да се старая да изглеждам заплашително.

Срещата продължи по-малко от десет минути и не беше и отчасти толкова зле, колкото Желето ме бе накарал да вярвам, че ще е. Келско не се подиграваше, нито пък ни унижаваше или предизвикваше така, както ми беше казано, че ще прави. Не беше настоятелен, саркастичен, груб, злословен, скандалджия или заплашителен като Келско от живописните разкази на Желето. Беше студен — да, също и арогантен, и изпълнен с неприкрито отвращение към нас. Без съмнение беше. Направо преливаше от насилие, все едно високоволтов електрически кабел, и ако му прережехме изолацията, като или го обидим, или му отговаряме, или му дадем и най-малък знак, че смятаме, че го превъзхождаме, той щеше да ни нанесе мегаволтов удар, който надали щяхме да забравим. Но ние се държахме кротко и сервилно, бяхме готови да угаждаме и началник Келско се сдържаше. Желето постави на бюрото плика с пари и предаде безплатните билети, като през цялото време се шегуваше и разпитваше за семейството на началника, а след още минутка бяхме свършили каквото дойдохме да направим и ни напъдиха да си вървим.

Върнахме се по коридора на третия етаж, отидохме отново до задното стълбище, качихме се на четвъртия етаж, който сега бе пуст, тъй като обедната почивка бе напреднала доста, и минахме от един мрачен коридор в друг и в трети, докато не стигнахме до крилото, в което се намираше кабинетът на кмета. Докато вървахме, стъпките ни отекваха по тъмните винилови плочки, а Желето ми се струваше все по-разтревожен.

В един момент, облекчен да се намирам извън присъствието на таласъмните и като си спомних казаното от Желето в колата, рекох:

— Е, не беше толкова зле!

— Аха. Точно това ме притеснява — отвърна уредникът на лунапарка.

— Какво искаш да кажеш?

— Беше прекалено дяволски лесно — отвърна Желето. — Откакто познавам Келско, не се е случвало да е толкова добронамерен. Нещо не е наред!

— Като например? — поинтересувах се.

— Ще ми се да знаех.

— Н-нещо с-се мъти.

— Мъти се — съгласи се уредникът ни.

Кабинетът на кмета не беше толкова гол, колкото този на началника на полицията. Елегантното бюро беше махагоново, а другите изящни и скъпи мебели — в английски стил като в първокачествен джентълменски клуб, облицовани с горскозелена кожа — бяха стъпили върху златист плюшен килим. Стените бяха покрити с разнообразни награди и негови снимки от участието му в най-различни благотворителни инициативи.

Албърт Спекторски, спечелил на избори правото да заема този кабинет, беше висок, червендалест мъж, консервативно облечен в син костюм, бяла риза и синя вратовръзка, с черти, оформени от чревоугодничество. Любовта към хубавата храна личеше по облата като луна форма на лицето му и по изобилието на брадички под тлъстата му уста. Вкусът към хубавото уиски се показваше чрез пръснатите кръвоносни съдове, които придаваха на бузите и крушообразния му нос червеникаво сияние. А и отвсякъде му се забелязваше неопределимият, но очевиден дъх на промискуитет, сексуална перверзия и курварска страст. Печеливш народен избраник го правеха превъзходният топъл смях, чаровните маниери и способността да се съсредоточава толкова интензивно и симпатизиращо върху онова, което му казваш, че можеше да те накара да се чувстваш като най-важния човек на света, поне доколкото него го е грижа. Беше шегобиец, потупван по гърба и много открит и добродушен. Беше също и маска. Понеже под целия този представителен облик *всъщност* се криеше таласъм.

За разлика от началник Келско кметът Спекторски не пренебрегна двама ни с Люк. Дори ни подаде ръка.

Ръкувах се с него.

Докоснах го и някак си успях да запазя самообладание, което не беше лесно, понеже да го пипна се оказа по-лошо, отколкото да пипам четирите таласъма, които бях убил през последните четири месеца. Докосването до него отговаряше точно на представата ми какво ще се получи, ако човек застане лице в лице със Сатаната и му се наложи да се ръкува с *него*; все едно от него бликаше водопад от жлъч и зло, лееше се в мен през образуваната от сплетените ни длани точка на контакт, заразяваше ме и ме разболяваше; светкавица от несравнима омраза и огнен гняв избухна откъм кмета, блъвна през мен и ми ускори пулса до най-малкото сто и петдесет удара.

— Радвам съ да въ видя — рече Спекторски с широка усмивка.
— Радвам съ! Винаги очакваме с нетърпение пристигането на лунапарка!

Таласъмското представление на домакина ни се равняваше във всяка подробност с превъзходната преструвка на човек, изиграна от началник Лайсъл Келско, и — също като него — това същество бе особено отвратителен представител на вида си, кривозъб и съсухрен, покрит с брадавици и язви и почти спаружен от преминаването на неизброимите години. В бляскавите му червени очи цветът идваше сякаш от океаните от човешка кръв, проливането на която бе предизвикало самото то, и от непроучените дълбини на нагорещената до червено човешка агония, която то самото бе навлякло на измъчената ни раса.

Желето и Люк се чувстваха малко по-добре след срещата ни с кмета Спекторски, понеже той се държа, както казаха, по същия начин както винаги.

Но на мен ми беше станало по-зле.

Желето се оказа прав, когато твърдеше, че тук се мъти нещо голямо.

Дълбок, неразтопим студ се бе разпрострял из цялото ми тяло. В костите ми се втвърдяваше лед.

О, да, нещо се мътеше.

Мътеше се с пълна пара.

Бог да ни е на помощ!

Градската община и съдебната палата на Йонтсдаун се намираха от двете страни на една и съща улица. В съседните на съдебната зала кабинети въртяха бизнеса си разнообразни градски чиновници. В един от тези делови апартаменти ни очакваше председателката на градския съвет — Мари Ваналето.

Тя също беше таласъм.

Желето се държеше с нея по-различно, отколкото с Келско и Спекторски, но не понеже усещаше, че тя е таласъм и заради това нещо повече — или по-малко — от човек, а понеже Ваналето беше жена, и то привлекателна. На вид беше към четиридесетте, слаба брюнетка с големи очи и чувствена уста, а когато Желето заизлива чара

си, тя реагира чудесно — изчерви се, флиртуваше, кикотеше се, попиваше комплиментите, с които я обсипваше уредникът ни — и той взе да се държи все едно е съвсем искрен. Явно смяташе, че ѝ прави страхотно впечатление, но аз виждах, че председателката на съвета изнася много по-добро представление от нашия уредник. Вътре в хитрата си човешка маскировка таласъмката — макар и не толкова древна и спаружена като Келско и Спекторски — не копнееше за нищо по-силно, отколкото да убие Желето, да убие всички нас. Поне доколкото можех да кажа, точно това иска всеки един таласъм — удоволствието да изколи множество човешки същества едно след друго, макар и не в дивашка касапница, не в цялостна продължителна кървава баня; таласъмните искаха да разпределят смъртта, да ни убиват един по един, за да могат да вкусват кръвта и мъката ни. Мари Ваналето изпитваше същата садистична нужда и докато наблюдавах как Желето я държи за ръка и я потупва по рамото, и като цяло се държи мило с нея, се нуждаех от всяка капчица самообладание, с която разполагах, за да не го издърпам настрани с вик: „Бягай!“

У Мари Ваналето имаше и още един фактор, различен от таласъмския ѝ произход, който караше кожата ми да настръхва. Никога досега не се бях сблъсквал с подобно явление и не си го бях представял дори и в най-ужасните си кошмари. През прозрачната човешка глазура виждах не *един* таласъм, а четири: създанието в цял ръст, с което бях привикнал, и три малки твари със затворени очи и полуоформени черти. Трите явно съществуваха вътре в големия таласъм, който се преструваше, че е Мари Ваналето — по-точно в корема ѝ, — и се бяха свили неподвижно в разпознаваеми ембрионални пози. Страховитата, зловеща, богохулна чудовищна твар беше *бременна*.

Никога не ми беше хрумвало, че таласъмните могат да се развъждат. Достатъчно труден за преглъщане бе самият факт, че съществуват. Немислима бе перспективата за поколения от все още неродени таласъми, на които им е писано да яздят нас, човешкото си стадо. Вместо това ги смятах за излезли от Ада или слезли от някакъв друг свят, а броят им на земята — за ограничен от количеството, в което бяха дошли първоначално; в ума ми това бяха най-загадъчните и съвършени (макар и зловещи) концепции.

Вече не.

Докато Желето развеселяваше и забавляваше Мари Ваналето, а Люк с усмивка следеше хитроумията им, кацнал на стола до мен, аз се бунтувах срещу отвратителната картина пред взора ми — кучеуст таласъм, тикащ зловещо деформирания си пенис в студената и мутирала вагина на червеноока и свинезурлеста кучка, те двамата се задъхват, лигавят се и грухтят, покритите им с бенки езици се люлеят, гротескните им тела се гърчат в екстаз. Но щом съумях да изтласкам този непоносим образ от съзнанието си, веднага ме осени още по-ужасна картина: новородени таласъми, малки, с цвета на личинки, гладки, лъскави и влажни, налудничавите им червени очи сияят, имат малки остри ноктенца и заострени зъбчета, които още не са прераснали в грозни зъбища... е, три такива твари се гърчат и изтласкват, и изпълзяват от смрадливата утроба на майка си.

Не!

О, Иисусе, моля те, недей! Ако не изхвърлех тази мисъл от ума си начаса, щях да посегна към ножа в ботуша ми и да изкормя общинската съветничка на Йонтсдаун право пред Желето и Люк, и никой от трима ни нямаше да напусне града жив.

Не знам как издържах.

Не знам как успях да изляза от онзи кабинет с непокътнат разум и нож все още в ботуша.

На излизане от общинската сграда минахме през изпълнено с екот фоайе с мраморен под, големи остъклени прозорци и арковиден таван, което се отваряше към главната съдебна зала. По импулс пристъпих към масивните дъбови врати с месингови дръжки, откrehнах на косъм едната и надникнах в залата. Конкретното дело бе стигнало до фазата на заключителните речи, тъй че още не бяха обявили прекъсване за обяд. Съдията се оказа таласъм. Прокурорът беше таласъм. Двамата униформени разсилни и съдебният стенограф изглеждаха обикновени хора, но тримата съдебни заседатели бяха таласъми.

Желето подпита:

— Какво правиш, Слим?

Още по-разтърсен от видяното в съдебната зала, оставих вратата да се затвори полека и се присъединих към уредника и Люк.

— Нищо. Просто ми стана интересно.

Навън, на ъгъла, докато пресичахме за пореден път улицата, се загледах в останалите пешеходци и шофьорите на колите, които чакаха на светофара. Сред приблизително четиридесетте души на това унило кръстовище видях два таласъма, с други думи — двапет пъти над обичайното съотношение.

Бяхме свършили да раздаваме подкупи, тъй че се запътихме покрай общината и към паркинга отвъд нея. Когато стигнахме на двапетина крачки от жълтия кадилак, казах:

— Задръжте минутка. Трябва да погледна нещо! — обърнах се и закрачих натам, откъдето бяхме дошли.

Желето подвикна след мен:

— Къде отиваш?

— Само минутка — повторих и се затичах.

С блъскащо като чук сърце и дробове, раздуващи се и свиващи се с цялата гъвкавост на лято желязо, подминах едната стена на общината, заобиколих отпред, изкачих чифт гранитни стъпала, минах през стъклените врати и влязох във фоайе, малко по-малко величествено от това на съдебната зала. На първия етаж държаха обществените си приемни различни служби на градската управа, от лявата страна бе разположен полицейският участък. Минах през чифт рамкирани с орех врати с матови стъкла и влязох в приемна, заобиколена от дървено перило.

Дежурният сержант се трудеше от платформа, издигната на два фута над останалата част на помещението. Сержантът беше таласъм.

В едната си ръка държеше писалка. Вдигна очи от досието, над което се трудеше, погледна надолу към мен и каза:

— С какво да ви помогна?

Зад него се намираше голямо открито помещение, осеяно с дузини бюра, множество високи канцеларски шкафове, фотокопирна машина и разнообразно канцеларско оборудване. В единия ъгъл потракваше телетайп. От осемте чиновници в залата трима бяха таласъми. Такива бяха и трима от четиримата, които работеха отделно от чиновниците — явно цивилни детективи. Присъстващите в момента трима униформени офицери до един бяха таласъми.

В Йонтсдаун таласъмите не само крачеха сред обикновените граждани и ги ловяха наслуки. Тук войната между видовете ни беше добре организирана — поне от страна на таласъмите. Тук потайните

маскирани ковяха законите и ги налагаха, и горко на бедното копеле, виновно и в най-дребното провинение.

— Какво точно търсите? — попита сержантът от приемната.

— Ъ... трябва ми градският здравен отдел.

— От другата страна на залата — озъби ми се дежурният.

— Аха — казах, имитирайки озадаченост. — Това ще да е полицейският участък тогаз?

— Със сигурност не е балетно училище — каза сержантът.

Излязох навън с ясното съзнание, че червените очи прогарят дупки в гърба ми. Върнах се при жълтия кадилак, където ме чакаха Желето Джордан и Люк Бендинго, любопитни и неосъзнаващи страховитата ситуация.

— Какви ги вършиш? — попита Желето.

— Искях да погледна по-отблизо главния вход на тази сграда.

— Защо?

— Откачен съм на тема архитектура.

— Така ли?

— Аха.

— И откога?

— Откакто бях малък.

— Че ти още си малък.

— А ти не си, но си луд по играчките, което си е много по-странно от това да си луд за архитектура.

Желето ме позяпа известно време, след това се усмихна и сви рамене.

— Предполагам, че си прав. Но играчките са по-забавни!

Когато влязохме в колата, казах:

— О, не съм сигурен. И архитектурата е много увлекателна. А този град е пълен със страхотни представители на готическия и средновековен стил.

— Средновековен ли? — изуми се Желето, докато Люк палеше двигателя. — Имаш предвид като в Тъмните векове?

— Аха.

— Е, затова си прав. Този градец определено е излязъл право от Тъмните векове, така си е.

На излизане от града приближихме отново до изгорялото основно училище, където миналия април бяха загинали седем души.

Първия път, когато минахме покрай сградата, бях получил предсказателни вибрации, че предстоят още трагедии. Сега, докато се вирах в избитите прозорци и осаждените стени и като се приближавахме все повече, от изгорените от пожара тухли право срещу мен се надигна вълна от ясновидски усещания. За шестото ми чувство тази вълна бе също толкова истинска като връхлитаща ни стена от вода, с тежест и сила, с които трябваше да се съобразяваш, кипнала маса от вероятности и възможности, и немислими трагедии. Такова невероятно количество човешко страдание и мъка бе свързано с тази постройка, че не просто я обвиваше заплашителна аура, тя направо плуваше в езеро от смъртоенергия. Вълната връхлиташе със скоростта и мощта на товарен влак, досущ като някое от онези гигантски цунамита, които неизменно се юрват срещу брега във всеки един филм за Хаваите, само дето беше черна и заплашителна, не приличаше на нищо друго, с което се бях сблъсквал досега, и внезапно се уплаших от нея. Пред самата вълна се движеше фина мъглица от парапсихична енергия и кога то невидимите ѝ капчици опръскаха възприемчивия ми ум „чух“ деца да пищят от болка и ужас... пожарът да реве и да съска, и да издава поредица от цвър-пук-шупур-цъкащи звуци подобни на садистичен смях... дрънчаха алармени звънци... стена се срути с гръмотевичен трясък... чувах се викове... далечни сирени... „Видях“ немислими ужасии — апокалиптични пламъци... една учителка с подпалена коса... деца, които се препъват сякаш из задушаваш дим... други дечица, които отчаяно и безполезно се крият под училищните си чинове, докато върху тях от тавана падат димящи късове... Част от това, което виждах и чувах беше отглас от пожара, върлувал вече миналия април, но някой от образите идеха от все още незапален огън — гледки и звуци от намиращ се в бъдещето кошмар. И в двата случая усещах, че внезапното възпламеняване на училището не е нито случайно нито предизвикано от човешка грешка и не може да се припише на технически проблем, а е дело на *таласъмите*. Започвах да усещам болката на децата, пронизващата горещина, а и усещах техния ужас. Парапсихичната вълна се стоварваше върху мен, издигаше се все по-високо... още по-високо, ставаше по-тъмна, черно цунами с такава мощ, че несъмнено щеше да ме смаже, тъй студено, че щеше да източи от плътта ми цялата топлина на живота. Затворих очи и отказах да гледам към полуразрушеното училище, докато го приближавахме, и

отчаяно се опитах да построя около шестото си чувство умствения еквивалент на оловен щит, да изолирам навън нежеланите ясновидски излъчвания, от които вместо от вода бе съставена прииждащата разрушителна вълна. За да отклоня мислите си от училището, представих си мама и сестрите ми, бленувах за Орегон, за Сискию... представих си и изящно изваяното лице на Рия Рейнс и се размечтах за озарената ѝ от слънцето коса. Спомени и фантазии за Рия бяха онова, което ефективно ме защити от месомелачката на парапсихичното цунами, което ме удари, помете ме и премина през мен, без да ме разтроши на парчета или да ме отнесе.

Изваках половин минута, докато спра да усещам каквото и да е паранормално, след това отворих очи. Училището бе останало зад гърбовете ни. Приближавахме стария железен мост, който имаше вид все едно е построен от фосилизирани черни кости.

Понеже Желето отново бе на задната седалка и защото Люк старателно внимаваше как кара (вероятно се боеше, че и най-дребното нарушение на йонтсдаунските закони за движението може да накара някой от хората на Келско да ни се нахвърли с особена жестокост), те и двамата не бяха забелязали странния припадък, който за минута ме бе оставил лишен от дар слово и безпомощно вкочанен, досущ лишен от лекарства епилептик. Благодарих се, че няма нужда да си измислям обяснение, понеже не си вярвах да заговоря, без да издам вътрешния си смут.

Бях обзет от жалост към човешките обитатели на това забранено от Бога място. В историята на града вече бе гравирани един училищен пожар, на същото място предстоеше много по-ужасен и с лекота си представях кого ще видя, ако отида в пожарната — таласъми. Сетих се за заглавието, което бях зърнал и местния вестник: „БОТУЛИЗЪМ УБИВА ЧЕТИРИМА НА ЦЪРКОВЕН ПИКНИК“, и осъзнах какво ще открия, ако навестя и свещеника на опелото — демоничен звяр с бяла якичка, раздаващ благословии и симпатия — също както бе раздал и смъртоносния бактериален токсин в картофената салата и бобената яхния, докато се кокори предоволно в изумителната си маскировка. Кой знае каква ли тълпа таласъми се бе събрала пред основното училище в онзи ден, в мига, когато бяха гръмнали алармите, зяпнали зловещата катастрофа с престорен ужас, привидно тъгувайки, докато потайно се хранят с човешката агония така, както ние бихме отишли да

хапнем в „Макдоналдс“ всеки детски писък за тях — хапка сочен „Биг Мак“, всеки ярък проблясък болка — хрупкаво пържено картофче. Надянали костюмите на градските големци, сипещи клетви колко шокирани и смазани от загубата са, таласъмните щяха да се промъкват в градската морга и алчно да следят бащите, които колебливо влизат да идентифицират зловещите, овъглени останки на любимите си дечица. В ролята на поразени от мъка приятели и съседи щяха да влизат в домовете на измъчените родители, като предлагат морална подкрепа и утеха, но тайно се опиват от сладкия парапсихичен пудинг на отчаяние и нещастие, точно както — месеци по-късно — сега се бяха залепили за семействата на отровените по време на църковния пикник. Без значение на уважението и възхищението — или липсата на такива, — с които бе удостоен покойникът, погребенията в Йонтсдаун несъмнено не страдаха от липса на посетители. Тук беше змийска яма, пълна с таласъми, и те щяха да използват да похапнат, все едно какъв банкет от страдания им е сервиран. А ако съдбата не произвежда достатъчно жертви, за да удовлетвори вкуса им, те могат да влязат в кухнята и сами — да подпалят училище, да организират голяма автомобилна катастрофа, внимателно да планират смъртоносен индустриален инцидент в стоманолеярната или локомотивното депо...

Най-ужасяващият аспект на онова, което бях открил в Йонтсдаун, беше не просто стряскащото съсредоточаване на таласъми тук, а тяхното досега незабелязвано желание и способност да се организират и да взимат контрол над човешките институции. До този момент бях смятал таласъмните за самотни хищници, които се внедряват в обществото и повече или по-малко подбират жертвите си наслуки и под напора на момента. Но те бяха поели юздите на властта в Йонтсдаун и с ужасяваща целеустременост бяха трансформирали целия град и околностите му в частен ловен резерват.

При това те се и развъждаха тук, в пенсилванските планини, в тази въгледобивна дупка, където светът рядко си даваше труда да хвърли поглед.

Въдеха се.

Исусе!

Чудех се колко ли още гнезда на тези вампири съществуват в други тъмни кътчета на света. А те наистина бяха специфичен вид вампири, защото усещах, че получават основната си прехрана не от

самата кръв, а от сияйните аури на болка, мъка и страх, които създаваха човешките същества в миг на отчаяние. Разликата не беше голяма. За кравите, предназначени за ножа на колача, няма особено значение кои части на анатомията им са най-ценени на масата за вечеря.

Излязохме от града със значително по-малко разговори, отколкото по времето на пътуването ни натам. Желето и Люк се притесняваха от засадата на хората на Келско, а аз все още бях загубил ума и дума от онова, което видях, и от черното бъдеще пред децата в йонтсдаунското основно училище.

Прекосихме границите на града.

Подминахме групата черни, изкривени дъбове, огънати от дървесните гъби.

Никой не ни спря.

Никой не се опита да ни избута от пътя.

— Скоро — предупреди Желето.

Бяхме на една миля от града.

Подминахме крайградските къщи, които се нуждаеха от преобоядисване и нови покриви и където в предните дворове на циментови блокчета стояха ръждивите корпуси на автомобили.

Нищо.

Желето и Люк се притесняваха все повече.

— Пусна ни да си тръгнем прекалено леко — каза уредникът по повод Келско. — Някъде през следващата половин миля...

Стигнахме на миля и половина от града.

— Той иска да ни даде фалшиво чувство за сигурност — реши Желето, — след това да ни удари като цял тон тухли. Ей това е намислил! Гледайте сега как направо ще ни смажат. Тези въглищарчета трябва да се позабавляват...

Две мили.

— Много е странно да си изпуснат забавлението. Всяка секунда ще ни връхлетят...

Две мили и половина.

В крайна сметка Желето реши, че ще ни погодят номер при изоставената мина, където стояха руините на старата гаричка и другите постройки ръчкаха надвисналото сиво небе с неравните си, подобни на зъби греди и метални фрагменти.

Но и тези паметници на изчезващата индустрия стигнахме и подминахме без никакви инциденти.

Три мили.

Четири.

На десет мили отвъд границите на града Желето най-сетне въздъхна и се отпусна.

— Май ще ни пуснат този път!

— Защо? — попита подозрително Люк.

— Не е чак безпрецедентно. Случвало се е да не ни предложат схватка и в други години — обяви уредникът. — Не съм ходил да питам по каква причина. Тази година... е може да е заради училищния пожар и трагедията с този пикник вчера. Може би дори Лайсъл Келско е видял достатъчно гадости тази година и да не иска да рискува да ни подплаши. Както казах, струва ми се, че на тези окаяни хорица лунапаркът им е по-нужен от всякога!

Докато пресичахме щата по пътя към дома, планирайки да спрем по пътя за късен обяд и с идеята да стигнем до лунапарка на „Сомбра Брадърс“ рано вечерта, духовете на Желето и Люк започнаха да се покачват, но не и моят. Знаех защо Келско ни е спестил обичайната юмручна размяна. Беше, понеже е намислил нещо по-ужасно за следващата седмица, когато щяхме да сме се настанили на панаирния парцел на окръг Йонтсдаун. Виенското колело. Нямах идея точно кога ще се случи, а и не знаех точно какво са си наумили таласъмните, но беше ясно, че ще саботират виенското колело и че моите обезпокоителни видения за пролята по централната алея кръв също като зли цветя скоро ще разцъфнат в тъмна реалност.

ДЕВЕТА ГЛАВА

КОНТРАСТИ

След късния обяд, сподирен от качване на магистралата за последния час и половина от пътуването към дома, спомените от Йонтсдаун все още много ми тежаха и вече не можех да понасям усилието да се налага да участвам в разговора и да се смея на шегите на Желето, макар че някои от тях бяха наистина смешни. За да избягам от тях, се престорих, че спя, отпуснат на седалката си и с килната на една страна глава.

През съзнанието ми се стрелкаха трескави мисли...

Какво са таласъмните? Откъде са се взели?

Дали всеки един е кукловод, паразит, заровил се дълбоко в човешката плът, който след това поема контрол над ума на домакина си и работи с откраднатото тяло, все едно кадавърът е негова собственост? Или пък телата са само човешки имитации, отгледани в колба костюми, които чудовищата навличат така лесно, все едно се пъхат в нова дрешка?

През годините безброй пъти бях обмислял тези и хиляди други въпроси. Проблемът беше, че има дяволски много възможни отговори и всеки един можеше да се окаже верен, но нямаше как да проверя достоверно нито един — или поне да предполагам, че е в някаква степен близо до истината.

Гледал съм достатъчно филми с летящи чинии, та не ми липсва езеро шантави идеи, в което да си топна кофата. След като видях първия си таласъм, изчетох задълбочено и един куп научна фантастика с надеждата някой романист вече да е открил какво се случва и да е измислил обяснение, което ще ми послужи така, както и на измислените му герои. От тези често доста живописни истории бях събрал много годни за обмисляне теории: таласъмните биха могли да са извънземни от далечен свят, които са катастрофирали на нашата планета или пък са кацнали с намерението да ни покорят, или за да пробват пригодността ни за пълно партньорство в галактическото правителство, или пък искат да откраднат всичкия ни уран, за да си

карат хиперпространствените космически двигатели, или просто искаха да ни натикат в пластмасови тръби, за да си осигурят вкусна закусчица за продължителните и скучни пътувания по спиралните ръкави на галактиката. Обмислях тези и много други вероятности, не отхвърлях *нищо*, без значение колко налудничаво — или глупаво — ми се струваше, но си оставах със съмнения спрямо всяко обяснение, което фантастичната литература ми предлагаше. На първо място, беше ми трудно да повярвам, че раса, която е в състояние да пътува на много светлинни години, ще измине подобно разстояние само за да си счупи кораба, докато се опитва да го приземи; техните машини би трябвало да са безупречни, компютрите им да не допускат грешки. А и ако такава напреднала раса реши да ни завладява, войната ще свърши за един следобед. Така че, макар онези книги да осигуряваха стотици часове превъзходно забавление, те не ми даваха сал, на който да се кача при лошо време, нито прозрение за таласъмите и със сигурност никакви намеци какво трябва да правя с тях и как мога да ги победя.

Другата очевидна теория беше, че са демони, които са се изкачили право от небесата с дадена им от Сатаната способност да замъгляват умовете на хората, тъй че погледнем ли ги, да ги виждаме досущ като нас. Вярвах в Бог (или поне така си казвах) и моята връзка с Него понякога ставаше толкова силно противоречива (поне от моя страна), че не ми бе трудно да повярвам, дето е допуснал съществуването на място, гнусно като Ада. Родителите ми бяха лутерани. Почти всяка неделя ме водеха на църква заедно със Сара и Джени и понякога исках да стъпя на пейката си и да извикам на свещеника:

— Ако Господ е добър, тогава защо допуска хората да умират? Защо е пратил рак на милата г-жа Хърли, която живее в съседната ферма? Ако Той е толкова добър, тогава защо остави сина на Томпсънови да загине в Корея?

Макар че вярата малко по малко се пропиваше в мен, не ми пречеше да боравя с логиката и никога не съм успявал да се примиря с противоречията на доктрината за безконечната милост на Бога и жестокостта на Космоса, който Той е създал за нас. Следователно Адът и вечното страдание, и демоните не бяха просто съмнителни; те изглеждаха практически *жизненоважен* детайл от дизайна на вселена,

построена от божествен архитект, тъй перверзен на вид, както Този, който бе чертал плановете за нашата.

Но при все вярата в Ада и демоните не успях да повярвам, че таласъмите могат да бъдат обяснени чрез приложението на тази митология. Ако се бяха измъкнали от Ада, тогава щеше да има нещо... е, нещо *космическо* в тях — сериозно усещане за намеса на божествени сили, за всесилно знание и цел в тяхното поведение и дейности, но не долавях нищо такова в злостните парасихични шумове, които излъчваха те. Нещо повече, лейтенантите на Луцифер би трябвало да притежават неограничена сила, а тези таласъми всъщност бяха в много отношения по-слаби от мен самия и не притежаваха никой от екстрасензорните ми дарове или прозрения. Оказваше се твърде лесно да се отървеш от тях, което е неприсъщо за демон. Пратениците на Сатаната не биха паднали ни от брадвата на простосмъртен, ни от нож или пушка.

Ако таласъмите изглеждаха повече като кучета и по-малко като свине, щях да съм наполовина готов да повярвам, че става дума за върколаци — въпреки факта, че те си търсеха жертви по-често посред бял ден, а не само когато луната е пълна. Също като върколака от легендите те явно можеха да сменят формата си, имитирайки човеци с неочаквано умение, но когато се налага, бяха способни да се прехвърлят към истинския си страховит вид, както стана в павилиона на „Блъскащите колички“. Ако ли пък се хранеха с кръв в *буквалния* смисъл, щях да се задоволя с вампирската легенда, даже да си сменя името на д-р Ван Хелзинг и щях (още отдавна, и то с удоволствие) да започна да острия цяла гора от дървени прътове. Но и двете версии не прилягаха на реалността, макар да бях сигурен, че от стотици години насам и други хора с подобни на моите умения са забелязвали тези таласъми и именно от срещите с тях са произлезли първите легенди за човешките метаморфози в прилепови криле и вълчи ужас. Съвсем истински е Влад Набивача на кол — реален трансилвански монарх, чиито кръвожадни интереси в областта на пищните масови екзекуции са вдъхновили създаването на измисления герой Дракула; и най-вероятно той е бил таласъм, понеже Влад е описван как буквално процъфтявал от човешкото страдание, а това е основна черта на всички таласъми, които съм имал нещастieto да наблюдавам.

Тъй че този следобед в жълтия кадилак, на връщане от Йонтсдаун, си задавах познати въпроси и напъвах ума си в търсене на прозрение по въпроса, но си останах напълно непросветен. Щях да си спестя положените усилия само ако бях успял да надзърна едва няколко дни напред в бъдещето, защото бях на косъм да науча истината за таласъмите. Все още нямах представа какви разкрития ми предстоят, но щях да науча истината в предпоследната нощ от престоя на лунапарка в Йонтсдаун. А когато най-сетне узнаех произхода и мотивацията на омразните таласъми, те щяха да ми се сторят напълно разумни — да придобият незабавно ужасяващ смисъл! — и щях да копнея с мъка, равна на тази на Адам, когато вратите на райската градина се затворили зад него, никога да не съм научавал нищичко по въпроса. Но точно сега се преструвах, че спя с отворена уста, и оставях тялото си да се полюшва свободно с такт ускоряването и полюшването на колата, а междувременно се насилвах да търся познание, копнеех за обяснения.

В лунапарка на „Сомбра Брадърс“ се прибрахме в пет и половина в петък следобед. Алеята, все още окъпана в лятно слънце, но вече и със светнали в цялото си великолепие лампи, бе препълнена с паричковци. Отправих се направо към „Якия удар“, поех го от Марко, който го въртеше вместо мен, и се захванах за работа — да облекчавам минувачите от монети и сгънати банкноти, които им тежаха на джобовете.

През цялата дълга вечер сред атракционите не се появи нито един таласъм, но това не ме развесели. Следващата седмица щеше да има предостатъчно таласъми на алеята в Йонтсдаун; навсякъде щеше да гъмжи от тях, особено край виенското колело, където лицата им щяха да греят мазно в садистично предвкушване на насладата.

В осем вечерта Марко се върна да ме смени и ми отпусна един час за вечеря. Не бях особено гладен, така че, вместо да се отправя към закусвалнята, аз се помотах между шатрите и след няколко минути се изправих пред Шоквил — представлението „Десет на едно място“, собственост на Джоъл Тък.

От край до край по протежение на предната страна на атракциона бе опънат примамливо изрисуван банер: ЧОВЕШКИ

СТРАННОСТИ ОТ ВСЯКО ЪГЪЛЧЕ НА СВЕТА. Дръзките и живописни описания на Четириръкия Джак (индианец с допълнителен чифт ръце). Татуираната Лила, 750-паундовата Глория Ниймис („най-дебелата жена в света“) и други изроди, дело на природата или на човешката ръка, бяха несъмнено дело на ръката на Дейвид С. Уайът-Сап, последния от великите художници на циркове и лунапаркове, чиито плакати украсяваха шатрите на всеки оператор на допълнително представление, който можеше да си го позволи. Съдейки по човешките странности, обещани в рамките на това „Десет на едно място“, Джоъл Тък можеше не само да си позволи Уайът, но и бе събрал труп, на която можеха да отдадат дължимото само причудливите умения на точно този художник.

С падането на здрача пред Шоквил се бе събрал голям бакшиш, зяпащ великолепните чудовищни изображения на г-н Уайът и вслушан в хвалбите на викача. Макар че тълпата бе разколебана и от време на време се чуваха гласове, че излагането на показ лишава от достойнство горките сакасти, повечето мъже съвсем очевидно искаха да влязат в шатрата. Някои от дамите се дърпаха и държаха да ги съблазняват и ръчкат, за да поемат на тази предизвикателна експедиция, но повечето зяпачи — мъже и жени — полека-лека се придвижваха към будката за билети.

Нещо ме придърпа и мен.

Не зловещото любопитство, което бе обладало паричковците.

Нещо... по-мрачно. Нещо в тази палатка искаше да дойда да го видя... нещо, което, както долавях, трябваше да знам, ако смятам да преживея идващата седмица и да превърна лунапарка на „Сомбра Брадърс“ в свой дом.

Вледеняващото предчувствие се отпусна на шията ми като кръвосмучещ прилеп и изсмука и последната капка топлина от мен.

Макар че можех да вляза в шатрата и безплатно, все пак си купих билет за два долара — голямшка за онези дни цена — и се упътих навътре.

Шатрата бе разделена на четири дълги помещения и през всички тях се виеше оградена с въже пътека. Във всяка четвъртина имаше по три бокса, във всеки бокс — платформа, на всяка платформа — стол, и на всеки стол — по една човешка „странност“. „Десетте на едно място“ на Джоъл Тък беше страхотна сделка за паричковците — два

допълнителни атракциона, които да зяпат и две допълнителни причини да се съмняват в добрите намерения на Господ. Зад всеки един изрод, удължавайки визуално бокса му на дълбочина, голям и живописно илюстриран знак описваше историята и обясняваше медицинското естество на деформацията, превърнала всеки от живите експонати в достоен обитател на Шоквил.

Контрастът между поведението на паричковците отвън и тук вътре бе поразителен. На алеята те сякаш изглеждаха морално засегнати от идеята за шоу с изроди — или поне леко отвратени, дори когато любопитството ги привличаше неустойчиво. Но в шатрата тези цивилизовани пориви изчезваха. Изглеждаше, че са били не убеждения, а просто кухи внушения, под които маскирана се спотайваше истинската, дивашка човешка природа. Тук вътре паричковците сочеха и се смееха, и зяпаха изкривените хора, които бяха платили да видят, сякаш онези на платформите не бяха само деформирани, но и глухи или твърде малоумни да разбират отправените към тях обиди. Някои паричковци си правеха безвкусни шеги; дори най-добрите сред тях едва събираха достойнство колкото да запазят мълчание, но не и да кажат на жестоките си спътници да си затварят плювалниците. А според мен „експонатите“ в „Десет на едно място“ изискваха същото уважение, каквото човек би изпитвал към картините на старите майстори в музея, защото те несъмнено осветяваха смисъла на живота не по-зле от платната на Рембранд или Матис, или Ван Гог. Също като великото изкуство тези уроди можеха да докоснат сърцето, да ни напомнят за първичните ни стракове, да ни озарят със смилено възхищение за собственото ни състояние и съществуване; да изпълтят гнева, изпитван от човек, принуден да се сблъска със студеното безразличие на нашата несъвършена вселена. Не видях и следа от нещо подобно в поведението на паричковците, макар че може и да съм ги съдил твърде сурово. При все това, преди да съм прекарал в шатрата и две минути, вече ми се струваше, че *истинските* уроди са онези, платили си за зловещата обиколка.

Тъй или иначе, паричковците си получаваха всичко, за което са се изръсили. В първия бокс седеше Четириръкия Джак, гол до кръста, разкривайки допълнителен чифт ръце — съсухрени и спаружени, но функциониращи — които растяха от хълбоците му, само на няколко инча под и малко по-назад от чифта му обикновени, здрави ръце. По-

долните крайници бяха донякъде деформирани и очевидно слаби, но той държеше с тях вестник, докато използваше нормалните си ръце да държи студено питие и да похапва фъстъци. В следващия бокс стоеше Татуираната Лила, урод — дело на човешките ръце. След Лила идваше ред на Филипо — Момчето тюлен, г-н Шест (шест пръста на всеки крак, шест пръста на всяка ръка), Човека алигатор, Гумената Робърта, един албинос, наречен просто Призрак, и неколцина други, показвани за „образованието и забавлението на онези, които имат любознателен ум и здравословно любопитство относно загадките на живота“, както го бе обяснил глашатаят отвън.

Бавно се придвижвах от бокс към бокс, бях един от мълчаливите посетители. При всеки експонат спирах само колкото да определя дали *това* е или не е източникът на парасихично привличане, което бях усетил да ме дърпа, докато стоях отвън на алеята.

Все още долавях това притегляне...

Навлязох в дълбините на Шоквил.

Следващата човешка странност паричковците приемаха много по-ласкаво от всички останали: г-ца Глория Ниймис, 750-паундовата жена, за която се предполагаше, че е най-дебелата дебела жена на света. Това бе твърдение, което според мен не подлежеше на съмнение — нито в частта си за размера, нито по въпроса за женствеността ѝ, защото колкото и гаргантюанска да беше, при все това долавях в нея скромни маниери и чувствителност, които бяха много привлекателни. Глория седеше на специално изработено, устойчиво кресло. Ставането сигурно ѝ беше трудно, а ходенето — почти невъзможно без подкрепа; ако съдим по издаваните от нея звуци, дори дишането представляваше изпитание. На стола седеше жена като планина, облечена в червено трико, с огромен корем, издигащ се накъм надвисналата над него лавица на гръд така огромна, че бе престанала да притежава каквато и да е разпознаваема анатомична цел. Ръцете ѝ изглеждаха нереални, като комиксови картинки или пък преувеличени скулптури на бицепси, изработени от купчини разноцветна мас, и многобройните ѝ брадички се спускаха толкова надолу по врата, че практически докосваха гръдната ѝ кост. Облото като луна лице на Глория беше сепващо, невинно като лицето на Буда, но също и неочаквано красиво; в това подпухнало туловище, също като образ, наложен върху друга

фотография, се долавяше изумителният и трогателен призрак на една слаба и разкошна г-ца Ниймис, каквато навярно е била навремето.

Господа паричковците харесваха Глория, понеже тя им даваше възможност да се закачат с приятелките и съпругите си — „Ако надебелееш толкова, бейби, по-добре ходи си търси собствено представление с уроди, понеже определено няма да останеш при мен!“, — като се преструваха, че се шегуват, но всъщност отправяха съвсем искрено послание. А съпругите и, приятелките, особено онези, към които бе насочено то — самите те малко по-пухкавки, — харесваха Глория, защото в присъствието ѝ се чувстваха определено елегантни и стилни в сравнение с нея. По дяволите, та редом с нея дори Желето щеше да изглежда като някое от онези гладуващи азиатски дечица от рекламите на „CARE“ по списанията. А и почти на всички паричковци се нравеше това, че Глория общуваше с тях, което повечето уроди не правеха. Тя отговаряше на въпросите им и елегантно отхвърляше прекомерно наглите или твърде лични запитвания, без да притеснява нито себе си, нито идиотите, които ги задаваха.

Застанал при бокса на дебелията дама, останах с парасихичното впечатление, че тя ще играе важна роля в живота ми, но знаех, че не Глория ме е привлякла към Шоквил. Страховитото и неустойливо излъчване продължаваше да ме тегли и аз се понесох към източника му, още по-навътре в шатрата на представлението.

Последният бокс, дванадесетият, бе зает от Джоъл Тък — човекът с ушите като кочани, устата като парна лопата и жълтите като жлъчка зъби; човекът с франкенщайновските вежди и с третото око, гигант и урод, и бизнесмен, и философ. Четеше си книга, без въобще да обръща внимание какво става около него и не забеляза и мен, — но бе застанал така, че паричковците да могат да надникнат в лицето му и да видят всеки зловещ детайл.

Това беше нещото, което ме привлече. В началото си помислих, че невероятното влечение, която долавях, идва от самия Джоъл Тък и вероятно до някаква степен това бе вярно, но не *всичко* бе предизвикано от него; част от привличането бликаше от самото място, от насипания с пръст под на бокса. Отвъд въжето и подпорите, които подчертаваха границите на отворената за посетители част, имаше около шест фута широко открито пространство, дялящо тази

демаркационна линия и ръба на дървената платформа, на която седеше Джоъл Тък. Погледът ми бе привлечен към тази прашна, покрита с дървени трици ивица и докато се взирах в нея, видях от земята да се вдига черна мараня, притеснителна вълна горещина, която нямаше нищо общо със задушливата августовска омара, прилепваща към всеки квадратен фут от алеята; това бе топлина, която можех да усетя само аз. Тя нямаше мирис, но беше като смрадлива пара, витаеща около торна купчина в някоя ферма. Наведе ме на мисли за смърт и за породената от разложение топла вълна, която се надига от разлагащо се тяло. Не можех да определя какво означава, макар че се запитах дали няма да изпитам именно такова нещо, ако мястото бе предназначено да стане таен гроб — може би дори моят собствен. И наистина, докато умувах върху тази странна възможност, започнах да се убеждавам все повече, че стоя на ръба на гроб, който ще бъде отворен в близко бъдеще и че там в най-тъмните часове на нощта ще бъде скрит кървав труп и...

— О, та това не е ли Карл Слим? — отбеляза Джоъл, когато най-накрая ме забеляза. — О, не, чакай, извинявай. Само Слим, нали така? Слим Маккензи.

Закачаше се с мен и аз се усмихнах, а окултните еманации, които се надигаха от земята, изчезнаха бързо: смътни, съвсем смътни, край.

Реката от паричковци бе спряла да тече за момент и аз бях останал насаме с Джоъл. Казах:

— Как върви?

— Добре. Почти винаги е добре — отвърна той с топлия си и богат глас като на говорител от дълговълновите станции, които свиреха само класическа музика. — А при теб как е? Получаваш ли онова, което търсеше от лунапарка?

— Място за спане, три яденета на ден и приход, по-добър просто от джобни — да, добре се справям.

— А анонимност? — поинтересува се събеседникът ми.

— И нея намерих, предполагам.

— А убежище?

— Поне засега.

Както и преди, долавях в този странен мъж бащинско излъчване, способност и желание да осигури утеха, приятелство, напътствие. Но долавях също, както и преди, загнездена в него опасност —

неопределима заплаха, и не можех да разбера как по отношение на мен може да съчетава и двата потенциала. Можеше да ми стане ментор или враг, едното или другото, но несъмнено не можеше да е и двете, но въпреки това усещах и двете съпернически си възможности у Джоъл, така че не му се разкрих, както щях да сторя в противен случай.

— Какво ще кажеш за момичето? — попита той от мястото си на платформата.

— Кое момиче?

— Че има ли и друга?

— Да нямаш предвид... Рия Рейнс?

— Харесваш ли я?

— Естествено. Бива я.

— И само това ли?

— Че какво друго?

— Питай почти всеки друг по тази алея какво мисли за госпоица Рия Рейнс и ще ти възпява поне половин час лицето и тялото ѝ — и още половин час ще лее сълзи за личността ѝ, а след това ще я повъзпява още малко, но никога няма да се задоволи само с „Ми бива я“ и да не каже друго.

— Тя е мила.

— Ти си падаш по нея — заяви Джоъл, възлестите му челюсти мъчително се движеха, а жълтите му зъби тракаха един в друг, когато натъртваше на по-твърдите съгласни.

— О... не. Не. Не и аз — възразих.

— Глупости.

Свих рамене.

Оранжевото му око се втренчи в мен със сляп, но все пак пронизващ поглед, а другите две се въртнаха с подигравателно нетърпение и той отвърна:

— О, хайде-хайде, разбира се, че си. Падаш си по нея. Може и по-зле да е. Може да се влюбваш.

— Е, хайде сега, та тя е по-възрастна от мен! — казах с неудобство.

— Само няколко години.

— Но все пак е по-голяма.

— А по мерките на опита, ума и интелигентността ти си по-голям от реалната си възраст, поне колкото нея си. Спри да се дракаш с

мен, Слим Маккензи. Падаш си по Рия. Признай го!

— Е, тя е много красива.

— А под това?

— А?

— Отдолу? — повтори се той.

— Питаш дали красотата ѝ навлиза по-дълбоко от нивото на кожата ли?

— А така ли е? — поинтересува се Джоъл.

Изненадан от начина, по който успешно бе разгадал способностите ми, казах:

— Ами, на нея ѝ харесва хората да я мислят за корава... но отвътре... е, забелязвам някои качества, които са привлекателни не по-малко от лицето ѝ.

Джоъл кимна:

— Склонен съм да се съглася.

В дълбините на шатрата се появи група смеещи се паричковци.

Събеседникът ми се наведе напред в стола си, за да се възползва от последните секунди на уединението ни, и заговори по-бързо:

— Но знаеш ли... в нея се крие и тъга.

Замислих се за мрачното настроение, в което я оставих предишната вечер, за прилепналите към нея самота и отчаяние, които сякаш я влачеха надолу в някаква тъмна, лично нейна яма.

— Да, забелязал съм. Не знам откъде идва тази тъга или какво значи, но съм я забелязал.

— Ето ти нещо, над което да помислиш... — заключи уродът, но се поколеба.

— Какво?

Джоъл ме погледна с такава настоятелност, че почти бях готов да повярвам, че ми чете душата посредством негова собствена парапсихична способност. След това въздъхна и каза:

— Такава поразително прекрасна повърхност като нейната, а е красива и отвътре, за това се съгласихме... но дали е възможно да има други дълбини под онези, които можеш да съзреш?

Поклатих глава:

— Не мисля, че тя е измамница.

— О, всички сме такива, млади приятелю! Всички сме измамници. Някои от нас мамят целия свят, всеки един събрат в

живота, който срещаме. Други мамят само избрани хора, съпруги и любовници или пък майки и бащи. А някои от нас мамят само себе си. Но никой не е напълно честен с всички през цялото време по всички въпроси. По дяволите, та нуждата да мамим е просто още едно проклятие, което нещастният ни род е принуден да влачи на гърба си.

— Какво се опитваш да ми кажеш за Рия? — попитах.

— Нищо — отвърна Джоъл и напрежението внезапно се оттече от него. Облегна се на стола си. — Нищичко.

— Защо си толкова загадъчен?

— Аз?

— Загадъчен.

— Не бих могъл дори да знам как се става такъв — отвърна Джоъл с изписано на мутиралото му лице изражение, по-загадъчно от всичко, което някога съм виждал.

Паричковците стигнаха до дванайсетия бокс — две двойки в началото на двайсетте години, момичетата имаха силно лакирана бухнала коса и твърде много грим, момчетата — карирани панталони и неподходящи по цвят ризи. Квартет провинциални умници. Едното момиче — пълничко — изпищя от ужас при вида на Джоъл Тък. Другото писна, понеже приятелката ѝ бе направила същото, а мъжете праметнаха собственически ръце около жените си в привиден знак на защита, сякаш съществуваше реалната опасност уродът да скочи от малката си сцена и да си е наумил или изнасилване, или канибализъм.

Докато паричковците коментираха, Джоъл Тък си взе книгата и се зае отново с четенето си, като ги пренебрегваше, докато задаваха въпросите си, и се бе обгърнал в достойнство толкова плътно, че можеше с ръка да се пипне. Всъщност беше достойнство, което дори паричковците можеха да доловят, и с времето то ги принуди към уважително мълчание.

Дойдоха още паричковци, а аз постоях още малко и погледах Джоъл, вдишвайки ароматите на нагрят от слънцето брезент, стружки и прах. След това оставих погледа си да мине по онази ивица покрита със стърготини пръст между въжето и платформата и отново долових същите образи на разложение и смърт, но все едно колко се стараех, не успях да разбера какво точно означават тези мрачни вибрации. Освен... все още имах притеснителното усещане, че пръстта ще се обърне с лопата, за да изкопае гроб за мен.

Знаех, че ще се върна. Когато затворят алеята. Когато уродите ги няма. Когато шатрата опустее. Ще се промъкна, за да се взирам в този зловещ участък земя, да положа длани на пода и да се опитам да извлека по-разбираеми предупреждения от парапсихичната енергия, която бе съсредоточена там. Трябваше да се подготвя за приближаващата опасност и не можех да го сторя, докато не разбера в какво точно се състои тя.

Когато излязох от атракциона и се върнах на работното си място, обгърнатото от здрач небе бе добило същия цвят като очите ми.

Понеже беше предпоследната нощ на ангажимента ни, а също и петък вечер, така че паричковците се помотаха по-дълго и алеята затвори по-късно от предишния ден. Беше станало почти един и половина по времето, когато заключих плюшените мечета при „Якия удар“ и се спуснах на поляната и при фургона на Рия, натоварен с монети, които дрънчаха при всяка моя крачка.

Тънките, перести облачета бяха озарени изотзад от луната, която боядисваше дантелените им ръбове в сребърно. Те превръщаха небето във филигран.

Рия беше отпратила вече другите си касиери и ме чакаше, облечена практически по същия начин като снощи — светлозелени шорти, бяла тениска, без бижута, не й трябваха накити, бе полъчезарна в ненатруфената си красота, отколкото щеше да е и под цял куп диамантени огърлици.

Тя беше в неразговорливо настроение, обаждаше се само ако я попитам нещо и дори тогава отговаряше едносрично. Взе парите, прибра ги в един шкаф и ми даде половината от дневната надница, която тикнах в джоба на джинсите си.

Докато Рия се занимаваше с всичко това, аз я наблюдавах настойчиво не просто защото беше очарователна, но и защото не бях забравил снощното видение, току извън фургона ѝ, когато право пред очите ми се бе появила призрачната, оцапана с кръв Рия с цепнатата устна и тихо ме бе помолила да не я оставям да умре. Надявах се, че ясновидството ми отново щеше да се стимулира в присъствието на истинската Рия, че ще ме сполетят нови и по-детайлни видения, тъй че да има как да я предупредя за някаква специфична опасност. Но

всичко, което получавах от плътната близост до концесионерката, бяха нова вълна от скритата в нея дълбока тъга — и сексуална възбуда.

Щом ми бе платено, няхах повод да се задържам повече. Пожелах лека нощ и тръгнах към вратата.

— Утре ще е натоварен ден — заяви Рия, преди да съм прекрачил прага.

Обърнах се отново към нея.

— Съботите винаги са такива.

— А утре вечер е нощта на събарянето — ще разглобяваме всичко.

А в неделя щяхме да вдигаме съоръженията в Йонтсдаун, но за това не ми се искаше да мисля.

Рия додаде:

— В съботите има толкова много неща за вършене, че петъчните нощи ми е трудно да заспя.

Подозирах, че и тя също като мен има проблем със спането през повечето нощи и че когато успее да се унесе, често се събужда неотпочинала.

Неловко отвърнах:

— Знам какво имаш предвид.

— Разходките помагат — каза Рия. — Понякога в петък вечер излизам на тъмната алея и обикалям ли, обикалям по променадата, изразходвам излишната енергия, оставям покоят един вид... да се влее в мен. Цари покой, когато жалюзите са пуснати, когато паричковците ги няма и светлините са угасени. А става още по-добре... когато си въртим номера на място като това, където парковата площ е в откритата провинция, разхождам се по съседните полета или дори в горите, ако има път през тях или свята пътека... и ако има луна.

Като изключим сухата лекция как се работи с „Якия удар“, това беше най-дългата реч, която бях чувал Рия да изрича, и бе най-близкото ѝ постижение до опит да установи връзка с мен, но гласът ѝ си остана безличен и делови, както и в работно време. Всъщност беше дори по-хладна от преди, понеже липсваше кипналата възбуда на изпълнителя, зает да си печели хляба. Сега гласът ѝ бе равен, безразличен, сякаш със затварянето на лунапарка я бяха напуснали всички цели и смисъл, и интереси, и нямаше да се върнат до повикването за шоуто на следващия ден. Всъщност гласът на шефката

ми бе толкова равен, тъй въл и уморен, че без специалното прозрение на шестото си чувство може би нямаше и да осъзна, че в действителност тя ми подава ръка в нужда от човешки контакт. Знаех, че се опитва да се държи нормално, дори проявява дружелюбие, но това не ѝ се удаваше лесно.

— Тази нощ има луна — казах.

— Да.

— И има нивя наблизо.

— Да.

— И гори също.

Рия сведе поглед към босите си крака.

— Аз самият планирах да се поразходя — добавих.

Без да среща очите ми, тя отиде до фотьойла, пред който бе оставила чифт обувки за тенис. Нахлузи ги и се приближи към мен.

Разходихме се. Обиколихме през временните улици на фургонния град, след това излязохме на откритата морава, където дивата трева изглеждаше черна и сребърна в нощните сенки и лунните лъчи. Беше също и висока до колене и сигурно гъделичкаше голите крака на Рия, но тя не се оплака. Вървахме мълчаливо известно време, в началото понеже се чувствахме твърде неловко един с друг, за да поведем дружески разговор, а после — понеже разговорът започна да ни се струва маловажен.

На края на моравата завихме на северозапад, следвайки линията на дърветата и зад гърбовете ни се надигна приветлив ветреца. Надвисналите клони на следполунощната гора се издигаха в замъчно великолепие, сякаш не бяха подредени редици от борове, кленове и брези, а плътни черни бариери, които не могат да бъдат пробити, а само прескочени. В крайна сметка на половин миля от лунапарка стигнахме до място, където черен път с една лента разцепваше гората и водеше навътре в нощта и странните земи.

Без да си кажем и дума, завихме по пътя и продължихме да вървим, и изминахме може би поне още двеста ярда, преди най-сетне Рия да се обади:

— Сънуваш ли?

— Понякога — отвърнах.

— Какво сънуваш?

— Таласъми — признах си честно, макар че щях да започна да лъжа, ако тя ме притиснеше за уточнения.

— Кошмари — уточни Рия.

— Да.

— Сънищата ти по принцип ли са кошмари?

— Да.

Макар че на местните пенсилвански планини им липсваха просторите и усещането за праисторическа епоха, които правеха Сискию толкова впечатляващи, тук въпреки всичко цареше почтителна тишина от онзи вид, която можете да намерите само в пустошта — приглушаващ покой, по-почтителен от този в катедрала, което ни окуражаваше да говорим тихо, почти шепнешком, макар наоколо да нямаше кой да ни подслуша.

— Моите също — призна Рия. — Кошмари са. Не просто понякога. Винаги.

— Таласъми ли? — попитах я.

— Не.

Тя не каза нищо повече, а знаех, че ще ми сподели сама, когато реши.

Вървахме. Гората се съгъстваше и от двете страни. На лунната светлина черният път бе залят от сива фосфоресценция, която го превръщаше в постеля от пепел, сякаш Божията колесница бе препускала през горите с горящи от божествен пламък колелета, оставяйки тотално опожарена следа след себе си.

След малко Рия каза:

— Гробища.

— Насън ли?

Тя заговори тихо като ветреца:

— Да. Невинаги е едно и също гробище. Понякога е на равно поле, простиращо се от край до край, надгробна плоча до надгробна плоча, всички до една си приличат — гласът ѝ затихна още повече. — А понякога е заснежено гробище на хълм, с лишени от листа дървета, по които има много черни ъ остри клонки, и с надгробни камъни, терасирани надолу и все по-надолу, най-различни видове, мраморни обелиски и ниски гранитни плочи, статуи, които са били наклонени и износени от толкова много зими... а аз продължавам да вървя към долния край на гробището, към подножието на хълма... към пътя,

който води извън него... и съм сигурна, че там долу има път... но просто не мога да го намеря! — говореше не само по-тихо, но и толкова обезчувствено, че по гърба ми пролази студена длан, сякаш гласът ѝ представляваше ледено острие, прилепено до кожата ми. — В началото вървя полека между паметниците, боя се да не се подхлъзна и да не падна в снега, но след като слизам на няколко нива и все още не виждам пътя долу... започвам да вървя по-бързо... и по-бързо... и скоро тичам, препъвам се, падам, ставам, продължавам да тичам, снова между камъните, хвърлям се по склона на хълма... — Пауза. Вдишване. Плитко. Издишване с лека въздишка на ужас, последвана от още няколко думи: — И знаеш ли какво намирам?

Предполагах, че знам. Когато стигнахме върха на нисък хълм и продължихме да вървим, казах:

— Виждаш име на някой от надгробните камъни и то е твое.

Рия потрепери.

— Един от тях е моят. Усещам го във всеки сън. Но никога не го намирам, не. Почти ми се ще да можех. Мисля... че ако го намеря... ако намеря собствения си гроб... тогава ще спра да сънувам за тези неща...

Понеже няма да се събудиш, помислих си. Защото ще умреш наистина. Казват, че именно това се случва, ако не се събудиш, преди да умреш насън. Умри насън — и повече няма да се надигнеш.

Рия продължи:

— Това, което намирам, като сляза по хълма, е... пътят, който търся... само че това вече не е път. Копали са гробове и са вдигали надгробни плочи направо в асфалта, сякаш че са имали толкова много за поставяне, че им е свършило мястото в гробището и се е наложило да ги набодат където им падне. Стотици камъни, по четири един до друг, ред след ред, по целия път по протежение на шосето. Толкова... разбираш ли... пътят вече не е път. Той е станал просто част от гробището. А под мъртвите дървета има още паметници, които продължават да се стелят все по-надолу и по-надолу, докдето поглед стига. А най-ужасното е, че... някак си знам, че всички тези хора са мъртви... заради...

— Заради какво?

— Заради мен — отвърна Рия нещастно. — Понеже съм ги убила!

— Звучиш така все едно наистина се чувстваш виновна — отбелязах.

— Да.

— Но това е само сън.

— Когато се събудя... той витае... твърде истински. Има дълбок смисъл от обикновен сън. Това е... знак, може би.

— Но ти не си убийца!

— Не.

— Тогава какво може да значи?

— Нямам представа — отвърна Рия.

— Това са просто сънища, глупости — настоях.

— Не.

— Тогава ми кажи какъв смисъл има. Кажи ми какво значи!

— Не мога — призна Рия.

Но докато го казваше, усетих притеснителното прозрение, че знае точно какво означава сънят и току-що бе започнала да ме лъже точно както аз бих излъгал, ако ме притискаше за повече подробности относно таласъмните от собствените ми кошмари.

Бяхме вървели по черния път нагоре и след това надолу по полегат хълм, по протежение на дъга от четвърт миля, през туфа дъбове, където имаше по-малко лунна светлина, бяхме извървели като цяло може би една миля. Накрая стигнахме до края на пътя и до брега на малко езеро, обкръжено отвсякъде от гората.

Гъста, мека трева покриваше плавния, полегат склон, който водеше към водата. Езерото изглеждаше като огромна локва машинно масло и щеше да прилича на дупка към нищото, ако луната и сияещите тук-там скрежно бели звезди не се отразяваха в повърхността му, с което слабо осветяваха няколко вълнички и бръчки. Люляната от ветреца трева, също като тази на моравата зад фургонното градче, беше черна, с тънък сребърен ръб по всяко нежно стебълце.

Рия седна на тревата, а аз — до нея.

Тя сякаш отново търсеше тишината.

Угодих ѝ.

Разговорът отново ни се струваше ненужен, докато седяхме под купола на нощта, вслушани в далечните щурци и пляскането на рибите, събиращи насекоми от повърхността на водата. На мен ми

стигаше просто да седя до Рия, разделен от нея на, има-няма, една ръка разстояние.

Порази ме контрастът между това място и другите, на които бях прекарал остатъка от този ден. Първо Йонтсдаун, с неговите огнени кладни и средновековни сгради, и всепоглъщащото усещане за надвиснала катастрофа, след това лунапаркът с просташката му веселост и гъмжило от паричковци. Чувствах се облекчен от възможността да прекарам малко време на място, където няма и следа от присъствието на човечеството, като изключим довелия ни дотук и останал зад гърбовете ни черен път, който се постарях да изхвърля от ума си. Колкото и да бях дружелюбен по природа, все пак се случваше да се уморя от компанията на други човешки същества толкова, както ме отблъскваха и отвращаваха таласъмните. А понякога, когато виждах мъже и жени да проявяват жестокост едни към други, както например всеки божи ден се държаха паричковците в шатрата на представлението на Джоъл Тък, ми идваше да си кажа, че си заслужаваме таласъмните, че сме трагично увредена раса, неспособна адекватно да оцени чудото на съществуването си и че чрез собствените си отвратителни деяния един спрямо друг сме си докарали и злостното внимание на таласъмните. В крайна сметка почитаните от нас богове в по-голямата си част са предубедени и сурови, и способни на смразяваща жестокост. Кой би могъл да твърди, че няма да насъскат срещу ни напад от таласъми и да ги нарекат просто наказание за извършените грехове? Тук, в покоя на гората обаче, през мен протече пречистваща енергия и постепенно се почувствах по-добре въпреки проведения разговор за гробища и кошмари.

След известно време обаче осъзнах, че Рия плаче. Не издаваше нито звук, а тялото ѝ се разтърсваше от безмълвни ридания. Открих какво е състоянието ѝ едва когато започнах да получавам парасихични впечатления за онази ужасна тъга, която отново се трупаше в нея. Погледнах странешком и забелязах блестяща сълза да се спуска по гладката буза на Рия — още едно петно от сребро в лунната светлина.

— Какво има? — попитах.

Тя поклати глава.

— Не искаш ли да говорим?

Тя поклати глава отново.

Осъзнавах остро, че девойката има нужда от утеха и че е дошла при мен най-вече за да я търси, но без да знам как да ѝ я дам, извърнах очи и се загледах в маслената чернота на езерото. Рия направо ми връзваше накъсо жиците на логиката, да му се не види. Беше по-различна от всички хора, които съм познавал, с озадачаващи дълбини и тъмни тайни, и ми се струваше, че не смея да реагирам спрямо нея тъй нормално и първосигнално, както бих отвърнал на всеки друг. Чувствах се като космонавт, който осъществява първи контакт с извънземно от чужд свят, преклонението към пропастта помежду ни го задавя и той се бои да действа, да не би първоначалната комуникация да не бъде правилно разбрана. И аз се озовавах също така неспособен да реагирам, неспособен да действам. Казах си, че е глупаво да мечтая за стопяване на леда помежду ни, че съм идиот, задето си представям, че изобщо е възможна близка връзка с Рия, че определено си надскачам възможностите, че тези води са твърде тъмни и странни и че никога няма да я разбера и...

... и след това тя ме целуна.

Рия притисна меките си устни към моите и устата и се отвори за мен, а аз отвърнах на целувката ѝ със страст, каквато не бях изпитвал досега, езиците ни се търсеха и се сплитаха, докато вече не можех да различа нейния от моя. Зарових и двете си ръце в разкошната ѝ коса — махагоново русата на дневна светлина смес сега изглеждаше сребърна — и я оставих да се стича между пръстите ми. Имах чувството, че държа изпредени лунни лъчи, превърнати в прохладна копринена нишка. Плъзнах ръце по-надолу, по протежение на шията на Рия, прихванах я през раменете, когато целувката ни се задълбочи, и накрая стиснах в шепи облите ѝ гърди.

Рия цялата трепереше още от момента, в който се наведе към мен и ме целуна. Усещах, че това не са тръпки на еротично предвкушане, а свидетелство за несигурност, несръчност, срамежливост и страх от отхвърляне, които не бяха много по-различни от изпитваното от мен. Сега внезапно я разтърси по-силна тръпка. Тя се отдръпна от мен и каза:

— О, по дяволите!

— Какво? — попитах, останал без дъх.

— Защо не може...

— Какво...

— ... двама души...

— Какво?

Сега вече по лицето ѝ рукнаха сълзи. Гласът ѝ потрепери:

— ... просто да се пресегнат един към друг...

— Ти посегна, аз също...

— ... и да изблъскат тази преграда...

— Няма преграда. Не и сега!

Усещах онази тъга в Рия, кладенец от самота, твърде дълбок да бъде източен — сивота, *отцепване*, и се боях, че ще я погълне в най-лошия възможен момент, ще ни наложи именно това същото дистанциране, от което тя обявяваше, че се бои.

Рия каза:

— Там си е... винаги... винаги е толкова трудно да осъществиш истинска връзка... истинска...

— Лесно е — възразих.

— Не.

— Минали сме повече от половината път.

— ... яма е, водовъртеж...

— Млъкни! — казах с цялата нежност и любов, която някога съм влагал в една дума, и отново прегърнах Рия, и отново я целунах.

Целувахме се и се милвахме с прогресивно нарастваща страст, но с намерението да вкусим докрай това първо взаимно изучаване. Макар че сигурно бяхме седели на тревата не повече от пет или десет минути, имяхме чувството, че са минали цели дни. Когато девойката отново се отдръпна от мен, понечих да възразя. Но тя каза:

— Шшт! — по такъв начин, че осъзнах, че трябва да мълча.

Рия се изправи на крака и без онези разочароващи туткания с копчета-закопчалки-ципове, които понякога могат да вкочанят страстта, дрехите ѝ се плъзнаха по тялото ѝ и тя застана вълнуващо разкрита.

Дори нощем в тази тъмна гора красивата лунапарковка изглеждаше сякаш е дъщеря на слънцето, защото лунната светлина не беше нищо друго освен отражение на слънчевия блясък, а сега сякаш всеки един лъч от това смекчено сияние намираше пътя си към нея. Ласките на луната правеха кожата на Рия прозрачна и подчертаваха изумително чувствените ѝ криви и равнини, конвексити и конкавити по безгрешното ѝ тяло. Ерос в течна обвивка от черно и сребърно:

сребристи като скреж твърди полукълба на дупето, идеално разцепени от мрака; подобен на скреж слой, прилепнал към съблазнителната мускулатура на едното бедро; няколко къдрави, блестящи срамни косъмчета, докоснати от искрица сребро; плоскостта на корема ѝ, извиваща се от перления допир на лунната светлина към гладък малък джоб от мрак, след това изпъкваща отново в бледото сияние, преди да достигне до тъмнината под тежките гърди; и — о, да! — гърдите на Рия, с щръкнали нагоре ареоли, сърцераздирателно очертани, набъбналите зърна — боядисани наполовина в сребро и наполовина в черно. Млечни, снежни и платинови лъчи се лееха върху — и сякаш избликваша изотвътре от — елегантните ѝ, гладки рамене, очертаваха деликатната линия на гърлото ѝ и близваха крехките ръбчета и гънки по едното ѝ подобно на мидена черупка ушенце.

Рия се спусна като някакво неземно божество, слизащо от величествени небеса, и с бавна грация полегна на гъстата, мека трева.

Съблякох се.

Любих я с ръце, с устни, с език и преди дори да обмисля дали да проникна в нея, два пъти я бях довел до оргазъм. Не бях велик любовник — далеч съм от тази мисъл, сексуалният ми опит беше ограничен до две жени в други лунапаркове, през които бях минал. Но чрез шестото си чувство сякаш винаги знаех какво се изисква от мен и какво би донесло удоволствие на Рия.

А после, докато тя лежеше отпусната на постелята си от черна трева, разделих гладките ѝ бедра и се наместих между тях. В първоначалния си миг проникването беше обикновена и незабележителна с нищо анатомична механика, но когато се раздвижихме, преживяването престана да е обикновено, да бъде незабележително и от механика премина в мистицизъм, а ние станаме не просто любовници, а цялостен организъм, инстинктивно и несъзнателно преследващ някакъв полусъзрян, загадъчен, но отчаяно копнян апотеоз и на духа, и на тялото. Готовността, с която реагираше на действията ми Рия, ми се струваше също тъй екстрасензорна, както и моята спрямо нейните движения. Нито веднъж, докато се притискаше към мен, девойката не помръдна в различна от общата ни посока, не промърмори погрешната дума и по никакъв начин не наруши дълбоко удовлетворителния и изумително комплексен ритъм на нашата страст, свършено напасвахме всяко наше движение и

контрадвижение, всеки натиск и отдръпване, всяка разтърсваща пауза, всяко пулсиране и докосване, докато не постигнахме и после не надминахме съвършената хармония. Светът избледня. Ние бяхме едно цяло; бяхме всъщност и вся; бяхме единство.

В това върховно и почти свещено състояние еякулацията изглеждаше като отвратително деяние, не естествен завършек на нашия акт, а груба намеса на примитивната биология. Но беше неизбежна. И не просто неизбежна, а и предстояща съвсем наскоро. Бях прекарал в Рия може би четири или пет минути, когато усетих напрежението да се натрупва и с известно притеснение осъзнах, че не бих могъл да се спра. Започнах да се изтеглям от нея, но тя ме притисна по-плътнo към себе си, оплете ме със стройните си крака и ръце и слабините ѝ се стегнаха около мен, а аз успях да изпъшкам за надвисналата опасност от забременяване, но Рия промълви:

— Няма проблем, Слим, всичко е наред, не мога да имам деца и бездруго, никакви деца, всичко е наред, просто свърши в мен, скъпи, моля те, свърши в мен, изпълни ме! — и с тези последни думи я разтърси нов оргазъм, тя изви тяло срещу мен, притисна гърдите си към мен, тръпките я разтърсиха и внезапно се оказах развързан и освободен, и дълги, течни панделки сперма изтекоха от мен и се разгънаха в нея.

Дълго време си възстановявахме усещането за света около нас и още повече време ни отне да се разделим. Но накрая лежахме един до друг, положили гърбове на тревата, втренчени в нощното небе и се държахме за ръце. Бяхме тихи, понеже за момента всичко, което имаше нужда да бъде казано, вече бе изречено, без да прибъгваме до нуждата от думи.

Минаха сигурно пет дълги, топли минути, преди Рия да се обади:

— Кой си ти, Слим Маккензи?

— Просто човек.

— Напротив, ти си специален.

— Шегуваш ли се? Специален? Та аз не мога да се владеея. Изгърмях като фойерверк. Леле! Обещавам ти повече контрол следващия път. Не съм велик любовник, не съм Казанова, това е сигурно, но все пак обикновено съм по-издръжлив от...

— Недей — каза Рия тихо. — Не принижавай преживяването ни по такъв начин. Не се преструвай, че това не беше най-естественото,

най-възбуждащото... *най-найското* нещо, което някога ти се е случвало. Понеже беше. *Беше!*

— Но аз...

— Достатъчно дълго продължи. Просто достатъчно. Сега мълчи! Затихнах.

Филигранът на облаците се бе разсеял. Небето бе кристално бистро. Луната се превърна в кристален лампион.

Изумителният ден на контрасти бе съдържал най-отвратителната грозота и ужас, но бе изпълнен също и с красота, която бе почти мъчителна по наситеността си. Злите таласъми от Йонтсдаун. И за да ги компенсира: Рия Рейнс. Сивата мрачнота на онзи нещастен град. За уравновесяване: това великолепно платно от луна и звезди, под които сега лежах заситен. Виденията за огън и смърт в основното училище. А на другата везна: споменът за целунатото от луната тяло на Рия, спускащо се на тревата като обещание за щастие. Без нея това щеше да е ден на невъобразима мъка и необлекчено отчаяние. Тук, на брега на това тъмно езеро, Рия ми се стори, поне за момента, въплъщение на всичко, което се бе наредило както *трябва* в плановите на божествения архитект за вселената, и ако можех да открия Бог там и сега, настоятелно щях да Го задърпам за ръба на робата и да Го ритам в глезените, и въобще да му досаждам невъобразимо, докато не се съгласи, че трябва да преправи онези огромни части от творението Си, които е прецакал при първия опит и по време на тази реконструкция да използва Рия Рейнс като венец на възможното, което би постигнал, ако вложи целия Си стремеж и умение в проекта.

Джоъл Тък бъркаше. Не се бях увлякъл по Рия.

Бях влюбен до уши.

Бог да ми помага, бях влюбен в нея! И макар че тогава не го знаех, бързо приближаваше мигът, в който заради любовта си щях отчаяно да се нуждая от Господ просто за да оживея.

След малко Рия ми пусна ръката и седна, присви колене нагоре, обви с длани свитите си крака и се втрени в лишеното от светлина езеро, в което самотна рибка изпляска веднъж и след това отплува в тишина. Седнах до нея и все пак продължавах да не изпитваме нуждата да сме по-разговорливи от плуващите риби.

Разнесе се ново далечно плискане.

Прошумоляване на люлените от вятъра тръстики на ръба на водата.

Песен на щурец.

Протяжните сватбени крясъци на самотни жабоци.

След време осъзнах, че Рия отново плаче.

Докоснах лицето ѝ с длан, навлажних върхчето на пръста си в сълза.

— Какво има? — попитах.

Рия не отговори.

— Кажи ми! — настоях.

— Недей — помоли ме тя.

— Какво да не правя?

— Не говори.

Замълчах.

Тя също мълчеше.

По някое време и жабите млъкнаха.

Когато най-накрая заговори, Рия каза:

— Водата ми се струва чудесна!

— Просто изглежда мокра.

— Предизвикателна.

— Сигурно вътре е пълно с водорасли, а на дъното има тиня.

— Понякога — каза Рия — в Гибтаун, Флорида, през зимния сезон отивам на плажа и се разхождам продължително, а понякога си мисля колко хубаво би било да отплувам в морето, все по-навътре и по-навътре, просто да си плувам и никога да не се върна!

В нея се таеше шокираща духовна и емоционална умора, притеснителна меланхолия. Зачудих се дали има нещо общо с неспособността ѝ да има деца. Но самото безплодие ми се струваше недостатъчна причина за подобно черно настроение. В този миг гласът ѝ бе глас на жена със сърце, проядено от горчива мъка с такава чистота и киселинни свойства, че дори не можех да си представя от какъв източник може да идва.

Не разбирах как е възможно Рия тъй бързо да пропадне от екстаз до самосъжаление. Само преди няколко минути ми бе казала, че нашето любене е било най-найското. Сега почти с удоволствие се спускаше обратно в отчаянието, в пълна безнадеждност, в задушаващо, лишено от слънце лично усамотение, което ме плашеше до смърт.

Рия каза:

— Няма ли да е приятно да плуваш докъдето ти стигнат силите и когато капнеш, да продължиш още малко, докато ръцете ти натежат като олово и краката ти като бетонни блокчета и...

— Не! — отрязах остро, стиснах лицето ѝ в двете си длани, извърнах главата ѝ и я насилих да ме погледне. — Не, не би било приятно. Хич даже няма да е приятно! Какви ги говориш? Какво ти става? Защо се държиш така?

Нито на устните ѝ, нито в очите ѝ прочетох отговор — само мъка в погледа, непроницаема дори за шестото ми чувство, самота, която изглеждаше абсолютно непробиваема за всякакви опити, които бих могъл да се надявам да осъществя срещу нея. Изправен срещу тази стена, със свити от страх вътрешности и със сърце кухо и мъртво, усетих как сълзи бликват в собствените ми очи.

Отчаян, придърпах Рия на тревата, целунах я, милвах я и отново започнах да я любя. В началото тя се колебаеше, но след това започна да реагира и скоро станахме едно цяло, този път при все разговорите за самоубийство и при все факта, че тя не ме допускаше да разбера причината за отчаянието ѝ, бяхме дори по-добре заедно, отколкото предишния път. Ако страстта бе единственото спасително въже, което можех да хвърля на Рия, ако това бе единственото нещо, с което можех да я извлека от духовните плаващи пясъци, които я всмукваха, тогава бе най-малкото успокоително да знам, че моята страст за нея е животоспасяваща връв с безконечна дължина.

Изтощени, полежахме малко в обятията си и този път взаимното ни мълчание не дегенерира в погребална мрачнота. След време се облякохме и тръгнахме по обградения от гора път към лунапарка.

Бях възхитен от началото, което положихме тази нощ, и бях изпълнен с надежда за бъдещето, каквато не бях познавал от деня, когато за първи път видях таласъм. Щеше ми се да крещя, да отметна глава, да се смея срещу луната, но не направих нищо подобно, понеже с всяка стъпка на завръщането ни от пустошта също така ме обземаше и страх, боях се, че Рия отново ще се отклони от щастието към отчаянието и че този път няма да успее да я върна отново към светлината. А и се боях също така от натрапчивите видения на кървавото ѝ лице и онова, което намекваше призракът. Не беше лесно да удържиш под капак подобен налудничав кипеж на противоречащи

си емоции и ставаше още по-трудно, ако си седемнайсетгодишно момче далеч от дома, отрязано от семейството си и в ужасна нужда от малко топлина, цел и стабилност. За щастие, Рия остана в добро настроение през целия път до вратата на луксозния си фургон, като ми спести обезкуражаващото наблюдение на поредно спускане в онези меланхолични дълбини и ми остави някаква малка доза самоувереност, че евентуално бих могъл да я отклоня от обмислянето на онова самоубийствено плуване в суровата прегръдка на бурното море около Флорида.

Що се отнася до видението... е, налагаше се да намеря начин да я опазя от опасността, която предстоеше. За разлика от миналото бъдещето можеше да бъде променено.

При вратата се целунахме.

Рия каза:

— Все още те усещам вътре в себе си, твоето семе все още е толкова горещо там вътре, че пари. Ще го взема с мен в леглото, ще се свия на кълбо около топлината на семето ти и то ще ми е като сигнален огън в нощта, да държи надалеч лошите сънища. Тази нощ няма да има гробища, Слим. Не и тази нощ!

След това се прибра и затвори вратата зад гърба си.

Свикнал съм с безсънието благодарение на таласъмните, които в будно състояние ме изпълваха с параноидно напрежение и обезпокояваха съня ми с кошмари. Години наред бях живял с малко сън, няколко часа през повечето нощи и понякога съвсем никакъв, и постепенно метаболизмът ми бе привикнал към факта, че моята орфана съновна завивка никога няма да бъде закърпена както трябва. Тази нощ отново лежах ококорен, макар че вече бе четири сутринта, само че поне този път причината за безсънието ми беше неутешима радост, а не студен ужас.

Отидох да се разходя по алеята.

Следвах трасето, погълнат от мисли за Рия. Такъв поток нейни живописни образи изпълваха съзнанието ми, че не бих повярвал, че има място и за мисли от друг вид. Но след малко осъзнах, че съм спрял да се движа, юмруците ми са свити покрай хълбоците, а по тялото ми лази тръпка, както и че съм застанал пред Шоквил на Джоъл Тък и че

съм там с определена цел. Взирах се в опънатите по протежение на шатрата банери на Снап Уайът. Портретите на уродите изглеждаха много по-притеснителни сега, под слабеещите лунни лъчи, които просто ги очертаваха, отколкото бяха в безкомпромисната светлина на деня, защото човешкото въображение има способността да си измисля по-ужасни извращения дори от онези, които можеше да причини Господ. Докато съзнанието ми е било съсредоточено върху Рия, подсъзнанието ми ме бе довлякло тук, за да проучим онова парче пръст в дванадесетия бокс, от което бях получил силни психични впечатления за смърт.

Вероятно *собствената* ми смърт.

Не исках да влизам вътре.

Исках да се отдалеча оттам.

Докато се взирах в спретнато привързаните крила на входа на шатрата, желанието да се махна оттам се превърна в нужда да *побягна*.

Но вътре се криеше ключът към бъдещето ми. Трябваше да знам какъв точно парапсихичен магнит ме привлече тук вчера следобед. За да извлека максимума от шанса си за оцеляване, трябваше да узная какви смъртоносни енергии се излъчват от пръстения под пред платформата на Джоъл Тък и защо бях усетил как точно това парче земя става мой собствен гроб.

Казах си, че освен страха в тази шатра няма друго. Уродите не бяха тук, а по фургоните си и спяха сладко. Дори ако все още си бяха в шатрата, никой от тях не би ме наранил. А и самата шатра не беше принципно опасна или зла, просто голяма брезентова структура, страховито обладана (ако изобщо беше) просто от глупостта и безумието на десетки хиляди паричковци.

Въпреки това ме беше страх.

Уплашен отидох при добре закрепените брезентови платна, които прикриваха входа.

Треперейки, развързах едното въже.

Тресейки се, влязох вътре.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ГРОБЪТ

Влажна тъмнина.

Мирис на овехтял брезент.

Дървени стружки.

Стоях скован на прага на Шоквил, напълно неподвижен, нащрек и се вслушвах старателно. Голямата, просторна шатра бе напълно тиха, с изключение на странно ехо — все едно гигантска раковина, в която чувах имитация на океански вълни, създавана от собствената ми кръв, блискаща в капилярите в ушите ми.

Въпреки тишината и при все късния час изпитвах косонастръхващото усещане, че не съм сам.

Присвил очи срещу непроницаемата тъмнина, спрях и извадих ножа от ботуша си.

Не се почувствах по-сигурен от това, че държа острие в ръка. Не ми беше особено полезно, ако не виждах от коя посока идва нападението.

„Десет на едно място“ беше разположено на външния периметър на лунапарка и имаше лесен достъп до общинските електрически кабели на парковия парцел; следователно не беше свързано с генераторите на центъра и нямаше нужда да паля дизелов двигател, за да се сдобия със светлина. Опипах отляво в тъмното, а след това и от дясната страна на входа в търсене или на окачен на дъска ключ за лампите, или на увиснала от тавана верижка за дърпане.

Парапсихичното ми чувство за опасност се усилваше.

Нападението ми се струваше все по-неизбежно с всеки изминал миг.

Къде, по дяволите, беше този ключ?

Опипах и открих дебел дървен прът, по протежението на който се виеше гъвкаво парче електрически кабел.

Чух грубо, накъсано дишане.

Застинах.

Вслушах се.

Нищо.

След това осъзнах, че чувам собственото си дишане. За миг останах неспособен да помръдна, залят от неудобството, че съм голям глупак. Стоях като пълен идиот в плен на същото това чувство, познато на всеки, който като дете е лежал буден часове наред от страх заради чудовището под леглото, само за да открие при смела разузнавателна експедиция, че то не съществува, или в най-лошия случай — е просто чифт стари износени спортни обувки.

При все това обаче ясновидското впечатление за неминуемо насилие не се разсея. Точно обратното. Опасността сякаш кондензираше във влажния, задушлив въздух.

С треперещи пръсти проследих на сляпо част от кабела, намерих електрическа кутия и ключ. Щракнах го. Над главата ми, по протежение на оградената с въже пътека и в боксовете на уродите се нажежиха голи крушки.

С нож в ръка тръгнах предпазливо покрай празния бокс, където Четириръкия Джак се бе показвал вчера следобед и където патетичната му история все тъй висеше написана на брезентовата задна стена, от първата зала преминах във втората, от втората — в третата, и най-сетне в четвъртата зала, за да стигна до последния бокс, където обикновено се настаняваше на пост Джоъл Тък и където сега заплахата от смърт лежеше потискаща, страховито течение във въздуха, което ме наелектризира.

Прекрачих през въжето в бокса на триокия.

Поръсената със стърготини ивица пръст пред платформата беше за мен, така лъчиста, както и буца плутоний, макар че от нея не струяха гама-частици. Вместо това бях подложен на неконтролируемите рентгени на образи на смърт — и миризми, и звуци, и тактилни усещания, намиращи се отвъд досега на петте сетива, които споделях с останалите човешки същества, но те се отбелязваха и бяха прочитани на гайгеровия брояч на шестото ми чувство, моето ясновидство. *Усещах*: отворени гробове, в които мракът се стичаше като застояла кръв; избелени от времето кости на купчини, с монокли от паяжина в празните очни ями; мирис на влажна, прясно изкопана пръст; тежкото стържение на каменен капак, който мъчително се плъзга встрани от саркофага; тела на маси в стаи, които смърдят на формалдехид; сладката миризма на отрязани рози и карамфили, които са започнали

да гният; мрака на подземна гробница; *тупването* на току-що затворен капак на дървен ковчег; студена длан, която притиска мъртвите си пръсти към лицето ми...

— Исусе! — казах с треперещ глас.

Ясновидските проблясъци — които бяха в по-голямата си част символично представяне на смърт, а не вестители на истински ужаси, които ще ме сполетят в живота — бяха много по-силни и много по-лоши, отколкото вчера следобед.

Вдигнах ръка и обърсах лицето си.

Бях плувнал в ледена пот.

Опитвах се да подредя хаоса от парасихични впечатления по някакъв смислен начин, но и същевременно да не се удавя в тях, праметнах крак през ограничителното въже, след това другия — и стъпих в бокса. Страхувах се да не изгубя съзнание под напора на ясновидската буря. Слабо вероятно беше, но ми се беше случвало вече няколко пъти при сблъсък с особено силни заряди окултна енергия, и всеки път се будех часове по-късно с ужасно главоболие. Не смеех да припадна на това място, както беше преизпълнено със зловещи предчувствия. Ако загубех съзнание в Шоквил, щяха да ме убият където съм паднал. Бях уверен в това.

Коленичих на пръстения под пред платформата.

„Върви, махни се, разкарай се оттук!“ — предупреди ме вътрешен глас.

Стиснал ножа толкова силно, че дясната длан ме заболя и кокалчетата щръкнаха като обезкървени бели топчета, използвах лявата си ръка да бръсна встрани пласта стружки от около един квадратен ярд. Под него пръстта бе отъпкана, но не в плътна маса. Бях в състояние да я копая достатъчно лесно дори с голи ръце. Първият инч излезе на буци, но надолу почвата бе по-рохкава, точно обратното на онова, което би трябвало да бъде. През последните няколко дни някой вече бе копал дупка точно тук.

Не. Не дупка. Не просто дупка. А *гроб*.

Но чий? Чие тяло лежеше долу под мен?

Всъщност не държах особено да узная.

Но *трябваше* да науча.

Образите на смърт се усилиха.

Едновременно с тях, докато дращех по земята, се усили и усещането, че този изкоп има потенциала да се превърне в мой гроб. Но това не изглеждаше вероятно, понеже очевидно друг труп вече заемаше вакантното място. Може би не разчитах правилно психичните излъчвания — съществуваше малка вероятност и за такъв вариант, защото невинаги успявах да извлека смисъл от вибрациите, които бе настроено да долавя шестото ми чувство.

Положих ножа си настрана, тъй че да мога да гребя пръстта с две ръце, и след няколко минути вече бях изкопал дупка с дължина около ярд и два фута ширина, дълбока шест или осем инча. Знаех си, че трябва да отида да взема лопата, но почвата беше доста рохка, нямаше представа къде да търся лопатата, пък и нямаше начин да спра. Бях *призован* да продължа да копая без дори най-кратка пауза, подтиквам от зловеща и налудничава, но неотменима увереност, че обитателят на този гроб ще се окажа аз, че ще изровя пръстта от собственото си лице и ще се видя как гледам нагоре към себе си. В пристъп на ужас, причинен от непрестанния порой от страховити екстрасензорни видения, аз се зарових в меката пръст вече трескаво, от челото ми по носа и брадичката се стичаше студена пот, пъшках като животно, пъхтах с пламнали дробове. Зарових се по-надълбоко, сумтах с отвращение от тежката парапсихична миризма на смърт, сякаш това беше истинска смрад — *по-надълбоко!* — понеже трупът бе твърде пресен да е навлязъл в друг етап на разложението освен в най-началния стадий. *По-дълбоко*. Ръцете ми бяха мръсни, под пръстите бе натъпкана кал, парчета пръст бяха изхвърчали чак до косата ми и бяха залепнали по лицето ми, а аз копаех все по-бясно и по-бясно. Част от съзнанието ми се зарея назад и нагоре, чудеше се дали съм луд, точно както се бях чудил и вгледан в голото и измъчено лице в огледалото на съблекалнята по-предишната нощ.

Ръка.

Бледа.

Леко синкава.

Лежеше в земята пред мен, отпусната в последен покой, сякаш натрупаната около нея пръст бе плащаница, на която дланта бе положена с нежна грижа. Под ноктите и в гънките около кокалчетата бе спечена изсъхнала кръв.

Образите на физическа смърт започнаха да избледняват, след като вече бях осъществил контакт с истинския обект на смърт, от който се лееха.

Бях изкопал вероятно фут и половина и сега внимателно изринах още малко пръст, докато не намерих втората ръка, разкривайки отчасти юмрука... и китките... и част от бицепсите... докато не стана ясно, че починалият е бил положен да почива в традиционната поза с ръце скръстени на гърдите. След това, неспособен да си поема дъх и хипервентилирайки, разтърсван от спазми на страх, от които ми се разтракваша зъбите, започнах да ровя по-старателно над ръцете.

Нос.

Широко чело.

Разтърси ме стържещо глисандо — не звук, а студена вибрация.

Не сметнах за нужно да изчистя всичката пръст от лицето, понеже го познах дори и наполовина заровено. Това беше мъжът — *таласъмът*, — когото убих в павилиона с блъскащите колички поминалата нощ. Клепачите му бяха затворени, и двата глазирани в потъмно — изглеждаха така, сякаш преди да положи мъртвеца в земята, някой с перверзен хумор го бе намацал със сенки за очи. Горната му устна бе разпъната нагоре в единия край в причинена от *rigor mortis* гримаса, а между зъбите му имаше заседнала пръст.

С ъгълчето на окото си мярнах движение в друга част на шатрата.

Сепнах се, трескаво врътнах глава и се обърнах към пътеката отвъд въжето, но там нямаше никой. Бях убеден, че съм видял нещо да се движи, и наистина, преди дори да успея да се изправа от гроба, за да проуча какво става, забелязах отново същото движение — треперливи сенки, които изскочиха от покрития със стърготини под, полазиха по стената на шатрата и след това се прибраха в пода. Бяха съпроводени от басово стенание, сякаш някакъв демон от кошмарите е влязъл в задната зала на шатрата и се тътри към мен, още не се вижда от четвъртото помещение, но е само на няколко тежки крачки оттам.

Джоъл Тък?

Явно той бе човекът, измъкнал мъртвия таласъм от „Блъскащите колички“ и заровил го тук. Нямах представа защо го е сторил — дали да ми помогне, да ме обърка, да ме уплаши, а нямаше и основа за преценка. Можеше да ми бъде както приятел, така и враг.

Без да отклонявам поглед от отворената страна на бокса, очаквайки там всеки момент да се появи проблем под една или друга форма, сляпо заопипвах зад себе си за ножа, който бях оставил настрана.

Сенките подскочиха отново и отново ги съпроводи тихо стенание, но внезапно осъзнах, че това е само писъкът на усилилия се отвън вятър. Пъргавите сенки също бяха негово безвредно дело. Всеки по-силен порив си проправяше път в шатрата и духнеше ли откъм брезентовия коридор, размърдваше голите, висящи от тавана крушки. Люлеенето на тези крушки съживяваше получените се сенки.

Облекчен, спрях да опипвам за ножа и отново съсредоточих вниманието си върху трупа.

Очите му бяха отворени.

Отскочих, но след това установих, че си остават все пак мъртви и невиждащи очи, покрити с прозрачен, млечен слой, който бе отразил светлината изотгоре и изглеждаше почти като скреж. Плътта на мъртвеца бе все тъй отпусната, устата му — все още застинала в подигравателна гримаса, между разтворените му устни все тъй имаше пръст, натъпкана между зъбите. На гърлото му зееше ужасната рана от ножа — макар че не изглеждаше толкова зле, каквато я помнех — и нито си поемаше дъх, нито издишаше. Почти сигурен бях, че не е жив. Очевидно стряскащото отваряне на клепачите не е било нищо друго освен един от онези посмъртни мускулни спазми, които често изкарват ангелите на младите студенти по медицина и новоизпечените съдебни лекари. Да, несъмнено. Но... от друга страна... дали пък тези нервни реакции и мускулни спазми бяха възможни почти два дни след смъртта му? Или подобни странни реакции се ограничаваха в рамките на няколкото часа непосредствено след смъртта? Е, добре де, тогава може би клепачите са били придържани затворени от тежестта на пръстта, натрупана върху трупа; сега, когато я бях махнал, клепачите се отвориха...

Мъртвецът не се беше съживил.

Само лудите хора са убедени, че са виждали ходещи трупове.

Не бях луд.

Не бях.

Взирах се надолу в мъртвеца и постепенно бясното ми дишане се поуспокои. Бързото като на заек тупкане на сърцето ми също намаля.

Така. Така беше по-добре.

Започнах да се питам отново защо Джоъл Тък е погребал трупа вместо мен и защо, след като ми бе направил тази услуга, не бе излязъл от строя, за да си получи полагаемото за това. А и защо би го направил на първо място? Защо да става съучастник в убийство? Освен, разбира се, ако Джоъл Тък знаеше, че не съм убил просто някакво си човешко същество. Дали беше възможно, може би чрез третото си око, той също да вижда таласъми и да симпатизира на моите пориви за изстребването им?

Какъвто и да беше случаят, сега не беше моментът да мисля за него. Във всеки миг патрулната кола можеше да завие покрай Шоквил и да забележи, че лампите светят. Въпреки че вече бях лунапарковец, а не нашественик като преди две нощи, те все пак щяха да поискат да знаят какво съм правил в концесия, която не притежавам и на която не работя. Ако откриеха гроба или, още по-лошо, труп, статутът ми на лунапарковец нямаше да ме защити от арест, съдебно дело и доживотен затвор.

Използвайки двете си ръце, започнах да насипвам изкопаната пръст обратно в частично разкрития гроб. Щом влажните буци се посипаха по ръцете на мъртвеца, едната помръдна, метна шепа пръст към мен, прицелвайки се в лицето ми, а другата длан се сгърчи спазматично като ранен рак, мъртвите очи примигнаха и докато падах и след това отпълзвах заднешком, трупът надигна глава и се захвана да се измъкне от своето място за не тъй окончателен покой.

При това не ставах свидетел на видение.

Това беше реалност.

Изпищях. От гърлото ми не излезе нито звук.

Разтърсих яростно глава в твърдо като диамант отрицание на тази невъзможна гледка. На мен ми се струваше, че трупът се е надигнал, понеже само преди секунди си бях представял същото това зловещо развитие на събитията и лудата мисъл по някакъв начин бе придобила ужасната сила да превърне кошмара в реалност, сякаш въображението ми беше джин, сбъркал най-лошите ми страхове с желания, които е изпълнил. И ако случаят бе такъв, то тогава можех да натикам джина на въображението ми обратно в лампата му, да си *отжелая* това чудовищно видение и да бъда спасен.

Но без значение колко усърдно тръсках глава, без значение колко отчаяно отричах онова, което виждах пред себе си, трупът не искаше да легне и да се престори отново на мъртъв. С бели като личинки ръце започна да обарва ръбовете на гроба и се издърпа до седнало положение, втренчен право в мен, със сипещи се от гънките на ризата бучки пръст, с мръсна, разрошена, оплетена и сплъстена коса.

Бях се изсуркал заднешком по пода, докато гърбът ми не опря в брезентовата стена, която отделяше този бокс от следващия. Искях да се изправа, да прескоча въжето пред бокса и да си обирам крушите оттук, но не можех да тичам, така както не можех и да пища.

Трупът се ухили, от отворената му уста изпадаха парченца влажна пръст, макар че между зъбите му останаха бучици. Озъбените усмивки на оглозгани черепи, влажно-отровните усмивки на змиите, подигравателната гримаса на Лугоши с наметалото на Дракула — всички те бледнееха в сравнение с това гротескно съчетание от обезкървени устни и кални зъби.

Успях да се надигна на колене.

Трупът богохулно завъртя език, избутвайки още влажна пръст от устата си, и слабо простена — по-скоро изтощено, отколкото заплашително: пышкащ звук, някъде по средата между изхъхряне и гъргорене.

Зинах за въздух и се надигнах като в сън, сякаш напompван от застоялия газ, излъчван от трупа пред мен.

Забърсах соленото жило на студената пот от ъгълчето на едното си око и сякаш внезапно се озовах в бойна стойка, с извит гръб, отпуснати рамене, ниско приведена глава, същинска маймуна.

Но не знаех какво да направя, освен че бях убеден, че не бива да бягам. По един или друг начин трябваше да се разправа с ужасното създание, да го убия отново, да се справя както трябва този път, Исусе, понеже ако не се справех, тогава то можеше да се извлече оттук и да намери най-близките други таласъми, и да им разкаже какво съм му сторил, и тогава те щяха да научат, че мога да прозирам маскировката им, и щяха да кажат на трети таласъми, и скоро всички от вида им щяха да знаят за мен и щяха да се организират и да ме погнат, да ме преследват, понеже представлявах заплаха за тях, каквато нямаше равна сред човешките същества.

Сега видях, че под покрилите очите му катаракти, даже под самите очи, се забелязва бледо червено сияние — кървавата светлина на *другите* му очи, таласъмските. Бледа искрица. Слабо адско блещукане. Не яркото сияние от преди. Просто далечна пулсираща жарава във всяка забулена очна орбита. Не виждах други следи от таласъма — нито муцуна, нито озъбена паст (просто намек за онези изпълнени с омраза очи) — може би защото чудовището е било твърде далеч по пътя към смъртта, за да успее да прожектира пълното си присъствие обратно в тази човешка черупка. Но несъмнено дори и *толкова* би трябвало да е невъзможно. Гърлото му беше разкъсано, мамка му, а сърцето му бе спряло да тупти още в „Блъскащите колички“ по-миналата нощ, и то бе спряло и да диша, в името Христово, не беше дишало цели два дни, докато бе стояло погребано под пода на атракциона — и *все още* не дишаше, поне доколкото виждах — и бе изгубило толкова кръв, че нямаше как да е останало достатъчно да поддържа кръвообращението му.

Усмивката му се разшири, докато трупът се бореше да се изправи от полуразровения гроб. Но част от тялото му оставаше прикована под почти фут и половина пръст и измъкването на свобода му създаваше известни проблеми. При все това с мъчително усилие и дяволска целеустременост чудовището продължи да копае и да се напъва, като през цялото време извършваше непохватни, насечени движения като повредена машина.

Въпреки че сред блъскащите колички бях помислил таласъма за мъртъв, явно в тялото му се бе съхранила искрица живот. По някакъв начин техният вид явно умееше да се оттегля от смъртта там, където обикновен човек не би имал друг избор, освен да се предаде, но таласъмите изпадаха в състояние на... какво?... може би забавен каданс, нещо от този род, свиваха се в защитна поза около най-слабата искричка жизнена сила, ревниво я пазеха, поддържаха я жива. А после какво? Можеше ли почти мъртъв таласъм постепенно да раздуха искрицата в малко пламъче, да разгори пламъчето до огън, да възстанови увреденото си тяло, да се възкреси и да се върне от гроба? Ако не бях разкопал този труп, дали разкъсаното му гърло щеше да заздравее и дали щеше с вълшебство да възстанови кръвта в тялото си? След няколко седмици, когато лунапаркът отдавна е заминал и панаирният парцел е празен, дали таласъмът щеше да се надигне в

зловеща версия на притчата за Лазар, да отвори собствения си гроб отвътре?

Усещах, че се люлея на ръба на психологическата бездна. Ако не бях вече луд, то никога не съм бил по-близо до лудостта от точно този момент.

Сумтейки разочаровано, некоординирано и, по всичко му личеше, не ужасно силно, недишащото, но демонично съживено зверилище започна да копае пръстта, която притискаше долната половина на тялото му, загребваше я настрани с бавна, глупава упоритост. Помътнелите му очи и за миг не се отклониха от мен, наблюдаваха ме настоятелно изпод ниските му, изплескани с кал вежди. Не беше силно, не, но ставаше все по-силно с всеки миг, който прекарвах присвит на място, застинал от ужас. Нападаше приковалата го земя с нарастваща страст и смътното червено сияние в очите му бе започнало да се усилва.

Ножът.

Оръжието се намираше до гроба. Люляната от вятъра електрическа крушка се клатеше на собствения си кабел над нас, а яркото ѝ отражение танцуваше напред-назад по стоманеното острие, което лежеше на пода под нея, то му придаваше вид на магическо оръжие, все едно не беше обикновен нож, а истински Ескалибур; всъщност за мен в този мрачен миг той бе не по-малко ценен от всеки един магически меч, изваден от ножница от камък. Но за да се добера до ножа, щеше да се наложи да вляза в обсега на полумъртвото нещо.

Дълбоко в разкъсаното си гърло трупът издаде треперлив, влажен, кискащ се звук, който може и да беше смях — смехът на обитателите на лудници или на прокълнатите.

Твартата почти си беше освободила единия крак.

С внезапна решителност пролазих напред към ножа.

Чудовището ме предвиди, замахна с тромавата си ръка и избути оръжието встрани от мен. С трака-трака-трак и финално искрящо проблясване ножът се завъртя сред стружките и изчезна в мрака под ръба на дървената платформа, на която се намираше празният стол на Джоъл Тък.

Дори не се замислих за ръкопашен бой. Знаех, че нямам шанс да задуша зомби или да му изтръгна живота с юмруци. Все едно да се биеш с плаващи пясъци. Твартата може и да изглеждаше бавна и слаба,

но въпреки това щеше да понесе много, да ме изчака, да се съпротивлява, докато напълно капна, а след това да ме довърши с бавни, тежки удари.

Ножът бе единственият ми шанс.

Тъй че се хвърлих покрай плиткия гроб и твартата ме сграбчи за крака с едната си ледена ръка, която незабавно предаде вътрешния си студ през крачолата ми и в собствената ми плът, но аз го сригах, забивайки ботуша си в едното му слепоочие, и успях да се измъкна. Препъвайки се в задния ъгъл на дванайсетфутовия бокс, полупаднах и полурухнах на колене, а след това се проснах по корем до мястото, където ножът бе изчезнал в цепнатината под платформата. Тя беше може би пет инча широка, имаше предостатъчно място да си пхнеш ръката. Бръкнах вътре, порових отдолу, напипах прахоляк и стружки, и чакъл, и стар изкривен гвоздей, но не и нож. Чух мъртвата твар нечленоразделно да гъргори зад мен, ровеше пръстта, измъкваше крайниците си от гроба, плъокаше, сумтеше и дращеше. Без да спирам да погледна през рамо, аз се притиснах към платформата, докато в рамото ми не се заби болезнено ръбът на една дъска, и се напънах да посегна на шест инча по-навътре, опипвах, мъчех се да видя чрез връхчетата на пръстите си, не само да почувствам, но не намерих нищо освен малко парче дърво и хрускава целофанена опаковка от цигари или бонбон, тъй че явно не достигах достатъчно навътре и ме измъкваше мисълта, че, дори не подозирам, а ръката ми се намира на косъм от желанния предмет, така че нямам избор, освен да се пропъхна по-навътре, само още на два инча, моля... — *ето!* — по-навътре, но все още не успях, не намирах следа от ножа, тъй че се придвижих малко наляво, сега надясно, трескаво сграбчвах празния въздух, прахоляк и туфи суха трева, а сега зад гърба ми се разнесе и гърголещо кикотещ се звук и стържотупването на тежка стъпка, а аз скимтах, чувах се да скимтя и не можех да се спра — *още само един инч!* — и под платформата нещо бодна палеца ми, острият връх на ножа найсетне, а аз сграбчих връхчето на острието между палеца и показалеца си, издърпах го, обърнах хватката си върху него — но преди да успея да се изправа или поне да се обърна по гръб, трупът се наведе над мен, сграбчи ме за яката и за дъното на панталоните, вдигна ме с повече сила, отколкото очаквах от него, залюля ме, метна ме и аз се приземих

тежко в гроба, с лицето надолу — с нос, опрян в дъждовен червей и с натъпкана с пръст уста.

Давейки се и преглъщайки някои бучки, но успявайки да изплюя повечето, аз се преобърнах по гръб точно когато умствено увреденият таласъм се прекатери и праметна строшено машинното си тяло през ръба на гроба. Втренчи се в мен. Очите му бяха от лед и огън. Несигурната му сянка танцуваше напред-назад над мен, докато крушката се люлееше на кабела си.

Помежду ни нямаше достатъчно разстояние, за да хвърля ножа успешно. Въпреки това, внезапно доловил намеренията на мъртвата гадина, стиснах дръжката му с две ръце, вдигнах оръжието право пред мен и напънах рамене и лакти, и китки, насочил острието към чудовището в същия миг, в който то разпери ръце и — ухилено безумно — рухна към мен. Наниза се на ножа и ръцете ми поддадоха под тежестта му. То се срути върху мен и ми изкара въздуха.

Макар че ножът бе забит до дръжката в небиещото му сърце, чудовището още не можеше да се усмири, брадичката му бе отпусната на рамото ми и то притисна едната си студена, мазна буза до моята. Мърмореше нечленоразделно в ухото ми с тон, обезкуражително напомнящ този на човек в пристъп на страст. Ръцете и краката му трепкаха, бързи като крайници на паяк, но изгубили целта си, а дланите му трепереха и мърдаха.

С влени от всеобхватното отвращение и несравним ужас сили аз бутах, натисках, удрях, ритях, подмятах, ръчках, усуквах, драпах и си проправях път изпод тварта, докато не си сменихме позициите, аз бях върху него, с коляно върху слабините му и положил другото в пръстта отстрани, бълвах проклетия, съставени наполовина от думи и наполовина също толкова нечленоразделни, колкото и дърдоренето, което излизаше от все още помръдващите устни на врага ми, и измъкнах ножа от сърцето му и го набучках отново и отново, и отново, в гърлото, гърдите и корема, отново и пак, и пак. Без цел и ентусиазъм чудовището размахваше към мен подобните си на тухли юмруци, но дори в безумната си лудост успявах да се изплъзна на повечето удари без затруднения, макар че няколко ме улучиха по ръцете и раменете и бяха ефикасни. В крайна сметка ножът ми доведе до желания резултат, прекъсвайки пулсиращото раково образуване на неестествен живот, който съживяваше студената плът, накълца го малко по малко, докато

накрая гърчещите се крака на мъртвото нещо се усмириха, ръцете му взеха да замахват все по-бавно и наслуки, накрая то започна да хапе собствения си език. Дланите му най-сетне се отпуснаха безжизнено до хълбоците, а устата му зина и бледата червена светлина на таласъмското съзнание изгасна в очите му.

Бях го убил.

Отново.

Но убийството не стигаше. Трябваше да се уверя, че чудовището щеше да си остане мъртво. Вече виждах ясно, че смъртоносната рана на гърлото му наистина се бе затворила отчасти от онзи ден насам. До тази вечер не бях предполагал, че таласъмите, също като вампирите в европейския фолклор, понякога можеха да се самовъзкресяват, ако не са били ликвидирани с достатъчно настоятелност. Сега, когато знаех мрачната истина, не можех да поемам рискове. Докато приливната вълна на адреналина още се плискаше в тялото ми, преди да се срутя във всепоглъщащо отчаяние и гадене, отрязах главата на чудовището. Не беше лесно, но ножът ми беше остър, острието — от закалена стомана, а и аз все още се крепях на крилете на ужаса и гнева. Поне разфасоването бе безкръвно, защото вече бях източил трупа преди две нощи.

Отвън горещият летен вятър налиташе срещу шатрата със силни стенания и съскане. Издуващите се платна от брезент напъваха срещу въжетата и колците, пукаха, барабаняха, шляпаха като крила на голяма, черна птица, която се опитва да излети, но е прикована за кацалка на земята.

Големи, черни нощни пеперуди се стрелкаха около люлеещите се крушки и добавяха криволичещите си сенки към въртопа от светлина и странни, изкривени силуети. Гледани с очи, фокусирани през лупите на паниката и замъглени от острата пот, тези постоянни фантомни движения бяха влудяващи и само влошаваха прииждащите вълни на световъртежа, които вече се разбиваха в тялото ми.

Когато най-сетне свърших с обезглавяването, обмислих дали да не сложа главата на тварта между краката ѝ и да запълня гроба, но това ми се струваше опасно непълно размятане на останките. Лесно можех да си представя трупа, отново погребан, постепенно да придвижва длани под земята, посягайки към отрязаната си глава, как се самосглобява, разкъсаната му шия нараства, парчетата от

прерязания му гръбнак се спояват, червената светлина се завръща в странните му очи... Накрая положих главата настрани и препогребах само тялото. Отпках мястото, уплътнявайки пръстта доколкото ми беше по силите, след това отново разпръснах стружки отгоре.

Понесъл главата за косата, с чувството, че съм варварин и дивак, и без да харесвам това усещане дори за миг, избързах до изхода от Шоквил и угасих лампите.

Крилото, което бях развързал, пляскаше в бурната нощ. Предпазливо надникнах към лунапарка, но в гаснещата светлина на залязващата луна не забелязах следи от движение, като изключим спектралните силуети на носещите се прашни „духове“, които виещият вятър бе призовавал.

Измъкнах се навън, оставих главата, завързах брезента на изхода, вдигнах отново товара си и крадешком забързах по алеята към задния край на парцела, между две целомъдрено тъмни шатри на представления с момичета, през струпани камиони, които стърчаха като дремещи слонове, покрай генератори и големи, празни дървени бурета, през празно поле и към най-близкия език на гората, която прегръщаше от три страни парковия парцел. С всяка крачка все повече се плаших, че главата, която се люлееше на дръжката си от коса, отново ще се съживи — ново сияние ще блесне в очите ѝ, устните ще се сгърчат, зъбите ще затракат — и я държах в опъната ръка, по-далеч от мен, та да не я блъсна, без да искам, в крака си и да ѝ дам шанс да заби зъби дълбоко в тялото ми.

Разбира се, главата беше мъртва, животът я бе напуснал завинаги. Стърженето и щракането на зъбите ѝ, както и задавеното, гневно и изпълнено с омраза мърморене бяха само плод на трескавите ми фантазии. Въображението ми не само тичаше до мен, а галопираше, търчеше, *препускаше* през кошмарен пейзаж с ужасяващи възможности. Когато най-сетне си проправих път през храсталаците под дърветата, намерих малка полянка до едно поточе и положих отрязаната глава на удобна каменна подложка, дори древните и бледи лунни лъчи осигуряваха достатъчно светлина, че да докажат, че страховете ми са безпочвени и обектът на ужаса ми не проявява признаци на живот, естествен или не.

Пръстта близо до потока беше мека, влажна глина, която лесно се копаеше с голи ръце. Дърветата, чиито черни като нощта корони

приличаха на вещерски поли и роби, стояха стража по периметъра на поляната, докато изравях дупка, погребвах главата, отъпквах пръстта и прикривах усилията си с разпиляване на мъртви листа и борови иглички.

Сега, за да извърши подвига на Лазаровото прераждане, безглавият труп трябваше първо да се измъкне от ямата си в лунапарка; да изпълзи сляпо до гората, да намери полянката, да ексхумира собствената си глава от този втори гроб. Макар че събитията от последния час ми бяха вдъхнали още по-голямо уважение към злодейските способности на таласъмската раса, бях доста уверен, че дори и чудовищата не биха могли да преодолеят подобни сериозни препятствия към възкресението. Звярът беше мъртъв и щеше да си остане мъртъв.

Придвижването от шатрите до гората, копаенето на дупката и погребването на главата бяха извършени почти в паника. Тъй че постоях на полянката за момент, с отпуснати вяло ръце и се опитах да се успокоя. Не беше лесно.

Постоянно се сецах за чичо Дентън в далечния Орегон. Дали неговият зле насечен труп се бе излекувал в уюта на собствения му ковчег и дали си бе проправил път извън гроба няколко седмици след като бях побягнал от закона? Дали, за да си отмъсти на семейство Станфиъс, не бе навестил фермерската къща, където все още живееха майка ми и сестрите ми и дали те бяха станали таласъмски жертви заради мен? Не. Това беше немислимо. Не бих могъл да живея под смазващото тегло на такава вина. Дентън не се беше завърнал. Като начало през онзи кървав ден, когато бях тръгнал да го убивам, той се беше сражавал с такава злоба, че гневът ми бе преминал в състояние много подобно на психологическа треска и аз бях нанесъл страховити щети с брадвата, размахвайки я с налудничаво себеотрицание дори след като бях осъзнал, че чичо ми е мъртъв; той беше толкова размазан и щателно разчленен, че нямаше как да се е самосглобил отново. Освен това, дори ако бе постигнал възкресение, надали щеше да се върне при дома на Станфиъс или някъде в близост до долините на Сискию, където го познавах, защото чудото на завръщането му от гроба щеше да изуми света и да съсредоточи върху него вниманието на всички. Бях сигурен, че той все още си е в ковчег и се разлага — но ако не се бе

задържал в гроба, тогава беше отишъл далеч от Орегон и живееше под ново име, и измъчваше други невинни, а не роднините ми.

Обърнах гръб на поляната, прегазих храсталака и се върнах назад към откритото поле, където нощта бе обгърната от аромата на жълт енчец. Бях изминал само половината от пътя до лунапарка, когато осъзнах, че все още усещам вкуса на пръст в устата си, от хапката, която бях поел насилствено, когато ме хвърлиха в таласъмския гроб. Този отвратителен вкус ми припомни всички подробности от ужасиите от изминалия час и някак успя да разчупи савана от вцепенение, което ме бе защитило от пропадане в нищото, докато вършех онова, което трябваше да бъде свършено. Върхлетя ме вълна от гадене. Паднах на ръце и колене, увесих глава и се захванах да повръщам в тревата и енчеца.

Когато гаденето утихна, изпълях на няколко фута встрани и се проснах по гръб, примигвайки срещу звездите, поемайки си дъх и опитвайки се да събера сили да продължа.

Беше четири и петдесет сутринта. Оранжевото слънце на утрото не беше на повече от час разстояние.

Тази мисъл ми припомни невиждащото оранжево око на челото на Джоъл Тък. Джоъл Тък... той беше измъкнал трупа от павилиона с блъскащите колички и го беше заровил, което можеше да се явява действие на човек, който знае какво са таласъмите и иска да ми помогне. Почти със сигурност Джоъл Тък беше и човекът, дошъл във фургона ми, докато спях миналата нощ и оставил двата пропуска — един за блъскащите колички и един за виенското колело — върху сгънатите ми джинси. Той се беше опитал да ми каже, че знае какво е станало при блъскащите колички и че също като мен знае за предстоящите събития при виенското колело. Можеше да вижда таласъмите и до някаква степен усещаше зловещите енергии около виенското колело, явно чрез собствения си екстрасензорен дар, вероятно не толкова силен като моя.

За първи път изобщо се сблъсках с притежател на каквито и да е парапсихични способности и определено това беше първият път, когато съм се натъкнал на друг, способен да вижда у таласъмите онова, което действително представляват. За миг ме заля усещането за братска близост — за сроденост толкова значима и тъй отчаяно копняна, че направо изби сълзи в очите ми. Не бях сам.

Но защо Джоъл пипаше толкова завоалирано? Защо се колебаеше да ме просвети, че знае за братството, което споделяхме? Очевидно причината беше, че не иска да знам какъв е. Но защо? Защото... защото не ми е приятел. Внезапно ми хрумна, че Джоъл Тък може да се смята за неутрален в битката между човечеството и таласъмската раса. В крайна сметка от негова гледна точка обикновените хора се отнасяха с него по-зле, отколкото таласъмците, дори и само защото се срещаше с човешки същества всеки ден, а с таласъми — само от време на време. Изгнаник, отхвърлен и дори осмиван от обществото като цяло, лишен от всякакво достойнство освен в рамките на убежището лунапарк, той като нищо можеше да смята, че няма причини да се противопоставя на войната на таласъмците срещу паричковците. Ако случаят беше такъв, Джоъл ми бе помогнал с мъртвото тяло и ме бе насочил към възникналата при виенското колело опасност само поради това, че *тези* таласъмски планове директно засягаха лунапарковците, единствените хора, на които той дължеше подкрепа в тази тайна война. Освен това не искаше да се свърже с мен открито, понеже усещаше, че *моята* вендета срещу демоните не се ограничава в рамките на карнавала и не искаше да бъде въвличен в по-мощен конфликт — имаше желание да се бие във войната само когато тя стигне до него.

Беше ми помогнал веднъж, но нямаше да ми помага постоянно.

Когато се стигне до същността на нещата, все пак си оставах практически сам.

Луната залезе. Нощта стана извънредно тъмна.

Изтощен, аз се надигнах от тревата и златния енчец и се упътих към съблекалнята под голямата трибуна, където си измих ръцете, отделих петнайсетина минути да изчовъркам пръстта изпод ноктите си и се изкъпах. След това се прибрах във фургона на поляната, където се намираше определеното ми легло.

Съквартирантът ми по спалня — Барни Куадлоу — хъркаше шумно.

Съблякох се и си легнах. Чувствах се физически и умствено вцепенен.

Утехата, която бях получил — и дарил — с Рия Рейнс, беше само смътен спомен, макар че се бяхме разделили преди няма и два часа; скорошният ужас бе много по-ярък, като нов слой боя, положен върху радостта, царила в душата ми. Що се отнася до прекараното с

девойката време, в момента можех да си спомня по-скоро променливите ѝ настроения, дълбоката ѝ и необяснима тъга, понеже знаех, че *тази* Рия рано или късно ще стане причина за нова криза, с която ще трябва да се разправям.

Толкова камъни носех на плещите си...

Прекалено много!

Бях само на седемнайсет!

Заплаках тихомълком за Орегон, за изгубените си сестри и майчината любов, останала далеч зад гърба ми.

Копнеех за сън.

Отчаяно се нуждаех от *каквато и да е* отдих.

Йонтсдаун отстояше на по-малко от два дни.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОЩ НА СЪБАРИЕ

В осем и трийсет в събота сутрин, след малко повече от два часа сън, се събудих от кошмар, който не приличаше на никой сънуван досега от мен.

В този сън се намирах в огромно гробище, което се спускаше по полегата и очевидно безкрайна поредица хълмове — гробище, претрупано с гранит и мраморни паметници с всевъзможни размери и форми, някои пукнати, много от тях — килнати, в редици без край, в брой отвъд границите на математиката: същото гробище от сънищата, за което ми разказа Рия. Тя самата също беше там, бягаше от мен през снега, под черните клони на оголелите дървета. Преследвах я и странното беше, че едновременно я обичам и я мразя — и не знаех какво точно ще сторя, когато я хвана. Част от мен искаше да покрие лицето ѝ с целувки и да я любя, но друга част искаше да я блъска, докато очите ѝ изпаднат, лицето ѝ почернее и прелестните ѝ сини очи бъдат замъглени от смъртта. До побъркване ме плашеше такава дивашка ярост, насочена към някого, когото обичах, така че спирах неведнъж. Но всеки път, когато спирах, Рия също застиваше на място — изчакваше ме сред надгробните плочи на склона под мен, сякаш искаше да я хвана. Опитах се да я предупредя, че това не е любовна игра, че ми става нещо, че може да изгубя контрол над себе си, когато я догоня, но не бях в състояние да накарам устните и езика си да оформят думите. Всеки път, когато спирах, тя ми махваше да продължа и аз откривах, че отново я преследвам. А след това осъзнах какво най-вероятно се е случило. В мен несъмнено живееше таласъм! Едно от демонските изчадия бе проникнало в тялото ми, бе ме овладяло, разрушавайки съзнанието и душата ми, и бе оставило единствено моята плът, сега вече негова, но Рия не знаеше за това, тя все тъй виждаше само Слим, нейния обожаващ я Слим Маккензи; не осъзнаваше в каква ужасна опасност е, не разбираше, че Слим е мъртъв и изчезнал, че живото му тяло служи вече на нечовешка твар и че когато тази твар я хване, ще изцеди живота от нея, а вече я и

догонваше, пък Рия се обърна да ме погледне през рамо, разсмя се — изглеждаше толкова красива, прелестна и обречена — и междувременно звярът в тялото ми се намираще на десет крачки от нея, осем, шест, четири и след това я сграбчи, праметна я и...

... и когато се събудих, все още усещах как гърлото ѝ поддава под желязната ми хватка.

Седнах прав като свещ в леглото, вслушан в трескавото тупкане на сърцето си и в накъсаното си дишане, опитвах се да прочистя съзнанието си от кошмара. Примигнах срещу утринната светлина и отчаяно си пожелах да мога да се уверя, че колкото и ярка и жива да е била разигралата се сцена, въпреки всичко е само сън, не е предчувствие за предстоящи събития.

Не е предчувствие.

Господи, моля те да не е!

Представлението бе обявено за единадесет, което ми оставяше няколко свободни часа в ръцете, време през което можех да се съсия да се самосъжалявам за кръвта, която също имах по ръцете си, ако не намерех в името Господне с какво да се захвана. Лунапаркът беше разположен в покрайнините на окръжната столица, градче с около седем или осем хиляди жители, така че отидох пеша до центъра и закусих в кафенето, след това влязох в съседния мъжки магазин и си купих два чифта джинси и няколко ризи. По време на цялото посещение не видях нито един таласъм, а денят бе по августовски съвършен, и започнах постепенно да си мисля, че всичко може и да мине гладко и както му е редът — и връзката ни с Рия, и седмицата гастроли в Йонтсдаун, — стига да успееш да запазя хладнокръвие и да не губя надежда.

Върнах се при лунапарка в десет и половина, оставих новите панталони и ризи във фургона и бях на трасето в единадесет без петнадесет. Още преди да отворят вратите, вече бях приготвил „Якия удар“ за работа и тъкмо седнах на стола до него в очакване на първите паричковци, когато се появи Рия.

Златно момиче. Голи, загорели крака. Жълти шорти. Четири различни оттенъка на жълтото в хоризонталното райе на тениската ѝ. Навън на алеята носеше сутиен, понеже все пак бяхме 1963-та и да се

показва публично без него щеше да шокира паричковците, без значение колко е приемливо в града от фургони, сред лунапарковците. Косата ѝ беше прибрана назад от лицето с вързана жълта бандана. Сияеше.

Изправих се, опитах да положа ръце на раменете ѝ и да я целуна по бузата, но Рия опря длан в гърдите ми, възпря ме и заяви:

— Не искам да оставям погрешно впечатление!

— За кое?

— За снощи.

— Че какво погрешно може да се разбере за снощи?

— Смисълът на случилото се.

— И какъв точно е той?

Тя се намръщи:

— Ами например, че те харесвам...

— Хубаво!

— ... и също така, че можем да си доставяме взаимно удоволствие...

— Забелязала си го значи!

— ... но не означава, че съм твоето момиче или нещо от този род.

— На мен определено ми изглеждаш като момиче — възразих.

— На алеята все още съм ти шефка.

— Аха?

— А ти си ми служител.

— Аха — заключих аз.

Исусе, помислих си.

Рия додаде:

— И не искам необичайна... фамилиарност на алеята.

— Боже опази! Но все пак можем да сме необичайно фамилиарни извън алеята, а?

Шефката ми изобщо не осъзнаваше колко обидни са подходът и тонът ѝ и не разбираше какво унижение нанася с думите си; следователно не можеше да знае и какво подсказва сарказмът ми, но рискува да се усмихне. Каза:

— Точно така. Извън алеята очаквам да фамилиарничиш необичайно точно толкова, колкото ти се ще!

— Тъй ми се струва, че сега имам две работни места, както го обясняваш. Дали си ме наела заради способностите ми на глашатай — или също така и заради тялото ми?

Усмивката ѝ се пречупи.

— За уменията ти, разбира се.

— Понеже, шефке, не ми се ще да си мисля, че се възползваш от този беден, нисшестоящ наемен работник.

— Сериозна съм, Слим!

— Забелязах.

— Тогава защо се шегуваш?

— Това е обществено приемлива алтернатива.

— А? На какво?

— На викането, крещенето и грубите обиди.

— Да не си ми сърдит?

— А, шефке, толкоз си възприемчива, колкото си и хубава!

— Не виждам причини да се ядосваш.

— Не. Предполагам, че просто съм си гневлив.

— Само се опитвам да изясня нещата помежду ни.

— Много делово. Възхищавам се на това!

— Виж, Слим, казвам само, че онова, което се случва помежду ни насаме, е едно нещо, а какво става тук на алеята е съвсем друго.

— Свети небеса, никога не бих предложил да го направим тук, на сред трасето!

— Държиш се глупаво.

— Ти, от друга страна, се държиш като шампионка по дипломация!

— Виж, някои мъже решават, че ако са се пъхнали в гащите на шефката, вече не е нужно да си вършат своя дял от работата.

— Да ти приличам на такъв тип? — поинтересувах се.

— Надявам се, че не.

— Това не ми прозвуча точно като вот на доверие.

— Не искам да си ми ядосан — каза Рия.

— Не съм — отвърнах, макар че бях.

Знаех, че ѝ е трудно да осъществява връзка с хората лице в лице. Поради екстрасензорната си сетивност добивах специално прозрение за тъгата, самотата и несигурността — и произтичащото от тях

защитно поведение, — които оформяха характера на Рия и я съжалявах толкова, колкото и се ядосвах.

— Напротив — възрази тя. — Сърдиш ми се.

— Няма нищо — отвърнах. — А сега да се хващаме за работа! — посочих към другия край на лунапарка. — Задават се паричковците.

— Всичко наред ли е? — попита Рия.

— Аха.

— Сигурен ли си?

— Аха.

— Ще се видим после — заключи тя.

Гледах я как се отдалечава — и я обичах и мразех, но повече я обичах, тази сърцераздирателно крехка амазонка. Нямаше смисъл да ѝ се ядосвам, тя беше като неизбежна елементарна стихия; все едно да се ядосваш на вятъра, на зимния студ или на лятната жегата, защото нито те, нито тя можеха да бъдат променени с гняв.

В един следобед Марко ме освободи за трийсет минути, а считано от пет — за тричасова почивка. И в двата случая се канех да се разходя до Шоквил и да си поговоря със загадъчния Джоъл Тък, но и двата пъти се отказах от прибързани действия. Това беше най-големият ден на ангажимента ни и търпите бяха три до четири пъти по-многобройни, отколкото през седмицата, а онова, което щях да кажа на Джоъл, нямаше как да бъде споделено пред паричковци. Освен това се страхувах — всъщност убеден бях, — че той ще се затвори в себе си, ако го притискам прекалено силно или прибързвам. Можеше да отрече всякакви връзки с таласъмните и тайни погребения в късни нощни часове и след това нямаше да знам какво да предприема. Вярвах, че в лицето на урода съм намерил ценен потенциален съдружник — а също и приятел и, странно или не, бащинска фигура — и се притеснявах, че прибързана конфронтация може да го отблъсне от мен. Усещах, че е по-разумно да оставя на триокия да ме опознае по-добре, да му дам повече време да си състави мнение за мен. Вероятно бях първият човек, който той на свой ред среща, способен да вижда таласъмните също като него, както и Джоъл бе за мен първият, притежаващ подобна неблагоприятна способност, тъй че рано или късно любопитството му

щеше да надмогне над неувереността. А дотогава трябваше да съм търпелив.

С тези мотиви наум след вечеря слязох долу на поляната при фургона, където държах стая, и се опънах за два часа. Този път не сънувах кошмари. Бях прекалено уморен да сънувам.

Върнах се при „Якия удар“ преди осем часа. Последните пет часа от ангажимента преминаха бързо и печелившо в сух дъжд от многоцветни светлини, които танцуваха и се лееха върху всичко, включително тътнещите увеселителни влачета, и бяха подчертани от изблици на бурен смях. Паричковците се лееха около „Якия удар“, като сочеха, дърдореха, зяпаха и бяха досущ като водата от прелял уличен канал, а в това наводнение се носеха заедно с мръсна пяна от хартиени пари и монети, някои от които успяха да докопам и прибера за Рия Рейнс. Най-накрая, към един след полунощ, лунапаркът започна да затваря.

За лунапарковците последната нощ на представлението е „нощ за събаряне“ и те я очакваха с нетърпение, понеже във всички тях има непокорни цигански дух. Лунапаркът сменя града си досущ като змия, която се измъква от старата си кожа и също както змията се подмладява от самия акт на промяна, така и лунапарковците и лунапаркът се прераждат чрез предвкушването на нови места и нови джобове, които да облекчаваме от паричния товар.

Марко дойде да прибере от мен дневните приходи, така че да мога да започна да разглобявам „Якия удар“ без забавяне. Докато се занимавах с тази дейност, няколкостотин други лунапарковци — концесионери, готвачи, акционери, тренъори на животни, каскадьори, шофьори, викачи, джуджета, дребосъци, стриптийзьорки, готвачи от бързите закуски, черноработници, — всички с изключение на децата (които бяха по леглата) и онези, които гледаха бебешорите, също работеха, разглобяваха и опаковаха атракционите, бараките, шатрите и закусвалните, и останалите будки, осветени от огромни захранвани от генератор панаирни прожектори. Малкото влакче, рядкост в пътуващите лунапаркове, конструирано изцяло от стоманени тръби, се разпадаше под неспирно чук-прас-щрак-дрън!, което отначало дразнеше, но скоро започна да звучи като странна атонална музика — не напълно неприятна, и накрая се превърна до голяма степен в част от фоновите звуци, които преставаш да забелязваш. В къщата на смеха

клоунското лице бе разглобено и се разпадна на четири части, четвъртата — големият жълт нос, който повися известно време самотен в нощта, досущ като отражение на гаргантюански, подигравателно настроен Чеширски котарак, обладаващ странни способности за изчезване досущ като братовчед си, който се бе подигравал на Алиса. Звяр с динозавърски пропорции и с не по-малък апетит бе отхапал парче от виенското колело. В Шоквил сваляха петнадесетфутовите брезенти, изобразяващи изкривените форми и лица на човешките „странности“; и когато тези издуващи се и огъващи се платна под съпровода на скърцането на макари се спускаха по опъващите ги колци, боядисаните двуизмерни портрети добиваха илюзия за триизмерен живот, смигаха, хилеха, злобееха, зъбеха, смееха се срещу напъващите отдолу лунапарковци, след това се сгъваха с целувка на брезентовите устни върху нарисуваните чела, лишениите им от дълбини очи се взираха само и единствено в собствените им носове, двуизмерната реалност бързо изместваше кратката имитация на живот. Две хапки липсваха от виенското колело. Когато свърших с „Якия удар“, помогнах да опаковат другите концесии на Рия Рейнс, след това обикалях по колабирация лунапарк, подлагайки рамо там, където имаше нужда. Сваляхме винтовете от дървени стенни панели, сгъвахме шатрите в парашутни вързопи за скок в Йонтсдаун, разглобявахме подпорни колони и скоби, шегувахме се, докато работехме, жулейки кокалчетата си, напъвайки мускулите, порязвайки се, заковавайки капаците на сандъците, мъкнейки ги по камионите, наръфахме дъсчения под на „Блъскащите колички“, пъскахме, потяхме се, ругаехме, смеехме се, пиехме сода, наливахме се със студена бира, шмугвахме се между двата слона, които търкаляха поголемите греди към камионите, изпяхме няколко песни (включително такива, написани от Бъди Холи, вече мъртъв от четири и половина години, тялото му споено в едно с това на самолетчето „Бичкрафт Бонанза“ в самотните замразени поля на ферма между Клиър Лейк, Айова и Фарго, Северна Дакота) и развивахме гайки, разковавахме гвоздеи, развързвахме въжета, навихме няколко мили електрически кабели и следващия път, когато погледнах към виенското колело, открих, че е било погълнато напълно, от него не бе останала дори и мъничка костичка.

Руди Мортън-Ред, главният механик на „Сомбра Брадърс“ с когото се бях срещнал при „Камшика“ първата си сутрин в парка, управляваше взвод мъже и на свой ред бе командван от Гордън Алуейн, който беше нашият плешив и брадат надзирател по транспортирането. Горди отговаряше за окончателното натоварване на огромния лунапарк и тъй като „Сомбра Брадърс“ пътуваха с четирийсет и шест железопътни вагона и деветдесет големи камиона, работата му беше много напрегната.

Постепенно лунапаркът бе угасен, досущ огромна лампа с множество фитили.

Изтощен, но с изключително приятно усещане от братския дух, аз се върнах в градчето от фургони на поляната. Голяма част вече бяха заминали за Йонтсдаун; други щяха да тръгнат чак утре.

Не отидох при собствения си фургон.

Вместо това се запътих към „Еърстрийма“ на Рия.

Тя ме чакаше.

— Надявах се да дойдеш — каза.

— Знаела си, че ще дойда.

— Исках да кажа, че...

— Няма нужда.

— ... съжалявам.

— Мръсен съм.

— Искаш ли да се изкъпеш?

Исках и се изкъпах.

Когато излязох от банята, Рия ми беше приготвила бира.

В леглото и, където смятах, че ще съм способен единствено да спя, двамата се любихме извънредно приятно, бавно и с лекота — изпълнихме мрака с въздишки и шепоти, с нежни ласки, с плавно тласкане на бедра на забавен кадър, с шепот на кожа в кожа, дъхът й — като сладко лятно карамфилче. След известно време се спуснахме в някакво сумрачно, но незаплашително място, сливайки се, докато се хлъзгахме, съединявайки се по-пълноценно с всяка следваща секунда от схода ни, и усетих, че се движим към перфектно и постоянно обединение, идентичност, различна от нашите две отделни личности, което бе състояние, за което копнеех силно — начин да премахна всички лоши спомени и отговорностите, и болезнената загуба на Орегон. Именно такава блажено себеотдаване ми се струваше на една

ръка разстояние, стига да успееш да синхронизирам ритъма на акта ни с биенето на сърцето ѝ, а след това, миг по-късно, синхронът бе постигнат и чрез посредничеството на спермата си предадох собственото си сърцебиене в Рия, двете ни сърца вече биеха като едно и с разкошна тръпка и заглъхваща въздишка спрях да съществувам.

Сънувах гробището. Очукани от времето варовикови плочи. Наръбени мраморни паметници. Износени гранитни обелиски и правоъгълници и кълба, на които бяха кацнали черни птици със зловещо изкривени човки. Рия тичаше. Аз я преследвах. Канех се да я убия. Не исках да я убивам, но по някаква причина, която не разбирах, нямах друг избор, освен да сваля и да откъсна живота от нея. Сега тя оставяше не просто отпечатьци по снега, а отпечатьци, пълни с кръв. Не беше ранена и не кървеше, така че предполагам кървищата бяха просто знак, знамение за предстоящата касапница, доказателство за неизбежността на ролите ни, жертва и убиец, плячка и ловец. Догонвах Рия и косата ѝ се стелеше по вятъра, сграбчих я и тя изгуби равновесие, и двамата се търкулнахме сред надгробните плочи, а след това се озовах върху нея, посягах с ръмжене към гърлото ѝ, сякаш бях животното наместо човек, с щракащи зъби се опитвах да докопам югуларната ѝ вена, плисна кръв, силни топли струи от гъст рубинен серум... Събудих се.

Седнах.

Вкусих кръв.

Разтърсих глава, примигнах и се събудих напълно.

Все още долавях вкуса на кръв.

О, Исусе!

Трябваше да е плод на въображението ми. Остатъчен послевкус от съня.

Но не искаше да се махне.

Затутках се с нощната лампа, щракнах я и светлината ми се стори жестока и обвинителна.

Сенките избягаха към ъглите на малката стая.

Вдигнах ръка към лицето си. Притиснах треперещи пръсти към устните си. Погледнах към пръстите си. Видях кръв.

До мен Рия се бе сгушила под тънкия чаршаф като тяло, дискретно покрито от умен полицаи на сцена на убийство. Бе наполовина обърната странешком. Виждах само сияйната ѝ коса,

разпиляна по възглавницата. Не помръдваше. Ако изобщо дишаше, то вдишваше и издишваше толкова плитко, че беше трудно забележимо.

Преглътнах с усилие.

Този вкус на кръв. Като метална мед. Като да посмучеш старо пени.

Не. Не можеше наистина да съм разкъсал гърлото на Рия, докато сънувах. О, Боже. Невъзможно. Не бях луд. Не бях убиец маниак! Не бях способен да убия човек, когото обичам.

При все това, въпреки отчаяното ми отрицание, див и вихрен ужас пърхаше лудо в мен като трескава птица и не можех да намеря сили да дръпна чаршафа и да погледна Рия. Облегнах се на дъската на леглото и скрих лицето си в ръце.

През изминалите няколко часа бях получил първото си твърдо доказателство, че таласъмите са истински, а не химери на налудничавото ми въображение. В сърцето си винаги съм знаел, че са реални и не убивам невинни хора под влиянието на откачената си халюцинация, че в тях се крие таласъм. Но... това, което знаех със сърцето си, никога не е могло да служи като доказателство срещу съмнението, а страховете от лудост ме бяха преследвали отдавна. Сега знаех, че Джоъл Тък също вижда таласъмския род. А и се бях сражавал с труп, възкресен от малка искрица таласъмска жизнена сила и ако това бе тяло на обикновен човек, невинна жертва на моята лудост, никога нямаше да се надигне от гроба, както стори. Тези факти определено се явяваха адекватна защита срещу обвинението в лудост, което често премервах на себе си.

Въпреки това седях със скрито в дланите лице, превърнал шепи и пръсти в маска и колебаещ се да посегна и да докосна Рия, страхувайки се какво би могло да съм й сторил.

Вкусът на кръв ме задавяше. Потреперих и си поех дълбоко дъх, а с него надуших и кръв.

През изминалите няколко години бях страдал от мрачни, тъмни пристъпи, по време на които бях завладян от впечатлението, че светът не е нищо друго освен крипта, създадена и пусната да се върти в бездната с единствената цел да осигури сцена за космически театър „Гран Гиньол“^[1] — и това бе един от тези мигове. В хватката на депресията винаги ми се струваше, че човечеството е създадено само за клане; че или ще се избием един друг, ще паднем плячка на

таласъмите, или ще станем жертви на капризите на съдбата — рак, земетресения, цунами, мозъчен тумор, светкавици, — които съставяха живописния принос на Господ към този план. Понякога даже ми изглеждаше, че животите ни са дефинирани и описани с кръв. Но винаги съм успявал да се измъкна от подобна яма, вкопчен здраво във вярата, че кръстоносният ми поход срещу таласъмите ще убеди други мъже и жени за съществуването на чудовищата, които под прикритие скитат сред нас. След това в моя сценарий на надеждата хората щяха да спрат да се бият и нараняват едни други и да насочат вниманието си към *истинската* война. Но ако бях нападнал Рия в делириум и бях унищожил живота в нея, ако бях способен да убия някой, когото обичах, тогава значи бях луд и всякаква надежда за мен и бъдещето на расата ми бе патетична...

... и тогава Рия простена насън.

Зинах изумен.

Тя се замята в отговор на случващото се в нейния собствен кошмар, въртеше глава, сбори се за момент с чаршафа, докато лицето и гърлото ѝ не се разкриха, след това затихна до по-малко активен, но все още неспокоен сън. Лицето ѝ бе прекрасно като спомена ми за него — нераздрано, неухапано, ненасинено, — макар че веждата ѝ бе вдигната и устата ѝ разтегната в разголваща зъбите гримаса, породена от събитията, участващи в нейния кошмар. Гърлото на Рия бе непокътнато. Не се забелязваше и кръв.

Омекнах от облекчение и от все сърце благодарих Богу. Тихо се измъкнах от леглото, отидох в банята, затворих вратата и светнах крушката. Първо погледнах към ръката си, с която бях докоснал устни — по пръстите все още имах червено. След това вдигнах очи към огледалото и видях, че по брадичката ми се стича кръв, каквато блестеше и по устните ми и покриваше зъбите.

Измих си ръцете, изтърках си лицето, изплакнах си устата, намерих малко „Лаворис“ в шкафчето за лекарства и се отървах от медния вкус. Предположих, че може да съм си прехапал насън езика, но водата за уста не щипеше и при внимателен оглед не успях да намеря рана, която да обвиня за пълната си с кръв уста.

Някак си кръвта от съня бе добила реална плътност и бе дошла с мен, когато се събудих, бе излязла от земята на кошмарите и се беше прехвърлила в света на живите — което не бе възможно.

Погледнах към отражението на отвъдните си очи.

— Какво означава това? — запитах се.

Огледалният образ не ми отговори.

Поисках да знам:

— Какво точно, да му се не види, се случва?

Спътникът ми от огледалото или не знаеше нищо, или пазеше тайните си зад заключени с катанец устни.

Върнах се в спалнята.

Рия не бе избягала от кошмара си. Лежеше в река от бял лен, наполовина разголена и наполовина завита, и краката ѝ шаваха като остриета на ножица все едно тичаше, и каза: „Моля, моля!“ възкликна също и „О!“ и сграбчи с шепи чаршафите, отмятайки глава за миг, след това постепенно се поотпусна и се съпротивляваше на съня само с приглушени думи и от време на време — слаби викове.

Върнах се в леглото.

Докторите, които специализират в нарушения на съня, твърдят, че сънищата ни са изненадващо краткотрайни. Без значение колко изглежда, че продължава кошмарът, докладват изследователите, той всъщност се изпълнява от начало до край за не повече от няколко минути, обикновено само дващест до шейсет секунди. Очевидно Рия Рейнс не беше чела какво имат да кажат експертите, понеже прекара втората половина от нощта, доказвайки, че те грешат. Сънят ѝ бе измъчван от серия фантомни врагове, въображаеми битки и призрачни преследвания.

Около половин час я съзерцавах в кехлибареното сияние на нощната лампа. След това изключих лампата и поседях в тъмното още половин час, вслушан в издаваните от Рия звуци и наясно, че сънят ѝ представлява същата несъвършена почивка за нея, както и за мен. След време се опънах по гръб и през матрака усещах всяко трепване и спазъм на ужас, който моята красавица предаваше от света на сънищата.

Чудех се дали се намира в някое от нейните гробища.

Чудех се дали е в онова на хълма.

Чудех се какво я преследва сред надгробните камъни.

Чудех се дали не съм аз.

[1] Театър „Гран Гиньол“ (от фр. Le Theatre du Grand-Guignol) — марионетен театър на „Плас Пигал“ в Париж, специализиращ в натуралистични хорър представления. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА НЕЗАБРАВИМ ОКТОМВРИ

Лунапаркът се самопострои отново на парцела на Йонтстаунския общински панаир — изскочи от широко разтворените врати на камионите и от изкъртените капаци на сандъците, досущ като изумителен пружинен механизъм, построен от същите хитроумни швейцарски майстори, известни с изумително сложните си часовници по общините и движещи се фигури с реални размери. В седем часа в неделя вечерта вече изглеждаше все едно нощта на разрухата не бе съществувала, сякаш си оставахме цял сезон на едно място, а град след град се редуваха да ни посещават. Лунапарковците казват, че обичат да пътуват и че не могат да живеят без поне веднъж седмично да сменят пейзажа, с което те подхранват — не, направо си отглеждат — философията на скитниците-циганите-прокудените, и да, панаирджиите са сантиментални любители на приказки и легенди за животи, изживени на понякога опасните граници на обществото — но където и да идат, те си носят селото в багажа. Камионите, фургоните, колите, куфарите и джобовете им са добре натъпкани с познатите удобства на битието им и тяхното уважение към традицията е много по-голямо от онова, което ще намерите дори в уединените градчета в Канзас сред заплашителната празна пустош на равнините, поколение след поколение абсолютно непроменливи. Лунапарковците с нетърпение очакват нощта на събарянето, понеже тя е довод за тяхната свобода, в контраст със затворничеството на скучните паричковци, които винаги остават на едно място. Но след един ден на път лунапарковците са нервни и несигурни, защото, макар романсът на пътя да принадлежи на циганския дух, самият път е дело и собственост на обикновеното общество и колите могат да минават само оттам, където обществото е осигурило шосе. В неосъзнатото си разбиране за уязвимостта, която съпровожда подвижността, лунапарковците приветстват пристигането си при всеки нов ангажимент с дори още по-голямо удоволствие, отколкото намират в подреденото разрушение на нощта на разрухата. Лунапаркът винаги

бива сглобяван много по-бързо, отколкото се разглобява и няма през седмицата нощ и наполовина толкова сладка като онази първата на новото място, когато едновременно и страстта към скитничество е утолена за нови шест дни, и усещането за единно общество е било възобновено. Щом веднъж издигнат палатките си и приковат един към друг емайлираните дървени части на различните атракциони, щом веднъж развъртят месинговите, хромирани, пластмасови и осветителни укрепления от фантазия, с които да се защитят от всички нападения на реалността, лунапарковците могат да си позволят сладък покой.

В неделя вечер в притежавания от Ърма и Поли Лоръс фургон, където ние с Рия бяхме поканени на готвена вечеря, всички бяха в превъзходно настроение и почти успях да забравя, че нашият график ни е довел не в някакъв обикновен град, а в такъв, управляван от таласъми, в гнездо, където се въдят те. Поли — нисък, но не джудже като гарвановокосата си съпруга — се оказа надарен мим и озари гостуването ни с ужасно смешни възплъщения на кинозвезди и политици, включително няколко много забавни диалога между Джон Кенеди и Никита Хрущов. Поли беше чернокож и бе изумително как гуменото му лице можеше да се преобразява и незабавно да прожектира в съзнанието всяка известна личност, която си бе наумил да ти покаже — без значение от расата.

Поли беше сръчен в ръцете фокусник и работеше в допълнителното представление на Том Катшенк. За човек с ръста му — пет фута и два инча, ако се надигне докрай — имаше доста едри длани с дълги, тънки пръсти и подчертаваше репликите си с изумителен набор жестове, почти толкова изразителни като думите. Харесах го незабавно.

Рия се поразмрази малко, дори се включи с няколко шеги и макар че не захвърли напълно ледената поза и дистанцираната атмосфера, които ѝ бяха запазена марка (в крайна сметка това беше домът на нейна *работничка*), определено не охлаждаше вечерта.

След това, докато седяхме във вградената ъглова трапезария и с кафето похапвахме торта „Блек Форест“, Ърма отбеляза:

— Горката Глория Ниймис!

Рия попита:

— Защо? Какво е станало?

Ърма ме погледна:

— Познаваш ли я, Слим?

— Ами, тъъ, тежката дама — казах.

— Дебела — отвърна Поли, като с ръце очерта сфера във въздуха. — Глория не се обижда да я наричат дебела. Не ѝ харесва да бъде дебела, горката, но не храни илюзии относно външния си вид. Не се смята за Монро или Хепбърн, или нещо такова.

— Е, тя не може с нищо да повлияе на състоянието си, тъй че няма смисъл да се тръшка по въпроса — каза Ърма. Погледна ме пак. — Проблем с жлезите.

Попитах:

— Наистина ли?

— О, знам — отвърна джуджето, — смяташ, че тя яде като прасе и го приписва на проблеми с жлезите, но в случая с Глория това е вярно. Пег Сийтън живее с нея, нали знаеш, един вид се грижи за нея, готви ѝ, вика няколко работници, когато на Глория ѝ потрябва да се премести, и Пег казва, че горката женица надали яде повече от теб или мен, определено не достатъчно да поддържа седемстотин и петдесет паунда. И Пег щеше да знае, ако Глория похапва под масата, понеже ходи да пазарува за домакинството и Глория не прави почти нищо без нейна помощ.

— Тя не може да ходи сама ли? — попитах.

— О, може, разбира се — отвърна Поли, — но не ѝ е лесно и ужасно се страхува да не падне. Всеки би се боял, щом мине границата на петстотин или шестстотин паунда. Ако Глория рухне, не може да се изправи сама.

— Всъщност — обади се Ърма — тя като цяло изобщо не може да се изправя. О, да, от стол, където може да се подпре — да, ще стане, но не и ако падне на пода или пък се капичне по гръб на земята. Последния път, когато падна, всичките работници не стигнаха да я вдигнат.

— Седемстотин и петдесет паунда са си бая товар — каза Поли и отпусна внезапно ръце покрай хълбоците си, сякаш ги бе смазала внезапна тежест. — Глория е твърде добре подплатена, че да си счупи кости, но унижението е ужасно дори когато е просто сред нас, собствения ѝ род.

— Ужасно — съгласи се Ърма, клатейки тъжно глава.

Рия каза:

— Последният път накрая се наложи да докарат камион до мястото, където беше паднала, и да я закачат с макара. Дори тогава не беше лесно да я изправят във вертикално положение и да остане на крака.

— Може да звучи смешно, но въобще не е така! — увери ме Ърма.

— Не ме виждаш да се усмихвам — казах, смутен от разкритията за онова, което се налагаше да понася дебелият дама.

Към умствения си списък с подигравки, които Господ си прави за наша сметка, добавих още нещо: рак, земетресения, цунами, мозъчни тумори, светкавици... *проблеми с жлезите.*

— Е, това не е нещо ново — отвърна Рия — освен може би за Сам, та защо все пак каза „Горката Глория“ и ни накара да се разговорим за нея?

— Тази вечер е наистина разстроена — съобщи Ърма.

— Съставиха ѝ акт за превишена скорост — додаде Поли.

— Това надали е голяма трагедия — замисли се Рия.

— Не актът я е разстроил — уточни фокусникът.

— Всичко идва от начина, по който ченгето се отнесло с нея — уточни Ърма. За да ми обясни, додаде: — Глория има поръчков кадилак, специално приспособен за нея. Повече стомана в шасито. Задните седалки са извадени и предната е изнесена по-далеч назад. Ръчни спирачки, ръчна газ. Широки врати, така че да може да се качва и да слиза достатъчно лесно. Тя си е взела най-хубавото радио за кола, което може да се купи с пари, и дори има малък хладилник под таблото, та да може да си носи студени питиета, има газова печка и тоалетни удобства — направо вътре, в колата. Тя обожаваше тази кола!

— Звучи ми скъпо — казах.

— Е, така е, но Глория изкарва добри пари — обясни Поли. — Трябва да имаш предвид, че в добра седмица, при голям ангажимент, като примерно общинския панаир в щата Ню Йорк в края на този месец, можеш да си докараш седем– до осемстотин хиляди платени пропуска на лунапарка за само шест дни, а от тях... може би около сто и петдесет хиляди паричковци ще платят също и да минат през Шоквил.

Изумен, аз казах:

— По два долара на глава...

— Триста хиляди за седмица — кимна Рия, вдигна кафеника и си наля още кафе в чашата. — Джоъл Тък разделя печалбата, половината е за него — от което плаща сериозна концесионна такса на „Сомбра Брадърс“ и по-нагоре — и другата половина разделя сред останалите си единайсет експоната.

— Което означава над тринайсет хиляди за Глория само за тази една седмица — уточни Поли, а изразителните му ръце брояха невидими пачки с доларови банкноти, — което ще стигне да се купят два поръчкови кадилака. Не всяка седмица е толкова добра, разбира се. Някой път тя взима едва по две хиляди, но като цяло средно печели около пет хиляди на седмица от средата на април до средата на октомври.

Ърма додаде:

— Важното в случая е не колко струва кадилакът на Глория, а колко свобода ѝ дава. Нали разбираш, тя се сдобива с подвижност единствено когато се настани в тази кола. В крайна сметка лунапарковка е, а за лунапарковците е ужасно важно да са свободни и подвижни.

— Не — възрази Рия, — важното не е свободата, която колата ѝ осигурява. Важното е тази история за превишената скорост, ако изобщо успееш да стигнеш до нея.

— Е — каза Ърма, — Глория пътуваше тази сутрин, нали се сещаш, след като Пег беше докарала пикапа и фургона ѝ, и не била минала и на половин миля от окръжната линия, когато я спрял за превишена скорост някакъв заместник-шериф. Но трябва да се знае, че Глория е шофьор от двайсет и две години и никога не е имала катастрофа или акт.

Поли направи изразителен жест с една ръка и каза:

— Тя е добър шофьор и внимава много, понеже знае какъв кошмар ще бъде, ако преживее катастрофа в тази кола. Парамедиците от линейката никога няма да успеят да я извадят отвътре. Така че си отваря очите на четири и не превишава скоростта.

— Та когато този заместник-шериф от Йонтсдаун я спрял — продължи Ърма, — тя преценила, че или има някаква грешка, или става дума за капан за превишена скорост, в който да примамват външни хора, а когато има такива съмнения, тя просто казва на ченгето, че ще си плати глобата. Но това не го умилостивило. Той взел

да я обижда, да ѝ налита и искал да я извади от колата, но понеже Глория се страхува да не падне, полицаят настоял, че се налага да го придружи до полицейския участък в централен Йонтсдаун, и щом стигнали целта, я принудил да излезе от колата си, завел я вътре и я прекарвали през същински ад, като заплашвали да я арестуват за неподчинение на служител на закона или някаква подобна тъпотия.

Поли си дояде тортата и жестикулирайки с вилицата си, додаде:

— Накарали горката Глория да се мъкне напред-назад от единия край на общината до другия и не ѝ давали възможност да седне, така че по протежение на пътя се налагало да се опира на стените и да се държи за плотове, бюра и перила, и въобще за всичко, на което може да се облегне, и казва, че било съвсем ясно, че ченгетата много искали тя да падне, понеже знаели какъв кошмар ще е за нея да се изправи отново на крака. Те до един ѝ се смеели. Не искали да я пуснат да иде и до тоалетната; казали, че щяла да счупи гърнето. Както осъзнавате, сърцето ѝ не е в добро състояние и тя казва, че биело толкова силно, че цялата се тресяла. Преди да позволят на бедната Глория да се обади по телефона, ченгетата я били довели до сълзи и, повярвайте ми, тя изобщо не е от онези, дето изпадат в самосъжаление или се разплакват лесно.

— След това — каза Ърма — тя се обадила в щаба на лунапарка, оттам звъннали на Желето по телефона и той отишъл в града и я измъкнал, но дотогава Глория била прекарала в общината три часа.

Рия се обади:

— Винаги съм смятала, че Желето е добър уредник. Как е допуснал да се случи подобно нещо?

Разказах им малко за пътуването ни до Йонтсдаун в петък.

— Желето си върши работата наистина добре. Всички са включени в уредбата. Жената от общинския съвет — Мари Ваналето — е разпределителката за всичките общински подкупи. Желето ѝ даде кеш и безплатни билети за всички общински съветници и за шерифа и хората му.

— Ами може би тя си прибира цялата пачка и казва на останалите, че няма да платим тази година — отвърна Рия, — а сега сме загазили с департамента на шерифа.

— Не мисля — възразих. — Според мен... по някаква причина... те си търсят да предизвикат сблъсък...

— Защо? — поинтересува се красавицата ми.

— Ами... не знам точно... но с такова усещане останах в петък — казах уклончиво.

Ърма кимна, а Поли додаде:

— Желето вече пусна слуха. Трябва да сме наистина много, ама много добрички тази седмица, понеже той мисли, че ще си търсят всякакви поводи да ни правят проблеми, да ни затворят и да ни насилият да пуснем още малко медец.

Аз обаче знаех, че йонтсдаунските власти не се интересуват от нашите пари; за тях бяха по-ценни кръвта и болката. Но не можех да споделя за таласъмните с Ърма, Поли и Рия. Дори лунапарковците, най-толерантните хора на света, щяха да сметнат моите истории за не просто ексцентрични, а за налудничави. И макар че лунапарковците почитат ексцентричността, към психопатите убийци те не са по-добре.

Въпреки това си знаех, че унижението на Глория Ниймис е само първият изстрел във войната. Предстояха ни по-лоши неща. По-лоши от това да ни затворят ченгетата. По-лоши от всичко, което новите ми приятели можеха да си представят. От този момент нататък вече не беше възможно да изхвърля таласъмните от мислите си и останалата част от вечерта се получи доста по-малко забавна от преди. Усмивках се и се смеех, и продължих да участвам в разговора, но човек, застанал наскреж гнездо на кобри, не е в състояние да се отпуска много-много.

Излязохме от фургона на Лоръсови малко след единайсет вечерта и Рия каза:

— Спи ли ти се?

— Не.

— И на мен също.

— Искаш ли да се поразходим? — попитах.

— Не. Има нещо друго, което ми се прави.

— О, да — казах. — На мен също ми се прави.

— Не *това* — възрази тя и се засмя тихо.

— Е-е!

— *По-късно.*

— Това ми звучи много обещаващо!

Рия ме поведе из лунапарка.

По-рано този ден солидни капаци от стоманеносиви облаци се бяха търколили по небето и все още бяха здраво закрепени за него. Луната и звездите се губеха отвъд преградата им. Лунапаркът бе изграден от сенки: колони и плочи от мрак; наклонени покриви от тъмнина; завеси от чернота, окачени на релси от сумрак над мастилени форми, припокрити от пластове нощ в едва различимите ѝ отсенки: абанос, въгленово, саждено, сярно черно, анилиново черно, ализаринцианиново^[1], японско, въглищно, графитно, гарваново, самурено; тъмни врати в още потъмни стени.

Следвахме алеята, докато Рия не спря при виенското колело. То се виждаше само като поредица свързани, геометрични черни форми на фона на малко по-малко черно, безлунно небе.

Можех да усетя лошите психични вибрации, леещи се от гигантското колело. Също като сряда през нощта на предишния панаир, не получавах подробни изображения, не и очертания на конкретната трагедия, която щеше да се разиграе тук. Въпреки това, както и преди, остро осъзнавах, че в тази машина се таи бъдна катастрофа по същия начин, по който електрическият ток се събира в клетките на акумулатор.

За моя изненада Рия отвори вратата на оградата от железни пръчки и тръгна към виенското колело. Обърна се и ме подкани:

— Хайде!

— Къде?

— Горе.

— Там?

— Да.

— Как?

— Казват, че сме произлезли от маймуните.

— Не и аз.

— Всички ние.

— Аз съм произлязъл от... мармотите.

— Ще ти хареса.

— Твърде е опасно.

— Наистина е лесно — заяви тя, сграбчи колелото и започна да се катери по него.

Гледах я — голямо хлапе върху възрастната версия на катерушка и хич не ми стана забавно.

Сетих се за видението на Рия, облята в кръв. Бях сигурен, че вероятната ѝ смърт не е в непосредствена близост; усещах нощта като безопасна, макар и не толкова, че да забави препускането на сърцето ми.

— Върни се — повиках Рия. — Недей!

Тя се поспря на петнайсет фута над земята и извърна към мен вече невидимото си лице:

— Хайде!

— Това е лудост.

— Ще ти хареса!

— Но...

— Моля те, Слим!

— Исусе!

— Не ме разочаровай! — нареди Рия, след това ми обърна гръб и продължи да се катери.

Нямах ясновидско впечатление, че за нас тази вечер виенското колело ще бъде опасно. Заплахата от голямата машина все още отстояше на няколко дни в бъдещето; засега тя представляваше само дърво и стомана, и стотици незапалени крушки.

Колебливо се захванах да се катеря и открих, че многобройните скоби и спици осигуряват повече дръжки и стъпки за краката, отколкото бях очаквал. Колелото беше заключено и не мърдаше, като изключим лекото люлеене на някои от двуместните кабинки под поривите на вятъра — или в миговете, когато движенията ни с Рия се предаваха по рамката и в гнездата, в които кабинките бяха окачени на дебели стоманени оси. Въпреки онова, което бях казал за произхода си от мармотите, пъргаво доказах, че предците ми са били маймуни.

За щастие Рия не се покатери до най-горната кабинка, а спря на две от нея. Настани се там и остави напречника отворен, за да ми позволи да вляза, и ми се хилеше в мрака, когато пристигнах запотен и разтреперен. Преметнах се от рамката на металната седалка до нея и реших, че катеренето, кажи-речи, си струваше, дори и само защото предизвика тази рядка усмивка.

Прехвърлянето ми в кабинката я накара да се залюлее на осите си и за спиращ сърцето миг си помислих, че ще се катурнем назад, ще се плъзнем през замръзвания водопад от метал и дърво, ще се ударим в кабинките под нас по ред, докато накрая не се стоварим на земята с

разбиваща костите сила. Но стиснах здраво орнаментираната страница на кабинката с една ръка, с другата сграбчих извитата облегалка на седалката и я яхнах. С увереност, която ми се стори глупава, докато люлеенето беше най-лошо, Рия се държеше само с една ръка, наведе се напред, опипа за неспуснатия предпазен напречник, сграбчи го и го издърпа, като го плъзна в щифта му с издрънчаване и тракване.

— Ето — каза ми, — удобно и приятно! — и се сгуши до мен. — Казах ти, че ще бъде чудесно! Няма нищо по-хубаво от возене на тъмно виенско колено със спрян двигател и всичко наоколо да е тъмно и тихо!

— Често ли се качваш тук горе?

— Да.

— Сама?

— Да.

В течение на няколко дълги минути не казах нищо повече, просто седях и се люлеех леко на припукващите оси, изучавайки от този тъмен трон лишения от слънце свят. Когато заговорихме, бе за неща, за които досега не беше ставало дума помежду ни — книги, поезия, филми, любими цветя, музика, — и осъзнах колко мрачни са били предишните ни разговори. Все едно, за да успее да се покатери на високото, Рия бе оставила зад гърба си някаква безименна тежест и сега се показва освободена изпод маската, обзета от неочаквано лековата веселост и избухваща в досега нечуван момичешки кикот. Откакто се бях запознал с Рия Рейнс, това бе един от малкото пъти, когато не долавях таящата се в нея тъга.

Но по-късно, след известно време, все пак я усетих, макар че не мога да назова с точност момента, когато тази зловеща вълна от меланхолия започна да се излива обратно в моето момиче. Сред другите теми споменахме също и Бъди Холи, чиито песни бяхме пели, докато разглобявахме лунапарка в нощта на разрухата, и в поредица насмешливи дуети превърнахме в акапелен хаос нашите любими моменти от мелодиите му. Определено и двамата се замислихме за ненавременната смърт на певеца и това сигурно е била първата крачка надолу по стълбите към мазето на мрака, в който обикновено витаеше Рия, понеже малко след това се заговорихме за Джеймс Дийн, мъртъв от вече над седем години, чийто живот бе прекъснат заедно с този на автомобила му на самотен участък на калифорнийската магистрала.

След това Рия започна да размишлява за несправедливостта да умреш млад, безконечно предъвкваше, човъркаше и повтаряше тази мисъл, и тогава отново усетих, че тъгата се завръща в нея. Опитах се да сменя темата, но постигнах слаб успех, защото внезапно Рия упорито искаше да говори само за зловещи неща, но същевременно изпитваше особено задоволство от това.

Накрая, след като веселостта напълно се бе оттекла от гласа ѝ, тя се отдръпна от мен и каза:

— Как се чувстваше ти миналия октомври? Как го преживя?

В началото не разбрах какво точно има предвид.

Рия уточни:

— Куба. Октомври. Блокадата, ракетите, играта на силите. Бяхме на ръба, както казваха. На ядрена война. Армагедон. Как се чувстваше?

Онзи октомври бе повратна точка за мен и, подозирам, за всички ни, които сме били на достатъчна възраст да осъзнаваме какво точно означава кризата. За мен тя разкри факта, че човечеството вече е способно да се изтрие от лицето на земята. А и започнах да разбирам, че таласъмните — които дори тогава вече изучавах от няколко години — сигурно ще да са адски доволни от вихреното технологично усъвършенстване и усложняването на обществото ни, защото то им осигуряваше все по-впечатляващи начини да измъчват човечеството. Какво щеше да се случи, ако таласъм се издигне на положение с политическа власт, достатъчна да му даде контрол над копчето или в САЩ, или в СССР? И тяхната раса сигурно осъзнаваше, че видът им ще бъде изстребен редом с нашия; апокалипсис, който ще ги лиши от удоволствието бавно да ни измъчват, което пък, изглежда, много ги радваше. Подобен изход вероятно възпираше таласъмните да пуснат ракетите от силовите им. Но, о, какъв богат пир от страдание щяха да са за тях онези последни дни и часове! Изтриващите цели градове взривове, пожарищата, дъждът от радиоактивни отпадъци; ако таласъмните ни мразеха толкова силно и маниакално, колкото долавях аз, то това бе сценарият, който евентуално биха пожелали, без значение за пораженията върху собствената им раса. Именно благодарение на кубинската криза започнах да осъзнавам, че рано или късно ще бъда принуден да взема мерки срещу таласъмните, без значение колко патетично неадекватна е моята самотна война.

Кризата. Повратната точка. През август 1962 г. Съветският съюз бе започнал тайно да инсталира скъпа батарея ядрени ракети в Куба с намерението да се сдобие с възможността за изненадващ първи удар срещу Съединените щати. На 22 октомври, след като Сенатът настоя руснаците да демонтират тези провокативни изстрелващи устройства, получи отказ на искането си и след като се появиха допълнителни доказателства, свидетелстващи за трескавото ускоряване на проекта, президентът Кенеди нареди блокада на Куба, която щеше да доведе до потапянето на всеки кораб, опитал се да си проправи път през карантинната линия. След това, в събота, 27 октомври, един от нашите самолети U-2 бе свален от съветска ракета земя-въздух и нахлуването на САЩ в Куба бе планирано за (както научихме по-късно) 29 октомври. Третата световна война, изглежда, отстоеше на броени часове. Но Съветите отстъпиха. По време на седмицата блокада децата от американските училища преминаха през няколко учебни въздушни тревоги; продажбите на бомбоубежища достигнаха пика си, съществуващите убежища бяха заредени с допълнителни запаси; всички военни части бяха поставени в състояние на тревога; отрядите на Националната гвардия бяха свикани на активна служба и поставени на разположение на президента; в църквите се състояха специални проповеди и бе съобщено за драматично увеличение на посещаемостта им. И ако таласъмите още не се били сетили как да предизвикат тотално разрушение на цивилизацията, то по време на кубинската криза несъмнено са започнали да обмислят подобна стратегия, защото в онези дни са се насладили на богат бульон от нашата тревога, сварен на огъня на простото очакване на подобен холокост.

— Как се чувстваше? — попита ме отново Рия, докато седяхме на неподвижното виенско колело над тъмния лунапарк в един все още неразрушен свят.

Щяха да минат още няколко дни, преди да осъзная значението на нашия разговор. Тази нощ ми се струваше, че по чиста случайност сме стигнали до подобна зловеща тема. Дори чрез парасихичната ми възприемчивост не бях в състояние да забележа точно колко дълбоко й влияе темата — и защо.

Как съм се чувствал?

— Изплашен — казах.

— Къде беше през онази седмица?

— В Орегон. В гимназията.
— Мислеше ли си, че ще се случи?
— Не знам.
— Смяташе ли, че ще умреш?
— Ние не бяхме точно в някоя от зоните мишени.
— Но радиоактивността би се разнесла практически навсякъде, нали?

— Така мисля.
— Значи си смятал, че ще умреш?
— Може би. Мислил съм за това.
— А как се чувстваше по въпроса? — попита Рия.
— Не беше добре.
— Това ли е всичко?
— Притеснявах се за мама и сестрите ми, за онова, което ще им се случи. Баща ми беше мъртъв от някое време, така че аз бях мъжът в къщата и ми се струваше, че трябва да мога да направя нещо да ги защитя, да осигуря оцеляването им, нали разбираш, но не се сещах за нищо и това ме караше да се чувствам толкова безпомощен... направо се поболях от безсилие.

Рия ми се стори разочарована, сякаш се бе надявала на друг вид отговор от мен, нещо по-драматично... или по-зловещо.

— А ти къде беше онази седмица? — попитах.
— В Гибтаун. Недалеч оттам има някакви военни инсталации, идеална мишена.

— Значи си очаквала да умреш?
— Да.
— И как се чувстваше?
Рия замълча.
— Е? — притиснах я. — Как се чувстваше по повод края на света?

— Заинтригувана — каза тя.
Това беше притеснителен и неадекватен отговор, но преди да смогна да поискам обяснение, вниманието ми отвлече далечна светкавица, проблеснала някъде на запад. Казах:
— Най-добре да слизаме!
— Още не.
— Задава се буря.

— Имаме предостатъчно време!

Рия се залюля в двуместната ни кабинка, сякаш бяхме на люлка на веранда, и осите изскърцаха.

С глас, от който се смръзнах, тя добави:

— Когато войната не се състоя, отидох в библиотеката и прегледах всички налични книги за ядреното оръжие. Искях да знам какво е щяло да ни сполети, ако се беше случила, и я изучавах цялата минала зима в Гибтаун. Не можех да се наситя. *Изумително* беше, Слим!

Нова светкавица изпулсира там, на края на света.

Лицето на Рия се озари и ми се струваше, че хаотичният проблясък светлина дойде изотвътре, че тя беше като грейнала крушка.

Гръмотевица изпрепуска по назъбената линия на далечния хоризонт, сякаш небето се бе сблъскало с върховете на планините. Екотът от този сблъсък отекна звучно през облаците над лунапарка.

— По-добре да слезем — казах.

Без да ми обръща внимание, с нисък, но ясен глас, напоен с изумление, всяка дума, мека като крачка по плюшения килим на погребален дом. Рия каза:

— Ядреният холокост щеше да притежава странна красота, нали знаеш, ужасяваща красота. Разрухата и мръсотията на градовете щяха да бъдат превърнати в пепел и кипнати в гладки, разтварящи се облаци гъби, точно както истинските гъби израстват от гнилоча и всмукват силата си от него. И си представи небето! Пурпурно и оранжево, зелено от киселинна мъгла, жълто от сяра, горящо, кипящо, нашарено с цветове, които никога преди не сме виждали в небето, накъсвано от странна светлина...

Като бунтовен ангел, изхвърлен от небесата, светкавица избухна ярка над нас, запрепъва се надолу по небесните стълби, отслабваше със спускането си от висините, изчезвайки в мрака отдолу. Беше много по-близо от предишната. Тътенът на гръмотевицата бе по-силен от преди. Въздухът замириша на озон.

— Тук горе е опасно — казах, посягайки към щифта, който придържаше на място предпазния напречник.

Рия ме хвана за ръката и каза:

— Месеците след войната щяхме да имаме най-прекрасните залежи заради всичкото онова замърсяване и пепел, носещи се високо в

атмосферата. А когато пепелта започнеше да уляга, също щеше да е невероятно красиво, почти като тежка снежна зима, понеже това щеше да е най-дългата виелица, виждана някога, продължаваща месеци и месеци, и дори джунглите, където никога не вали сняг, биха замръзнали, засипани от тази буря...

Въздухът бе влажен и гъст.

Масивни военни машини от буря тътнеха по бойното поле над нас.

Сложих длан върху ръката на Рия, но тя стискаше здраво щифта. Каза:

— А накрая, след няколко години, радиоактивността би спаднала до точка, в която вече да не представлява опасност за живота. Небето би било отново чисто и синьо, а богатата пепел ще осигури постеля и храна за треви, по-зелени и гъсти от всичко, което някога сме виждали, и въздухът ще бъде по-чист, отколкото преди ядрената зима. А насекомите биха царствали по земята и в шествието им също ще има специална красота...

На по-малко от миля от нас камшикът на светкавица изплющя в мрака и за миг беляза кожата на нощта.

— Какво ти става? — попитах, а сърцето ми внезапно се разтуптя по-бързо, сякаш върхът на този електрически камшик ме бе ударил леко, бе запалил рязко машината на страха.

Рия попита:

— Не мислиш ли, че в света на насекомите се таи красота?

— Рия, Бога ми, тази седалка е метална. Цялото колело в по-голямата си част е метално!

— Ярките цветове на пеперудите, бляскавото зелено на бръмбарските криле...

— Ние сме най-високото проклето нещо наоколо. Височините привличат светкавиците...

— ... оранжевото и черното на черупката на божата кравичка...

— Рия, ако ни удари светкавица, ще се опържим живи!

— Няма проблем.

— Трябва да слезем долу!

— Не сега, не още — прошепна тя.

И не искаше да пусне щифта.

Каза:

— Само насекоми и може би няколко дребни животни, колко по-чисто би било отново всичко, колко свежо и ново! Без хората наоколо да цапат, би...

Прекъсна я яростна и гневна светкавица. Право над нас бяла ярост изплющя през черния купол на небето като зигзаг на пукнатина в керамична глазура. Съпътстващата експлозия на гръмотевицата бе толкова яростна, че накара виенското колело да вибрира. А изтрещя и още една гръмотевица, и костите ми сякаш задрънчаха заедно въпреки подплатата си от плът, досущ като любимия чифт зарове на покерджията в приглушаващото ги калъфче на топлата филцова торбичка.

— Рия, веднага, дявол го взел! — настоях.

— Добре — съгласи се тя точно когато върху ни паднаха първите няколко дебели капки топъл дъжд. В стробоскопичната светлина усмивката ѝ трепкаше между детинска възбуда и зловеща злобна радост. Рия отвори щифта, който стискаше, и вдигна предпазния напречник високо нагоре.

— Сега! Давай! Да видим кой печели — ние или бурята!

Понеже бях влязъл последен в кабинката, трябваше да изляза първи, първи да заложа в играта. Преметнах се от седалката, сграбчих една от опорните греди, които съставяха рамката на голямото колело, увих крака около най-близкия прът, който представляваше друга дебела опора, и се плъзнах надолу може би четири фута, под тъгъл към земята. Спря ме един от напречните прътове, които служеха за скоби между гигантските спици. За момент, поразен от див световъртеж, останах прилепен към кръстачката от стоманени греди, все още на смъртоносна височина. Няколко от гигантските дъждовни капки прорязаха въздуха пред лицето ми, други се блъснаха в мен със силата на подметнати леко камъчета, някои пък удариха виенското колело с шумно *кап-кап-кап*. Световъртежът не ми мина изцяло, но Рия се спусна по рамката над мен, като ме изчакваше да продължа надолу и да се махна от пътя ѝ, така че се усилих да сляза от спицата и да се спусна към следващата под нея. Задъхан се плъзнах по този прът до по-следващата и доста бързо стана ясно, че спускането е много по-трудно от изкачването, понеже този път се движехме *заднешком*. Дъждът се усиливаше и вятърът също, и да се хванеш добре за мократа стомана ставаше все по-трудно с всяка секунда. Няколко пъти се

подхлъзвах, отчаяно се улавях за здраво опънати кабели или стоманени въжета, или тънки пръчки и всичко останало, до което можех да се докопам, без значение дали изглежда достатъчно стабилно да ме удържи, и си изтръгнах нокът и си ожулих от триене ръката. На моменти колелото ми се струваше като гигантска паяжина, през която всеки момент щеше да се юрне многокракият паяк на светкавиците, лаком да ме погълне. Но на моменти колелото можеше да бъде видяно и като огромна рулетка; сипешият се дъжд, острият вятър и хаотичната буреносна светлина — която се съчетаваше с продължаващия ми световъртеж — създаваха илюзия за движение, за измамно въртене и когато погледнах нагоре през примигващите спици на колелото, стори ми се, че двамата с Рия сме като две безцелни топчета от слонова кост, които се въртят към различна съдба. Дъждът сресваше подгизналата ми коса право в очите. Подгизналите ми джинси скоро се превърнаха в тежка броня, която ме влачеше надолу. На може би десетина фута от земята се подхлъзнах и този път не намерих нищо, за което да се хвана. Изсипах се в дъжда с ръце, разперени като безполезна имитация на криле, издавайки треперлив птичи вик от страх. Сигурен бях, че ще ударя нещо заострено и ще се нанижа на него. Вместо това се проснах в калта, изкарах си въздуха и останах жив и здрав.

Претърколих се по гръб, вдигнах поглед и видях Рия все още на колелото, шибана от дъжда, с мокра и оплетена коса, която въпреки всичко се ветрееше като сноп панделки. На три етажа по-нагоре краката ѝ се изплъзнаха от гредата и изведнъж тя увисна, цялата ѝ тежест падаше на тези тънки ръце, докато подритваше и се мъчеше да напипа под себе си невидима опора.

Подхлъзвайки се в калта, аз се изправих на крака, застанах с отметната назад глава и вдигнато нагоре към дъжда лице, замаян и останал без дъх.

Сигурно съм бил луд да позволя на Рия да се качи там горе!

Това в крайна сметка бе начинът, по който ще умре.

Това беше нещото, за което ме е предупреждавало видението. Трябвало е да ѝ кажа. Трябвало е да я спра!

Въпреки опасното си положение и въпреки факта, че ръцете ѝ сигурно горяха от болка на косъм от това раменете да се извадят от ставите, стори ми се, че чувам Рия да се смее там горе. След това

осъзнах, че сигурно е било писъкът на вятъра през металните опори, спици и кабели. Трябва да беше вятърът.

Нова светкавица бе запратена към земята. Около мен лунапаркът за момент засия, а над главата ми виенското колело се очерта в ярки подробности. За миг бях сигурен, че светкавицата го е ударила и че милиард волта изпичат плътта на Рия върху костите, но в по-малко катаклизмичната остатъчна светлина, последвала големия проблясък, видях, че тя не само се е разминала с електрическата екзекуция, но и е успяла да намери опора за краката си. Отново се спускаше стабилно.

Какъвто съм си глупак, свих ръце на фуния около устата си и извиках:

— Побързай!

От спица към напречна опора към спица към опора и отново от спица към опора, Рия се спускаше, но галопиращото ми сърце не овладя препускането си дори когато тя слезе достатъчно ниско, та поне да отпадне опасността от убийствено падане. Докато моето момиче се държеше за някаква част от колелото, имаше опасност да получи от бурята нажежена до бяло целувка.

Най-сетне Рия стигна на едва осем фута от земята. Обърна се с лице нагоре, хвана се за опората с една ръка, приготви се да скочи надолу и точно тогава копие от светкавица прониза нощта, удряйки земята точно до лунапарка, на няма и петдесет ярда разстояние, а тътенът сякаш изхвърли Рия от колелото. Тя се приземи на крака, олюля се, но аз се озовах до нея да я подкрепя и да ѝ попреча да падне в калта, а тя ме прегърна през врата и аз също я прегърнах. И двамата треперехме, вкопчени здраво един в друг, неспособни да помръднем, изгубили дар слово, едва успявахме да дишаме.

Ново чудовище от светлина протегна език от огън от небето към земята и този път успя най-сетне да близне виенското колело, което засия по протежение на всяка греда и спица, кабелите се превърнаха в огнени сухожилия и за миг ми се стори, че огромната машина е покрита със скъпоценни камъни, пред които препускаха трепкащи отражения от пламъци. След това убийствената енергия се източи в земята през опорната рамка на колелото и през опънатите кабели и котвените вериги — те всички играеха ролята на заземяващи точки.

Бурята рязко се влоши, превърна се в порой, в потоп. Дъждът трополеше по земята, тътнеше и туптеше по стените на шатрите,

възпроизвеждаше към дузина различни тона по разнообразни метални повърхности, а вятърът пицеше.

С Рия се затичахме през лунапарка, джапахме в калта, вдишвайки въздух, напоен с озон и с миризмата на мокри стружки и с не напълно неприятната миризма на слонове, слязохме от алеята до поляната, влязохме в лагера от фургони. Чудовището ни преследваше на множество паешки-бързи, рачешки-изкривени крачета от електричество и винаги беше по петите ни. Не се почувствахме в безопасност, докато не се качихме в „Еърстрийма“ на Рия и не затворихме вратата зад нас.

— Това е лудост! — казах.

— Тихо — прошепна тя.

— Защо ни държа там горе, когато видя, че идва буря?

— Тихо! — настоя Рия.

— Да не мислиш, че беше забавно?

Тя беше извадила две чаши и бутилка бренди от едно шкафче в кухнята. Капеща и ухилена се насочи към спалнята.

Вървейки след нея, казах:

— *Забавно* ти е било, Боже мили!

В спалнята Рия плисна бренди и в двете чаши и ми връчи едната.

Стъклото тракаше в зъбите ми. Брендите беше топло в устата, горещо в гърлото и пареше в стомаха.

Рия смъкна прогизналите си тенис обувки и чорапи, след това отлепи от себе си мократа тениска. Перли от вода блестяха и трептяха по голите ѝ ръце, рамене и гърди.

— Можеше да умреш! — казах.

Тя се измъкна от шортите и гащичките си, пийна отново от брендите и се приближи до мен.

— Боже мили, *надявала* си се да умреш!

— Тихо! — повтори Рия.

Треперех неконтролируемо.

Тя ми се стори спокойна. И да се е страхувала по време на спускането, страхът я бе напуснал в мига, в който отново докосна земята.

— Ама какво ти има? — попитах.

Вместо да отговори, тя започна да ме съблича.

— Не сега — казах. — Не му е моментът...

— Моментът е идеален — настоя Рия.
— Не съм в настроение...
— Чудесно настроение!
— Не мога...
— Можеш.
— Не.
— Да.
— Не.
— Виждаш ли?

По-късно полежахме известно време в заситена тишина, върху влажните чаршафи, телата ни блестяха в златно на кехлибарената светлина на нощната лампа. Прелестно успокоителен бе звукът на дъжда, който тупаше по заобления покрив и прокарваше нокти по металната кожа на нашата какавида.

Но не бях забравил колелото и ужасяващото спускане през шибаните от бурята опорни греди, така че след малко казах:

— Направо изглеждаше, че *искаш* да те порази светкавица, докато висиш там горе!

Рия не продума.

С кокалчетата на свития си юмрук леко проследих линията на челюстта ѝ, след това разтворих пръсти да погала гладкото ѝ, нежно гърло и хълмовете на гърдите ѝ.

— Прекрасна си, умна си и имаш успех. Защо рискуваш по такъв начин?

Не получих отговор.

— Имаш всичко, за което си струва да живееш!

Тя остана мълчалива.

Правилата за опазване на личната тайна на лунапарковците ме спираха да я хвана на къс пас и да я питам защо толкова иска да умре. Но не ми забраняваха да коментирам или просто да отбелязвам събития и факти, а ми се струваше, че самоубийственият ѝ импулс бе далеч от таен. Така че попитах: „Защо?“, а също и „Наистина ли мислиш, че има нещо... *привлекателно* в смъртта?“ и без да се стресна от продължилото ѝ мълчание, добавих: „Мисля, че те обичам!“ И

когато дори това не предизвика отговор, споделих също и: „Не искам да ти се случва нищо. Няма да *допусна* да ти се случи нищо!“

Рия се обърна на една страна, притисна се съм мен, зарови лице в шията ми и каза:

— Прегърни ме! — което беше възможно най-добрият отговор при тези обстоятелства, на който можех да се надявам.

В понеделник продължаваше да вали силен дъжд. Небето бе тъмно, мрачно, задръстено и толкова ниско, че имах чувството, че мога да го пипна с помощта само на ниска стълба. Според прогнозата за времето небето нямаше да се изчисти до някое време в четвъртък. В девет сутринта отмениха представлението и началото на Йонтсдаунския окръжен панаир бе отложено с двайсет и четири часа. В девет и половина навсякъде из Гибтаун-на-колела запляскаха карти, кръжоците по плетене наизвадиха куките и мърморещите страдалци се сбраха по фургоните. В десет без четвърт изгубените за сметка на дъжда печалби нараснаха дотолкова, че (съдейки по оплакванията) всеки концесионер и глашатай е щял да стане милионер, ако вместо това предателското време не им беше навлякло фалит. А малко преди десет заранта Желето Джордан бе открит мъртъв на въртележката.

---

[1] Ализарин-цианин (зелено) — вид тъмнозелена боя, в случая — „зелено индигово“. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГУЩЕР НА ПРОЗОРЕЦА

По времето, когато стигнах панаира, около въртележката се бяха струпали стотина лунапарковци, все още не познавах повечето от тях. Някои носеха жълти дъждобрани с подходящи безформени шапки, а някои — черни винилови шушляци, в тълпата можеха да се видят както пластмасови шлифери, ботуши или сандали, галоши или улични обувки, така и боси стъпала, някои бяха наметнали палта върху пижамите си и около половината носеха и чадъри, нашарени в най-разнообразни цветове, но по никакъв начин не успяваха да внесат нотка веселие в сборището. Имаше и лунапарковци, които не се бяха облекли като за буря, бяха изтърчали в неверие при ужасната новина, без да ги е грижа за времето, и те се бяха сгушили един в друг двойно нещастни — заради мокрото и мъката, — просмукани до кожа и нацвъкани с кал, и с вида на бежанци, канещи се да пресекат границата на някаква раздирана от войни държава.

Дойдох по тениска, джинси и с обувки, които още не бяха изсъхнали от снощи, и докато се приближавах към тълпата около въртележката, бях впечатлен и разтърсен най-вече от мълчанието на присъстващите. Никой не говореше. Никой. Нито дума. Хората бяха двойно мокри — от дъжд и сълзи, и мъката бе изписана по преbledнелите им лица и хлътналите очи, но те плачеха, без да издават и звук. Мълчанието им бе знак колко дълбоко са обичали Желето Джордан и показател за това колко немислимо бе за тях да умре; бяха толкова поразени, че можеха само да стоят в нямо отрицание на свят, лишен от неговото присъствие. По-късно, когато шокът се оттечеше, щеше да има оплаквания на висок глас, неовладяемо хълцане, истерия, жалостиви стенания, молитви, а вероятно и отправени към Господ гневни въпроси, но в момента силната мъка на присъстващите бе идеалният вакуум, през който не можеха да се пренасят звукови вълни.

Лунапарковците от „Сомбра Брадърс“ познаваха Желето по-добре от мен, но не можех да остана дискретно по периферията на тълпата. Полека си проправих път през оплаквачите, шепнейки:

„Извинете!“ и „Съжалявам!“, докато не стигнах до повдигнатата платформа на въртележката. Дъждът се стичаше под раирания червено-бял покрив, събираше се на струйки по месинговите пръти и охлаждаше дървената конска плът. Пропъхвах се покрай вирнати копита и оголени в конска възбуда емайлирани зъби, покрай боядисани хълбоци, слети в едно със седла и стремена, които не можеха да се свалят, заобикалях поелия на безкрайното си препускане табун, докато не стигнах до мястото, където наред цялото това вечно галопиращо множество пътуването на Желето Джордан бе секнало брутално.

Уредникът бе проснат по гръб на пода на въртележката между черен жребец и бяла кобила, сякаш е бил смазан от копитата на конете. При падането наред тъпчещия табун очите му се бяха ококорили от изумление. Устата му също бе отворена, устната — цепната, имаше поне един счупен зъб. Изглеждаше досущ все едно червена каубойска кърпа прикрива долната част на лицето му, но това бе воал от кръв.

Беше облечен в разкопчан шлифер, бяла риза и тъмносиви панталони. Около коляното десният крачол бе набран нагоре и се виждаше оголена част от дебелия бял прасец отдолу. Десният крак бе останал и без обувка, липсващият патък бе заседнал на вграденото в хълбока стреме на дървеното седло на черния жребец.

При трупа имаше трима души. До задницата на бялата кобила с лице със същия цвят като кончето стоеше Люк Бендинго, който ни бе закарал до Йонтсдаун миналия петък и ни бе върнал оттам, и погледът, който ми отправи — примигващи очи, гърчещи се устни, — бе заекване от мъка и гняв, мигновено потиснато от шока. На платформата бе коленичил мъж, когото не бях виждал преди. Беше към шейсетте, доста едър, сивокос, със спретнато оформени сиви мустаци. Намираше се зад тялото на Желето и държеше главата на мъртвеца все едно беше лечител с вяра, твърдо решен да върне здравето на пострадалия. Разтърсваха го безмълвни ридания и всеки нещастен спазъм изцеждаше от него още сълзи. Трети бе Джоъл Тък, застанал на един кон встрани от сцената, облегал гръб на петнисто жребче, стегнал грамадната си длан около месинговия прът. На изкривеното му лице, което беше кръстоска от кубистичен портрет от Пикасо и излязла от кошмарите на Мери Шели твар, по изключение изражението не можеше да бъде разчетено погрешно: той беше съсипан от загубата на Желето Джордан.

В далечината виеха сирени, ставаха все по-силни и по-силни, след това затихнаха с писък. Миг по-късно два полицейски седана се приближиха на алеята, а цветните им буркани проблясваха през оловносивата светлина, мъглата и дъжда. Когато спряха пред въртележката и чух вратите да се отварят и затварят, погледнах нататък и видях, че трима от пристигналите четирима йонтсдаунски полицаи са таласъми.

Усетих погледа на Джоъл върху мен, а когато се обърнах към него, ме притесни неочакваното подозрение, изписано и на изкривеното му лице, и в психическата аура, която го обвиваше. Бях очаквал като мен да се интересува от таласъмните ченгета и той *наистина* ги погледна враждебно, но аз си оставах във фокуса на вниманието и подозрението му. Отстъпих встрани, тъй като просто ми идваха в повече съмненията му накуп с пристигането на таласъмните и циклона от бълващите от трупа ужасни парапсихични излъчвания.

Известно време обикалях от задната страна на лунапарка, максимално далеч от въртележката, през дъжд, който от време на време се превръщаше в тежък ръмеж и понякога — в потопен изблик, макар че аз тънех не във вода, а във вина. Джоъл ме беше видял да убивам човек в павилиона на „Блъскащите колички“ и бе приел, че съм се захванал с убийството, понеже, също като него, бях видял таласъма зад човешката глазура. Но сега Желето бе мъртъв и в бедничкия Тимъти Джордан не се криеше чудовище, а Джоъл се чудеше дали пък не ме е преценил погрешно. Вероятно започваше да си мисли, че може и да не съм знаел за таласъма, скрит в първата ми жертва, че съм просто убиец без никакви допълнителни причини и че сега съм посегнал на втора жертва, този път — невинна. Но аз не бях навредил на Желето и не ме смазваше вина заради подозренията на Джоъл Тък. Чувствах се виновен, понеже бях знаел, че Желето е в опасност, бях имал видение на лицето му, омазано с кръв, и не го бях предупредил.

Трябваше да съм в състояние да предвидя точния миг на кризата в живота му, да успея да предскажа точно къде и кога, и как той щеше да се изправи пред смъртта и да мога да предотвратя тази среща. Нямах значение, че парапсихичните ми способности бяха ограничени и в повечето случаи ми носеха смътни и объркващи ясновидски видения и впечатления и че имах малко — а често и никакъв — контрол над тях. Без значение, че Желето не би ми

повярвал, дори ако се бях опитал да го предупредя за безименната опасност, която долавях. Без значение, че не съм — и не бих могъл да бъда — спасител на целия проклет свят и всяка проклета душа в него. Все едно. Въпреки всичко би трябвало да успея да предотвратя случилото се! Трябваше да съм способен да спася Желето!

Трябваше.

Трябваше!

Игрите на карти, плетаческите сбирки и другите събирания в Гибтаун-на-колела станаха сборища на страдалци. Лунапарковците се опитваха взаимно да си помогнат да приемат смъртта на Желето. Някои от тях още плачеха. Други се молеха за душата му. Но повечето си разменяха истории за Желето, понеже спомените бяха един начин да го поддържат жив. Сядаха в кръг в дневните на фургоните и когато някой свършеше с разказа за пухкавия им уредник, любител на играчките, следващият в кръга подеваше на свой ред, а после този след него и така в кръг, и дори се разнасяше смях, понеже приживе Желето Джордан бе бил забавен и изумителен човек, и постепенно ужасната мъка отстъпи пред по-лесно поносима кисело-сладка тъга. Леката формалност на тези процедури — почти неосъзнат ритуал, съобразно с който те бяха извършвани — ги правеше забележително сходни с еврейската традиция на седенето шивах; въобще нямаше да се изненадам, ако за да ме допуснат в кръжеца, бъдех накаран да си държа ръцете над купа и върху тях ми поливаха вода, ако ми бях връчили черен ямурлук да си покрия главата и ако бях открил скърбящите насядали по жалейни столчета вместо по кресла и дивани.

Прекарах няколко часа в обиколки из дъжда и периодически спирах при един или друг фургон, участвах в един или друг шивах и на всяко място научавах по нещо от клюките. Първо узнах, че сивокосият мъж, който плачеше над трупа на Желето, е Артуро Сомбра, последният все още жив от братята Сомбра и собственик на лунапарка. Желето Джордан бе играл ролята на негов сурогатен син и е бил определен за наследник на лунапарка, когато старецът си отиде. При разпитите ченгетата притискаха г-н Сомбра двойно повече заради версията, че може да е замесена нечестна игра и убиецът да е лунапарковец. За абсолютното изумление на всички ченгетата дори

бяха стигнали до идеята, че Желето може да е бил ликвидиран, понеже положението му в компанията давало предостатъчно възможности да бърка в меда и би могло да се е възползвал. Според една от версиите убийството се приписваше дори на самия г-н Сомбра, въпреки че нямаше смислена причина за подобно подозрение — и предостатъчно то да бъде отхвърлено. Полицайте въртяха на шиш стареца и Кеш Дули, както и всички, които биха могли да знаят дали Желето краде пари, и по време на разпитите се държаха толкова грубо и гадно, колкото изобщо е възможно. Всички в градчето от фургони бяха бесни от отношението им.

Не бях изненадан. Бях сигурен, че ченгетата не са в състояние да повдигнат срещу никого реални обвинения в убийство. Но трима от тях бяха таласъми. Те бяха видели вцепеняващата мъка на стотината скърбящи, струпани около въртележката; това страдание не само им се бе усладило, но и бе събудило апетита им за още човешко нещастие. Не биха могли да устоят на съблазнението да добавят някой градус към болката ни, да я издоят, да изцедят и последната капка агония от Артуро Сомбра и всички от нас.

По-късно се разнесе слух, че е дошъл окръжният съдебен лекар, проучил е тялото *in situ*, задал е няколко въпроса на Артуро Сомбра и е отхвърлил възможността за задкулисна игра. За облекчение на всички официалното заключение беше „смърт при нещастен случай“. Очевидно бе широко известно, че когато не може да заспи, понякога Желето отива в лунапарка, пуска въртележката (макар че не включва калиопата да свири) и си устройва дълго самотно возене. Обичаше въртележката. Тя беше най-голямата от всички играчки с пружина, прекалено голяма да я сложи на полица в кабинета си. Заради размера си Желето обикновено сядаше на някоя от сложно изработените и изкусно украсени пейки, които имаха облегалки за ръце с формата на русалки и водни кончета. Но от време на време се качвал и на някой от конете, както сигурно е сторил и снощи. Вероятно се е притеснявал заради изгубените поради лошото време печалби, може би се е измъчвал и заради проблемите, които е в състояние да предизвика шеф Лайсъл Келско, не е могъл да спи и е потърсил начин да успокои нервите си. Така че Желето в движение се качил на черния жребец,

седнал в дървеното седло, хванал се за месинговия стълб, летният вятър рошел косата му, носел се в кръг в мрака без нито звук освен съпровода на бурята и плискащия дъжд и най-вероятно се усмихвал с несъзнателното задоволство на дете, може да си е подсвирквал, щастливо покачен на борда на магическа центрофуга, която, докато се въртяла, отмятала назад годините, а заедно с тях и притесненията, и същевременно сътворявала мечти и след малко уредникът се почувствал по-добре и решил да се върне в леглото — но когато слизал от коня, дясната му обувка заседнала в стремето и въпреки че стъпалото му се извадило от патъка, вече бил изгубил равновесие. При падането, колкото и кратко да било то, си разбил устната и си избил два предни зъба — и си счупил врата.

Това беше официалното заключение.

Смърт при нещастен случай.

Случайност.

Глупав, идиотски, безсмислен начин да умреш, но нищо повече от трагична случайност.

Глупости на търкалета!

Не знаех какво точно се е случило с Желето Джордан, но бях сигурен, че най-хладнокръвно го е убил таласъм. Преди това, наведен над трупа му, бях успял да измъкна три факта от калейдоскопично фрагментирания образи и усещания, които ме бяха поразили: първо, че уредникът не бе умрял на въртележката, а всъщност под виенското колело; второ, че таласъм го беше ударил поне три пъти, беше му счупил шията и го бе занесъл до въртележката с помощта на други таласъми. „Нещастният случай“ е бил старателно подготвен.

Някои предположения можеха да бъдат направени без особен страх от грешка. Неспособен да заспи, Желето явно бе излязъл на разходка по лунапарка — в тъмното, в бурята — и е видял нещо, което не е трябвало. Какво? Сигурно е съзрял непознати, не лунапарковци, които са извършвали подозрителни манипулации около виенското колело, и сигурно им е викнал, без да предполага, че не са обикновени хора. Вместо да избягат, те са го нападнали.

Казах, че докато стоях до въртележката, вгледан в необитаемата смъртна черупка на дебелака, ясно съм доловил три неща. Третото беше онова, което най-трудно щях да преглътна, защото представляваше невероятно личен миг на връзка с Желето, поглед в

главата му, което бе направило загубата му още по-значима. *Екстрасензорно бях доловил предсмъртната му мисъл.* Тя витаеше около трупа в очакване да бъде прочетена от някой като мен, късче парапсихична енергия като парцалче, закачено на оградата от бодлив тел, белязала границата между настоящето и вечността. Докато животът му гаснеше, последната мисъл на Желето бе за комплект малки, покрити с козинка механични мечета — Татко, Мама и Бебчо, подарък от майка му за седмия му рожден ден. Толкова много беше обичал тези играчки! Те бяха специални, идеалният подарък в идеалния момент, защото този рожден ден бе дошъл само два месеца след като баща му загинал право пред очите на хлапето, ударен от изгубил контрол градски автобус в Балтимор, и именно тези мечета с пружинки в крайна сметка бяха осигурили така нужната фантазия и временно убежище от свят, станал внезапно твърде студен, твърде суров, твърде *относителен*, за да бъде понесен. Сега, умирайки, Желето се бе чудил дали не е бил самият той Мечо Бебчо и дали там, където отива, ще се срещне отново с Мама и Татко. И се боеше да не свърши някъде самичък, на тъмно и празно място.

Не мога да контролирам парапсихичните си сили. Не мога да затворя отвъдните си очи за тези образи. Ако можех, Боже мили, никога нямаше да се отворя за разтърсващия душата ужас от самотата, който беше изпълнил Желето Джордан, докато пропадеше в бездната. Това ме преследваше целия ден, докато вървах под дъжда и обикалях фургоните, в които се говореше за уредника ни и скърбяха за него, докато стоях до виенското колело и проклинах демонския род. Преследваше ме и години наред. Всъщност и до ден-днешен, когато сънят ми убягва и съм отчасти в мрачно настроение, понякога, без да искам, си спомням емоциите на Желето пред прага на смъртта и те са толкова ярки, че като нищо биха могли да са *лично* мои. Вече мога да ги понеса. Мога да понеса почти всичко напоследък, след онова, през което съм минал и което съм видял. Но онзи ден на Йонтсдаунския общински панаир... бях само на седемнадесет.

В понеделник в три следобед в града от фургони се разнесе слух, че тялото на Желето е било отнесено в йонтсдаунския погребален дом, където ще го кремират. Урната с праха му ще бъде върната на Артуро

Сомбра или утре, или в сряда и през нощта, след като затворят лунапарка, ще има погребение. Службата ще се проведе при въртележката, понеже Желето я бе обичал толкова много и понеже всички си мислеха, че точно там бе намерил пътя си към отвъдното.

Тази нощ двамата с Рия Рейнс вечеряхме заедно във фургона ѝ. Направих хрупкава зелена салата, а тя изпържи прекрасни омлети със сирене, но и двамата не ядохме много. Не бяхме особено гладни.

Прекарахме вечерта в леглото, но не се любихме. Седяхме, обгърнати от възглавници, държахме си ръцете, пийнахме малко, целувахме се, поговорихме малко.

Неведнъж Рия плака за Желето Джордан и сълзите ѝ бяха изненада за мен. Макар че не се съмнявах, че е способна да жалее, поне досега я бях виждал да плаче единствено във връзка с нейния загадъчен товар или склонност и дори тогава тя сякаш отпускате сълзите си скъпернически, все едно огромно вътрешно напрежение ги изтръгваше от нея пряко волята ѝ. В други мигове — освен, разбира се, в голата хватка на страстта — тя намираще убежище в студената си, твърда маска със стиснати устни, която се преструва, че светът не я докосва. Усетих, че привързаността на Рия към другите лунапарковци е далеч по-силна и дълбока, отколкото тя е склонна да признае дори пред себе си. Сега скръбта ѝ за смъртта на уредника ми се струваше доказателство, че съм доловил истината.

Аз бях плакал по-рано, но сега очите ми бяха пресъхнали — бях прекрачил отвъд скръбта, потопен в студен гняв. Все още скърбях за Желето, но много повече ми се щеше да отмъстя за него. И щях да го сторя! Рано или късно щях да убия няколко таласъма без друга причина, освен да изравня сметката, и ако имах късмет, можеше да успее да хвана и онези същите твари, които бяха строшили врата на Желето.

Освен това моята загриженост се бе прехвърлила от мъртвите върху живите и ме пронизваше острата яснота, че видението ми за смъртта на Рия може да се изпълни също толкова внезапно, както се случи с пророчеството за смъртта на Желето. А тази вероятност бе непоносима. Не можех — не биваше, нямаше, не смеех — да позволя да ѝ се случи нищо лошо. За извънредно кратко време, определено

необичайно като за двойка любовници, двамата с Рия бяхме завързали връзка, равна на която никога не съм познавал и не можех да си представя друга такава занапред. Ако Рия Рейнс умреше, част от мен също щеше да умре и в съзнанието ми щяха да останат изгорели до основи стаи, в които никога повече нямаше да стъпя.

Трябваше да се вземат превантивни мерки. В онези нощи, когато не спях във фургона ѝ, без тя да го знае, щях да заста на пост пред вратата ѝ. Там можех да страдам от безсъние също така добре, както и навсякъде другаде. Нещо повече, неуморно щях да проверявам с шестото си чувство в търсене на допълнителни подробности за все още смътно очертаната заплаха, която бъдещето държеше в резерв за Рия. Ако можех да предскажа точния момент на кризата и да засека източника на опасността, щях да успея да я защита. Не биваше да я провалям така, както бях провалил Желето Джордан!

Вероятно Рия инстинктивно осъзнаваше, че има нужда от защита, и навярно също така знаеше, че възнамерявам да съм до нея, когато ѝ потрябва помощ, защото с напредването на вечерта тя започна да споделя някои тайни за себе си и аз усетих, че ми казва неща, които не е споделяла с никой друг в лунапарка на „Сомбра Брадърс“. Рия пиеше повече от обичайното. Въпреки че не беше наистина пияна, подозирам, че се опитваше да се скрие зад пиянството — удобно извинение за сутринта, когато открие, че прелива от самосъжаление и угризения, задето ми е разказала толкова много за миналото си.

— Родителите ми не бяха лунапарковци — заяви Рия по такъв начин, че да стане ясно, че ѝ се ще да бъде окуражавана в разкритията си.

— Откъде си тогава? — попитах.

— От Западна Вирджиния. Произхождам от род на западно-вирджински планинци. Живеехме в забравена от Бога съборетина в долинка горе в хълмовете, вероятно на половин миля от най-близката друга забравена от Бога дупка. Знаеш ли какви са планинците?

— Не точно.

— Бедни — обясни Рия лаконично.

— Това не е повод за срам.

— Бедни, необразовани, нежелаещи да се образуват, неуки. Потайни, дистанцирани, подозрителни. Традиционалисти, упорити и тесногръди. А някои от тях... повечето от тях вероятно — са и много

близки роднини. Там горе в хълмовете братовчедите твърде често се женят за братовчеди. А има и по-лошо от това. Доста по-лошо от това!

Постепенно, с все по-малко подканване, Рия ми разказа за майка си, Маралий Суийн. Маралий била четвъртото от седем деца, родени от първи братовчеди, чийто брак не бил благословен нито от свещеник, нито от държавата, а съществувал само благодарение на общоприетата традиция. Всичките деца на Суийн били хубавки, но едно от седемте било умствено изостанало, пет от другите шест — по-скоро тъпички, отколкото нормални. Маралий не се явявала най-умната, макар че била най-хубавата от седемте — лъчезарна блондинка със сияйни зелени очи и разкошно тяло, по което всички момчета из хълмовете въздишали, откакто тя станала на тринайсет. Много преди щедрите ѝ дарове да се оформят, Маралий вече притежавала значителен сексуален — човек определено не би могъл да го нарече романтичен — опит. На възраст, когато много момичета преживяват първата си среща и все още не са сигурни в смисъла на израза „да стигнеш до края“ Маралий била спряла да брои момчетата от хълмовете, които ѝ били разтваряли краката на всевъзможни затревени полянки, в покрити с опадали листа долинки, в сеновалите на рушащи се стари хамбари, на гнили матраци, захвърлени в края на примитивното сметище, което местните били направили в Хармънс Холоу, и на мръсните задни седалки на някоя от множеството скапани брички, с които селяндурите толкова се гордеели. Понякога Маралий била доброволна участничка в секса, а понякога — не, но през повечето време като цяло не ѝ пукало. В хълмовете падението ѝ от невинността на такава ранна възраст не било необичайно явление. Всъщност най-изненадващото е, че успявала да избягва бременността, докато не превалила доста след четиринайсетия си рожден ден.

В този регион на Апалачите сред селяните ръката на закона и моралът на развитото общество били презирани и като цяло пренебрегвани; обаче за разлика от лунапарковците обитателите на онези отдалечени долинки не създавали свои собствени правила и закони, които да заменят отхвърлените от тях. В американската литература съществува традиция да се пишат разкази за „благородните диваци“ и културата ни поне се преструва, че вярва, че живот, изживян близо до природата и далеч от злото на цивилизацията, е по някакъв начин по-здравословен и мъдър от живота, който повечето от нас

водят. Всъщност обикновено е вярно противоположното. Когато хората се отдръпват от цивилизацията, те бързо се отърсват от маловажните капани на съвременното общество — луксозни коли, скъпи къщи, дизайнерски дрехи, театрални представления, концертни билети — и вероятно може да се води спор за добродетелите на по-простичкия живот, но ако отидат достатъчно далеч и останат там достатъчно дълго, ще се отърсят също и от много от задръжките си. Задръжките, насадени от религията и обществото, като цяло не са глупави или безполезни, или скудоумни, както напоследък стана модерно да се твърди; точно обратното — много от тези задръжки представляват старателно обмислени алгоритми за оцеляване, които в дългосрочен план допринасят за по-образовано, по-сито и проспериращо население. Дивата пустош е дива и окуражава дивотията; тя е развъдник за диващина.

На четиринайсет Маралий била бременна, неграмотна, необразована и практически неподлежаща на образование, без перспективи, с твърде малко въображение, че да се ужасява за бъдещето си, твърде бавномислеща, за да оцени напълно факта, че остатъкът от живота ѝ вероятно ще е дълго, жестоко хлъзгане към ужасна бездна. С телешко спокойствие тя била убедена, че някой ще дойде да се погрижи за нея и за бебето. Бебето била Рия и преди тя дори да се роди, наистина се намерил човек да предложи на Маралий Суийн да направи почтена жена от нея — на пръв поглед доказателство, че Господ бди над бременните селяндурки така, както бди и над пияниците. Кавалерът, пожелал ръката на Маралий, се наричал Абнър Кейди, на трийсет и осем — двайсет и четири години по-голям от нея, шест фута и пет инча висок, двеста и четирийсет паунда тегло, с шия, дебела почти колкото главата му, и бил най-страховитият мъж в област, където не липсват опасни селяци.

Абнър Кейди си изкарвал хляба основно чрез варене на пърцуца, отглеждане на гончета и участие в дребни кражби и от време на време в някой грабеж. Веднъж-дваж годишно се качвал с няколко приятелчета да отвлече от щатската магистрала камион, натоварен с цигари или уиски, или някакъв друг товар, който можел да продаде за по-сериозна печалба. Те заменяли плячката при позната им дружка в Клаксбърг и ако се заемели по-сериозно с това, или щели да се позамогнат, или да свършат в затвора, но амбициите им не били по-

големи от скрупулите. Кейди не бил само казанджия, бияч, свадливец и крадец, но също и редовен изнасилвач, случвало му се да си вземе жена насила, ако бил в настроение да си подправи секса с малко риск, но не му се било налагало да яхне затворническия автобус, понеже на никого не му стигала смелост да свидетелства срещу него.

За Маралий Суийн Абнър Кейди представлявал разкошен улов. Имал четиристайна къща — вярно, нищо повече от колиба, но с вътрешна канализация и никой в семейството му нямало да се нуждае от уиски, храна или дрехи. Ако Абнър не можел да открадне онова, което му трябва по един начин, щял да си го вземе по друг и в хълмовете това се смятало за предимството на добрия семеен мъж.

Бил добър и с Маралий освен това — или поне добър колкото с всички останали. Не я обичал. Не бил способен на обич. При все това, макар че я потискал, никога не й вдигнал ръка — най-вече защото се гордеел с красотата ѝ и безкрайно се възбуждал от тялото ѝ, а не би могъл да се гордее — или да се възбуди — от повредена стока.

— Освен това — каза Рия със заглъхнал до призрачен шепот глас — не искаше да повреди своята малка машина за забавления. Точно така я наричаше — негова „малка машинка за забавления“.

Долавях, че под „машина за забавления“ Абнър Кейди не е имал предвид добрия секс с Маралий. Ставаше дума за нещо друго и позловещо. Каквото и да беше то, Рия не можеше да говори за него без подкана, макар да знаех, че отчаяно ѝ се иска да се разтовари. Така че ѝ налях ново питие, подържах я за ръката и с нежни думи я подканих да мине през минното поле на паметта.

Сълзи заблестяха отново в очите ѝ, но този път не плачеше за Желето, а за себе си. Беше по-сурова към себе си, отколкото към всички други, и не искаше да си позволява обикновените човешки слабости като самосъжаление, така че примигна да върне сълзите, въпреки че, ако им позволише да потекат, навярно щяха да отмият емоционалния стрес и хаос. Говореше колебливо и гласът ѝ пресекваше на всеки няколко думи:

— Той имаше предвид, че... тя беше... неговата машина за бебета... и че тези... бебета... бяха забавни. Особено... особено *момиченцата*!

Тогавя осъзнах, че Рия не ме води просто по следите на Хензел и Гретел през зловещата гора на вещицата, а сме тръгнали към далеч по-

страховито място — към чудовищния спомен за бойното поле на детството, и не бях сигурен дали искам да ида там с нея. Обичах я. Знаех, че смъртта на Желето не просто я е разстроила, а я е уплашила, напомня ѝ за собствената ѝ смъртност, и бе породила нуждата от близък човешки контакт — контакт, от когото Рия не можеше да се възползва изцяло, докато не събори преградата, която бе издигнала между себе си и останалата част от света. Имаше нужда от мен да я изслушам, да я измъкна, да я разбра. Искях да ѝ държа ръката. Но се страхувах, че нейните тайни са... ами, живи и гладни и че ще се разкрият само в замяна на парче от моята душа.

Казах:

— Ах... Исусе... не.

— Момиченцата — повтори тя, без да поглежда към мен или към нещо друго в тази стая, надничайки назад по спиралата на времето с очевиден ужас и отвращение. — Не че пренебрегваше полубратята ми. За тях също си имаше приложение. Но предпочиташе момиченцата. Докато стана на единайсет, майка ми му роди четири деца, две момичета и две момчета. Поне доколкото мога да си спомня... предполагам още откакто съм била някъде на три... той ме...

— Докосвал те е — казах със стегнато гърло.

— *Възползваше* се от мен — отвърна Рия.

С мъртъв глас тя изброи събитията от онези години на страх, насилие и ужасни извращения. Разказът ѝ ме остави смразен до кост и вцепенен.

— Беше всичко, което познавах от времето, когато съм била малка... да съм с него... да правя каквото поиска... да го докосвам... и да си лягам и с двамата... с майка ми и с него... докато те го правят. Трябваше да го мисля за нормално, не смяташ ли? Не би трябвало да знам, че не е. Следвало е да си мисля, че всяко семейство е като моето... но не беше така. Знаех, че е грешно... гадно... и го *мразех*. *Мразех го!*

Прегърнах Рия.

Залюлях я в обятията си.

Тя все още не искаше да заплаче за себе си.

— Мразех Абнър. О... Исусе... не можеш да си представиш колко много го мразех, с всеки дъх, който поемах, всеки миг, без покой! Не можеш да знаеш какво е то да мразиш толкова силно.

Сетих се за собствените си чувства спрямо таласъмните и се зачудих дали дори те могат да се сравняват с омразата, пръкнала се и подхранвана в адския казан на онази четиристайна съборетина в Апалачите. Подозирам, че Рия беше права: не можех да позная омраза така чиста като онази, за която ми говореше, понеже тя е била слабо дете, неспособно да отвърне на удара, и за разлика от моята омраза нейната бе имала повече години да нарасне и да се усили.

— Но след това... след като се измъкнах оттам... след като мина достатъчно време... започнах да мразя майка си повече от него. Тя ми беше *майка*! Защо не ме усещаше б-безценно отроче? Как можеше да... допусне... д-д-да ме *използват* така?

Нямах отговор.

Не всеки кошмар може да бъде приписан на Господ. През повечето време не ни трябват нито Той, нито таласъмните — ние, хората, можем да се нараняваме и унищожаваме едни други без божествена или демонична намеса, много благодаря.

— Тя беше толкова красива, знаеш ли, и не става дума за кичозна красота, беше много сладка и навремето си мислех, че мама сигурно е ангел, понеже точно така се очаква да изглеждат ангелите, а тя притежаваше подобно... излъчване... Но в крайна сметка проумях колко е *зла*. Да, част от това идваше от невежество и нисък интелект. Тя беше *глушава*, Слим! Селяндурски тъпа, продукт на брака между двама първи братовчеди, които сигурно са били на свой ред родени от братовчеди и е цяло чудо, че и аз не се оказах или умствено изостанала, или трирък урод в шоуто на Джоъл Тък. Но не стана така. И не стана и така, че да раждам още деца на Абнър, които да... смазва. От една страна, защото... заради нещата, които ми причини... никога не бих могла да имам деца. Но освен това, когато станах на единайсет, най-сетне се магнах оттам.

— На единайсет ли? Как?

— Убих го.

— Хубаво — казах тихичко.

— Докато спеше.

— Отлично.

— Забих му месарски нож в гърлото.

В течение на почти десет минути прегръщах Рия и никой от нас не заговори и не посегна за пиене или за нещо друго, просто си

стояхме заедно.

Накрая казах:

— Ужасно съжалявам!

— Недей.

— Чувствам се толкова безпомощен!

— Не можеш да промениш миналото — заяви Рия.

Не, помислих си, но понякога мога да променям бъдещето, да предвидя опасности и да ги избягвам, и се моля на Господ да съм тук, когато имаш нужда от мен, редом с теб така, както не те е подкрепял никой друг.

Рия каза:

— Никога...

— Не си разказвала това на друг?

— Никога.

— Ще пазя тайната!

— Знам. Но... защо се реших да ти кажа?

— Бях тук в подходящия момент — отвърнах.

— Не. Има нещо повече.

— Какво?

— Не знам — отвърна Рия. Сега вече се отдръпна от мен и вдигна очи да погледне в моите. — В теб има нещо различно, нещо специално.

— Не съм такъв — казах с неудобство.

— Очите ти са толкова прекрасни и необикновени! Карат ме да се чувствам... в безопасност. В теб има такъв... покой... Не, не е точно покой... понеже и ти не си намерил покоя. Но има сила. Такава сила се крие в теб! И си толкова разбиращ. Но не е само сила и разбиране, и състрадание. Има нещо... нещо специално... което не мога да определя.

— Направо ме засрами — казах.

— На колко си, Слим Маккензи?

— Казах ти... на седемнайсет.

— Не.

— Не?

— По-стар си.

— На седемнайсет съм.

— Кажи ми истината.

— Ами добре. Седемнайсет и половина.

— Не можем да приближим истината с половинки години — заяви Рия. — Така ще откараме цяла нощ. Така че просто ми кажи на колко години си. Знам. Съдейки по силата ти, спокойствието, по очите... бих казала, че си на сто... със сто години опит зад гърба.

— Ставам на сто и една през септември — казах с усмивка.

— Разкажи ми тайната си — настоя Рия.

— Нямам такава.

— Хайде де, кажи ми!

— Аз съм просто скитник, нищо повече — настоях. — Ти държиш да се окажа нещо повече, понеже винаги искаме нещата да са по-хубави и по-благородни, и по-интересни, отколкото са. Но аз съм си просто аз.

— Слим Маккензи.

— Точно така — излъгах, без да съм сигурен защо не искам да се разкрия пред Рия, както тя се бе разкрила пред мен. Бях притеснен, както й казах, макар че причината не се криеше в нейния разказ — изчервил се бях от факта, че толкова бързо реших да я измамя. — Слим Маккензи. Без дълбоки, тъмни тайни. Всъщност отегчителен. Но ти не си довърши разказа. Какво стана, след като уби Абнър?

Мълчание. Рия не искаше да се връща към спомените от онези дни. Но след това се реши:

— Бях само на единадесет, така че не отидох в затвора. Всъщност властите научиха какво се бе случвало в бараката и казаха, че аз съм жертвата.

— То си е вярно.

— Те отнеха всички деца от майка ми. Разделиха ни. Повече не съм виждала никой от тях, аз самата се озовах в щатско сиропиталище.

Внезапно усетих, че Рия крие и друга ужасна тайна и осъзнах с ясновидска увереност, че в сиропиталището се е случило нещо, което е най-малкото равно на ужаса при Абнър Кейди.

— И? — попитах.

Рия отклони поглед от мен, посегна към нощното шкафче да вземе питието си и отвърна:

— Избягах оттам, когато станах на четиринайсет. Изглеждах по-голяма. Рано се развих, също като мама. Така че нямах особен проблем да се присъединя към лунапарка. Промених си името на Рейнс, тъй

като... винаги съм обичала дъжда, обичах да го гледам, да го слушам...
Тъй или иначе, тук съм от тогава насам.

— И си строиш империя.

— Аха. Искам да се чувствам така, все едно знача нещо.

— Ти значиш много — уверих я.

— Нямам предвид само в парични мерки.

— Нито пък аз.

— Макар че това е част от нещата. Понеже още откакто съм сама, съм решила никога да не се превръщам в... боклук... никога да не потъна към дъното отново... възнамерявам да си построя малка империя, както ти я нарече и смятам винаги да бъда значима.

Не беше трудно да си представиш как дете, понесло толкова много насилие, може да израсне с усещането, че не струва нищо, и да развие мания по успеха и постиженията. Разбирах го и не можех да я виня, задето се е превърнала в безцеремонната бизнес дама с едничка цел в живота. Ако не канализираше яростта си в тези занимания, облекчавайки по този начин напрежението, то щеше да се пръсне рано или късно.

Бях изумен от силата на Рия.

Но тя все още не си бе позволила да плаче за себе си.

А и криеше истината за сиропиталището, като се преструваше, че е прекарала там няколко незабележителни години.

При все това не притисках Рия за остатъка от историята ѝ. На първо място, знаех, че рано или късно ще ми я разкаже. Вратата се беше отворила и скоро нямаше да се хлопне. Освен това вече бях чул достатъчно като за един ден, даже твърде много. Тежестта на това ново знание ме бе смазала и разтреперила.

Пихме.

Говорихме си за други неща.

Пихме още.

Угасихме лампите и лежахме в безсъница.

След това за малко заспахме.

И сънувахме.

Гробището...

В средата на нощта Рия ме събуди да правим любов. Получи се също толкова добре като предишния път и когато се заситихме,

нямаше как да не се запитам как е възможно след всичкото понесено от нея насилие все пак да намира такова удоволствие в секса.

Рия каза:

— Някои жени биха станали фригидни... или развратни. Не знам защо с мен не се случи така. Освен че... ами... ако бях тръгнала в някоя от тези посоки, това щеше да значи, че Абнър Кейди е спечелил и ме е пречупил. Разбираш ли? Но аз никога няма да се пречупя. Никога! Ще се огъна, вместо да се строша. Ще оцелея. Ще продължа нататък. Ще стана най-преуспялата в тази група и някой ден ще *притежавам* лунапарка. Кълна се в Божието име, така ще бъде! Ще видиш, че ще успея. Това ми е целта и не смей да казваш на никого! Ще направя всичко, което се наложи, ще работя толкова здраво, колкото се налага, и ще поемам всякакви рискове, които се налага, и ще притежавам цялото чудо, и тогава ще бъда значима, и няма да има значение откъде съм тръгнала или какво ми се е случило, когато съм била малко момиченце, нито ще е важно, че никога не съм познавала баща си или че майка ми не ме е обичала, защото ще съм се отърсила от целия товар, ще съм го изхвърлила зад борда и ще съм го забравила, досущ както се отървах от селяндурския си акцент. Ще видиш, че така ще стане! На бас се хващам! Само почакай и ще видиш!

Както казах, когато подех тази история, надеждата е постоянен спътник в живота ни. Това е единственото нещо, което нито злата природа, нито Бог, нито другите хора могат да изтръгнат от нас. Здраве, богатство, родители, обични братя и сестри, деца, приятели, минало, бъдеще — всичко може да ни бъде откраднато с лекота, все едно е оставено без надзор портмоне. Но най-голямото ни съкровище, надеждата, остава непокътнато. Тя е като скрит в нас стабилен малък мотор, който бръмчи, цъка и ни тласка напред тогава, когато здравият разум предлага да се предадем. Това е и най-патетичното, и най-благородното нещо в хората, най-абсурдното и най-възхитителното качество, което притежаваме, и докато имаме надежда, ще имаме също и силата да обичаме, да съчувстваме и ще запазим достойнството си.

Рия отново заспа за малко.

Аз не успях.

Желето беше мъртъв. Баща ми беше мъртъв. Скоро и Рия можеше да умре, ако не успееш да предвидя точното естество на предстоящата опасност и да я отклоня от нея.

Станах в тъмното, отидох до прозореца и дръпнах завесата точно когато няколко светкавици — не толкова яростни като онези, които бях разцепвали небето в началото на нощта, но все пак ярки — озариха гледката отвъд прозореца и превърнаха тревата в блестящо огледало. Бледото ми отражение трептеше като пламък на свещ, подобно на онази филмова техника, с която режисьорът иска да подчертае отминаващото време, и с всяко притъмняване и озаряване на образа имах чувството, че отминават години и че или миналото, или бъдещето биват изтръгнати от мен, но не можех да отгатна за кое от двете става дума.

В течение на канонадата от светкавици, докато се вирах в призрачното си отражение, ме връхлетя пристъп на солипсистичен страх, породен от умора и мъка — чувство, че съществува само реалността, че аз обгръщам целия свят и всичко и всички останали са плод на въображението ми. Но след това, докато последният удар на светкавицата пулсираше и избледняваше, а прозрачността се изливаше отново в стъклото, ме стресна нещо, което се намираше на външната страна на заливания от дъжда прозорец, и тази гледка изтри солипсистичните ми размисли. Беше малък гуцер — хамелеон, — залепнал уверено за стъклото с вакуумните си пръстчета, с оголено пред очите ми коремче и дълга, гъвкава опашка, извита надолу под формата на въпросителна. Беше си стоял там през цялото време, но аз виждах само собственото си отражение и щом внезапно забелязах и животинчето, ми бе напомнено, че виждаме една малка част от всичко, към което гледаме; че обикновено ни стигат простите повърхности, вероятно защото по-задълбоченият поглед често е ужасяващ в сложността си. Сега, отвъд хамелеона, виждах бурния дъжд, съскащото-тътнещи завеси от сребърни мъниста, озарени от по-далечна светкавица, отразена в милиард стремителни капчици, а отвъд дъжда имаше друг фургон отсреща и отвъд него се намираха други фургони, след това невидимият лунапарк и отвъд лунапарка се простираше градът на име Йонтсдаун, а отвъд Йонтсдаун... безкрайността.

Рия промърмори насън.

Върнах се до леглото в сумрака.

Моята красавица бе смътен силует на фона на чаршафите.

Застанах над нея и я погледах.

Спомних си какво ме беше попитал Джоъл Тък в Шоквил миналия петък, когато обсъждахме Рия: „Такава поразително прекрасна повърхност като нейната, а е красива и отвътре, за това се съгласихме... но дали е възможно да има други дълбини под онези, които можеш да съзреш?“

До тази нощ, когато тя ми довери тайните си и сподели с мен кошмара от детството си, бях виждал Рия, която представляваше еквивалент на нарисуваното ми от светкавиците отражение в прозореца. Сега надникнах по-дълбоко и се съблазнявах да повярвам, че най-сетне съм прозрял истинската ѝ и пълноценна личност във всички измерения, но всъщност Рия, която познавах сега, беше само малко по-детайлна сянка на пълната действителност. Най-сетне бях надникнал под повърхността ѝ, бях видял следващия пласт, бях стигнал до гущера на прозореца, но отвъд имаше още безброй пластове и долавях, че не бих могъл да спася Рия Рейнс, докато не се гмурна много по-надолу в навързаните мехурчета на загадките, които вътре в нея се увиваха по спирала почти до безкрайност.

Моята красавица отново промърмори.

Мърдаше в леглото.

— Гробове... — каза. — Толкова много... гробове...

Простена.

Каза:

— Слим... о... Слим, не...

Краката ѝ се задвижиха под чаршафите, сякаш тичаше.

— ... не... не...

Нейният сън, моят също.

Как би могло да имаме *един и същи* сън?

И защо? Какво значеше това?

Наведен над нея, ми стигаше да затворя очи и можех да видя гробището, да преживея кошмара, докато тя се носеше през него. Чаках напрегнато да видя дали ще се събуди със задавен вик. Искях да знам дали в съня ѝ съм я стигнал и съм ѝ разкъсал гърлото, както се бе случило в собствената ми версия на кошмара, защото ако и тази подробност бе същата, тогава това бе повече от съвпадение; несъмнено означаваше нещо; ако и нейният, и моят сън завършваха с това как впивам зъби в кожата ѝ и с бликналата ѝ кръв, тогава най-доброто,

което можех да направя за Рия, бе да се махна незабавно, да ида някъде далеч и никога повече да не я видя.

Но тя не изплака. Паниката затихна, ритането спря и дишането ѝ стана ритмично и тихо.

Навън вятърът и дъждът пееха погребален химн за мъртвите и живите, които стискаха с нокти и зъби надеждата в гробищния свят.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВИНАГИ Е НАЙ-СВЕТЛО ТОЧНО ПРЕДИ СМРАЧАВАНЕ

Вторник сутрин небето бе лишено от слънце и бурята бе лишена от светкавици, а дъждът бе лишен от вятър. Падаше право надолу, сякаш се бе изтощил — тежък товар от дъжд, сипещ се с литри и столитрови варели, сипещ се с тонове, смазващ тревата, шушнец уморено по покривите на фургоните, леещ се по наклонените покриви на шатрите и хлъзгащ се мазно към земята, където заспиваше на локви, капеше от виенското колело и се мяташе от „Гмуркача бомбардировач“.

Отново отмениха повикването за представление. Началото на Йонтсдаунския общински панаир бе отложено за нови двайсет и четири часа.

Рия не съжеляваше за разкритията от миналата нощ толкова, колкото очаквах. На закуска се усмихваше по-често от момичето, което бях опознал през изминалата седмица, и така ме обсипваше с дребни знаци на внимание, че завинаги щеше да си осакати репутацията на корава кучка, ако наоколо имаше кой да ни види.

После, след като навестихме няколко други лунапарковци, да проверим как си прекарват времето, тя се доближи повече до Рия, която познавах: студена и отсъстваща. Въпреки това се съмнявах, че останалите щяха да забележат, ако в тяхната компания останеше същата както насаме с мен. Саван покриваше Гибтаун-на-колела, тежко и задушавашо одеяло от обезвереност, изтъкано отчасти от монотонно сипещия се дъжд, отчасти от загубата на печалбата, донесена от лошото време, но най-вече от факта, че Желето Джордан бе мъртъв само от един ден. Трагичната му смърт все още бе твърде трудна за възприемане.

След като спряхме при фургоните на Лоръс, Фразелис и Катшенк, в крайна сметка решихме да прекараме деня заедно, само ние двамата, и тогава по пътя към еърстрийма взехме и още по-важно

решение. Рия спря внезапно и стисна с охладени от дъжда шепи ръката, с която държах чадъра.

— Слим!

Сиянието в очите ѝ не приличаше на нищо друго, което бях виждал досега.

Отвърнах:

— Какво?

Рия предложи:

— Нека отидем при фургона, където си настанен, да ти съберем нещата и да ги преместим при мен!

Възкликнах:

— Не говориш сериозно! — и същевременно се молах на Бог да не съм прав.

Рия отговори:

— Не ми казвай, че не ти се иска!

Съгласих се:

— Добре, няма да ти го казвам.

Тя се намръщи:

— Хей, знаеш ли, тук не говори шефката ти!

Аз пък отвърнах:

— Убеден съм, че не е тя!

Рия добави:

— Сега говори твоето момиче.

— Просто исках да съм сигурен, че си го обмислила добре — заявих.

Рия кимна:

— Да, обмислих го!

— На мен пък ми прозвуча като случайно хрумване под влияние на момента — уточних.

— Точно така се опитах да го изкарам да изглежда, глупчо. Не искам да си мислиш, че съм пресметлива жена!

— Просто исках да съм сигурен, че не се хвърляш с главата напред в неизвестното.

— Рия Рейнс никога не се хвърля с главата напред!

Внимателно подпитах:

— Значи наистина си го намислила, така ли?

И горе-долу така се случиха нещата. Петнайсет минути по-късно вече живеехме заедно.

Прекарахме следобеда в печене на бисквити в малката кухничка в еърстрийма на Рия, направихме четири дузини с фъстъчено масло и шест дузини с шоколадови парченца и това бе един от най-хубавите дни в живота ми. Ароматите, от които ти потичат лиги, церемониалното облизване на лъжицата, щом привършим с поредната партида, шегите, закачките, съвместната работа — всичко това ми напомняше за подобни следобеди, прекарани със сестрите и майка ми в кухнята в дома на Станфиъс в Орегон. Но този бе дори по-хубав. Наслаждавал се бях, но никога не бях оценил напълно онези мигове у дома, защото съм бил прекалено млад да осъзная, че всичко си има край. Тъй като вече не живеех с детинските илюзии за вечност и безсмъртие, и понеже бях започнал да смятам, че никога повече няма да вкуся простите удоволствия на обикновения домашен живот, прекараните в кухнята с Рия часове значеха толкова много за мен, че ги усещах като сладка болка в гърдите си.

Заедно приготвихме и вечерята, а след като хапнахме, слушахме радио — WBZ в Бостън, KDKA в Питсбърг, нейде далеч в Чикаго Дик Бионди се правеше на глупак. Пускаха популярните по това време песни — „Тя е тъй прекрасна“ на „Шифонс“ „Сърфинг в САЩ“ на „Бийч Бойс“; „Ритъмът на дъжда“ на „Каскейдс“, „Горе на покрива“ на „Дрифтърс“ „Надувам с вятъра“ на Питър, Пол и Мери; и пак тяхната „Пуф (Магическият дракон)“ „Лимбо рок“ и „Шугър шак“, „Рок по часовниковия циферблат“ и „Завърна се приятелят ми“; песни на Лесни Гор, „Фор Сизънс“ Боби Дарин, „Дъ Чантейс“, Рей Чарлз, Литъл Ива, Дион, Чъби Чекър, „Дъ Шайрълс“, Рой Орбисън, Сам Куук, Боби Люис, Елвис, винаги Елвис — и ако не смятате, че годината бе добра за музиката, то тогава е ясно като бял ден, че не сте били там.

Тази нощ с Рия не се любихме — първата ни нощ в един общ дом, — но не би могла да е по-хубава, дори ако бяхме правили любов. Нищо не можеше да направи вечерта по-добра. Никога не сме били по-близки, дори когато се сливахме плът в плътта. Въпреки че Рия не ми разкри още от тайните си и въпреки че аз се преструвах, че не съм нищо повече от прост скитник, благодарен и възхитен да намери дом и човек, когото да обича, въпреки всичко се чувствахме добре един с

друг, вероятно защото хранехме тайни в умовете си, но не и в сърцата си.

В единайсет дъждът спря. Внезапно затихна от рев до почукване и от почукване — до разреденото плъок-тупване на тлъсти капки, с което всъщност бе започнал преди два дни, а след това спря напълно, оставяйки нощта тиха и вдигаща пара. Застанал до прозореца на спалнята и вгледан навън в мъгливата тъмнина, имах чувството, че бурята не само е разчистила света, но е променила и битието ми — макар всъщност Рия Рейнс да бе минала като приливна вълна през мен и онова, което бе отмила от душата ми, бе моята самота.

Улових я сред алабастровите плочи в града на мъртвите на хълма, завъртях я с лице към себе си, очите ѝ бяха разширени от страх, а мен ме изпълваха болка и съжаление, но гърлото на Рия бе разкрито и аз посегнах към него въпреки мъката си, усетих меката плът под оголените ми зъби...

Изтръгнах се от съня стремително, преди вкусът на кръв да изпълни устата ми. Открих, че съм седнал в леглото, скрил съм ръце зад дланите си, сякаш Рия би могла да се събуди и някак дори в тъмното да успее да разчете изражението ми и да узнае каква жестокост бях готов да извърша върху нея в моя сън.

След това за мое изумление долових, че наистина някой стои в сумрака до леглото. С пъшкане, все още под влияние на миазмата от съперничаещи си ужаси от кошмара, отметнах длани от лицето си и ги вдигнах пред себе си в опит да се защитя, междувременно отпълзвайки назад към дъската на леглото.

— Слим?

Рия беше. Тя стоеше до леглото и се взираше надолу към мен, макар че в заобикалящата ни пълна тъмнина надали бях по-видим за нея, отколкото тя за мен. Тя ме бе наблюдавала, докато я преследвах в аналога на нейния сън през гробищните пейзажи, точно както аз я бях гледал снощи.

— О, Рия, това си била ти! — казах задавено, освобождавайки с прескачащо сърце болезнено задържания в гърдите си дъх.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Сънувах.

— Да, но какво сънуваше?

— Лош сън.

— За таласъмните ти ли?

— Не.

— Дали не беше... моето гробище?

Не отговорих нищо.

Рия седна на ръба на леглото. Каза:

— То ли беше?

— Да. Откъде разбра?

— От нещата, които говореше насън.

Погледнах към бляскавия циферблат на часовника. Три и половина.

— И присъствах ли и аз в съня ти? — попита Рия.

— Да.

Тя издаде звук, който не успях да разгадая.

Подех:

— Преследвах...

— Не! — прекъсна ме Рия припряно. — Не ми казвай. Няма значение. Не искам да чувам и дума повече. Няма значение. Наистина няма!

Но ми се струваше ясно, че тя знае, че *има* значение, и че разбира този споделян кошмар по-добре от мен самия, както и че знае много добре какво точно значи такова странно споделяне.

Макар че, разбира се, можеше и да съм изтълкувал погрешно настроението на Рия и да съм видял загадка там, където такава липсва, благодарение на все още полепналия по мен воал на съня и с откъслечните парчета от него, заглушаващи мислите и възприятията ми. Тя може би не искаше да обсъжда положението просто защото я плашеше — не защото го осъзнаваше и се боеше от значението му.

Когато отново заговорих, Рия заглуши думите ми и се гушна в обятията ми. Никога преди не се бе държала толкова страстно, не се бе показвала така нежна или по-щедра, или по-сладко умела в отгатването на реакцията ми, но смятам, че забелязах и ново и обезпокоително свойство в начина, по който правеше любов — тихо отчаяние, сякаш не само търсеше удоволствие и близост в акта, но преследваше и опрощение, убежище от някакво тъмно познание, което не можеше да понесе, забрава.

Сряда сутрин облаците бяха издухани от вятъра, синьото небе гъмжеше от свраки и червеношийки, гарвани и сиили, а земята още вдигаше омара, сякаш някакъв мощен двигател се загряваше точно под тънката кора на планетата, и из лунапарка стружките и дървените трици съхнеха под жаркото августовско слънце. Лунапарковците бяха наизлезли до един, оглеждаха за щети от бурята, лъскаха хрома и месинга, опъваха разхлабени платници на палатките и си говореха за „парично време“, каквото със сигурност бе дошло.

Час преди сигнала за отваряне, намерих Джоъл Тък зад шатрата, която приютяваше Шоквил. Носеше дърварски ботуши със затъкнати в тях работни панталони и бе облякъл червена карирана риза с навити до масивните му рамене ръкави. Набиваше колчетата на шатрата по-дълбоко във влажната земя и макар че въртеше чук вместо брадва, изглеждаше като мутирал Пол Бъниян.

— Трябва да поговоря с теб — казах.

— Чух, че си се сдобил с нова квартира — сподели той, оставяйки ковашкия чук с дълга дръжка.

Примигнах:

— Толкова бързо ли се е разчуло?

— За какво искаш да говорим? — попита Джоъл не с очевидна враждебност, но с хладина, каквато не бе демонстрирал преди.

— За павилиона с блъскащите колички например.

— И какво за него?

— Знам, че си видял какво се случи там.

— Не те разбирам.

— Онази нощ си ме проследил от начало до край.

Изкривеното, неразгадаемо изражение на Джоъл превръщаше лицето му в керамична маска, която е била счупена, а после залепена отново от пияница наред гуляй.

Когато Джоъл не отговори, продължих:

— Погребал си го под пода в шатрата си.

— Кого?

— Таласъма.

— Таласъма ли?

— Така ги наричам — таласъми, макар че ти сигурно използваш друга дума. В речника се казва, че „таласъмът е въображаема твар, демон в някои митологии, гротескно същество и е злонамерен към хората“. На тях това описание им приляга. Ти може да ги наричаш както ти сърце пожелае. Но знам, че можеш да ги виждаш.

— Така значи, можел съм? Таласъмите?

— Искам да разбереш три неща. Първо, аз ги мразя и ги убивам навсякъде, където имам възможност — и когато сметна, че мога да се измъкна невредим. Второ, те убиха Желето Джордан, понеже се е натъкнал на тях, докато са се опитвали да саботират виенското колело. Трето, те няма да се предадат; ще се върнат да си довършат работата по колелото и ако не ги спрем, то по-късно тази седмица ще се случи нещо ужасно!

— Така значи?

— Знаеш, че е така. Нали си оставил пропуска за виенското колело в спалнята ми.

— Така ли?

— За Бога, няма причина да си толкова предпазлив пред мен! — казах нетърпеливо. — И двамата притежаваме силата. Би трябвало да сме съюзници!

Джоъл вдигна едната си вежда и оранжевото око над него трябваше да се присвие, за да отвори място за изуменото изражение в долните очни орбити.

Казах:

— От всички оракули, гадатели по длан и надарени хора, които съм срещал по другите лунапаркове, ти си първият, на когото се натъквам и в действителност притежава в някаква степен екстрасензорни възприятия.

— Така ли?

— Несъмнено.

— Несъмнено, а?

— Боже, направо ме вбесяваш!

— О, така ли?

— Доста мислих по въпроса. Знам, че си видял какво е станало при „Блъскащите колички“ и си се погрижил за трупа...

— Труп ли?

— ... и след това се опита да ме предупредиш за виенското колело, в случай че не съм доловил приближаващата опасност. Имаше определени съмнения, когато намериха Желето мъртъв. Сигурно си се чудил дали пък не съм просто психопат, понеже знаеш, че Желето не е таласъм. Но не ме обвини; решил си да чакаш и да наблюдаваш. Ето защо дойдох при теб. Да си изясним нещата. Да изляза на чисто. Така че да знаеш със сигурност, че аз ги виждам, че ги мразя и че можем да си сътрудничим, за да ги спрем. Трябва да им попречим да направят каквото са си намислили при виенското колело. Ходих дотам тази сутрин, исках да вкуся излъчванията, които се изливат от него, и съм сигурен, че днес нищо няма да се случи. Но утре или в петък...

Джоъл просто ме зяпаше.

— Дявол го взел — озъбих се, — защо държиш да си толкова дяволски загадъчен?

— Не съм загадъчен — възрази той.

— Напротив.

— Не, просто съм абсолютно шашнат.

— А?

— Шашнат. Понеже, Карл Слим, това е най-изумителният разговор, който съм водил някога, и не схванах и една думица от това, което ми разправяш.

Усещах емоционалната буря в Джоъл и вероятно голяма част от нея се състоеше от объркване, но просто не можех да повярвам, че е напълно озадачен от онова, което съм му казал.

Взирах се в него.

Той се взираше в мен.

Изсумтях:

— Вбесяващо!

Той отвърна:

— О, разбирам!

— Какво?

— Това е някаква шега.

— Исусе.

— Някаква сложна шега.

— Ако не искаше да знам, че си бил там, ако не искаше да знам, че не съм бил сам, тогава защо ми помогна да се отърва от тялото?

— Е, предполагам, отчасти защото ми е хоби.

— Какви ми ги говориш?!

— Отърваването от тела — обясни Джоъл — ми е хоби. Някои хора събират пощенски картички, други строят модели на самолетчета, аз пък се отървавам от тела винаги когато намеря някое.

Поклатих глава изумен.

— Занимавам се с това — добави уродът, — защото съм прибран човек. Просто не понасям боклук, а няма по-отвратителен отпадък от разлагащо се тяло. Особено ако е таласъмско. Така че винаги, щом намеря някое, почиствам бъркотията и...

— Това не е шега! — възкликнах, изгубил търпение.

Джоъл примигна и с трите си очи.

— Е, или е шега, или ти си дълбоко объркан младеж, Карл Слим! Досега ми харесваше, даже твърде много, за да повярвам, че си луд, така че, ако нямаш нищо против, просто ще го сметна за шега.

Обърнах гръб на Джоъл и се отдалечих покрай ъгъла на шатрата и нататък, и излязох на алеята.

Какви игрички играеше, по дяволите?

Бурята бе изцедила най-ужасната влага от въздуха и мократа августовска жегата не се завърна заедно със синьото небе. Денят бе топъл и сух, лунапаркът бе обгърнат от сладка, чиста миризма на планини и когато портите се отвориха по обед, паричковците се изсипаха в такива количества, каквито не очаквахме да срещнем до уикенда.

Лунапаркът, фантастичен стан, използваше екзотични гледки, миризми и звуци, за да изтъче замайващ килим, който омагьосваше паричковците; познат и възхитително удобен плащ, в който лунапарковците се увиваха с радост и облекчение след два дни дъжд и след смъртта на уредника ни. Нишките на звука включваха музиката на калиопата, от говорителите на едно от шоутата с момичета бълваше „Стриптийзърка“ на Дейвид Роуз, ревът на мотоциклета на смелчагата на „дървената стена на смъртта“, свиренето-писъкът-ревът на атракционите, съскането на въздух под налягане, който подмяташе металните кошове на „Тип-топ“, дизеловите агрегати тътнеха на пълна мощност, глашатаят на „Десет на едно място“ не спираше да хвали представлението, мъже и жени се смееха, деца крещяха и се кикотеха,

а викачите навсякъде повтаряха: „Ша ви речъ ся кво ше сторя!“ Панделки от аромати и нишки от миризми се вплитаха в тъканта, която се тъчеше на стана: готварска мазнина, горещи пуканки, топли необелени фъстъци, дизелово гориво, стружки, захарен памук, разтопен карамел от ароматните дъхави съдове на будките за карамелизирани ябълки. Звуците и миризмите бяха основата на лунапарковата магия, но зрелищата представляваха боите, които ѝ придаваха такива ярки цветове: небоядисаната, износена стомана на яйцевидните капсули на „Гмуркача бомбардировач“, по които слънчевите лъчи сякаш се топяха и се разливаха в бляскав слой от живак; вихрено въртящите се червени кошове на „Тип-топ“; лъскавите пайети и бляскави мъниста, и сияйни перушинки по костюмите на изпълнителките от дамските шоута, които шестваха на високи платформи с примамливи обещания на сладости, които ще бъдат разкрити единствено в шатрите; червени, сини, оранжеви, жълти, бели и зелени знаменца трепкаха на вятъра като криле на хиляди папагали на верижка; грамадното, ухилено лице на клоуна от Къщата на смеха с все още жълт нос; помпещо-въртящият се месинг на прътовете на въртележката. Това магическо лунапарково палто бе дъгоцветна дреха с множество загадъчни джобове, с живописна кройка и дизайн; и когато го облечеш, пъхаш ръце в усещане за безсмъртие — и всички грижи на истинския свят изчезват.

За разлика от паричковците и мнозина от лунапарковците аз не можех да избягам от грижите си чрез шарената шумотевица на представлението, защото продължавах да очаквам появата на първите таласъми на алеята. Но следобедът се претопи във вечер, а вечерта отстъпи на нощта, без никой от демоничната раса да стъпи на трасето. Не бях нито облекчен, нито доволен от отсъствието им. Йонтсдаун бе гнездо, развъдник и тук на алеята трябваше да има дори повече чудовища от обичайното. Знаех защо не са дошли да ни видят. Чакаха истинското забавление по-късно през седмицата.

Тази вечер не бе предвидена никаква трагедия, нямаше да има реки от кръв и смърт, тъй че таласъмните чакаха утрешния ден или пък по-следващия. Тогава щяха да се появят на рояци — стотици таласъми, копнеещи да се намърдат на първия ред при виенското колело. Ако постигнаха своето, колелото вероятно щеше да преживее „механична повреда“, която или да предизвика преобръщането му, или събарянето

му, и именно тогава, когато събитието бе неминуемо, таласъмните щяха да дойдат да си изкарат деня на лунапарка.

Тази нощ, след като паричковците си отидоха, а светлините по лунапарка угаснаха, с изключение на лампите по въртележката, там се събраха лунапарковците, за да отдадат последна почит на Желето Джордан. Стотици от нас заобиколиха атракциона; тези на предните редове бяха озарени от кехлибарена и червена светлина, която — при настоящите обстоятелства — ни напомняше за блясъка на свещи и сиянието на витражите в катедрала, а онези, застанали по-назад в този организиран на открито църковен кораб, или стояха, потънали в благоговейни сенки, или в жалеен мрак. Имаше и накацали по съседните атракционни лунапарковци, някои се бяха покатерили в каросериите на паркираните в средата на лунапарка камиони. Цареше тишина, досущ като в понеделник сутрин, когато намериха трупа.

Урната с пепелта на Желето бе положена на една от пейките, от двете ѝ страни стояха на почетна стража русалките, отпред и отзад я обграждаше кортеж от гордо изпъчени коне. Артуро Сомбра включи двигателя и пусна въртележката в движение, макар че калиопата не засвири.

Когато въртележката потегли в мълчание, Кеш Дули зачете подбрани абзаци от „Свирачът пред Портите на Зората“ — глава от „Шумът на върбите“ на Кенет Грѐм, което Желето бе пожелал в завещанието си.

След това спряха двигателя на въртележката.

Конете бавно се плъзнаха към пълна неподвижност.

Лампите угаснаха.

Разотидохме се по домовете си, същото стори и Желето Джордан.

Рия заспа незабавно, но аз не можах. Лежах буден и си мислех за Джоъл Тък, тревожех се за виенското колело и за видението на моята красавица с окървавено лице, измъчвах се и заради схемите, които таласъмните биха могли да кроят дори в момента.

Докато нощта напредваше, проклетх отвъдните си очи. Има мигове, когато копнея да съм роден без екстрасензорни умения, особено без способността да виждам таласъмите. Понякога нищо не ми изглежда по-сладко от идеалното незнание, с което останалите хора се смесват с демонския род. Може би беше по-добре да нямам представа, че тварите са сред нас. По-добре да не виждам... отколкото да се чувствам безпомощен, преследван и превъзхожден числено. Незнанието би могло поне да представлява добро лекарство за безсъние.

Освен че, разбира се, ако не можех да виждам таласъмите, щях вече да съм мъртъв, жертва на садистичните игри на чичо ми Дентън.

Чичо Дентън.

Настъпи мигът да ви разкажа за предателството, за таласъма, маскиран като човек наред собственото ми семейство, понесъл маскировка толкова перфектна, че дори острието на брадва не бе успяло да изреже фалшивата личност и да разкрие чудовището вътре.

Сестрата на баща ми, леля Пола, първоначално се бе омъжила за Чарли Фостър и му бе родила син — Кери — в същата година и месец, когато родителите ми бяха създали мен. Но Чарли умря от рак — един друг вид таласъм, който го бе погълнал отвътре; положили го в пръстта, когато ние с Кери бяхме на три. Леля Пола остана неомъжена в течение на десет години и отглеждаше сина си сама. След това обаче в живота ѝ влезе Дентън Харкънфийлд и тя реши да не доживее до края на дните си като вдовица.

Дентън беше новодошъл в долината, не беше дори орегонец, а идваше от Оклахома (или поне така твърдеше), но всички го приеха със забележителна лекота, като се има предвид, че в долината дори трето поколение родени тук биват наричани „новодошлите“ от мнозинството, което може да проследи корените си чак до заселването на Северозапада. Дентън беше хубавец, говореше тихо, беше любезен, скромен, лесно се усмихваше, беше роден разказвач с очевидно неограничен запас от забавни анекдоти и интересни преживявания. Беше и човек с прости вкусове, без претенции. Макар че явно имаше пари, не се перчеше с тях и не се държеше така, сякаш парите го правят по-добър от обикновените хора. Всички го харесваха.

Всички освен мен.

Като дете не бях в състояние да виждам ясно таласъмните, макар да знаех, че са различни от другите хора. От време на време — макар и не особено често в провинциален Орегон — се срещах с такива, които носеха странна размитост отвътре, в тях се гушеше тъмен, подобен на дим силует и усещах, че около такива хора трябва да пристъпвам внимателно, макар и да не разбирах защо. Когато обаче пубертетът започна да променя хормоналния ми баланс и метаболизма, започнах да виждам и таласъмните по-ясно, отначало като смътно очертани демони, после — в цялото им зловещо великолепие.

По времето, когато Дентън Харкънфийлд пристигна от Оклахома — или от Ада, — тъкмо започвах да проумявам полека-лека, че смътният образ в тези хора не е просто някаква нова форма на парасихична енергия, а истинско същество, демон или извънземен кукловод, или неизвестна твар. В месеците, когато Дентън ухажваше леля ми Пола, способността ми да виждам скрития таласъм се подобряваше непрестанно, докато през седмицата на сватбата изпаднах в паника при мисълта, че тя ще се омъжи за подобен звяр. Струваше ми се обаче, че няма как да предотвратя събитието.

Всички останали смятаха, че Пола е извадила голям късмет да намери мъж, тъй повсеместно харесван и обожаван като Дентън Харкънфийлд. Дори Кери, моят любим братовчед и най-добър приятел, не щеше да чуе и дума казана срещу новия му втори баща, който го бе спечелил още преди да привърже и сърцето на Пола и който му бе обещал да го осинови.

Семейството ми знаеше, че съм ясновидец и че предчувствията и парасихичните ми прозрения трябва да се взимат на сериозно. Веднъж, когато мама трябваше да лети до Индиана да присъства на погребението на сестра си, получих притеснителни излъчвания от самолетния ѝ билет и бях убеден, че самолетът ѝ ще се разбие. Вдигнах такава врява, че тя отказа полета в последната минута и го смени. Всъщност първият самолет не падна, но на борда му се случи малък пожар наред полет; много пътници пострадаха от дима, а трима се задушиха, преди пилотът да успее да кацне. Не мога да твърдя със сигурност, че мама е щяла да бъде четвъртата жертва, ако се бе качила на борда, но когато докоснах билета ѝ, усетих не хартия, а студен и твърд месинг на дръжка на ковчег.

Не бях споменавал обаче пред никого за неясните, гърчещи се форми, криещи се в някои хора. Първо, не знаех какво виждам и какво означава то. А и бях доловил от началото, че ще бъда в ужасна опасност, ако някой от тези хора с тъмнина в себе си успее да открие, че съм наясно с отликите му. Това беше моята тайна.

До седмицата на сватбата на леля Пола, когато най-сетне бях в състояние да видя всички отворителни подробности в свине-кучестия таласъм в г-н Дентън Харкънфийлд, не можех внезапно да почна да дърдоря за чудовища, маскиращи се като човеци; нямаше да прозвучи достоверно. Нали разбирате, макар че бе доказана точността и верността на случайните ми ясновидски видения, мнозина не смятаха необичайните ми способности за благословия. Силите ми, макар и рядко споменавани или използвани, ме белязваха като „странен“ и имаше хора в долината ни, които смятаха, че ясновидците са непременно умствено нестабилни. Мнозинството бяха казвали на родителите ми, че трябва да ме наблюдават внимателно за признаци на халюцинации или неминуем аутизъм, и макар че родителите ми не понасяха такива приказки, бях сигурен, че понякога се безпокоят дали дарът ми в крайна сметка няма да се прояви като проклятие. Връзката между психичните способности и умствената нестабилност бе така силно залегнала във фолклора, че дори баба ми, която вярваше, че отвъдните ми очи са ясна и радостна благословия, се притесняваше, че бих могъл някак да изгубя контрол върху силата си, че тя ще се обърне срещу мен и ще ме отведе към катастрофа. Следователно се боях, че ако започна да твърдя, че в човешките тела има скрити таласъми, ще подсиля страховете на онези, които бяха сигурни, че рано или късно ще свърша в тапицирана стая.

Освен всичко друго аз самият хранех съмнения в здравия си разум. Знаех какво се говори и бях подслушал някои от предупрежденията, които получавах от родителите ми, и когато започнах да виждам таласъми, се чудех дали пък умът не е започнал да ме подвежда.

Нещо повече, макар да се страхувах от таласъма в Дентън Харкънфийлд и да долавях силната омраза, която мотивираше тази твар, няхах конкретни доказателства, че възнамерява да нарани леля Пола, Кери или някой друг. Поведението на Дентън Харкънфийлд бе образцово.

И накрая, поколебах се да вдигна тревога, защото, ако не ми повярвах — както неизбежно щеше да стане, — щях да съм постигнал само едно: да предупредя чичо Дентън за опасността, която представлявах за неговия род. И ако не халюцинирах и той наистина беше смъртоносен звяр, последното, което исках, бе да привлекам внимание към себе си, да се поставям в положение, в което ще остана сам и беззащитен, за да ме убие, когато му скимне.

Сватбата се състоя и Дентън осинови Кери, и месеци наред леля Пола и синът ѝ бяха по-щастливи, отколкото някой някога ги бе виждал. Продължавах да виждам таласъма в Дентън, но започнах да се питам дали в същността си е зла твар или просто... *различен* от нас.

Макар че семейство Харкънфийлд просперираше, мнозина от съседите им в тази долина в Сискию бяха сполетени от необичайно количество трагедии и катастрофи, но ми отне дълго време да осъзная, че чичо Дентън е източникът на тази необичайна поредица лоши събития. Семейство Уайтборн, които живеяха на половин миля от нас и на миля от фермата на Харкънфийлд, изгоряха с все дома си, когато гръмна котелът на парното им; от шестте деца на Уайтборн три загинаха в пожара. Няколко месеца по-късно на „Гошоукън Лейн“, когато посред нощ се запуши вентил на *техния* котел и напълни къщата със смъртоносен дим, от натравяне с въглероден оксид починаха пет от шестимата членове на семейство Дженерет. А Ребека Норфрън, тринайсетгодишната дъщеря на Майлс и Хана Норфрън, изчезна, докато се разхождала с малкото си кученце Хопи; намериха я след седмица в съседния окръг, на двайсет мили оттам, в една изоставена къща. Не само беше убита, но и измъчвана, при това продължително. Така и не откриха Хопи.

След това неприятностите се преместиха по-близо до дома. Баба ми падна по стъпалата на мазето в дома си, счупи си врата и остана неоткрита почти ден. Не отидох в къщата на баба след смъртта ѝ, което вероятно забави откритието ми, че Дентън Харкънфийлд е източникът на многото нещастия в долината; ако бях застанал на стълбището на онова мазе и бях слязъл до долу да коленича на мястото, където намериха тялото на баба, щях да доловя приноса на чичо за смъртта ѝ и вероятно щях да успея да го спра, преди да е причинил повече болка. На погребението на баба Станфиъс, когато тялото ѝ бе престояло над три дни и невидимият саван от парапсихична енергия вече се беше

поразсеял, въпреки всичко бях толкова погълнат от ясновидски впечатления за витаещо насилие, че припаднах и се наложи да ме откарат у дома. Присъстващите си помислиха, че ме е повалила скръб, но всъщност беше шокиращото откритие, че в крайна сметка баба ми е била убита и е умряла в ужас. Но не знаех кой я е убил, а и не разполагах дори с късче доказателство, което да предположи, че е имало убийство, пък и бях само на четиринайсет, възраст, когато *никой* не те слуша, вече ме смятаха за странен, тъй че си държах устата затворена.

Знаех, че чичо Дентън е нещо повече — или по-малко — от човек, но не го заподозрях веднага като убиец. Все още бях объркан по отношение на него, понеже леля Пола и Кери го обичаха толкова много и понеже се държеше мило с мен, винаги се шегуваше и проявяваше, както ми се струваше, искрен интерес към постиженията ми в училище и в младежкия отбор по свободна борба. Те с леля Пола ми подаряваха чудесни коледни подаръци и на рождения ми ден той ми връчи няколко романа на Робърт Хайнлайн и А. Е. ван Вогт *плюс* чисто нова петдоларова банкнота. Не го бях виждал да прави друго освен добро и макар да усещах, че буквално *кипи* от омраза, чудех се дали пък не си въобразявам яростта и презрението, които долавях в него. Ако обикновен човек извършваше подобно непрестанно клане, парасихичните остатъци от това злодейство щяха да полепнат по него и аз щях да ги доловя рано или късно, но таласъмните не излъчват нищо освен омраза и поради това не долавях специфична вина в аурата на чичо Дентън, и така и не заподозрях, че той е убиецът на баба ми.

Забелязах *обаче*, че когато, някой друг умираше, Дентън прекарваше повече време в посещения на погребалния дом, отколкото който и да е друг приятел или член на семейството. Беше винаги изпълнен със съчувствие и симпатия и осигуряваше удобно рамо за проливане на сълзи, вършеше какво ли не за страдащите, помагаше по всевъзможни начини и обикновено често навестяваше оцелелите, след като техните любими са били погребани, просто да види как се справят и да попита дали може да им послужи с още нещо. Навсякъде го уважаваха за емпатията, хуманността и добродетелността, но той скромно отхвърляше похвалите на околните. Това само ме объркваше още повече. Беше особено притеснително, че можех да видя таласъма в него, който неизменно се хилеше отвратително пред проявите на

мъка и дори сякаш се радваше на нещастieto на страдащите. Кое беше истинският чичо Дентън — злорадстващото чудовище отвътре или добрият съсед и загрижен приятел?

Все още не бях открил отговора на този въпрос, когато осем месеца по-късно татко бе смазан и загина под своя трактор „Джон Диър“. Използваше трактора да вади големи камъни в новата нива, която подготвяше за сеитба — двайсетаков парцел, скрит от къщата и хамбара чрез прораснала ивица гора, която се спускаше от Сискию. Сестрите ми го намериха, когато отидоха да проверят защо не се е прибрал вкъщи за вечеря, а аз научих за случилото се едва когато няколко часа по-късно си дойдох от мач по борба в училище. („О, Карл! — изплака сестра ми Джени и ме прегърна здраво — бедното му лице, бедното му лице, цялото почерняло и мъртво, бедното му лице!“) По това време леля Пола и чичо Дентън бяха дошли вече у нас и той бе станал скалата, за която се държаха майка ми и сестрите ми. Чичо се опита да утеши и мен и ми се струваше искрен както в мъката си, така и в предложеното съчувствие, но аз виждах таласъмът да се хили отвътре и да ме фиксира с горещите си, червени очи. Макар че отчасти вярвах, че скритият демон е плод на въображението ми или дори доказателство за растящата ми лудост, въпреки това се отдръпнах от Дентън и го избягвах, доколкото ми беше възможно.

В началото окръжният шериф се отнесе подозрително към смъртния случай, защото явно по тялото на татко имаше рани, които не можеха да бъдат обяснени с обръщането на трактора. Но тъй като никой нямаше мотив да убие баща ми, а и нямаше никакви други доказателства, сочещи към скрит замисъл, шерифът в крайна сметка стигна до заключението, че той не е починал веднага след падането на трактора върху него, а се е борил известно време и че другите му наранявания са резултат от тази борба. На погребението припаднах замаян, както бях сторил и на службата за баба ми миналата година, и по същата причина: погълна ме смазваща вълна парапсихична енергия, безформена приливна вълна от насилие и аз осъзнах, че татко също е бил убит, но не знаех как или от кого.

Два месеца по-късно най-сетне събрах смелост да отида на нивата, където татко бе преживял нещастния си случай. Там, привлечен от окултни сили, решително се насочих към точното място, където бе пострадал, и когато коленичих на земята, която бе попила

кръвта му, получих видение на чичо Дентън, който го удари с дълга тръба в слепоочието, събори го в безсъзнание и след това прекара трактора върху него. Баща ми бе дошъл в съзнание и бе живял пет минути, напъвайки се срещу тежестта на машината, докато Дентън Харкънфийлд стоеше до него, наблюдаваше и се наслаждаваше. Ужасът от случилото се ме погълна и аз припаднах, и се събудих след няколко минути с лошо главоболие и юмруци, свити до побеляване около буци влажна пръст.

Прекарах следващите няколко месеца в тайна детективска дейност. Къщата на баба ми беше продадена скоро след смъртта ѝ, но се върнах там, докато новите собственици отсъстваха, и влязох през прозореца на приземния етаж, където знаех, че няма ключалка. Когато застанах в подножието и после в горния край на стълбите на мазето, получих смътно, но ясно различимо парасихично впечатление, което ме убеди, че Дентън е блъснал баба и когато падането не е свършило работата, както е било планирано, след това е слязъл по стълбите и ѝ е счупил врата. Започнах да обмислям необичайно дългата поредица лоши събития, сполетели през последните няколко години хората от нашата долина. Посетих посипаното с боклуци място на погълнатата от огъня къща на Уайтборн, където три деца бяха загинали в пламъците, и докато хората, които бяха купили стария дом на Дженерет отсъстваха, проникнах в тях и положих ръце на пещта, която бе избълвала смъртоносните газове, и в двата случая получих силни ясновидски видения от намесата на Дентън Харкънфийлд. Когато една събота мама отиде в окръжния център да напазарува, пътувах с нея и докато тя посещаваше няколко магазина, отидох в изоставената къща, където бе открит измъчваният и травмиран труп на Ребека Норфрън. И там за екстрасензорното зрение бе видимо петното на Дентън Харкънфийлд.

Въпреки всичко това не разполагах с никакви доказателства. Ако заговорех за таласъми, нямаше да звуча по-достоверно, отколкото преди две години, когато за първи път разпознах какво представлява Дентън. Ако публично го обвинях, без да имам начин да си подсигурия ареста му, със сигурност щях да стана следващата „жертва на случайност“ в долината. Трябваше да разполагам с доказателства и се надявах да се сдобия с такива, като го предусетя в ясновидски проблясък на следващото му убийство. Ако знаех къде ще удари,

можех да се озова там, за да го прекъсна по някакъв драматичен начин, след който нарочената му жертва — спасена само поради намесата ми — щеше да свидетелства срещу него и той да бъде откаран в затвора. Боях се от подобна конфронтация, страхувах се, че ще се проваля и ще свърша мъртъв редом с жертвата, която възнамерявах да спася, но не виждах надежда в който и да е друг курс на действие.

Започнах да прекарвам повече време около чичо Дентън, макар че двойната му идентичност бе ужасяваща и отблъскваща, защото смятах, че е по-вероятно да получа ясновидски проблясък в неговата компания, а не далеч от него. Но въпреки надеждите ми за моя изненада мина година без никакво развитие по случая. Да, долових в него в няколко случая да се натрупва насилие, но не получих видения за предстоящо клане, и всеки път, когато гневът и омразата му привидно бяха достигнали необичайно яростна сила, всеки път, когато ми се струваше, че той непременно трябва да нанесе удар, за да облекчи напрежението в себе си, заминаваше по някаква работа или на кратка ваканция с леля Пола и винаги се връщаше в по-стабилно състояние, все още изпълнен с омраза и гняв, но временно смекчени. Подозирах, че причинява страдания там, където отива, като внимава да не разпространява необичайно големи дози нещастие твърде близо до дома. Не можех да получа ясновидско видение за тези престъпления, докато бях в компанията му, тъй като, докато не пристигнеше там, където отиваше и не огледаше възможностите за разруха, и самият той не знаеше къде ще нанесе удара си.

След това, след като долината ни бе познала година на покой, започнах да усещам, че Дентън се кани да върне войната обратно на първоначалното бойно поле. Нещо по-лошо: долавях, че възнамерява да убие Кери, моя братовчед и свой собствен осиновен син, на когото дори бе дал името си. Ако таласъмът в него се хранеше с човешкото нещастие, което и започвах да подозирам, във времето след смъртта на Кери той щеше да се наслади на пиршество с ненадминат мащаб. Леля Пола, изгубила съпруга си преди години и дълбоко привързана към сина си, щеше да бъде съсипана от загубата на Кери — и таласъмът щеше да е с нея не само в погребалния дом, а двадесет и четири часа в денонощието, щеше се опива от агонията и отчаянието й седем дни в седмицата. И тъй като омразата на таласъма ставаше все по-горчива с всеки изминал ден, а признаците за предстоящо насилие нарастваха

все по-очевидни за шестото ми чувство, започна да ме обхваща треска, понеже не можех да доловя мястото, времето или метода на предстоящото убийство.

В нощта, преди да се случи — в края на миналия април, — се събудих от кошмар, в който Кери умираше в горите в Сискию, под надвиснал смърч или бор. В съня ми той се въртеше в кръгове, беше се изгубил, умираше от студ и аз непрестанно тичах след него с одеяло и термос с горещ шоколад, но по някаква причина той не ме виждаше и не ме чуваше, и въпреки слабостта си, успяваше да ме изпреварва непрестанно, докато не се събудих разтреперен от ужас, но и от разочарование.

Не можех да използвам шестото си чувство да измъкна още подробности от етера, но сутринта отидох до дома на Харкънфийлд да предупредя Кери за опасността. Не бях сигурен как да повдигна темата и да представя убедително информацията си, но знаех, че незабавно трябва да го предупредя. По пътя сигурно съм обмислил и отхвърлил поне сто варианта. Когато обаче стигнах до целта си, не заварих никого у дома. Почаках няколко часа и накрая се насочих обратно към нашата къща, като прецених, че ще се върна по-късно, по времето за вечеря. Никога повече не видях Кери — не и жив.

По-късно следобеда до нас достигна вестта, че чичо Дентън и леля Пола се притесняват за Кери. Тази сутрин, след като леля заминала за общинския център да се погрижи за различни проблеми, Кери бил казал на Дентън, че отива в планината, в гората зад къщата им, за да ловува дребен дивеч извън сезона и обещал да се върне най-късно до два следобед. Или поне така твърдеше Дентън. В пет следобед все още нямало и следа от Кери. Очаквах най-лошото, понеже изобщо не беше в стила на братовчед ми да ловува извън сезона. Не вярвах, че е казал на Дентън подобно нещо, нито пък че е излязъл в Сискию самичък. Харкънфийлд го бе подмамил натам под един или друг претекст и след това... се бе отървал от него.

Групите за претърсване безуспешно преравиха хълмовете през по-голямата част от нощта. При първи зори излязоха заедно с подкрепления, с глутница гончета и заедно с мен. Никога преди не бях използвал ясновидството си за търсене от такъв тип. Понеже не мога да контролирам силата, не смятах и че ще съм способен да доловя нещо полезно, и дори не бях споменал, че възнамерявам да впрегна в

употреба специалните си способности. За моя изненада след два часа, дори преди гончетата, усетих серия парасихични проблясъци и намерих трупа в началото на дълбок и тесен овраг, в основата на каменист склон.

Кери беше пострадал толкова зле, че беше трудно да се повярва, че е получил нараняванията си по време на падането си по стръмния склон. При други обстоятелства окръжният съдебен лекар може би щеше да открие достатъчно доказателства, за да сметне, че смъртта е причинена чрез намесата на друг човек, но трупът не бе в състояние, в което да спомогне за провеждане на по-сериозните анализи на съдебната патология, особено каквато се практикува от простичък местен лекар. През нощта до тялото се бяха добрали дивни животни — най-вероятно еноти или лисици, или горски плъхове, или бобри. Бяха изяли очите му, бяха разкъсали и вътрешностите на Кери; лицето му бе нагризано, а връхчетата на някои от пръстите му — отхапани.

Няколко дни по-късно нападнах чичо ми Дентън с брадва. Помня колко яростно се сражаваше той; помня моите агонизиращи съмнения. Но въртях брадвата при все притесненията си, подтикван от инстинктивното осъзнаване колко бързо и с какво удоволствие би ме унищожил той, ако му покажех и най-малката слабост или колебание. Онова, което най-ясно си спомням, е как усещах оръжието в ръцете си, докато го използвах върху него — усещах го като приношение на справедливост.

Не си спомням как съм се върнал от дома на Харкънфийлд до нашата къща. В един миг стоях над трупа на Дентън, след това внезапно се озовах в сянката на плачещия смърч пред фермата на Станфиъс и чистех кървавото острие на брадвата със стар парцал.

Излизайки от трансa си, изтървах брадвата и парцала и постепенно взех да осъзнавам, че нивите скоро ще имат нужда от брануване, че хълмовете скоро ще се раззеленят и красиво ще надянат пролетните си костюми, че планините Сискию изглеждат повеличествени от обикновено и че небето е пронизително ясно и с болезнен оттенък на синьото, с изключение на западния хоризонт, където тъмни и зловещи буреносни облаци бързо напредваха към нас. Застанал под яркото слънце и пред препускащи към мен странни размазани облаци осъзнах, без да разчитам на ясновидските си сили, че вероятно виждам за последен път тази скъпоценна гледка.

Прииждащите облаци бяха знамение за буреносното и мрачно бъдеще, което бях начертал за себе си, след като се нахвърлих върху Дентън Харкънфийлд с добре наточената си брадва.

А сега, на четири месеца и хиляди мили от тези събития, лежах до Рия Рейнс в мрака на спалнята ѝ, слушах дишането ѝ, докато спи, и изпитвах желанието да яздя влака на спомените чак до края на линията, преди да слеза от него. С неовладяеми тръпки и облян в студена пот преживях отново последния час у дома в Орегон: забързаното опаковане на раницата ми, уплашените въпроси на мама, отказа ми да ѝ кажа в какви неприятности съм се забъркал, смесицата от любов и страх в очите на сестрите ми, начина, по който копнееха да ме прегърнат и успокоят, но се отдръпнаха при вида на кръвта по ръцете и дрехите ми. Знаех, че няма смисъл да им разказвам за таласъмите; дори ако ми повярваха, с нищо не можеха да ми помогнат, а аз не исках да ги товаря с моя кръстоносен поход срещу демонската раса, защото вече бях започнал да подозирам, че накрая ще се стигне точно до това — до кръстоносен поход. Така че си бях тръгнал часове преди трупът на Дентън Харкънфийлд да бъде открит и после бях пратил на мама и сестрите си писмо със смътни уверения за участието на Дентън в смъртта на баща ми и на Кери. Последната спирка на влака на спомените ми беше в определен смисъл и най-лошата: застанали на предната веранда, мама, Джени и Сара ме изпращат с погледи, и трите плачат, объркани, уплашени, боят се за мен, боят се и от мен, оставени сам-сами в свят, който бе станал студен и мрачен. Край на линията. Слава на Бога! Изтощен, но и странно пречистен от пътуването, аз се обърнах настрана, с лице към Рия, и потънах в дълбок сън, който беше — за първи път от дни — напълно лишен от сънища.

Сутринта на закуска се чувствах виновен заради всичките тайни, които бях пазил от Рия, и търсех начин да ѝ отправя предупреждение за неизвестната заплаха, пред която бе изправена, така че ѝ казах за моите откъснати очи. Не споменах за способността си да виждам таласъмите, а ѝ казах само за другите си парапсихични дарове, по-специално за ясновидските умения да долавям предстояща опасност. Разказах историята за самолетния билет на мама, който бях усетил не

като хартия, а като месингова дръжка на ковчег; изброих също и други, по-малко драматични случаи на точни предсказания. Това беше достатъчно за начало; ако бях въвел и истории за таласъми, криещи се в човешка маскировка, признанието щеше да стане твърде наситено, за да предизвика доверие.

За моя изненада и радост при приемането на разказите ми за истина Рия среща много по-малко проблеми, отколкото бях очаквал. В началото дланите ѝ непрестанно се връщаха към чашата с кафето и тя отпиваше нервно от него, сякаш топлината и леката му горчивина и помагаха отново и отново да определи дали сънува, или е будна. Но не след дълго бе омаяна от думите ми и скоро стана ясно, че ми вярва.

— Знаех си, че има нещо специално в теб! — каза ми Рия. — Не го ли споменах още миналата нощ? Това не бяха просто лигави любовни приказки, нали разбираш. Означава, че наистина съм усетила нещо специално... нещо уникално и необичайно в теб. И бях права!

Тя имаше стотици въпроси и аз им отговарях колкото се може по-старателно, като избягвах да споменавам таласъмните или смъртта, посята от Дентън Харкънфийлд в Орегон, да не би Рия да спре да ми вярва. При реакцията ѝ на разкритията ми усетих едновременно удивление и нещо, което сметнах за мрачен ужас, макар че тази втора емоция не бе така ясна като първата. Тя открито изразяваше почудата си, но се стараеше да скрие страховете си от мен и успяваше в това начинание така добре, че въпреки парапсихичните си сетива не бях сигурен дали не си ги въобразявам.

Накрая се пресегнах през масата, взех ръката на Рия в моята и казах:

— Имам причина да ти разкажа всичко това!

— Каква?

— Първо, искам да разбера дали наистина желаш...

— Какво да желая?

— Да живееш — обясних тихо. — Миналата седмица... когато ми разказваше за океана там във Флорида, за плуването навътре и все по-навътре, докато ръцете ти не натежат като олово...

С твърде малко убедителност Рия отвърна:

— Това бяха просто приказки.

— А преди четири нощи, когато се качихме на виенското колело, почти изглеждаше, че копнееш да те удари светкавица, докато си на

спиците.

Рия отклони поглед от моя, вгледа се в жълтите остатъци от яйчен жълтък и трохи от препечен хляб в чинията си и не каза нищо.

С любов, която несъмнено си личеше в гласа ми, също както заекването на Люк Бендинго в говора му, казах:

— Рия, в теб има... нещо странно.

— Е... — промърмори тя, без да вдига очи.

— Откакто ми разказа за Абнър Кейди и майка си, започнах да разбирам защо от време на време те обгръща мракът. Но разбирането не ме кара да се тревожа по-малко за това!

— Няма нужда да се притесняваш — каза тя тихо.

— Погледни ме в очите и ми го кажи!

На Рия ѝ отне много време да вдигне очи от останките от закуската си, но накрая срещна открито погледа ми и заяви:

— Понякога ме налягат тези пристъпи... депресии... и понякога ми се струва, че просто е прекалено трудно да продължавам. Но никога не съм се поддавала изцяло на подобни настроения. Или по-скоро никога... няма да сложа край на живота си. Така че не се безпокой за това. Винаги се измъквам от тези пристъпи и продължавам нататък, понеже имам два дяволски добри повода да не се предавам. Ако се предам, Абнър Кейди ще спечели, нали? А не мога да позволя това да се случи! Трябва да продължа напред, да построя малката си империя и да направя от себе си човек, защото всеки ден, в който вървя смело, и всеки успех, който постигам, са победа над него, ясно ли е?

— Да. А каква е другата ти причина?

— Ти — отвърна Рия.

Бях се надявал това да бъде отговорът ѝ.

Тя продължи:

— Откакто дойде в живота ми, имам и втора причина да продължавам напред!

Вдигнах дланите ѝ и ги целунах.

Макар че на пръв поглед тя изглеждаше относително спокойна — макар и несигурна, — под повърхността се вихреше емоционална буря, от която извличах твърде малко смисъл.

Казах:

— Добре. Ние двамата имаме нещо, заради което си струва да се живее, и най-лошото, което може да се случи сега, е по някакъв начин

да се изгубим един друг. Тъй че... не искам да те плаша... но имам нещо като... предчувствие... което ме притеснява.

— Относно мен ли? — попита Рия.

— Да.

Прелестното ѝ лице се помрачи.

— Много ли е... лошо?

— Не, не — излъгах. — Просто... смътно долавям някаква опасност, която се насочва към теб, тъй че бих искал да внимаваш, когато не сме заедно. Не поемай никакви рискове...

— Какви рискове например? Що за рискове?

— О, не знам — отвърнах. — Не се качвай на високо например, определено не и отново на виенското колело, докато не усетя, че кризата е отминала. Не карай твърде бързо. Внимавай. Бъди нащрек. Вероятно не е нищо сериозно. Може би просто ме тресат нервите, понеже си толкова ценна за мен. Но няма да навреди да си отваряш очите следващите няколко дни, докато получа по-ясно предсказание или не усетя, че опасността е отминала. Става ли?

— Добре.

Не ѝ казах за мъчителното видение, в което тя бе покрита с кръв, защото не исках да я ужасявам. Така не бих постигнал нищо и може би дори щях да допринеса за опасността, пред която щеше да се изправи, защото, изтощена от продължителен и постоянен страх, когато най-сетне настъпи кризата, Рия нямаше инстинктивно да може да преценява или да мисли добре. Исках тя да бъде предпазлива, а не да се бои постоянно, и когато излязохме на алеята след малко и се разделихме с целувка, усетих, че тя се намира горе-долу в желаното от мен състояние на ума.

Августовското слънце сипеше златна светлина върху лунапарка, птички летяха в ясното синьо небе. Докато приготвях за работа „Якия удар“, настроението ми се подобряваше непрекъснато, докато започна да ми се струва, че ако имам такова желание, мога да литна и да се присъединя към птиците високо горе. Рия бе разкрила тайния си срам и ужас от детството в Апалачите, а аз пък ѝ бях казал за тайната на отвъдните си очи и с това споделяне на дълго пазени тайни бяхме създали важна връзка — и двамата вече не бяхме самотни. Бях убеден, че в крайна сметка красавицата ми ще разкрие и другата си тайна, историята от сиропиталището, и когато го стори, можеше да изпитам

вярата ѝ в мен с намеци относно таласъмните. Силно подозирах, че ако прекараме повече време заедно, някой ден Рия ще може да приеме таласъмските ми разкази за истина, дори и ако не притежаваше способността да вижда тварите, и с това да потвърди свидетелството ми. Определено пред нас все още стояха проблеми: загадъчният Джоъл Тък, таласъмските планове, включващи виенското колело, които може да бяха, а може и да не бяха част от същата опасност, която висеше над Рия; а и самото ни присъствие в Йонтсдаун, с изобилието му от демони на управленски позиции, които можеха да ни причинят непредставими страдания. Но въпреки това за пръв път бях убеден, че ще триумфирам, че ще успея да предотвратя катастрофата при виенското колело, че ще успея да спася Рия и че животът ми най-сетне е поел по пътя нагоре от дъното.

Винаги е най-светло точно преди да падне мрак.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СМЪРТ

Вторник следобед и ранна вечер бяха като кълбо от блестяща вълна, което се развива без нито един възел: приятно топло, но не сваряващо горещо; с ниска влажност, лек ветреца, който да те охлади, но така и не се усили достатъчно да причини проблеми с шатрите, с хиляди паричковци, готови да се разделят с парите си и без никакви таласъми.

Но с падането на нощта нещата се промениха.

Първо започнах да забелязвам таласъми по алеята. Не бяха много, само половин дузина, но видът им под маскировката беше по-неприятен от обичайното. Муцуните им сякаш се тресяха по-отвратително, а подобните им на жарава очи сияеха по-ярко от всякога, с трескава омраза, която надминаваше по сила злобата, с която обикновено ни съзерцаваха. Долових, че бяха отминали точката на кипене и се бяха заели със задача за разруха, която щеше да изпусне част от парата, която се трупаше в тях.

След това вниманието ми бе привлечено към виенското колело, което започна да преминава през промени, видими само за моите очи и ниции други. Първоначално огромната машина започна да надвисва дори по-голяма, отколкото беше, да се надига полека като някаква жива твар, която досега е била приклепнала, за да създаде фалшиво впечатление за размера си. Пред очите ми нарастваше и се надуваше, докато стана не само доминиращ над лунапарка предмет (каквото и бездруго си беше), а наистина чудовищен механизъм, грамаданска конструкция, която щеше да смаже всички на алеята, ако паднеше. Към десет вечерта стотиците лампички, които очертаваха колелото, сякаш започнаха да губят мощност, ставаха все по-слаби с всяка минута, докато към единайсет гигантският атракцион не потъна в пълен мрак. Осъзнавах и се виждаше ясно, че лампите продължават да сияят като преди — стигаше ми да погледна към колелото с ъгълчето на окото си, надзъртайки странешком, и можех да потвърдя, че продължава да лее светлина, — но когато се обърнех с лице към него, виждах само

заплашително огромното, страховито тъмно чудовище, което се въртеше зловещо на фона на черното небе, сякаш беше една от мелниците на небесата — онази, която неуморно мели брашното на страданието и злото нещастие.

Знаех какво означава това видение. Катастрофата с виенското колело нямаше да се случи тази нощ; основите на тази трагедия обаче щяха да бъдат положени скоро, в мъртвите часове след затварянето на лунапарка. Половин дузината таласъми, които бях видял, представляваха боен отряд, който щеше да остане на алеята след затварянето. Усещах го, чувствах го, знаех го. Когато лунапарковците отидеха да си легнат, демоните щяха да използват от отделните си скривалища, да се обединят и да саботират атракциона, както бяха възнамерявали да сторят в неделя вечерта, когато са били прекъснати от Желето Джордан. А след това, утре, смъртта щеше да навести мнозина невинни посетители, предвкусащи насладата да се повозят на голямото колело.

Към полунощ мамутоподобното виенско колело, гледано през отвъдните ми очи, бе останало не само без осветление, но и беше като грамадна мълчалива машина, която създаваше и разпръскваше поплътен мрак от недрата си. До голяма степен повтаряше същия студен и обезпокоителен образ, който бях видял в първата нощ след пристигането си на терена на „Сомбра Брадърс“ миналата седмица в друг град, макар че това странно впечатление сега бе по-силно и дори още по-силно обезпокоително.

Алеята започна да опустява малко преди един след полунощ и — противоположно на обичайния ми подход и навик — този път бях сред първите, които затвориха. Пуснах кепенците на „Якия удар“ и тъкмо събрах приходите от деня, когато забелязах Марко да върви сред атракционите. Повиках го и го убедих да занесе парите на Рия във фургона й заедно със съобщението, че имам някаква важна работа за вършене и ще закъснея.

Нанизите, континентите и редиците от лампички примигваха и гаснеха от единия до другия край на лунапарка, междувременно на входовете на шатрите опъваха платнищата и ги връзваха, лунапарковците се оттегляха поединично или на малки групички, а аз крачех колкото се може по-безгрижно към центъра на лунапарка и когато останах ненаблюдаван, приклеках и се скрих в тъмнината под

един камион. Останах там десетина минути — на място, където слънцето не бе успяло да бръкне със сухите си пръсти през последните два дни и влагата се просмукваше през дрехите ми, усилвайки студа, който ме бе обзел още преди това, когато бях започнал да забелязвам промените във виенското колело.

Последните светлини угаснаха.

Последните генератори бяха изключени и затихнаха с пъшкане и дрънчане.

Последните гласове заглъхнаха и се отдалечиха.

Изчаках още минута-две, след това се измъкнах изпод камиона, изправих се, вслушах се, поех си дъх и се вслушах пак.

След какофонията на работещия лунапарк тишината му в покой бе свръхестествена. Нищо. Нито един звук. Нито едно постъргване. Нито едно шумолене.

Внимателно следвайки потайния път, водещ през онези места, в които нощта бе допълнително затъмнена от натрупалите се сенки, пропълзях до „Килни-врътни“, поспрях до рампата, която водеше към атракциона, и отново се вслушах внимателно. Не чух нищо.

Пристъпих предпазливо през веригата в дъното на рампата и се изкачих по платформата приведен, така че да не се забелязвам лесно. Рампата бе направена от плоскости два на четири, солидно сглобена, а аз носех маратонки, така че при изкачването си практически не издавах нито звук. Но щом достигнах платформата, стана по-трудно да се прикривам; тук час след час, ден след ден вибрациите на стоманените колела на атракциона минаваха през перилата и в обкръжаващото ги дърво, в резултат на което пукане и скърцане се бяха загнездили като термити във всяка сглобка на конструкцията. Платформата на „Клати-върти“ бе наклонена назад и по пътя си към горната ѝ част се придържах по-близо до външното перило, където сглобките на дъските на пода бяха по-здрави и протестираха по-малко.

При все това напредването ми бе съпроводено от няколко остри слаби звука, които бяха стряскащо шумни в непривичната тишина на пустия лунапарк. Казах си, че таласъмните, ако изобщо ги бяха чули, щяха да приемат тези издайнически шумове за улягане на неодушевени предмети, но въпреки това се мръщех и се вцепенявах всеки път, когато дървото изплакваше под краката ми.

За няколко минути подминах клетките на „Килни-врътни“, които напомняха гигантски червеи, дремещи в мрака, и стигнах до върха на платформата, приблизително на десет фута над земята, където приклекнах до перилата и се взрях над обгърнатия от нощта лунапарк. Бях избрал този наблюдателен пост, понеже оттук виждах основата на виенското колело плюс по-голяма част от алеята, отколкото от която и да е наземна точка, а също и защото тук бях практически невидим.

През последната седмица нощта бе отхапала няколко парчета от луната. Вече не беше толкова полезна, колкото когато преследвах таласъма през павилиона на „Блъскащите колички“. От друга страна, лунните сенки ми даваха същото успокоително прикритие, което вдъхваше и усещането за безопасност на таласъмните, печелех толкова, колкото и губех.

А и имах едно предимство, което беше безценно. Знаех, че те са тук, но те почти със сигурност нямаха представа за моето присъствие и не биха могли да знаят, че ги дебна.

Четири мъчителни минути минаха, преди да чуя един от нашествениците да напуска скривалището си. Имах късмет, защото звукът — стържене на метал в метал и меко скърцане на несмазани панти — се разнесе точно пред мен, иззад „Клати-върти“, където по протежение на рампата бяха подредени камиони, прожектори, генератори и разнообразно оборудване, а от двете страни имаше атракциони. Възраженията на пантите бяха последвани бързо от движение, което привлече вниманието ми. На няма и двацет крачки от мен ивица мрак — едната от двойката врати в задната част на камион — се отвори през по-плътната тъмнина около нея и от товарното отделение с пресилена предпазливост се изсули някакъв мъж. За всички други би бил човек, за мен представляваше таласъм и усетих как космите по врата ми настръхват. На слабата светлина не различавах подробности за демона в човешката форма, но нямах проблем да зърна сияйните му червени очи.

Когато звярът проучи нощта и остана доволен, че не го следят и не е в опасност, той се върна обратно при отворената каросерия. Поколебах се за миг, като се чудех дали няма да се окаже, че и останалите от рода му се крият в камиона, но вместо това чудовището започна да затваря вратата.

Изправих се, праметнах крак през перилата, след това другия и за миг останах кацнал на балюстрадата на „Клати-върти“, където тварта отдолу не би могла да ме пропусне, ако внезапно се обърне. Но звярът не погледна назад и макар че затвори вратата и вкара резето на мястото му възможно най-тихо, издаде достатъчно шум да прикрие котешкия ми скок към земята.

Без да поглежда назад към гъстите сенки, където бях приклепнал, таласъмът пристъпи към виенското колело, което се издигаше на двеста ярда по-нататък по алеята. Извадих ножа от ботуша си и последвах демона.

Той напредваше с крайно внимание.

Аз също.

Тварта почти не издаваше звуци.

Аз изобщо не вдигах шум.

Догоних го по протежението на друг сандък. Звярът осъзна присъствието ми чак когато скочих върху него, праметнах ръка през шията му, изтеглих главата му силно назад и му разрязах гърлото с ножа си. Когато усетих как бликва кръвта, незабавно го пуснах и отстъпих встрани, а звярът падна рязко, омекнал като марионетка с прерязани конци. На земята се гърчи няколко секунди, вдигнал длани към зейналото си гърло, където кръвта бликаше, черна като нефт в тъмната нощ. Жертвата ми не можеше да издаде нито звук, защото не бе в състояние да си поеме дъх през цепнатия си гръклян или да прекара и едничка вибрация през разрязания си ларинкс. Във всеки случай живя по-малко от минута и напусна този свят с поредица слаби бълбукания. Бляскавите червени очи останаха втренчени в мен и докато гледах, светлината се източи от тях.

Сега мъртвецът ми изглеждаше само като мъж на средна възраст с рошави бакенбарди и бирено шкембенце.

Избутах трупа под камиона, за да не се спъне в него някоя от другите твари и да не осъзнае опасността. По-късно щях да се върна, да го обезглавя и да изкопая два доста раздалечени гроба за останките. Сега обаче си имах други притеснения.

Шансовете се бяха подобрили малко. Пет на един вместо шест на един. Но положението не беше стоплящо сърцето.

Опитах се да се самоизлъжа, че след затваряне в лунапарк не са останали и шестимата, които зърнах на алеята, но не постигнах успех.

Знаех, че всички са наоколо, с увереност, каквато само парапсихичните вибрации могат да вдъхнат.

Сърцето ми препускаше, претоварвайки вените и артериите с приток на кръв, от който сетивата ми добиваха особена яснота — не бях замаян или трескав, а с повишена чувствителност за всеки дребен нюанс на нощта, до голяма степен както навярно се чувства ловуващата лисица, докато следи плячката си в дивата природа и същевременно остава нащрек за всичко онова, което би сметнало лисицата — мен самия — за плячка.

Под полуизядената луна аз се промъквах с капещия нож в ръка, а острието сияеше като магически втвърдила се плоскост от мазна течност.

Мухички като снежинки танцуваха около хромираните пръти и се носеха напред-назад между другите части от добре излъскан метал; навсякъде, където се виждаше бледо отражение на чезнещата луна.

Промъквах се от едно прикритие към друго, вслушвах се и наблюдавах.

Притичвах тихо приведен.

Заобикалях ъгли без видимост.

Припълзявах.

Прокрадвах се.

Плъзгах се.

Напредвах.

Комар пробяга по гърлото ми на тънките си крачета, прозрачните му крилца трепкаха усърдно и почти го плеснах, преди да осъзная, че звукът ще ме издаде. Вместо това полека затворих шепа върху него, щом започна да смуче от мен — и го смазах между дланта и врата си.

Помислих си, че чувам нещо откъм къщата на смеха, макар че най-вероятно просто шестото ми чувство ме прати в тази посока. Голямото клоунско лице изглеждаше сякаш ми смига в здрача, макар и без никакво веселие; вместо това бе от този тип намигване, което Смъртта може да ти дари, когато дойде да си събере вересиите — мрачна гримаса, създадена от гърчещи се червеи в празна очна орбита.

Таласъм, качил се на гондола на Къщата на смеха преди затваряне и хитро слязъл от тази гондола, щом се бе озовал в атракциона, сега излизаше от огромната зейнала уста на клоуна, за да отиде на срещата с останалите петима нашественици при виенското

колело. Този беше облечен като двойник на Елвис, с прическа „патешка опашка“ и лъскави парцалки, беше на около двајсет и пет. Наблюдавах го от ъгъла на будката за билети — и щом ме подмина, нанесох удара си.

Този път не бях нито така бърз, нито така агресивен като предишния и звярът успя да вдигне ръка и да отблъсне острието, когато режещият ръб замахна към гърлото му. Наточената като бръснач стомана разреза плътта от лакътя му и се плъзна по опакото на дланта му, а върхът се спря между първите кокалчета на два пръста. Демонът издаде тънък, тих, едва доловим писък, но го преглътна, когато осъзна, че викът му може да привлече любопитни лунапарковци, а не само другите таласъми.

Въпреки че кръвта блискаше от ръката му, звярът успя да се откъсне от мен. Замахна с олюляване и препъване, а грейналите му очи сияеха с намерението да ме убие.

Преди да успее да си върне равновесието, аз го ритнах в слабините. Хванат в капана на човешката форма, той бе заложенник и на слабостите на човешката физиология, и сега се превеи, когато болката избухна в смазаните му тестиси. Ритнах го отново, този път по-високо, и чудовището едновременно с това сведе глава, сякаш да ми угоди, така че кракът ми го улучи под брадичката. Звярът се просна по гръб на посипаната със стружки алея, а аз се метнах върху него и забих ножа си дълбоко в гърлото му, като завъртях острието. Отнесох тричетири удара по главата и раменете, докато жертвата ми полагаше напразни усилия да ме отблъсне, но преуспях в начинанието си да изцедея живота от тварта като въздух от спукан балон.

Задъхан, но без и за миг да забравям нуждата да пазя тишина, аз се отблъснах от мъртвия таласъм — и ме удариха изотзад, в основата на тила и опакото на врата. Избухна многоцветна болка, но успях да запазя съзнание. Паднах, търколих се и видях друг демон да пристъпва към мен, стиснал дъска в ръцете си.

Първият удар така ме беше замаял, че си бях изпуснал ножа. Виждах го да блести смътно на десетина фута от мен, но не можех да го докопам навреме.

Разтеглил в озъбена гримаса черните си устни под човешката глазура, третият противник ми се нахвърли за едно примигване на блесналите му очи, размахвайки дъската в ръцете си все едно беше

брадва, готов да посече лицето ми така, както бях насякъл Дентън Харкънфийлд. Присвих ръце над главата си, за да се спася от разцепващия черепи удар, и звярът три пъти стовари тежката сопа върху лактите ми, избивайки горещи искри от болка от костите ми досущ както чукът на ковача избива искри от наковалня. След това промени тактиката си и посегна към незащитените ми ребра. Сгънах колене и се свих на топка, опитвайки се да се претърколя настрани с надеждата да се сгуша зад някакво препятствие, което да застане помежду ни, но таласъмът ме последва със зловеща радост, сипейки удари по краката, хълбоците, гърба, бедрата и ръцете ми. Нито един не се стовари с трошаща костите сила, понеже постоянно се местех встрани от спускащата се дъска, но не бях в състояние да понасям този побой още дълго и все пак да запазя желание и способност да продължавам да се движа; започнах да си мисля, че съм мъртвец. В отчаянието си спрях да се опитвам да прикрия главата си и посегнах към дъската, но таласъмът, надвесен над главата ми и впил в мен яростен поглед, с лекота я изтръгна от хватката ми и успях само да си набия половин дузина трески в дланите и пръстите. Твартата вдигна сопата високо над главата си и я стовари с яростта на обезумял или обхванат от бойна треска самурай. Летящо право към мен, парчето дърво изглеждаше огромно като падащо дърво, и знаех, че този път или ще ме прати в безсъзнание, или ще изтръгне изцяло живота ми...

... но вместо това оръжието внезапно се изплъзна от пръстите на таласъма, полетя надясно от мен и тупна, преобръщайки се сред стружките. Самият ми нападател се стовари върху мен с грубо, басово сумтене от шок и болка, повален от, както ми се стори, чиста магия. Трябваше да се дръпна трескаво, за да не остана прикован под тялото му, а когато погледнах към него с изумление, видях и как съм бил спасен. Джоъл Тък се бе изправил над таласъма, стиснал същия ковашки чук, който използваше заранта в сряда, когато го сварих да кове колчетата на палатката зад Шоквил. Джоъл замахна отново и черепът на таласъма се вдлъбна с тупване и влажен, всмукващ звук.

Цялата битка се бе развила в практическа тишина. Най-високият звук бе тупването на дъската, удряща по една или друга част на анатомията ми, което надали се бе разнесло на повече от стотина фута.

Все още пронизван от болка и поради това със забавени мисли, вцепенено проследих как Джоъл пуска чука си, хваща мъртвия

таласъм за краката и примъква трупа встрани от алеята, като го скрива в нишата, образувана от платформата на глещата на Къщата на смеха и будката за билети. По времето, когато той се зае да напъха на същото място и другия труп — онзи, дето приличаше на Елвис, — бях успял да се надигна на колене и да започна да масажирам част от пулсиращите участъци по ръцете и хълбоците си.

Докато го гледах как влачи втория труп зад будката, за да го метне върху другия, ме връхлетя мрачно замайване, в което си представих Джоъл редом с огромна каменна пещ, да се люлее в удобно кресло, да чете хубава книга, да отпива от чаша бренди — и от време на време да се надига да премести поредния труп от голямата купчина тела и да го пъкне в огнището, където мнозина други мъже и жени бяха вече наполовина погълнати от пламъците. Като изключим факта, че телата заменяха обикновените цепеници, сцената бе стопляща и уютна, а Джоъл дори си подсвиркуваше весело, докато ръчкаше с железен ръжен купчината горяща плът. Усетих как в гърлото ми се надига див кикот и знаех, че няма да посмея да се разсмея на глас, защото тогава сигурно нямаше да успея да спра да се хия. Шокира ме и ме уплаши осъзнаването, че се намирам на ръба на истерията. Разтърсих глава и изтрих от съзнанието си тази странна сцена край огнището.

По времето, когато се бях възстановил достатъчно да се опитам да се изправа, Джоъл бе дошъл да ми помогне. В зловещата светлина на нахапаната луна деформираното му лице изглеждаше не почудовищно от обикновено, както можеше да се очаква, а по-мек, по-малко заплашително, досущ аматьорска рисунка на дете, почти по-скоро забавно, отколкото изкривено. Облегнах се за миг на него, което ми припомни колко дяволски голям е той, и когато накрая заговорих, ми стигна здравият разум да прошепна:

— Добре съм!

И двамата не коментирахме навременната му поява, нито пък споменахме готовността му да извърши убийство, въпреки че до неотдавна твърдеше, че никога не бил виждал таласъм. Щяхме да имаме време за това по-късно. Ако оцелеехме.

Изкуцуках през алеята да си взема ножа. Когато се наведох, за момент ми се зави свят, но успях да преодолеея пристъпа, извадих оръжието си от стружките, изправих се отново и се върнах при Джоъл

с прехапан между зъбите език, стегнат врат, опънати рамене и извънредно внимателната стойка и походка на пияница, който смята, че успешно прикрива състоянието си по време на тест за трезвеност.

Джоъл не остана излъган от демонстрацията ми на смелост. Хвана ме за ръката и ме подкрепи, докато слизахме от откритата част на лунапарка, и ми помогна да избързаме до средата на алеята. Прикрихме се в края на тъмния участък до „Гъсеницата“.

— Счупени кости? — прошепна гигантът.

— Не мисля.

— Сериозно порязване?

— Не — казах, докато вадох няколко по-големи трески от дланите си.

Бях се отървал от сериозни наранявания, но щях да съм целият в синини на сутринта. Ако доживеех до утрото.

— Има още таласъми.

Джоъл помълча за момент.

Вслушвахме се.

От далечината се разнесе самотната свирка на влак.

По-близо до нас — бързото и тихо пърхане на крилете на мушиците.

Дишане. Нашето.

Накрая той прошепна:

— Колко са били според теб?

— Може би шестима.

— Убих двама — уточни Джоъл.

— Включително този, който те видях да смазваш?

— Не. С него стават трима.

Също като мен и той беше наясно, че тази нощ таласъмните ще саботират виенското колело. Също като мен бе тръгнал с намерението да ги спре. Искаше ми се да го прегърна.

— Убих двама — прошепнах.

— Ти?

— Аз.

— Тогава... остава един?

— Така мисля.

— Искаш ли да го потърсим?

— Не.

— А?

— *Налага* се да го търсим.

— Добре.

— При колелото — изсъсках.

Тихичко се прокраднахме през хаоса на лунапарка, докато не се озовахме до голямото колело. Въпреки размера си Джоъл Тък се придвижваше с атлетична грация и в пълна тишина. Спряхме в гъстите сенки, струпали се до къс фургон, в който имаше генератор, и когато надникнах иззад оборудването, видях шестия таласъм да стои в подножието на виенското колело.

Беше маскиран като висок и доста мускулест мъж на тридесет и пет, с къдрава руса коса. Но понеже стоеше на открито, където болезнените лъчи на анемичната луна го покриваха като пудра за отпечатъци от пръсти, те го и разкриваха досущ както пудрата прилепва и очертава невидимия човек, така че можех да различа таласъма в него — при това доста добре, въпреки че стоеше на около трийсет фута от нас.

Джоъл прошепна:

— Притеснен е. Чуди се къде са останалите. Трябва да го хванем бързо... преди да се уплаши и да избяга.

Пристъпихме на пет фута по-близо до демона, докато не се сгушихме зад последното останало ни прикритие. За да стигнем до таласъма, трябваше да изскочим, да се разкрием, да притичаме дванайсетина фута, да прескочим ниската ограда и да прекосим още дванайсет-петнайсет фута покрито с кабели пространство.

Разбира се, по времето, когато бихме стигнали оградата, противникът ни щеше да е хукнал да се спасява и ако не успеехме да го хванем, звярът щеше да изтърчи право до Йонтсдаун да предупреди останалите: в лунапарка има хора, които могат да виждат през маскировката ни! След това шеф Лайсъл Келско щеше да си има извинение да нападне лунапарка. Той (то) щеше да ни връхлети въоръжен и с цяла пачка съдебни заповеди за претърсване, както и с оръжия и щеше да си пъха носа не само в допълнителните представления и шатрите с момичетата, и в шмекерлъците, но също така и в нашите фургони. Нямаше да остане доволен, докато убийците на таласъмите не бъдат идентифицирани сред обикновените лунапарковци и — по един или друг начин — елиминирани.

Ако обаче успеехме да свалим шестия таласъм и тайно да го погребем заедно със спътниците му, Келско би могъл силно да подозира, че някой в лунапарка е отговорен за изчезването им, но не би разполагал с доказателство. А и би могъл да не осъзнае, че саботьорите са били ликвидирани, понеже човешките им обвивки са били прозрени. Ако този шести таласъм не се върнеше в Йонтсдаун специално за да предупреди и да опише нас с Джоъл, винаги можеше поне да се надяваме.

Дясната ми ръка бе влажна от пот. Изтрих я трескаво в джинсите си, след това стиснах ножа си за хвърляне за острието. Ръцете ме боляха от ударите, които бях поел, но бях доста сигурен, че ще успея все пак да забия острието там, където се целех. Бързо споделих намерението си с Джоъл и когато таласъмът се обърна встрани от мен, за да проучи сенките в другата посока, в търсене на демоничните си спътници, аз се изправих, направих няколко пъргави стъпки, застинах, когато той отново се опита да се обърне в моя посока, и запратих ножа с цялата сила, бързина и пресметливост, на които бях способен.

Бях хвърлил секунда по-рано и твърде ниско. Преди твартата да успее да довърши обръщането си в моя посока, острието се заби дълбоко в рамото му, вместо да прониже нежния център на гърлото му. Демонът се олюля заднешком и се блъсна в будката за билети. Изтичах към него, препънах се, паднах заради един кабел и се стоварих тежко на земята.

По времето, когато Джоъл стигна до звяра, той бе извадил ножа от рамото си и се олюляваше, макар все още да стоеше на крака. С ръмжене и змийско съскане, което определено не беше човешко, твартата замахна към Джоъл, но той бе пъргав за размера си и избягна ножа от ръката на противника си, блъсна го силно и когато звярът падна на земята, се нахвърли върху него. Удуши го с голи ръце.

Вдигнах си ножа, избърсах острието в крачола си и го прибрах в канията в ботуша си.

Дори и да бях в състояние да премахна шест таласъма без помощта на Джоъл, нямаше да имам силата да ги погребам самичък. Както беше едър и мускулист, той можеше да влачи по две тела едновременно, а аз се справях само с едно. Ако бях сам, щеше да ми се

наложи да направя шест разходки до гората зад панаирния парцел, а така двамата направихме прехода само два пъти.

Нещо повече, благодарение на Джоъл нямаше нужда от копаене на гробове. Извлачихме телата до място на около двајсет фута от края на гората. Там, в малко езерце, обкръжено от дървета като облечени в черни раса свещеници от варварска религия, ни очакваше една варовикова водна яма, която да приеме мъртвците.

Докато коленичих до ямата и насочвах лъча на фенерчето на Джоъл в очевидно бездънните дълбини, казах:

— Откъде знаеше, че тази яма е тук?

— Винаги проучвам територията, когато се настаняваме на ново място. Ако можеш да намериш нещо от рода на тази яма, действа поне малко успокояващо да знаеш, че ти е под ръка, когато ти потрябва.

— И ти си тръгнал на война — отбелязах.

— Не. Или поне не както явно си тръгнал ти. Убивам ги само когато нямам друг избор и когато се канят да посегнат на лунапарковци или пък възнамеряват да нараняват паричковци на терена и да ни оставят да понесем вината за случилото се. Не мога да направя нищо за страданията, които нанасят на паричковците навън в обикновения свят. Не че не ми пука за жертвите, да знаеш. Напротив. Но съм просто човек, имам си своите ограничения и най-доброто, на което мога да се надявам, е да съм в състояние да защита това, което притежавам.

Дърветата около нас шумоляха с листатите си мантии.

От ямата лъхаше отвратителна миризма.

— Пускал ли си и други таласъми там? — попитах.

— Само двама. Те обикновено ни оставят на спокойствие в Йонтсдаун, понеже са ужасно заети да планират пожари по училищата и да тровят хората по църковните пикници и тям подобни неща.

— Знаеш, че това им е истински развѣдник!

— Да.

— Кога си погребвал другите тук? — попитах, надничайки отново към бездънната варовикова яма.

— Преди две години. Двамата дойдоха на терена в предпоследната нощ на ангажимента, възнамеряваха да запалят пожар, който да се разпространи по целия лунапарк и да ни изтреби. За тяхна голяма изненада им се намесих в плановете.

Както стоеше превит и с развяна коса, в разсеяната от лъча на фенерчето светлина деформираното лице на Джоъл изглеждаше още по-странно от обикновено. Уродът издърпа първия труп до устието на ямата, все едно че беше Грендъл, събиращ месо за оскъдицата през зимата.

Казах:

— Не. Първо... трябва да им отрежем главите. Телата могат да идат в шахтата, но главите трябва да бъдат погребани отделно... просто за всеки случай.

— Ъ? И що за случай ще да е това?

Казах му за преживяването си с таласъма, който беше погребан под пода на Шоквил миналата седмица.

— Никога досега не съм им рязал главите — заяви Джоъл.

— Ами тогава има шанс един-двама да се върнат от отвъдното.

Той пусна тялото и се изправи мълчаливо за момент, обмисляйки тази изнервяща новина. Имайки предвид размера му и смръзващата комбинация на изкривените му черти, човек би си рекъл, че лесно може да вдъхне ужас, но самият той не познава страх. Но въпреки това, дори на оскъдната светлина, можех да видя безпокойството, изписано на лицето му и в двете му здрави очи, след което Джоъл заговори и то прозвуча и в гласа му:

— Имаш предвид, че там нейде може да се скитат неколцина, някъде, които знаят, че знам за тях... и може би ме търсят... търсят ме от дълго време и като нищо ме настигат?

— Възможно е — казах. — Подозирам, че повечето си остават мъртъвци, след като ги убиеш веднъж. Вероятно само неколцина си запазват достатъчно силна искра, за да възстановят телата си и в крайна сметка да се съживят.

— Дори неколцина са твърде много — каза измъчено Джоъл.

Сега вече държах фенерчето по такъв начин, че лъчът се лееше над ръба на ямата, успоредно на земята, и боядисваше стволите на няколко дървета от другата страна на поляната. Г-н Тък се взря по протежение на разширяващото се ветрило от светлина и към зейналата паст на ямата, сякаш очакваше ръцете на таласъм да се пресегнат от мрака долу, сякаш си мислеше, че жертвите му може да са се върнали към живота отдавна, но да са си останали там долу, където ги е захвърлил, просто да го чакат да се върне.

Каза:

— Не мисля, че двамата, които съм хвърлил тук, някога ще се върнат. Не съм ги обезглавявал, но доста сериозно съм ги потрошил и дори ако им е останала искрица живот, когато съм ги донесъл тук, падането в тази дупка със сигурност ги е довършило напълно. Освен това, ако са се върнали, сигурно щяха да предупредят останалите в Йонтсдаун, а групата, която дойде да саботира виенското колело, щеше да е много по-внимателна, отколкото бяха.

Макар че ямата ми се струваше много дълбока и макар че Джоъл най-вероятно бе прав за невъзможността таласъм да се върне от този студен, бездънен гроб, все пак обезглавихме и шестимата демони, които бяхме заклали тази нощ. Пратихме телата им в ямата, но погребяхме главите им в общ гроб много по-надалеч в гората.

По пътя назад към лунапарка, по горската пътека, докато си проправяхме път през трънаци и храсталаци, бях толкова уморен, че имах чувството, че костите ми са на път да се разглобят. Джоъл Тък също ми се струваше изтощен и няхмахме нито енергията, нито ясното съзнание да си задаваме всичките въпроси, на които се нуждаехме от отговори. Все пак бих искал да науча защо се бе престорил на идиот в сряда сутринта, когато го прекъснах, докато набиваше колчетата на шатрата и му бях сервирал факта, че на предишния ни ангажимент е погребал моя таласъм.

Перифразирайки въпроса, който ми беше задал за Рия преди почти седмица и превръщайки го в отговор, той каза:

— Ами, Карл Слим, по онова време не бях сигурен дали съм надникнал под долните пластове на долните ти пластове. Знаех, че в теб се крие убиец на таласъми, но няхмах представа дали това е най-дълбоката ти тайна. Стори ми се приятелски настроен. Всеки убиец на таласъми би ми се сторил замесен от правилното тесто. Боже, да! Но аз съм предпазлив. Като младо хлапе не внимавах толкова с хората, разбираш ме, но се научих. О, научих се! Като малко момче, отчаяно копнеещо да бъде обичано, доведен до отчаяние от това мое кошмарно лице, имах такава нужда от топлина и прием, че се привързвах към всеки, който ми кажеше нещо мило. Но един по един всички ме предаваха, чувах как някои от тях се смеят зад гърба ми, а в други в

крайна сметка долавях жалост, от която да ти призлее. Някои приближени приятели и настойници печелеха доверието ми само за да се докажат недостойни за него, като се опитат да ме настанят за вечни времена в лудница за мое собствено добро! Тогава вече бих станал на единайсет години и знаех, че хората си имат много пластовете, също като лука, и че преди да завържеш приятелство с някого, най-добре да се увериш, че всеки негов пласт е така чист и добър като най-горния. Разбираш ли?!

— Да. Но каква възможна тайна според теб бих могъл да крия под тайната за убийствата на таласъми?

— Нямах представа. Би могло да е всичко. Така че те наблюдавах. А тази вечер, когато ми се стори, че копелето е тръгнало да те довърши с тази дъска, все още не бях взел решение относно теб!

— Свети небеса!

— Но осъзнах, че ако не действам, може и да изгубя приятел и съюзник. А в този свят приятелите и съюзниците от този род не се намират лесно.

На поляната между гората и лунапарка, с изчезналата вече луна и с конспиративно праметнати върху раменете ни черни ръце на нощта, ние крачехме като изтощени съратници, а високата трева шушнеша около краката ни. Светулки проблясваха навсякъде около нас и пърхаха по своите озарени от фенерчетата им, непонятни за нас дела. Преминаването ни заглушаваше за миг песните на щурците и виковете на полските жаби, но хорът подемаше отново по петите ни.

Когато приближихме към задната стена на голямата шатра, приютяваща „Нилските мистерии на Сабрина“ — шоу с момичета с египетски уклон, — Джоъл спря и положи голяма длан на рамото ми, спирайки и мен.

— Може и да възникнат проблеми тази нощ, когато онези шестимата не се върнат обратно в Йонтсдаун, както се очаква. Сигурно е по-добре да спиш във фургона ми. Съпругата ми няма да има против. Разполагаме с допълнителна спалня.

Така за първи път научих, че е женен и макар че се гордеех с отношението на лунапарковците към изродите и подобните им, бях потресен да открия, че съм се стреснал от мисълта, че някоя би могла да се омъжи за Джоъл Тък.

— Какво ще кажеш? — попита той.

— Съмнявам се, че тази вечер ще има други проблеми. Освен това, ако изобщо имам място, то е при Рия.

Уродът помълча за момент. След това каза:

— Прав бях, нали?

— За кое?

— За това, че си падаш по нея.

— Повече от това е.

— Ти... я обичаш?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Да.

— И си сигурен, че знаеш разликата между любовта и харесването?

— Що за идиотски въпрос е това? — поисках да знам, не точно ядосан на Джоъл, просто разочарован, и долових усиляването на онази загадъчна тръпка в него.

— Съжалявам — каза той. — Ти не си обикновено хлапе на седемнайсет. Не си хлапе всъщност. Никое хлапе не научава и не върши нещата, които правиш, и не трябва да го забравям. Предполагам, наясно си какво е любовта. Ти си мъж.

— Аз съм старец — отвърнах уморено.

— Тя обича ли те?

— Да.

Джоъл мълча дълго време, но задържа ръката си на рамото ми, подкрепяйки ме, сякаш търсеше старателно думи да предаде важно съобщение, което убягваше дори на неговия забележителен речник.

Казах:

— Какво има? Какво те притеснява?

— Предполагам, когато каза, че тя те обича... това е нещо, което знаеш не просто от думите ѝ, а от... но също и от употребата на каквито специални умения и възприятия притежаваш.

— Точно така — казах, чудейки се защо връзката ми с Рия му причинява такива притеснения. Разпитваше ме в такава деликатна област, че приличаше донякъде на обикновено пъхане на носа, но смътно осъзнавах, че има и нещо повече, а освен това той бе спасил живота ми, така че потиснах първите искрици на раздразнение и казах:

— Чрез ясновидството си екстрасензорно долавям, че Рия ме обича. Това задоволява ли те? Но дори и да нямах предимството на шестото си чувство, щях да знам как се чувства тя.

— Ако си сигурен...

— Току-що те уверих, че съм!

Джоъл въздъхна.

— Отново съжалявам. Просто винаги... винаги съм знаел за... разликата в Рия Рейнс. Имал съм усещането, че под нейните пластове... се крие нещо лошо.

— Тя има мрачна тайна — казах му. — Но не е нещо, което е сторила. А по-скоро нещо, което са й сторили.

— Разказала ти е всичко?

— Да.

Джоъл кимна с рошавата си глава и размърда подобната си на парна лопата челюст.

— Добре. Радвам се да го чуя. Винаги съм усещал, че добрата, хубавата част от Рия е съпроводена и с това друго нещо, неизвестното, което повдигаше подозрения...

— Както казах, тайната ѝ е, че тя е жертва, а не престъпник!

Джоъл ме потупа веднъж по рамото и тръгнахме напред отново, заобиколихме шатрата, подминахме „Животинските странности“ пъгнахме се между две шатри, излязохме на алеята и оттам се отправихме към Гибтаун-на-колела. Закрачих по-бързо, когато се приближихме до първите фургони. Всички тези приказки за Рия ми напомниха, че тя е в опасност. Макар че я бях предупредил да внимава, макар че знаех, че вероятно ще успее да се погрижи, щом веднъж осъзнае откъде идва опасността и след това няма да бъде заслепена от нея, и въпреки че не долавях, че тя е в опасност в този момент, змията на притеснението се сви в ямата на стомаха ми и бях нетърпелив да я проверя.

С Джоъл се разделихме с уговорката да се срещнем следващия ден, за да задоволим любопитството си за парапсихичните си способности и да споделим каквито познания имахме за таласъмската раса.

След това се насочих към еърстрийма на Рия, все още замислен за нощното клане и с надежда да не съм твърде зле изплескан с кръв, измисляйки в движение история, с която да оправдая петната по

джинсите си и тениската, ако Рия беше будна и имаше възможност да ги види. С малко късмет щеше да си е легнала и докато спи, да успее да се изкъпя и да се отърва от дрехите си.

Чуствах се почти така, все едно съм самият Черен жътвар, който се прибира от работа.

Не знаех, че далеч преди зори този Жътвар ще трябва да завърти отново косата си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪЛНО СЪРДЕЧНО ЗАТЪМНЕНИЕ

Рия седеше в един фотьойл в дневната в еърстрийма, все още облечена в кафявите панталони и изумруденозелената блуза, която носеше, когато за последно я видях в лунапарка. В ръка държеше чаша скоч, а когато погледнах към лицето ѝ, спрях на три или четири думи в лъжата, която бях формулирал по пътя към дома.

Нещо ужасно се беше объркало; личеше ѝ по погледа, по треперенето, което смекчаваше устата ѝ, и по тъмните пръстени, появили се около очите ѝ, а и по бледността, която я състаряваше.

— Какво има? — попитах.

Рия ми посочи стола, който бе обърнат с лице към нея, и когато посочих петната на джинсите си — не твърде лоши сега, когато ги бях видял на светло, — тя каза, че няма никакво значение и отново ми посочи фотьойла, този път с нотка на нетърпение. Седнах, внезапно осъзнавайки, че ръцете ми са покрити с пръст и кръв и наясно, че по лицето ми също навярно има мазка-две кръв. Рия обаче не изглеждаше нито шокирана, нито заинтригувана от вида ми, явно не се интересуваше от местопребиваването ми през последните три часа, което сигурно беше показател за сериозността на новината, която ми бе приготвила.

Щом се настаних на ръба на стола, моята красавица си дръпна щедра глътка от скоча си. Чашата дрънчеше по зъбите ѝ.

Рия потрепери и каза:

— Когато бях на единайсет и убих Абнър Кейди, социалните ме отнеха от майка ми. Това вече съм ти го разказвала. Вкараха ме в щатско сиропиталище. Това също ти го казах. Онова, което не ти споделих, е, че... когато попаднах в сиропиталището... там за първи път ги видях.

Взирах се в нея озадачен.

— Тях — подчерта Рия. — Те управляваха заведението. Те отговаряха за всичко. Директорът, заместник-директорът, главната сестра, докторът, който не живееше там, а беше на повикване през

цялото денонощие, психологът, повечето учители, практически целият екип беше от техния род, а аз бях единственото дете, което ги виждаше.

Поразен, понечих да се изправя.

С жест Рия ми показва, че трябва да остана на мястото си. Каза:

— Има и още нещо.

— Ти също ги виждаш! Но това е невероятно!

— Не е толкова невероятно — възрази Рия. — Лунапаркът е най-добрият дом на света за отритнатите от обществото, а кой е по-отритнат от онези от нас, които виждат... другите?

— Таласъми — казах. — Наричам ги таласъми.

— Знам. Но не е ли логично нашият род да бъде привлечен към лунапарковете... или натикан по лудниците... и тук да се срещаме най-често?

— Джоъл Тък — казах.

Рия примигна изненадано:

— Той също ли ги вижда?

— Да. И подозирам, че знае, че виждаш таласъми.

— Но никога не ми го е казвал!

— Понеже смята, че е забелязал в теб мрак, а е извънредно предпазлив човек.

Тя си допи скоча и известно време се взираше в кубчетата лед в чашата си, по-мрачна, отколкото някога я бях виждал. Когато отново понечих да се надигна, тя каза:

— Не. Остани там. Не идвай при мен, Слим. Не искам да се опитваш да ме утешиш. Не искам да ме прегръщат. Не сега. Нека първо довърша разказа си!

— Добре. Продължавай.

Рия каза:

— Никога не бях виждала тези... таласъми във вирджинските хълмове. Наоколо няма много хора, а ние никога не се отдалечавахме от дома, не се срещяхме с никой отвън, тъй че нямаше голям шанс да се сблъскам с тях. Когато ги видях в сиропиталището за първи път, бях ужасена, но усетих, че ще бъда... елиминирана... ако допусна да осъзнаят, че прозирам през прикритието им. Чрез внимателно задавани въпроси и много намеци скоро научих, че нито едно от другите деца не осъзнава наличието на зверове в нашите гледачи... — Рия вдигна

скоча, спомни си, че е довършила чашата, и я стисна в скута си с две ръце, за да не треперят. — Можеш ли да разбереш какво е безпомощни деца да са оставени на милостта на тези твари? О, те не предизвикваха *прекалено* много физически травми, защото много мъртви или зле пребити деца биха довели до разследване. Но правилата за налагане на дисциплината позволяваха определена свобода за приложението на сериозно поступване и голямо разнообразие от наказания. Освен това те бяха майстори на психологическото мъчение и ни държаха в постоянно състояние на страх и отчаяние. Сякаш се *хранеха* с нашата мъка, с психическата енергия, създадена от страданията ни.

Имах чувството, че в кръвта ми се образуват ледени шушулки.

Копнеех да притисна Рия в обятията си, да погала косите ѝ и да я уверя, че те никога повече няма да я докоснат с мръсните си лапища, но усещах, че още не е свършила и няма да оцени едно прекъсване.

Рия вече почти шепнеше.

— Но има и по-лоша съдба от това да останеш в сиропиталището. Осиновяването. Нали разбираш, скоро осъзнах, че често идват да интервюират деца за осиновяване семейства, в които и двамата са таласъми, и нито едно дете не беше дадено на двойки, в което поне единият родител не е... от този вид. Схващаш ли накъде бия? Разбираш ли? Знаеш ли какво се случваше с онези деца, които биваха осиновени? В уединението на новите им семейства, далеч от околото на щата, което би могло да забележи наглото пристъпване на правила в сиропиталището, „светостта на семейството“ е удобство, чрез което по-лесно се крият лошите тайни; у дома децата биват измъчвани, използвани като играчки за удоволствието на таласъмните, които са поели попечителство над тях. Така че макар в сиропиталището да беше Адът, беше още по-лошо да те пратят да си идеш с двама от тях.

Ледът се разпространи от кръвта в костите ми, където остави усещането, че костният ми мозък е вкочанен на кокал.

— Избегнах осиновяването, като се правех на глупава и се преструвах, че имам толкова ниска интелигентност, че да ме измъчват няма да е по-забавно от това да мъчиш тъпо животно. Те искат реакция, разбираш ли? Това ги радва. И нямам предвид просто физическата реакция на болката, която предизвикват. Тя е по-скоро страничен ефект. Онова, което търсят таласъмните, е нашето страдание,

страхът ни и е трудно да предизвикаш задоволително комплексен ужас у тъпо животно. Тъй че избегнах осиновяването и когато пораснах достатъчно и закоравях дотам, че да съм горе-долу сигурна, че ще се справя сама, избягах в лунапарка.

— Когато си била на четиринайсет.

— Да.

— Достатъчно пораснала и закоравяла — казах с мрачна ирония.

— След единайсет години при Абнър Кейди и три под чехъла на таласъмните — напомни ми Рия — бях станала толкова корава, че нямаше накъде повече.

Ако издръжливостта ѝ, чувството за самосъхранение, силата и смелостта ми се бяха стрували страхотни преди, тази нова информация ми осигури прозрение към храброст на практика твърде голяма, за да бъде осъзната. Бях си намерил специална жена, наистина — жена, чиято целеустременост да оцелее предизвикваше благоговейна почуда.

Отпуснах се в креслото си, внезапно смазан до слабост от ужаса на това, което току-що бях чул. Устата ми бе пресъхнала и горчеше, стомахът ми се бунтуваше и в себе си усещах огромна празнота.

Казах:

— Дявол го взел, какво са те? Откъде са *дошли*? Защо преследват човешката раса?

— Това го знам — отвърна Рия.

За момент не осъзнах напълно значението на тези думи. После, когато видях, че тя буквално имаше предвид, че знае отговорите на трите ми въпроса, се приведох напред в креслото, задъхан и целият настръхнал:

— Как си узнала? Как откри това?

Рия се втренчи в дланите си и не отговори.

— Рия?

— Те са наше собствено творение — каза тя.

Стреснат, отвърнах:

— Та как би могло да е вярно това?

— Ами, виждаш ли... човечеството е било на този свят много по-дълго, отколкото настоящите му знания подсказват. Много хилядолетия преди нашата цивилизация вече е имало такава... преди писмената история, и е била дори по-напреднала от нашата.

— Какво имаш предвид? *Изгубена* цивилизация?

Рия кимна:

— Изгубена... и разрушена. Войната и заплахата от война са представлявали почти същият проблем за човечеството от онази по-ранна цивилизация, каквато са и за нас сега. Онези народи развили ядрените оръжия и стигнали до патова ситуация, до голяма степен подобна на тази, която приближаваме и ние сега. Но равновесието не довело до измъчено примирие или до мир, както при нас. По дяволите, нищо подобно! Не. Вместо това, озовали се в задънена улица, хората започнали да търсят други способности да воюват едни с други.

Част от мен се чудеше откъде Рия е научила тези подробности, но нито за миг не се усъмних в истинността на онова, което ми разказваше, защото шестото ми чувство — и то вероятно заедно с шепота на частица от расовата ми памет, погребана дълбоко в подсъзнанието ми — долавяше зловещата истинност на онова, което някои слушатели биха помислили просто за налудничава фантазия или приказка. Не можех да понеса мисълта да прекъсна Рия, за да я питам отново за източника на информацията ѝ. На първо място, тя явно не изглеждаше готова да ми каже. Освен това бях омагьосан, направо принуден да стана свидетел на този разказ, както и Рия ми се струваше също тъй обладана от нуждата да сподели. Никое дете в часа си за лягане не е било по-очаровано от някоя изумителна история, нито пък някой обречен смъртник не е слушал с повече ужас как съдията чете присъдата му от мен, който слушах Рия Рейнс тази нощ.

— С времето — продължи тя — хората развили способността да... да човъркат генетичната структура на животните и растенията. И не просто да я бъркат, а да я променят, да манипулират едни гени с други, да изтриват характеристиките им или да добавят нови по свое желание.

— Това е научна фантастика.

— За нас — да. За тях е било реалност. Това откритие много е подобрило живота на хората, като подсигурило подобрените им реколти... и по-стабилна хранителна база... и създало цял набор нови лекарства. Но имало и огромен потенциал за зло.

— И този потенциал не останал непроучен задълго — продължих мисълта ѝ, не с ясновидска проникателност, а с циничната увереност, че човешката природа не би могла да е по-различна — или

по-добра — преди десетки хиляди години, отколкото сега, в собствената ни епоха.

Рия отвърна:

— Първият таласъм бил развъден за изцяло военни цели, съвършеният войник от една робска армия.

Представяйки си гротескните демони, попитах:

— Но какво специфично животно са променили, за да стигнат до този... този *звяр*?

— Нямам точна представа, но според мен таласъмните не са точно променена версия на нещо, колкото... изцяло нов вид на лицето на земята, създадена от хората раса с интелект, равен на нашия. Както го разбирам, таласъмът е същество с два генетични набора за всеки елемент от физическия си вид — единият е изцяло човешки, а другият не е — плюс жизненоважен свързващ ги ген, който носи таланта за промяна, така че тварта има възможността да избира по своя воля между двата си образа, да бъде — поне на външен вид най-малкото — човешко същество или таласъм, каквото е по-подходящо според нуждите на дадения момент.

— Но тварта в действителност не е човешко същество, нищо че изглежда като един от нас — казах.

Сетих се обаче за Абнър Кейди и ми хрумна, че дори някои съвсем истински човешки същества не са хора.

Рия рече:

— Не. Макар че това чудовище е в състояние да премине и най-щателния медицински преглед на тъканите си, винаги си остава таласъм. Това е основната му същност, без значение физическото състояние, което е избрало в дадения момент. В крайна сметка нечовешката му гледна точка, мисленето му, методите му на разсъждение, всичко това е напълно чуждо до степен отвъд нашето разбиране. Звярът е бил създаден да може да проникне в чужда страна, да се смеси с хората, да мине за човек... и след това, когато е най-подходящо, да се обърне на страховития си реален образ. Например да речем, че пет хиляди таласъма навлязат във вражеска територия. Те могат да се занимават с терористични атаки, които извършват наслуки, внасяйки смут в търговията и обществото, създавайки атмосфера на параноя...

Можех да си представя хаоса. Съседът ще подозира съседа си. Никой няма да вярва на никого, освен на членовете на семейството си. В такава атмосфера на параноична подозрителност ще спре да съществува обществото, каквото го познаваме. И с времето обезкървената нация ще бъде пречупена в служба на завоевателите.

— Или пък тези пет хиляди могат да бъдат програмирани да ударят по едно и също време — добави Рия, — развихряйки се в единна убийствена мисия, която за една нощ да отнесе двеста хиляди живота.

Твар с нокти и зъби, внимателно сътворена бойна машина със спиращ сърцето външен вид — целта на таласъма е не само да убива, но също и да деморализира.

Докато обмислях ефективността на армия от таласъмски терористи, бях останал временно без думи.

Мускулите ми бяха напрегнати, вързани на възел и не можех да ги отпусна. Гърлото ми бе свито. Гърдите ме боляха.

Докато слушах, страхът бе сграбчил вътрешностите ми и стискаше.

Но така ми влияеше не само историята на таласъмите.

Имаше нещо друго.

Неясно предчувствие.

Нещо идваше...

Нещо лошо.

Имах чувството, че когато накрая науча всички подробности за произхода на таласъмите, ще се озова наред кошмар, който надминава въображението ми.

Все още седнала в креслото си, с отпуснати рамене и сведена глава, втренчила очи надолу, Рия продължи:

— Този войник... таласъм бил специално създаден да не притежава жалост, вина, срам, любов, милост, както и повечето човешки емоции, макар че могъл да ги имитира достатъчно добре, когато желаел да мине за мъж или жена. Няма да угризения да извършва актове на крайно насилие. Всъщност... ако разбирам правилно информацията, която съм натрупала с годините... ако правилно интерпретирам нещата, които съм виждала... таласъмът е създаден дори да изпитва удоволствие, когато убива. По дяволите, той има само три емоции и сред тях е ограничена способност за страх (което може

да е включено от генетиците и психогенетиците като механизъм за оцеляване), омраза и жажда за кръв. Така че... обречен на този ограничен обхват от преживявания, звярът естествено ще се опита да изцеди до капка всяка емоция, която му е позволена!

Няма човек убиец нито в тяхната цивилизация, нито в нашата за всичките хиляди години изгубена или записана история, който би могъл да проявява вманиаченото, компулсивно, психопатично, убийствено поведение и на една стотна от интензитета, който притежават тези лабораторни войници. Няма религиозен фанатик с гарантирано място в Небесата, готов да вдигне оръжие в името Господне, който да убива с такава страст.

Калните ми, окървавени длани бяха толкова здраво стиснати в юмруци, че ноктите ми се забиваха болезнено в дланите, но въпреки това не можех да ги разтворя. Все едно бях ревностен самобичуващ се, търсещ изкупление чрез понасяне на болка. Но изкупление от кого? Чии грехове имах чувството, че е нужно да изкупя?

Казах:

— Но, Исусе, създаването на такъв войник е... било... било е *лудост*! Твар като тази не би могла да бъде контролирана!

— Очевидно са смятали, че може — възрази Рия. — Както го разбирам, всеки таласъм, излязъл от онези лаборатории, имал имплантиран в мозъка си контролен механизъм, чието предназначение било да нанася временно осакатяващи пристъпи от болка и да включва страха на тварта. Чрез това устройство излязъл от подчинение воин би могъл да бъде наказан във всяко ъгълче на света, без значение къде се крие.

— Но нещо се е провалило — казах.

— Нещо винаги се проваля — съгласи се Рия.

Попитах отново:

— Откъде си научила всичко това?

— Дай ми малко време. Постепенно ще ти обясня всичко.

— Настоявам да ми обясниш!

Гласът ѝ бе кух и безличен и посърна още повече, докато тя говореше за другите предпазни мерки, вградени в таласъмните, с които да се предотврати бунт и нежелано кръвопролитие. Разбира се, те били създадени стерилни. Не можели да се развъждат; само лабораториите можели да създават нови таласъми. И всеки от тях

преминавал интензивна подготовка, която насочвала омразата му и кръвожадността към тясно определена етническа или расова група, така че да може да бъде прицелван срещу много специфичен враг, без опасения, че може безгрижно да убие и съюзниците на господаря си.

— Какво се издънило? — попитах.

— Трябва ми още скок — заяви Рия.

Стана и отиде в кухнята.

— Налей и на мен — помолих.

Цялото тяло ме болеше, а дланите ми горяха и ме сърбяха, понеже още не бях извадил треските от тях. Скокът щеше да има обезболяващ ефект.

Но не можеше да ме обезболи от усещането за неминуема опасност. Това предчувствие се усилваше все повече и знаех, че ще постояна при все количествата алкохол, които погълна.

Погледнах към вратата.

Не я бях заключил, когато влязох. Никой не заключва външната си врата в Гибтаун, Флорида, нито пък в Гибтаун-на-колела, понеже лунапарковците никога не крадат едни от други — или поне се случва много рядко.

Станах, отидох до вратата, потутках се със заключващия бутон на дръжката и пяхнах резето на мястото му.

Би следвало с това да се почувствам по-добре. Не стана така.

Рия се върна от кухнята и ми връчи чаша със скок и лед.

Устоях на порива да я докосна, понеже усещах, че тя все още не търси близостта ми. Не и преди да ми е разказала всичко.

Върнах се при креслото си, седнах и гаврътнах половината скок на един дъх.

Рия продължи, но новата порция уиски не подобри безжизнения тон на гласа ѝ. Усещах, че състоянието, в което се намира, не е предизвикано само от ужасната история, която се налагаше да ми сподели, но и от някакви лични притеснения.

Напредвайки с разказа, тя ми обясни, че тайната за сътворението на таласъмните скоро се разпространила, както обикновено се случва с тайните, и половин дузина държави бързо се сдобили със собствени създадени в лаборатория войници, подобни на първите таласъми, но с модификации, усъвършенствани и подобрени. Те отглеждали тварите в

цистерни, с хиляди, и влиянието на този вид оръжие се оказало почти толкова ужасно, колкото и всеобща размяна на ядрени удари.

— Не забравяй — каза Рия, — че се очаквало таласъмните да са *алтернатива* на ядрените бомби, много по-малко разрушителен начин да се постигне световна власт!

— Само каква алтернатива!

— Е, ако народът, който ги бил породил, бе съумял да запази ексклузивността на технологията си, е щял да може да завладее света за няколко години, без да прибегва до ядрени оръжия. Обаче когато *всички* се сдобили с таласъмски войници, когато на ужаса било отговорено с контракошмар, всички участници бързо осъзнали, че взаимното разрушение е неизбежно, все едно дали чрез изкуствени войници или ядрен холокост. Така че стигнали до споразумение да отзоват и унищожат таласъмските си армии.

— Но някой не спазил уговорката — обадох се.

— Не мисля, че е станало точно така — възрази Рия. — Може и да греша по този въпрос, да не съм разбрала правилно... но смятам, че някои от войниците успешно отказали да бъдат отзовани.

— Исусе!

— По причини, които никога не били открити, или поне по причини, които не разбирам аз самата, веднъж напуснали лабораториите, някои таласъми били преминали през фундаментални промени.

По-голямата част от детството и юношеството си бях прекарал в любовна прегръдка с науката, така че веднага бях готов да споделя една-две идеи по въпроса.

— Вероятно са се променили, понеже конструкцията на веригите им от изкуствени хромозоми и редактирани гени е била твърде нестабилна.

Рия сви рамене:

— Все едно, явно един от резултатите на тази мутация е развитието на его, на чувство за независимост.

— Което си е дяволски опасно нещо у един биологично създаден убиец психопат — допълних, потрепервайки.

— Бил направен опит да се вкарат таласъмните в строя чрез активиране на създаващите болка устройства, имплантирани в мозъците им. Някои се предали. Други били открити гърчещи се и

квичаци в необяснима агония, която ефективно ги демаскирала. Но имало и такива, които очевидно били мутирали по специфичен начин — или били развили невероятен толеранс към болка... или се били научили да я харесват, да процъфтяват от нея.

Можех да си представя накъде са тръгнали нещата от този момент нататък. Казах:

— В съвършената си човешка маскировка, с интелигентност равна на нашата, водени само от омраза и страх, и жажда за кръв, таласъмните не биха могли да бъдат открити... освен може би като се подложи всеки един мъж и жена на света на мозъчен скенер в търсене на разпръснатите контролни механизми на таласъмните. Но съществуват хиляди вратички, които тварите могат да използват, за да избегнат минаването през скенера. Някои вероятно ще си създадат фалшиви карти за проверка, свидетелство за мозъчно сканиране, през което никога не са преминавали. Други просто ще избягат в дивата пустош и ще се скрият, нападайки градове и села само когато имат нужда да откраднат храна... или когато страстта към убийство се превърне в непоносима необходимост. В крайна сметка повечето от тях ще успеят да се скрият. Нали? Така ли се е получило?

— Нямам представа. Предполагам, че да. Нещо подобно. И в някакъв момент, след като... световната програма за мозъчно сканиране вече била в действие... властите открили, че някои от бунтовниците таласъми са преживели още една фундаментална мутация...

— Вече не били стерилни.

Рия примигна:

— Откъде разбра?

Казах й за бременната таласъмка в Йонтсдаун.

Тя отвърна:

— Ако не съм разбрала погрешно, повечето си остават стерилни, но известна част са станали фертилни. Легендата твърди...

— Каква легенда? — попитах, ставаше ми все по-трудно да сдържам любопитството си. — Откъде си чула всички тези неща? За какви легенди става дума?

Пренебрегвайки въпроса ми, тъй като все още не беше готова да разкрие източниците си, Рия каза:

— Според легендите в програмата за мозъчно сканиране заловили жена и когато разкрили, че тя е таласъм, я принудили да се преобрази в основната си форма. После я застреляли и в агонията си тя изхвърлила котило пищящи таласъмски бебета. В смъртта си се върнала в човешка форма, както била генетично програмирана да прави (с цел да бъдат измамани аутопсиите и патолозите). И когато ексекутирали потомството ѝ, на смъртния си одър и те се преобразили в човешки бебета.

— И тогава човечеството осъзнало, че е загубило войната с таласъмите.

Рия кимна.

Те бяха изгубили войната заради това, че таласъмските деца, оформени в чужда утроба вместо в лаборатория, не притежаваха контролни механизми, които да проличат при мозъчно сканиране; не съществуваша методи, по които тяхната дегизировка да бъде преодоляна. От този миг нататък човекът дялял земята с вид, който му бил равен по интелект и нямал друга цел, освен да унищожи него и всичките му дела.

Рия си допи скоча.

Много ми се искаше второ питие, но се страхувах да си взема, понеже в сегашното ми състояние второ със сигурност щеше да доведе до трето, а третото — до четвърто, и нямаше да мога да спра, докато не припадна пиан. Не можех да си позволя подобно нещо, защото тъмното предсказание за надвиснала катастрофа висеше над мен потискащо от всякога, парапсихичен еквивалент на масивна черна формация от бухнали буреносни облаци, които затъмняват слънчев ден.

Погледнах към вратата.

Все още беше заключена.

Погледнах към прозорците.

Те бяха отворени.

Но пък имаха щори и никой таласъм не би могъл да си проправи път през тях, без да положи сериозни усилия.

— Тъй че — каза тихо Рия — не сме били доволни от земята, която Господ ни е дал. Очевидно сме били чували за Ада и в онази забравена епоха и сме сметнали концепцията за интересна. Сметнали

сме я за толкова интересна, толкова привлекателна, че сме довели демони по своя собствена кройка и сме пресъздали Ада на земята.

Ако *съществуваше* Господ, аз почти успях да проумея (както никога досега) защо Той би ни проклетел с болка и страдания. Би гледал с отвращение как използваме света и живота, които ни е дал, и като нищо би казал: „Добре, вие неблагодарни боклуци, добре! Искате да прецакате всичко, така ли? Искате да се наранявате един друг? Толкова ли ви харесва, та сте си създали собствени дяволи и сте ги насъскали срещу себе си? Ами добре! Тъй да бъде! Отдръпнете се и позволете на майстора да ви изпълни желанието! Дишайте ми пушилката, дребосъци! Ето! Вземете тези дарове! Нека има мозъчен тумор и полиомиелит, и множествена склероза! Нека има земетресения и цунами! Нека има... проблеми с жлезите! Харесва ли ви? А?“

Отбелязах:

— По някакъв начин таласъмните са разрушили онази предишна цивилизация, изтрили са я от лицето на земята.

Рия кимна:

— Отнело е време. Няколко десетилетия. Но според легендата... в крайна сметка неколцина от вида им, представяйки се за хора, са се издигнали по върховете на обществената стълбица и най-сетне са се сдобили с достатъчно политическа власт, че да се доберат до положение, в което да развихрят ядрена война.

Което според загадъчните и неясни „легенди“, които цитираше Рия, бяха и сторили. На таласъмните не им пукаше, че по-голямата част от тях ще бъдат избити заедно с нашия вид; цялата причина за съществуването им беше да ни изтребват и унищожат и ако окончателното изпълнение на целта доведеше до собственото им бързо изчезване, те бяха и бездруго безсилни да променят съдбата си. Ракетите политаха. Градовете биваха изпарени. Нито една ракета не бе спестена, нито един бомбардировач — спрял на пистата. Бяха детонирани толкова хиляди невероятно мощни ядрени устройства, че самата земна кора бе претърпяла изменение или може би магнитното поле се бе завъртяло и последвала смяна на полюсите, във всеки случай по някаква причина злоещо се разбудили разломите по цял свят, разтворили се и породили земетресения с невъобразима мощ. Хиляди мили ниски земи пропаднали в океаните, цунамитата връхлитали чак до средата на континентите и навсякъде избухвали

вулкани. Този холокост и последвалата го ядрена епоха, и хилядите изминали години смлели всяка следа от цивилизацията, озарявала някога множество континенти така ярко, както собственият ни лунапарк озарява алеята всяка нощ. Оцелели повече таласъми, отколкото хора, защото те били по-корави, родени бойци. Малцината оживели човеци се върнали в пещерите, завърнали се към варварството и наследството им било забравено. Макар че таласъмите не ни забравили — и не биха и могли — ние сме ги забравили заедно с всичко останало и в идните епохи редките ни срещи с тях в демоничната им форма станали източник на множество суеверия — и безбройни евтини филми на ужасите — включително превръщани и свръхестествени същества.

— А сега, когато сме се измъкнали отново от тинята — каза Рия презрително — и когато сме си построили отново цивилизация, и започваме да се сдобиваме отново със средствата за унищожение на света...

— ... таласъмите някой ден ще натиснат ядреното копче, ако се доберат до него — довърших вместо нея.

— Вярвам, че ще го сторят — съгласи се тя. — Честно казано, не са така умели бойци, каквито са били по време на предишната цивилизация... по-лесно е да ги победиш в ръкопашен бой... по-лесно е да ги измамиш. Те са се променили, може да се каже, че са еволюирали благодарение на изминалите безброй епохи и заради всичките ядрени отпадъци. Радиацията е стерилизирала мнозина, отнела им е фертилността, която оригиналните мутации са им дарили, което пък е причина да не изпозаселят изцяло земята и да ни надминат по брой. А освен това има и... лека промяна в манията им за разрушение. Както го разбирам, много от тях отхвърлят представата за нова ядрена война... или поне в световен мащаб. Нали разбираш, те живеят дълго; някои от тях са на по хиляда и петстотин години, тъй че не са отдалечени от предишния холокост на чак толкова много поколения. Разкажете им за края на света, предавани от предците им, са все още пресни и свежи в спомените им. Но макар че повечето от тях може и да са доволни от сегашното положение на нещата, да ни преследват и да ни убиват все едно не сме нищо повече от животни в техния личен ловен резерват, има и неколцина... такива, които копнеят отново да покачат човешката агония по ядрената мерителна скала...

таласъми, които вярват, че тяхното предназначение е да ни изтрият завинаги от лицето на земята. За десет години или след двайсет или пък четирийсет някой от тях все ще се добере до търсената възможност, не мислиш ли?

Почти пълната сигурност за настъпването на Армагедон, какъвто тя бе описала, беше шокираща и депресираща до степен, за която не стигаха думи, но въпреки всичко се боях повече от незабавна смърт. Ясновидството ми намекваше за незабавна опасност и се бе превърнало в постоянно, неприятно напрежение в черепа ми, макар че не можех да позная откъде ще дойде проблемът или каква форма ще придобие.

Леко ми се гадеше от предчувствието.

Беше ми студено. Бях плувнал в пот. Треперех.

Рия отиде до кухнята да си вземе още скоч.

Станах. Отидох до прозореца. Надникнах навън. Не видях нищо. Върнах се при креслото. Седнах на ръба му. Искаше ми се да крещя.

Нещо приближаваше...

Когато Рия се върна с питието си и отново се прегърби във фотьойла си, все още дистанцирана от мен и с все още мрачно лице, попитах:

— Как си научила всичко за тях? Трябва да ми кажеш! Да не би да умееш да им четеш мислите?

— Да.

— Наистина ли?

— Малко.

— Аз не успявам да извлека от тях нищо освен... гняв. И омраза.

— Аз... мога да виждам по малко в тях — каза Рия. — Не точно мислите им. Но когато ги сондирам, получавам образи... и видения. Мисля, че много от видяното е... расова памет... неща, които някои от тях изобщо не си спомнят на съзнателно ниво. Но да си призная честно, има и нещо повече.

— Какво? Повече... какво? И какво за тези легенди, за които ми спомена?

Вместо да ми отговори, Рия отвърна:

— Знам какво си правил навън тази нощ.

— А? За какво говориш? Откъде би могла да знаеш?

— Знам.

— Но...

— И е безполезно, Слим.

— Така ли?

— Не можеш да ги победиш!

— Победих чичо ми Дентън. Убих го, преди да успее да навлече още повече нещастия на семейството ми. Двамата с Джоъл спряхме шестима тази нощ и ако не бяхме го сторили, те щяха да повредят виенското колело и то да падне. Спасихме живота на кой знае колко много паричковци!

— И какво значение има това? — попита Рия. В гласа ѝ долових нова нотка, честност и мрачна страст. — Други таласъми просто ще убият други паричковци. Не можеш да спасиш света! Само рискуваш живота си, щастието си и здравия си разум — и най-много да позабавиш нещата. Няма да спечелиш войната. В дългосрочен план таласъмните ще ни победят. Неизбежно е. Такава е съдбата ни, която сме планирали за самите себе си преди много, много време.

Виждах накъде водят размишленията ѝ.

— Каква алтернатива имаме? Ако не се бием, не се защитаваме, то животът ни е безсмислен. Ние с теб можем да бъдем убити всеки миг по *техен* каприз!

Рия остави настрана чашата си и се приплъзна напред до ръба на креслото си.

— Има и друг начин.

— Какви ги говориш?

Прекрасните ѝ очи останаха втренчени в моите и погледът ѝ пареше.

— Слим, за повечето хора не си струва и плюнката да си хабиш.

Примигнах.

Рия каза:

— Повечето хора са лъжци, измамници, развратници, крадци, двуличници и все в този дух. Използват се и се насилват един друг със същата страст, с която ни насилват и таласъмните. Не си струва да бъдат спасявани!

— Не, не, не! — възразих. — Не и *повечето*. За доста хора не си струва да си хабиш плюнката, Рия, но не за повечето от тях!

— Съдейки по моя опит — отвърна тя, — всъщност практически никой не е по-свестен от таласъмните!

— Опитът ти не е бил типичен, за Бога! Абнър Кейдитата и Маралий Суинитата на този свят определено са малцинство. Разбирам защо би се чувствала другояче, но никога не си срещала моите майка и татко, сестрите ми, баба ми. На света има повече почтеност, отколкото жестокост! Може би нямаше да го кажа преди седмица или дори вчера, но сега, като те чувам да говориш така, сега, като те чувам да казваш, че всичко е безполезно, нямам и грам съмнение, че в хората има повече добро, отколкото зло. Понеже... понеже... ами, така трябва да бъде!

— Слушай — каза Рия, все тъй втрещена в мен с омагьосващо сини, умолително сини очи, с огнени и почти болезнено сини очи. — Можем само да се надяваме на малко щастие в малък кръг от приятели, с няколко души, които обичаме — и останалата част от света да върви по дяволите. Моля те, моля те, Слим, помисли по въпроса! Изумително е, че се намерихме един друг! Това е чудо! Никога не съм си мислила, че ще преживея нещо подобно на това, което имаме двамата заедно! Толкова добре си пасваме... толкова си *приличаме*... че дори определени мозъчни вълни ни се препокриват, докато спим... споделяме, докато правим любов и когато спим, ето защо сексът е толкова дяволски добър за нас и дори *споделяме едни и същи сънища!* *Предназначени* сме един за друг — и това е най-важното нещо, най-важното нещо на този свят е да бъдем заедно до края на живота си!

— Да — казах. — Знам! И аз чувствам същото.

— Ето защо трябва да се откажеш от този твой кръстоносен поход. Спри да се опитваш да спасиш света. Спри да поемаш тези налудничави рискове. Нека таласъмните си правят това, което трябва да сторят, а ние просто ще си живеем живота в мир!

— Но нали в това е цялата работа! Не *можем* да живеем в мир. Ако им обърнем гръб, това няма да ни спаси. Рано или късно те ще дойдат да душат наоколо, с желание да ни накарат да страдаме, да пият от болката ни...

— Слим, чакай, чакай, чуй ме! — Рия вече бе възбудена, кипеше от нервна енергия. Скочи от креслото си и отиде до прозореца, вдъхна дълбоко от нахлуващия въздух и отново се обърна към мен с думите: — Съгласен си, че това, което имаме двамата, е на първо място, над всичко друго, на всяка цена. Ами ако... ако мога да ти покажа начин да съществуваме заедно с таласъмните, начин да се откажеш от

кръстоносния си поход и да няма нужда да се притесняваме, че някога ще тръгнат след теб или мен?

— Как?

Рия се поколеба.

— Рия?

— Това е единственият начин, Слим!

— Кое?

— Това е единственият разумен начин да се договорим с тях.

— Рия, за Бога, ще изплюеш ли камъчето най-сетне?

Тя се намръщи, отклони поглед от мен и понечи да заговори, поколеба се, каза:

— Мамка му! — и внезапно метна чашата си от скок през стаята и я запрати в стената. Разлетяха се ледени кубчета, разбиваха се, когато се удрияха в мебелите или отскочиха от пода, а стъклото се взриви в стената.

Стреснат, и аз скочих и застанах глупаво, а Рия ми махна да седна и се върна на собственото си кресло.

Седна.

Пое си дълбоко дъх.

Каза:

— Искам да ме изслушаш, просто слушай и не ме прекъсвай, не ме спирай, докато не свърша — и се опитай да разбереш. Намерила съм начин да съществувам съвместно с тях, да ги накарам да ме оставят на мира. Виж, в сиропиталището и след това осъзнах, че няма начин да ги победя. Те притежаваха всички предимства. Избягах, но таласъми имаше навсякъде, не само в сиропиталището, а и човек не може наистина да избяга от тях, все едно къде се скрие. Безсмислено е. Така че поех риск — преценен риск — и се обърнах към тях, казах им, че мога да ги виждам...

— *Какво си направила?!*

— Не ме прекъсвай! — отрязва остро Рия. — Това е... трудно е... и ще бъде дяволски трудно... а аз просто искам да ти споделя всичко, тъй че млъквай и ме остави да говоря! Казах на един таласъм за парасихичните си способности, което, както знаеш, е само по себе си мутация, последствие от онази ядрена война, понеже според таласъмните в предишната цивилизация не е имало хора с каквито и да е психични способности — ясновидство, телекинеза... нищо подобно.

И сега не са много, но тогава е нямало *никакви*. Предполагам... по определен извратен начин... тъй като таласъмните са започнали онази война и са стоварили всички бомби и цялата радиация върху нас... е, може да се каже, че един вид са *създали* надарени хора като теб и мен. По отвратителен начин им дължим специалните си таланти. Както и да е, казах им, че мога да прозирам в човешката им форма и до... не знам... до таласъмския потенциал отдолу...

— Говорила си с тях и те са ти казали своите... легенди! Ето как си научила за тях, така ли?

— Не изцяло. Не са ми казвали кой знае какво. Но е достатъчно да ми споделят и малко, а аз бързо получавам видение за останалото. Все едно... ако отворят лекичко вратата, мога да я бутна да се отвори изцяло и виждам дори нещата, които се опитват да скрият от мен. Но в момента това не е важно и ми се ще, в името Божие, да не ме прекъсваш! Важното сега е, че ясно им обясних, че не ми пука за тях и не ми пука какво правят и кого нараняват, стига само да не нараняват *мен*. И стигнахме до... споразумение.

Изумен, аз се срутих обратно в креслото си и въпреки молбите ѝ да не я прекъсвам казах:

— Споразумение? Просто ей тъй? Но защо им е да се споразумяват с теб? Защо просто не те убият? Все едно какво си им казала, дори ако са ти повярвали и ти пазиш тайната им, въпреки това представляваш *опасност* за тях! Не разбирам. Те нямат какво да получат от подобно... споразумение.

Махалото на настроението на Рия отново бе сменило посоката и се носеше обратно към мрака и отчаянието. Тя се отпусна в креслото си. Когато заговори, гласът ѝ едва се чуваше.

— Те *получаваха* нещо ценно. Имаше нещо, което можех да им предложа. Разбираш ли, имам и друга парапсихична способност, която ти или не притежаваш... или поне не е развита в същата степен като мен. Онова, което владее аз... е способността да откривам екстрасензорните възприятия у другите хора, особено когато те могат да виждат таласъмните. В състояние съм да засека силите им, без значение колко се стараят да ги прикрият. Невинаги узнавам в мига, когато срещна някого. Понякога отнема време. Но мога да доловя скрити парапсихични способности у другите горе-долу така, както виждам таласъмните под тяхната маскировка. До тази вечер мислех, че

това прозрение е... ами, непоклатимо... но сега ми казваш, че Джоъл Тък вижда таласъмните, а никога не съм го подозирала. При все това смятам, че почти винаги бързо откривам тези неща. Знаех, че в теб има нещо специално още от началото, макар че ти се оказа... по-специален, много по-специален, по начин, който не осъзнавах в началото! — сега вече Рия шепнеше. — Искам да те задържа. Никога не съм смятала, че ще открия някой, който... някой, от който да се нуждая... да обичам. Но се появи ти и сега искам да те задържа, но единственият начин това да се случи е да сключиш същото споразумение с тях, което съм направила и аз!

Бях се вкаменил. Неподвижен като скала, седях в креслото и слушах туптенето на гранитното си сърце — всеки удар като чук, стоварващ се върху мраморен блок. Любовта ми, нуждата ми от Рия, копнежът за нея все още се таяха във вкамененото ми сърце, но бяха недостъпни, точно както възможността за създаване на прелестни скулптури се крие във всеки неодялан блок, но си остава недостижима и неизпълнена от човек, на когото му липсва художествен талант и който не умее да държи длетото. Не исках да повярвам в това, което Рия бе казала току-що, и не можех да понеса мисълта, която следваше думите ѝ, но се чувствах принуден да слушам, да науча най-лошото.

В очите на Рия бликнаха сълзи и тя изхлипа:

— Когато срещна човек, който може да вижда таласъми, аз... го докладвам. Предупреждавам някой от техния вид за зряция. Нали разбираш, таласъмните не искат открита война, както е било предишния път. Предпочитат да запазят тайната си. Не искат да се организираме срещу тях, въпреки че и бездруго ще е безнадеждно. Така че им посочвам хората, които знаят за тях, които могат да ги убиват или да разнесат вестта. А таласъмните... те просто... те елиминират опасността. В замяна ми гарантират, че техният вид няма да ме безпокои. Дават ми имунитет. Оставят ме на мира. Това е всичко, което някога съм искала, Слим! Да бъда оставена на мира. И ако сключиш същото споразумение с тях, тогава ще оставят на мира и двамата ни... и можем да бъдем... да си останем... заедно... щастливи...

— *Щастливи?* — не толкова изрекох думата, колкото я изплюх. — Щастливи ли? Смяташ, че можем да бъдем щастливи, като знаем, че оцеляваме благодарение на... на това, че предаваме останалите?

— Таласъмните и бездруго ще спипат някои от тях.

С огромно усилие закрих лицето си със студени каменни длани и се скрих в пещерата от пръсти, сякаш можех да избягам от ужасяващите разкрития на Рия. О, детинска фантазия! Грозната истина си остана пред мен.

— Исусе!

— Можем да живеем заедно — каза Рия, вече плачеше открито, понеже бе доловила ужаса ми и невъзможността изобщо да проумея ужасното споразумение, което тя бе сключила за себе си. — Заедно... да живеем... както през последната седмица... дори по-добре... много по-добре... ние срещу света, в безопасност, абсолютна безопасност. И таласъмните не само гарантират безопасността ми в замяна на информацията, която им давам. Те гарантират и успеха ми. За тях съм много ценна, нали разбираш? Понеже, както казах, много хора, които могат да виждат таласъмните, свършват или в лудницата, или при лунапарка. Така че... съм в идеалната позиция да... е, да им предавам един куп ясновидци като теб и мен. Така че таласъмните освен това и ми помагат, помагат ми да се справям. Като... те планираха инцидент с „Блъскащите колички“...

— И аз го спрях да не се сбъдне — казах студено.

Рия се изуми:

— О. Да. Трябваше да се досетя, че си бил ти. Но, виж... планът е, че след като се е случил инцидент, раненият паричко вероятно ще съди Хал Дорси, човека, на когото са блъскалките, и след това той ще си има финансови проблеми заради таксите по делото и всичко останало, и аз ще успея да купя количките на добра цена и да взема нова концесия на цена, която е привлекателна. О, мамка му. Моля те. Моля те, *изслушай ме!* Виждам какво си мислиш. Звуча толкова... толкова студена!

Всъщност, въпреки че от очите ѝ бликаха сълзи и че никога не бях виждал толкова нещастен човек, колкото беше тя в момента, Рия наистина ми се струваше студена — горчиво студена.

— Но, Слим, трябва да знаеш нещо за Хал Дорси! Той е копеле, наистина е такъв, зъл кучи син и никой не го харесва, защото е гадняр, гадняр и насилник, тъй че проклета да съм, ако взема да съжалявам, че съм го *съсипала!*

Въпреки че не исках да гледам към Рия, все пак я погледнах. Въпреки че не исках да говоря с нея, заговорих ѝ:

— Каква е разликата между мъченията, които таласъмните предизвикват, и мъченията, които ти им предлагаш да извършат?

— Казах ти, Хал Дорси е...

Повиших глас, за да заявя:

— Каква е разликата в поведението на човек като Абнър Кейди и начина, по който ти предаваш собствената си раса?

Рия вече хълцаше:

— Само исках да съм... в *безопасност*. Поне веднъж в живота си — поне веднъж — исках да съм в *безопасност*!

Обичах я и я мразех, жалех я и я презирах. Исках да споделя живота си с нея, исках го все така силно, както и досега, но знаех, че не мога да продам съвестта си или убежденията си заради нея. Можех да разбера защо Рия е решила да сътрудничи с таласъмните — стигаше ми да се сетя какво ми е разказала за Абнър Кейди и тъповатата си майчица, да оценя ужасите от детството ѝ и да пресметна основателните ѝ оплаквания срещу човешката раса и колко малко тя дължи на обществото. Можех да разбера и почти да простя, но не можех да се съглася, че това е *правилно*. В този ужасен момент чувствата ми към нея бяха толкова сложни, че изпитвах и нетипично самоубийствено желание, толкова живописно и сладко, че ме накара да се разплача и знаех, че това сигурно е като копнежа за смърт, който я преследва всеки ден от живота ѝ. Разбихах защо ми бе говорила за ядрена война с такъв ентусиазъм и поетичност, докато се намирахме заедно на виенското колело в неделя вечер. С товара от зловещи познания, които тя носеше, сигурно на моменти тоталната аниhilация на всички Абнър-Кейдевци и таласъмните, и цялата мръсна каша на човешката цивилизация ѝ се струваха като прекрасна освобождаваща, пречистваща възможност.

Казах:

— Сключила си сделка с дявола!

— Ако те са дяволи, то тогава ние сме богове, защото сме ги създали — възрази Рия.

— Това е увъртане — отрязах. — А не водим никакъв проклет дебат.

Рия не каза нищо. Просто се сви на кълбо и заплака сърцераздирателно.

Исках да стана, да отключа вратата, да изскоча на чист въздух и да тичам, просто да тичам и тичам завинаги. Но в притурка към вкаменяването на плътта душата ми сякаш също се бе превърнала на камък и този допълнителен товар правеше невъзможно за мен да се надигна от креслото.

След може би минута, по време на която и двамата не успяхме да измислим какво да кажем, накрая наруших тишината:

— Е, и какво, по дяволите, ще правим оттук нататък?

— Ти няма да склучиш... споразумението — констатира Рия.

Дори не си дадох труда да отговоря на този въпрос.

— Значи... значи съм те загубила — додаде тя.

Аз също плачех. Тя беше загубила мен, аз пък губех нея. Накрая казах:

— В името на другите като мен... другите, които ще дойдат... би трябвало да ти счупя врата незабавно. Но... Бог да ми е на помощ... не мога. Не мога. Не мога да го сторя! Така че... ще си събера нещата и ще се махна. Ще ида в друг лунапарк. Ново начало. Ние ще... забравим.

— Не — отвърна Рия. — Твърде късно е за това!

С опакото на дланта избърсах част от сълзите от очите си.

— Твърде късно ли?

— Ти си извършил твърде много убийства тук. Убийствата и специалната ти връзка с мен са привлекли внимание.

Не просто имах чувството, че някой е минал по гроба ми — усетих някой да танцува по него, да блъска с крак отгоре. Въпреки цялата заобикаляща ме жегла ми се струваше, че сега е нощ през февруари, а не през август.

Рия додаде:

— Единствената ти надежда беше да видиш нещата от моята гледна точка и да склучиш същото споразумение с тях, което имам аз.

— Ти наистина ли... ще ме предадеш?

— Не исках да им казвам за теб... не и след като те опознах.

— Тогава недей.

— Ти още не си разбрал! — Рия потрепери. — В деня, когато те срещнах, преди да осъзная какво ще значиш за мен, аз... намекнах на един от тях... споменах му, че съм по петите на нов ясновидец. Така че те чакат доклад.

— Кой? Кой от тях?

— Онзи, който е шефът тук... в Йонтсдаун.

— Шефът сред таласъмите ли имаш предвид?

— Той е особено хитър, дори за един от тях. Видял е нещо специално да се случва между теб и мен и е доловил, че ти си необикновен човек, онзи, за когото съм намекнала. Така че настояваше да потвърдя това. Не исках. Опитвах се да излъжа. Но той не е глупав. Не е лесно да го подведеш. Продължаваше да ме притиска. „Кажми ми за него — настояваше. — Кажми ми за него или нещата помежду ни ще се променят. Вече няма да имаш имунитета ни!“ Слим, не разбираш ли? Нямах... нямах избор!

Долових движение зад гърба си.

Обърнах глава.

Лайсъл Келско излезе от тесния коридор, който водеше към дъното на фургона, и пристъпи в дневната.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА СБЪДНАТИЯТ КОШМАР

Келско стискаше в ръка револвера си — „Смит и Уесън“ 45-и калибър, — но всъщност не се целеше в мен, понеже, предвид предимствата на изненадата и полицейския авторитет, той не смяташе, че ще има нужда да стреля с оръжието. Държеше го настрана, с насочено към пода дуло, но беше в състояние да го завърти и да стреля и при най-малкия признак за проблеми.

Изпод суровото, намръщено и грубовато човешко лице ми се хилеше таласъмът. Под рошавите вежди на човешката му дегизировка виждах течната лава на демонските очи, обкръжени от напукана, удебелена кожа. Отвъд жестоката черта на човешката уста се намираше таласъмската муцуна със зловещите ѝ остри и закривени зъби. Когато за първи път бях видял таласъма Келско в кабинета му в Йонтсдаун, бях впечатлен колко по-злонамерен и яростен ми се струва той в сравнение с мнозина от рода му — и колко по-грозен. Напуканата му и сбръчкана плът, изсъхналата кожа, мазолестите устни, пришки, брадавици и разнообразни белези сякаш подчертаваха сериозната му възраст. Рия бе споменала, че някои таласъми живеят до хиляда и петстотин години, че и повече, и не беше трудно да повярвам, че този звяр, която се назоваваше Лайсъл Келско, е толкова древен. Вероятно бе живял трийсет или четирийсет човешки живота, местейки се от една самоличност към друга, убивайки хиляди от нас с отминаването на вековете, пряко или непряко измъчвайки други десетки хиляди, и всички тези животи и години тази вечер го бяха довели тук, за да ме довърши.

— Слим Маккензи — каза чудовището, запазвайки човешката си самоличност с единствена цел да изрази сарказъм, — арестувам те като част от разследването на няколко скорошни убий...

Нямах намерение да го оставя да ме вкара в полицейската кола и да ме закара на някое много уединено място за мъчения. Бърза смърт тук и сега беше много по-привлекателна от подчинението, тъй че преди твартата да довърши малката си реч, посегнах в ботуша си и

стиснах ножа. Седях с гръб към таласъма и се бях извърнал да го погледна, така че звярът не можеше да види нито ботуша ми, нито ръката ми. По някаква причина — и сега подозирах, че знам каква е тя — така и не бях казал на Рия за ножа, а тя не осъзнаваше какво правя, преди — с едно плавно движение — да се изправя, да се обърна и да го хвърля.

Бях толкова бърз, че Келско нямаше възможност да вдигне оръжието си и да стреля по мен, въпреки че все пак изстреля един куршум в пода, докато падаше по гръб с щръкнало от гърлото острие. В малката стая изстрелът прозвуча като крясък на Господ.

Рия изпищя, не като предупреждение, а по-скоро от шок, но демонът на Келско бе мъртъв още преди писъкът да се изтръгне от гърлото ѝ.

Щом ченгето падна на пода и докато трясъкът на изстрела още отекваше из фургона, аз притичах до звяра, завъртях ножа да довърша започнатото, измъкнах го от отвратителната плът, изправих се и се обърнах тъкмо навреме да видя, че Рия е отключила вратата и че вътре влиза заместникът от Йонтсдаун. Беше същият офицер, който стоя в ъгъла в кабинета на Келско, когато ние с Желето и Люк бяхме отишли там да му поднесем подкупите; също като шефа си това ченге беше таласъм. Тъкмо бе стъпил на последното стъпало и се бе озовал на прага, и видях, че очите му се стрелкат към трупа на Келско, видях как се наелектризира, внезапно проумял, че се намира в смъртна опасност, но по това време бях обърнал ножа в дясната си ръка и го бях хванал, готов за хвърляне. Метнах острието и разрязах с него адамовата ябълка на демона, а в същия миг звярът натисна спусъка на своя „Смит и Уесън“, но не се бе прицелил добре и куршумът счупи лампата вляво от мен. Таласъмът падна с гърба напред през отворената врата, хързулна се по стълбите и изчезна в нощта.

Лицето на Рия бе като дефиниция на ужаса. Тя мислеше, че следващата ще е тя.

Изстреля се от фургона и се втурна да си спасява живота.

За миг просто останах да стоя неподвижен, задъхан, неспособен да помръдна и прикован към пода. Не убийствата ме бяха вцепенили, бях убивал и преди — често. Не това, че съм се разминал с опасността на косъм, ме караше да усещам краката си омекнали и безчувствени; досега бях попадал в доста по-опасни схватки. Това, което ме бе

приковало на място, неподвижен, бе шокът как отношенията между мен и Рия се бяха променили изцяло и напълно, шокът от това, което бях изгубил и можеше никога да не намеря отново; струваше ми се, че любовта не е нищо повече от кръст, към който тя ме бе разпнала.

След това парализата ме напусна.

Препънах се към вратата.

Надолу по металните стълби.

Покрай мъртвия заместник-шериф.

Видях няколко лунапарковци, наизлезли в отговор на стрелбата. Един от тях беше Джоъл Тък.

Рия се намираше на може би стотина фута от мен, тичаше по „улицата“ между редиците фургони и се насочваше към долния край на ливадата. Когато преминаваше през локвите от мрак, които се редуваха със светлината от прозорците и вратите на фургоните, стробоскопичният ефект я караше да изглежда нереална, сякаш беше призрачна фигура, тичаща през пейзаж от сънищата.

Не исках да хуквам след нея.

Ако я хванех, може би щеше да се наложи да я убия.

Не исках да я убивам.

Просто би трябвало да си тръгна. Да се махна. Никога да не погледна назад. Да забравя.

Хукнах след Рия.

Досущ като в кошмара тичахме, сякаш без да стигаме доникъде, обградени от безкрайни редици пътнически фургони, тичахме — както ми се стори — десет минути, двацет, все по-нататък и по-нататък, но знаех, че Гибтаун-на-колела не е толкова голям, знаех, че чувството ми за време е изкривено от истерията, и всъщност сигурно е минало по-малко от минута, преди да излезем от капана на фургоните и да се втурнем през откритото поле. Високата трева шибаше краката ми и жабите отскачаха от пътя, а няколко светулки се втурнаха срещу лицето ми. Тичах колкото можех по-бързо, след това ускорих още, разпъвайки разкрача си, стремейки се да правя възможно най-широките крачки, макар че изпитвах ужасна болка заради нанесения ми по време на вечерта побой. Рия тичаше с придадена от ужаса скорост, но скъсявах неминуемо дистанцията помежду ни и по времето, когато тя стигна покрайнините на гората, бях само на четирийсет фута зад нея.

Рия така и не се обърна да погледне назад.

Знаеше, че я следвам.

Въпреки че зората приближаваше, нощта бе много тъмна, а в гората бе още по-тъмно. При все че бях практически сляп под това покривало от борови иглички и дървесен листак, и двамата не забавихме особено скорост. Както преливахме от адреналин, струваше ни се, че изискваме и получаваме от парапсихичните си способности повече, отколкото когато и да било, защото интуитивно откривахме най-лесния път през горите, преминавахме от една тясна пътека към друга, проправяхме си път през прегради от храсталаци в най-слабите им точки, скачахме от голяма варовикова скала към паднало дърво, през малък поток, по протежение на друга дивечова пътека, сякаш бяхме нощни твари, родени за нощно преследване, и макар да продължавах да скъсявам разстоянието помежду ни, все още бях на поне двайсетина фута от Рия, когато излязохме от гората на върха на полегат хълм и се втурнахме надолу...

... сред едно гробище.

Пързулнах се и се спрях, опрян във висок паметник, и се втренчих с ужас в простиращото се по склона гробище. Беше голямо, макар и да не продължаваше до безкрай, както в съня, който Рия ми беше разказала. По терасирания склон стърчаха стотици и стотици правоъгълници, квадрати и кули от гранит и мрамор, и повечето от тях бяха достатъчно ясно очертани, понеже на дъното имаше път, осветен от живачни прожекторни лампи, които добросъвестно озаряваха долната част на гробището и създаваха ярък фон, на който всички плочи по по-високите тераси се виждаха отлично. Нямаше сняг, както в съня, но живачните кълба създаваха белезникава светлина със смътна следа от синкаво, в която тревата на гробището изглеждаше заскрежена. Надгробните плочи сякаш носеха калъфки от лед, а вятърът люлееше дърветата достатъчно силно да изтърси от тях куп семена, екипирани с рошави, бели мембрани за лесно разпръскване с вятъра, и тези семена кръжаха във въздуха и се носеха към земята, сякаш са снежинки, тъй че ефектът бе стряскащо подобен на зимната гледка в кошмара.

Рия не спря. Тя отново разширяваше разстоянието помежду ни, следвайки криволичеща пътека надолу през надгробните камъни.

Почудих се дали е знаела, че тук има гробище или и за нея появата му е не по-малък шок, отколкото за мен. Рия бе идвала на йонтсдаунския панаирен парцел и предишните години, така че може да се бе разхождала до края на ливадата, да е минала през гората и да е излязла на върха на този хълм. Но ако е знаела, че гробището е тук, защо тогава бе хукнала по този път? Защо не бе тръгнала в друга посока и не бе направила поне малко усилие да промени съдбата, която и двамата знаехме, че е видяла в съня?

Знаех отговора на този въпрос — тя не искаше да умре... и същевременно *копнееше* за това.

Страхуваше се да ме остави да я хвана.

И същевременно искаше да я уловя.

Не знаех какво ще се случи, когато я докопам в ръцете си. Но знаех, че не мога просто да обърна гръб и не мога да стоя тук на купчината кости, докато и аз се превърна в паметник като тези около мен. Последвах Рия.

Тя не се бе обърнала назад на поляната или в гората, но сега погледна през рамо да види дали още я следвам, затича се, обърна се отново и отново се затича, но вече не бързаше толкова. На последния склон осъзнах, че докато бяга, тя пищи — ужасен вой на мъка и страдание — и след това успях да преодоля разделящото ни разстояние, сграбчих я и я обърнах към мен.

Рия хълцаше и когато очите ѝ се срещнаха с моите, ме гледаше като подгонен заек. За секунда-две тя се опитваше да се взира право в мен, после се отпусна в ръцете ми и за миг си помислих, че е видяла в очите ми нещо, от което имаше нужда, но всъщност бе станало точно обратното — тя бе видяла нещо, което я бе ужасило още повече. Рия се отпусна на гърдите ми не като любовница, търсещ ответна страст, а като отчаян враг, притискаше се към мен, за да се увери, че смъртоносният удар ще бъде толкова добре прицелен, колкото е възможно. В началото не усетих болка, само разрастваща се топлина, а после погледнах надолу и видях ножа, който тя бе забила в мен, и за миг бях сигурен, че в крайна сметка всичко се случва не в реалността, а е просто поредният кошмар.

Собственото ми острие. Рия го бе извадила от гърлото на мъртвия заместник-шериф. Стиснах ръката, с която държеше ножа, и я удържах да не го завърти в тялото ми, така че нито можеше да го

извади, нито да ме удари отново. Ножът се беше забил на около три инча вляво от пъпа ми, което беше по-добре, отколкото ако бях наръган в средата на корема, където със сигурност щяха да са пронизани и стомахът, и червата ми, и ударът да ме обрече на сигурна смърт. Но въпреки това раната беше лоша, Исусе, все още не изпитвах болка, но разширяващата се топлина се превръщаше в пареща жегла. Рия се бореше да изтръгне ножа от мен, а аз също толкова упорито се съпротивлявах да ни държа сковани в прегръдка, и препускащият ми ум видя само едно решение. Също като в съня наведох глава, притиснах устни към гърлото й...

... и не можах да го направя.

Не можех да я разкъсам със зъби, сякаш бях диво животно, не можех да прегриза югуларната ѝ вена, не можех да понеса дори мисълта кръвта ѝ да бликне в устата ми. Рия не беше таласъм. Беше човешко същество. Една от собствената ми раса! Една от бедната ни, болна, нещастна и многострадална раса. Тя бе познала страданието и бе триумфирала върху него, и ако бе направила грешки — чудовищни грешки, — все пак имаше причини за това. Ако не можех да се съглася с нея, можех поне да я разбера и в разбирането се крие прошката, а в прошката е загнездена надеждата.

Едно доказателство за истинската човечност е неспособността да убиваш хладнокръвно своя род. Определено е така. Защото, ако това не е доказателство, то тогава няма такова нещо като истинска човечност и по естество всички сме таласъми.

Вдигнах глава.

Освободих ръката на Рия — онази, с която стискаше ножа.

Тя извади острието от тялото ми.

Стоях, отпуснал ръце край хълбоците си, беззащитен.

Тя изнесе ръката си назад.

Затворих очи.

Мина секунда, втора, трета.

Отворих очи.

Рия изтърва ножа.

Тезата беше доказана.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪРВИ ЕПИЛОГ

Измъкнахме се от Йонтсдаун, но само защото всички поеха огромни рискове да защитят Рия и мен. Много от другите лунапарковци така и не разбраха защо във фургона ѝ са били убити две ченгета, но и нямаха нужда да научават, а и не искаха да знаят.

Джоъл Тък измисли някаква версия и макар че никой не повярва в нея и за минута, всички останаха доволни. Лунапарковците сгъстиха редиците си около нас с достойно за гордост приятелско единство, благословено неосъзнаващи, че се изправят срещу враг, много по-забележителен, отколкото просто обикновения свят и йонтсдаунския полицейски департамент, взети заедно.

Джоъл натовари телата на тварта Келско и на заместника му в патрулната кола, закара я на тихо място, обезглави и двата трупа и погребва главите. След това взе патрулката (с двете обезглавени тела), закара я обратно в Йонтсдаун и точно след разсъмване я паркира в алея зад някакво хале. Люк Бендинго го взе и го върна обратно в лунапарка, без да знае как са били осакатени двете мъртви ченгета.

Другите таласъми в Йонтсдаун може би повярваха, че Келско е бил убит от някакъв психопат още преди да тръгне за лунапарка. Но дори и да ни бяха заподозрели, не можеха да докажат нищо.

Криех се във фургона, принадлежащ на Глория Ниймис — дебелата дама, — която се оказа най-милият човек, когото някога съм познавал. Тя също имаше определени парапсихични сили. Можеше да левитира дреболии, ако се съсредоточеше върху тях, и с радиестезична пръчка да намира изгубени предмети. Не беше способна да вижда таласъмните, но знаеше, че ние с Джоъл Тък и Рия ги виждаме, и благодарение на собствените си таланти — за които Джоъл знаеше предварително — и понеже беше като нас в определени области, Глория вярваше на разказите ни за демоничната раса с по-голяма готовност, отколкото другите лунапарковци.

Както го каза Глория:

— Понякога Господ хвърля и по някой кокал на онези от нас, които е избрал да смазва. Предполагам, че сред нас, уродите, има по-голям процент екстрасенси, отколкото в човешката популация като цяло, и предполагам, че от нас се очаква да се държим един за друг. Но да си остане между нас, миличък, определено бих предпочела да не бъда надарена, стига да мога да заменя силата си за това да съм слабичка и красива!

Лекарят на лунапарка, излекувал се алкохолик на име Уинстън Пенингтън, по два-три пъти дневно наминаваше през фургона на Глория, за да превързва раната ми. Не бяха засегнати жизненоважни органи или артерии. Но вдигнах температура и не помня много от шестте дни, последвали сблъсъка ми с Рия в гробището.

Рия.

Тя трябваше да изчезне. В крайна сметка мнозина от демонския род я познаваха като тяхна сътрудничка и щяха да продължат да я търсят и да настояват да ги насочва към онези, които могат да прозират през маскарада им. А тя вече не искаше да го прави. Беше сравнително сигурна, че само Келско и заместникът му са знаели за мен и сега, когато бяха мъртви, бях в безопасност. Но тя трябваше да изчезне. Артуро Сомбра отиде да я пусне за издирване в йонтсдаунската полиция, която не намери следи, разбира се. През следващите няколко месеца „Сомбра Братърс“ въртяха концесиите ѝ от нейно име, но накрая компанията упражни клаузата за едностранно прекратяване в договора си и иззе собствеността над бизнеса на Рия. Продадоха го на мен. Бях финансиран от Джоъл Тък. А в края на сезона закарах еърстрийма на Рия в Гибсънтаун, Флорида, и го паркирах до поголемия, постоянен фургон, който тя държеше там. Благодарение на хитра канцеларска врътка станах собственик и на гибсънтаунския имот и живях там самичък от средата на октомври до седмицата преди Коледа, когато към мен се присъедини поразително красива жена с очи, сини като на Рия Рейнс, перфектно изваяно тяло като на Рия, но с малко по-различни черти на лицето и с коса с цвета на гарваново крило. Тя каза, че се наричала Кара Маккензи, отдавна изгубената ми братовчедка от Детройт, и добави, че имало много неща, за които да говорим.

Всъщност при все твърдото ми решение да съм съпричастен, да прощavam и да съм човечен имах още да работя върху отвращението и

неодобрението си от онова, което Рия бе сторила, а и двамата се чувствахме твърде неловко един с друг, за да говорим много до деня на Коледа. След като бентът веднъж се отприщи, вече не можехме да се спрем. Дълго време просто се опознавахме, възстановявахме връзката си и не стигнахме заедно до леглото преди 15 януари, а и в началото нещата не вървяха така добре, както преди. Но все пак в първите дни на февруари бяхме решили вече, че Кара Маккензи в крайна сметка не е моята братовчедка от Детройт, а съпругата ми и тази зима в Гибсънтаун се състоя една от най-големите сватби, каквито е имало някога.

Рия може би не беше така невероятно красива като брюнетка, както като блондинка, а и вероятно няколкото хирургични намеси върху лицето ѝ бяха отнели част от красотата, но за мен си оставаше най-прелестната жена на света. И, което е по-важно, бе започнала да прогонва емоционално осакатената Рия, загнездена в нея като таласъм от друга порода.

Светът продължаваше нататък, както му се полага.

Това бе годината, когато убиха президента ни в Далас. Беше краят на невинността, краят на определен начин на мислене и съществуване и мнозина бяха нещастни и твърдяха, че е настъпил и краят на надеждата. Но макар падащите есенни листа да разкриват скелета на клонките, пролетта отново облича дървото.

Това беше също и годината, в която „Бийтълс“ пуснаха първия си запис в САЩ, годината, в която Скийтър Дейвис се изкачи на първо място с песента си „Краят на света“, годината, в която „Ронетс“ записаха „Бъди моя любима“. И тази зима бе зимата, в която за няколко дни през март ние с Рия се върнахме в Йонтсдаун, Пенсилвания, за да пренесем войната в тила на врага.

Но това е друга история.

Която следва.

ЧАСТ ВТОРА

ТЪМНА СВЕТКАВИЦА

*Безбройни пътеки нощта
разклоняват от здрача.*

* * *

*Нещо се движи в гмежта на
нощта.
Не е наред то, не е доброта.*

* * *

*Когато здрачът шепне и
нарича,
нощта шушулката си
разсъблича.*

*Книга на
преброените
тъги*

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЪРВАТА ГОДИНА ОТ НОВАТА ВОЙНА

Джон Кенеди беше мъртъв и погребан, но отекващите отгласи от погребалния му марш щяха да се чуват още дълго време. През по-голямата част от тази сива зима светът сякаш се бе отказал от всяка друга музика освен погребалната и небето бе по-ниско, отколкото когато и да било преди. Дори във Флорида, където дните бяха обикновено безоблачни, ние чувствахме сивота, която не виждахме. Въпреки щастieto на нашия нов брак ние с Рия не можехме напълно да избягаме както от разпознаването на мрачното настроение на останалия свят, така и от спомените за нашите твърде скорошни ужасни преживявания.

На 29 декември 1963 г. песента на „Бийтълс“ „Искам да държа ръката ти“ бе пусната за първи път по американска радиостанция, а към 1 февруари 1964 г. стана песен номер едно в страната. Нуждаехме се от тази музика. Чрез първата нота и тези, които като поток я следваха, ние се научихме отново на смисъла на радостта. Знаменитата четворка от Англия станаха не просто музиканти, а символи на живота, надеждата, промяната и оцеляването. Тази година „Искам да държа ръката ти“ бе последвана от „Тя те обича“ и „Не можеш да ми купиш любов“, и „Моля те, зарадвай ме“ и „Видях я да стои там“, а също и „Чувствам се добре“ и повече от двадесет други, потоп от музика на доброто настроение, какъвто не е имало оттогава насам.

Нуждаехме се от добро настроение не просто за да забравим смъртта в Далас миналия ноември, но и за да се отвлечем от знаците и знаменията на смърт и разрушения, които ден след ден ставаха все по-многобройни. Това бе годината на „Тонкинската резолюция“ когато конфликтът във Виетнам прерасна в истинска война — макар че все още никой не можеше да си представи колко истинска ще стане накрая. И това може би стана годината, в която осъзнаването за възможното ядрено изтриване от лицето на земята най-сетне потъна дълбоко в националното съзнание, защото бе изразено в изкуството както никога преди, особено във филми като „Д-р Стрейнджлав“ и „Седем дни през

май“. Долавяхме, че пристъпваме по ръба на страховита бездна и музиката на „Бийтълс“ осигуряваше утеха досущ както подсвиркването в гробище може да отблъсне мрачните мисли за гниещи трупове.

В понеделник следобед на 16 март, две седмици след сватбата ни, ние с Рия лежахме на лимоненозелени хавлии на плажа, говорехме си тихо и слушахме радио по транзисторчето, по което поне една трета от предаванията бяха с музика на „Бийтълс“ или техни имитатори. Предишния ден — неделя, плажът бе препълнен с народ, но сега се разполагахме на него сами. В далечината, над мързеливо плискащото се море, лъчите на флоридското слънце се удряха във водата и създаваха илюзията за блясъка на милиони златни монети, все едно отдавна изчезнало съкровище от потънал испански галеон внезапно е било изхвърлено на плиткото. Белият пясък бе избелен още повече от яркото субтропично слънце и тенът ни потъмняваше ден след ден и час след час. Бях станал какаовокафяв от сбраното слънце, но тенът на Рия бе по-богат, по-златист; кожата ѝ бе гореща и глазирана като мед с такава еротична сила, че не можех да устоя и от време на време посягах да я докосна. Макар че косата ѝ сега беше гарвановочерна вместо руса, тя все още беше златно момиче, дъщеря на слънцето, както ми се бе сторила, когато я видях за първи път на алеята в лунапарка на „Сомбра Брадърс“.

Дните ни сега оцветяваше лек полъх на меланхолия, като далечни пипала на тъжна, макар и неясно доловима песен, което не идваше да каже, че сме били тъжни (понеже не бяхме) или пък че сме видели твърде много и сме научили прекомерно за мрака, за да сме щастливи. Често и дори обичайно бяхме щастливи. В умерени дози меланхолията може да бъде странно успокоителна, мрачно-сладка; може, като осигурява контраст, да придаде изключителна острота на щастието, особено на удоволствията на плътта. Този балсамен понеделнишки следобед с Рия се припичахме на слънце и в леко меланхоличното си настроение знаехме, че когато се върнем във фургона си, ще правим любов и нашето единение ще е почти непоносимо интензивно.

На всеки кръгъл час радиото ни разказваше новината за Кити Дженовезе, която била убита в Ню Йорк преди два дни. Трийсет и осем от съседите ѝ в „Кю Гардънс“ чули ужасените викове за помощ и

гледали от прозорците си как нападателят многократно наръгва Кити с нож, оттегля се, после се връща да я намушка отново и накрая я убива на прага на собствената ѝ къща. Никой от трийсет и осемте не отишъл да ѝ помогне. Полицията получила обаждане едва след като от смъртта на момичето минал половин час. Два дни по-късно новината все още бе водеща в предаванията, а цялата страна се опитваше да разбере какво казват за безчовечността кошмарните събития в „Кю Гардънс“; за задебеляването, за изолацията на съвременните модерни мъже и жени. „Просто не искахме да се замесваме“ — твърдяха трийсет и осемте свидетели, сякаш това да си от същия вид, възраст и общество като Кити Дженовезе не е достатъчно съучастие, че да предизвика милост и състрадание. Разбира се, както ние с Рия знаехме, част от тези трийсет и осем души вероятно не бяха хора, а таласъми, възхитени от болката на умиращата жена и от емоционалните преживявания и вината на безгръбначните зяпачи.

Щом новините свършиха, Рия изключи радиото и каза:

— Не всичкото зло на света идва от таласъмите.

— Не.

— Способни сме сами да вършим извращения.

— Даже много способни — съгласих се.

Тя помълча известно време, вслушана в далечните крясъци на чайките и в нежните вълни, които тихо се плискаха по брега. Най-сетне каза:

— Година след година чрез смъртта, страданията и жестокостта, които таласъмите разнасят, те изтласкват добротата и честността и ги натикват във все по-малък ъгъл. Живеем в свят, който става все по-студен и зъл — най-вече заради тях, но не са виновни само таласъмите; свят, в който младото поколение получава все по-лоши и по-лоши примери. Което гарантира, че всяко ново поколение ще бъде по-малко състрадателно от предишното. Всяко ново поколение ще има по-голяма търпимост към лъжи и убийства и жестокост. Намираме се само на двайсетина години от масовите убийства на Хитлер, но дали повечето хора си спомнят случилото се и изобщо дали им пука? Сталин е убил поне три пъти повече народ от Хитлер, но никой не споменава за това. Сега в Китай Мао Дзедун убива милиони и смазва още милиони в робски трудови лагери, но дали чуваме гневни викове? Тенденцията няма да бъде обърната, освен ако...

— Ако?

— Ако не направим нещо с таласъмите.

— Ние ли?

— Да.

— Ние с теб?

— Като за начало да — ние с теб.

Останах проснат по гръб, със затворени очи.

Преди Рия да заговори, имах чувството, че слънцето се стича право през мен и в земята, сякаш съм напълно прозрачен. В тази въображаема прозрачност бях намерил доза разтоварване и облекчение, свобода от отговорността и от по-мрачните намеци на последните новини по радиото.

Внезапно обаче, щом се замислих върху думите на Рия, останах с усещането, че съм като забоден с топлийка от слънцето, неспособен да мръдна, хванат в капан.

— Не сме в състояние да направим нищо — казах измъчено. — Или поне нищо, което да се отрази по-сериозно на ситуацията. Можем да се опитаме да изолираме и убиваме таласъмите, които срещаме, но вероятно има милиони таласъми. Избиването на няколко дузини или няколкостотин няма да има съществен ефект!

— Можем да правим нещо повече, отколкото да убиваме онези, които идват при нас — възрази Рия. — Несъмнено сме способни да постигнем много повече!

Не й отговорих.

На двеста ярда на север чайките претърсваха плажа за парченца храна — малки мъртви рибки, захвърлени от вчерашната тълпа остатъци от хотдог. Треперливите им и алчни далечни крясъци ми се сториха студени, печални и самотни.

Рия додаде:

— Можем *ние* да идем при *тях*.

Щеше ми се да спре, наум се молах да не продължава, но волята й бе далеч по-силна от моята и безгласните ми молби останаха без въздействие.

— Таласъмите са се събрали в Йонтсдаун — каза Рия. — Основали са си тайна колония, организирали са си ужасно, смрадливо гнездо. А трябва да има и други места като Йонтсдаун. Таласъмите воюват с нас, но се стремят всички битки да се състоят според техните

собствени условия. Можем да променим това, Слим! Можем да пренесем битката при тях!

Отворих очи.

Седнала, Рия се беше надвесила над мен и се взираше надолу към лицето ми. Беше невероятно красива и чувствена, но под лъчезарната ѝ женственост се криеха яростна целеустременост и стоманена сила все едно беше въплъщение на древна богиня на войната.

Нежно плискащите се вълни звучаха като приглушени канонади, отгласи от далечна престрелка и топлият бриз издаваше скръбен вой в рошовите корони на палмите.

— Можем да пренесем битката при тях — повтори Рия.

Сетих се за майка си и сестрите си, изгубени за мен заради неспособността ми да свия глава в раменете си и да стоя настрани от войната — изгубени, защото бях пренесъл битката при чичо Дентън, вместо да чакам той да диктува условията си при водене на войната.

Пресегнах се и докоснах гладката вежда на Рия, плъзнах пръсти по елегантно изваяното ѝ слепоочие и буза, по устните ѝ.

Тя целуна ръката ми.

Погледът ѝ бе втренчен в моя.

Каза:

— Един в друг сме открили радост и причина да живеем, имаме повече, отколкото някога сме си представяли. Сега изпитваме съблазън да се престорим на костенурки, да свием глави в черупките си и да пренебрегнем останалата част от света. Изпитваме съблазън да се наслаждаваме на това, което имаме един с друг, и да пратим по дяволите всички останали. И за известно време... може би това стига да бъдем щастливи. Но само за известно време. Рано или късно ще ни залее срам и вина заради страхливостта и егоизма ни. Знам какво говоря, Слим! Не забравяй, че доскоро живеех по този начин: инвестирах в себе си, в собственото си оцеляване. И ден след отворителен ден жива ме изглозгваше вина. Никога не си изпадал в такова състояние и няма да си в състояние да се отърсиш от него, без значение какво си мислиш. А сега, когато веднъж съм се почувствала отговорна, и аз не мога да се върна назад. Не сме като тези хора в Ню Йорк, които са гледали как наръгват до смърт Кити Дженовезе и не са сторили нищо. Просто не сме такива, Слим! Ако се опитаме да се

държим по този начин, животът ни ще се вгорчи и с времето вече няма да можем да се обичаме, не и по начина, по който се обичаме сега. Всичко, което имаме заедно — и всичко, което се надяваме да имаме, — зависи от това да останем ангажирани, да използваме пълноценно способността си да виждаме таласъмните и да поемаме отговорностите си.

Спуснах ръка към коляното ѝ. Толкова топла беше... толкова топла. Накрая казах:

— Ами ако загинем?

— Поне смъртта ни няма да е била безполезна.

— А ако загине само *един* от нас?

— Другият, който оцелее, ще отмъсти.

— Само каква утеха! — отбелязах саркастично.

— Да, но няма да умрем — заяви Рия.

— Казваш го с такава убедителност!

— Убедена съм. Напълно.

— Ще ми се да бях толкова сигурен.

— Можеш.

— Как по-точно? — попитах.

— Вярвай!

— Това ли е всичко?

— Да. Просто вярвай в триумфа на доброто над злото.

— Все едно да вярваш в Тинкърбел! — възразих.

— Не — отвърна Рия. — Тинкърбел е измислено същество, поддържано само от вярата. Но в момента си говорим за добротата, милостта и правосъдието — а те не са измислици. Съществуват, независимо дали вярваш в тях или не. При все това, ако вярваш, тогава вкарваш вярата си в действие; и ако действаш, ще помогнеш да се уверим, че злото няма да триумфира. Но само ако действаш!

— Извънредно сериозна философия — казах.

Рия не продума повече.

— Би могла да продаваш хладилници на ескимосите!

Тя само се взираше в мен.

— Кожени палта на хавайците!

Рия изчакваше.

— Нощни лампи на слепите!

Тя отказваше да ми се усмихне.

— Дори коли втора ръка — додадох.

Очите на любовта ми бяха по-дълбоки от морето.

По-късно, когато се прибрахме във фургона, ние се любихме. В кехлибарената светлина на нощната лампа загорялото тяло на Рия ми се струваше като кадифе с цвят на мед и канела, като изключим местата, където скромният ѝ бански от две части я бе защитил от слънцето и там безупречната ѝ плът бе по-светла и дори по-мека. Когато дълбоко в нея коприненото ми семе внезапно започна да се разгръща на гъвкави течни панделки, ми се стори, че те ни съшиват заедно, пришиват ни тяло за тяло и душа за душа.

Когато най-сетне омекнах и се спихнах, и се изплъзнах от Рия, казах:

— Кога заминаваме за Йонтсдаун?

— Утре? — прошепна тя.

— Добре — казах.

Навън гаснещият здрач дърпаше след себе си горещ вятър, който идваше от запад, през залива, шибаше палмите и почукваше в бамбука, и стенеше в американските борове. Металните стени и покрив на фургона припукваха. Рия изключи лампата и полежахме заедно в сумрака, гърбът ѝ бе долепен до корема ми, слушахме вятъра, вероятно доволни от решението ни и от смелостта, която демонстрирахме, а може би и горди от себе си, но също и уплашени, определено уплашени.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА НА СЕВЕР

Джоъл Тък беше против. Против цялата ни благородна идея.

— Безумен идеализъм — нарече я той.

Беше против пътуването до Йонтсдаун.

— По-скоро голяма глупост, не проява на смелост.

Беше против ескалирането на войната, което планирахме.

— Обречено на провал — заключи.

Вечеряхме с Джоъл и жена му Лаура в техния постоянен, двоен на ширина домашен фургон, поставен на един от най-големите парцели в Гибтаун. Имотът им бе щедро озеленен — бананови палми, половин дузина живописни сортове циганче^[1], папрати и бугенвиллии, имаше дори звездовиден жасмин — и преплетените лехи храсти и цветя водеха до очакването, че вътрешността на дома на Тък ще бъде претрупана с мебели и прекомерно накичена, вероятно в някакъв тежък европейски стил. Това очакване обаче не се сбъдваше. Домът им бе изумително модерен: прост, с изчистени линии и почти аскетична съвременна мебелировка: две дръзки абстрактни картини, няколко стъклени вази, но без джунджурии и претрупаност, и всичко бе решено в земни тонове — бежово и пясъчно бяло, и кафяво — като за единствен акцент служеше тюркоазеното.

Подозирам, че този минималистичен декор бе съзнателен опит да се избегне акцентирането на лицевите деформации на Джоъл. В крайна сметка, имайки предвид големия му ръст и кошмарния му вид, къща, пълна с красиви, гравирани и лъскави орнаментирани европейски мебели — все едно дали френски или италиански, или английски и без значение от кой период, — определено щеше да бъде трансформирана в присъствието му и да изглежда не толкова елегантна, колкото готическа, да буди мисли за стари тъмни домове и замъците с духове от безброй филми. Като контраст в тази съвременна обстановка влиянието на изкривената външност на домакина беше странно смекчено, сякаш самият той представляваше ултрамодерна,

сюрреалистична скулптура, чието място бе именно в подобни чисти и оскъдно обзаведени стаи.

Въпреки това домът на Тък не беше нито студен, нито ни най-малко негостоприемен. По протежение на едната дълга стена на дневната бяха поставени мръснобели дървени лавици, претрупани до падане с книги с твърди корици, които придаваха значителна топлина на помещението, макар че главната отговорност за приятелската и удобна атмосфера, която незабавно обгръщаше посетителите, носеха самите Джоъл и Лаура. Почти всички лунапарковци, които някога съм срещал, са ме приветствали без задръжки и са ме приемали като един от тях; но дори сред лунапарковците това семейство притежаваше специален талант за сприяеляване.

Миналия август в кървавата нощ, когато ние с Джоъл убихме и обезглавихме, и погребяхме шест таласъма на тъмната алея на Йонтсдаунския общински панаир, останах изненадан да го чуя да споменава съпруга, тъй като не бях знаел, че е женен. Впоследствие, след като я срещнах, ми беше любопитно що за жена би се омъжила за мъж като Джоъл. Бях си представял какви ли не партньорки за него, макар че нито една от тях не приличаше точно на Лаура.

На първо място, тя беше много красива, слаба и изящна. Не спираше дъха (така както Рия например), не беше жена, от самия вид на която мъжете се разтреперват, но определено бе красива и привлекателна: махагонова коса, ясни сиви очи, открито лице с пропорционални черти, сладка усмивка. Притежаваше самоувереността на жена на четирийсет, но изглеждаше не по-възрастна от трийсет, така че по моя сметка трябва да беше на възраст някъде между тези две граници. От друга страна, не се държеше като наранена птичка — нито срамежливост, нито покорство, които биха й създали проблем да се среща и да очарова мъже, по-привлекателни физически и по-приемливи обществено от Джоъл. Нямаше също и полъх на фригидност, нищо, което да подсказва, че се е омъжила за лунапарковца просто защото той ще й бъде благодарен и следователно ще изисква по-рядко плътски удоволствия, отколкото другите мъже. Всъщност Лаура бе много страстна по природа — човек на докосването и прегръдката, любителка на целуването на бузи — и имаше всички причини да смятам, че демонстративното й поведение

спрямо приятелите е само бледа сянка на страстта, която внася в брачното ложе.

Една вечер в седмицата преди Коледа, докато Рия и Лаура пазаруваха, а ние с Джоъл пиехме бира и похапвахме пуканки с вкус на сирене, и играехме на пинакъл за две ръце, домакинът ми бе погълнал достатъчно бутилки от „Блу Рибън“ на „Пабст“, за да изпадне в прочувствено настроение толкова плътно и сладко, че рискуваше кома, ако беше диабетик. В това настроение не искаше да говори за друго освен за многообичаната си жена. Лаура била толкова нежна (каза той), тъй мила и любвеобилна и щедра, и била също и умна, и хитра, и можела да убеди студена свещ да се запали, без да ѝ трябва кибрит. Вероятно не била светица (по негови думи), но ако по наше време имало друг човек да стъпва по земята по-близо до светостта, дявол го взел, ако знаел кой бил той. Джоъл ме увери, че ключът към разбирането на Лаура — и разбирането защо тя е избрала него — е в осъзнаването на това, че е от редките хора, които никога не се впечатляват от повърхностите — от външния вид и репутацията — или първите впечатления. Тя си имала начин да наднича по-дълбоко в хората — не екстрасензорен като способността ни с Джоъл да виждаме през таласъмските маски, а просто добро старомодно прозрение. В Джоъл видяла човек, чиято любов и уважение към нея били почти безгранични и който — при все чудовищното си лице — бил по-мил и по-способен да се обвърже дълбоко, отколкото много други мъже.

Тъй или иначе тази понеделнишка вечер — 16 март, — когато ние с Рия разкрихме намеренията си да пренесем войната на територията на таласъмите, Лаура и Джоъл реагираха, както очаквахме. Тя се намръщи и сивите ѝ очи потъмняха от притеснение, докосваше ни и ни прегръщаше повече от обичайното, сякаш всеки физически контакт беше допълнителна нишка в паяжината на привързаността, която би могла да ни прилепи към Гибтаун и да ни възпре да дебаркираме на опасната си мисия. Джоъл крачеше нервно, свел надолу деформираната си глава, сгърбил масивните си рамене; след това седна на дивана и се въртеше трескаво, скочи отново и продължи да обикаля — като през цялото време спореше срещу плана ни и се опитваше да ни разубеждава. Но ние не бяхме склонни да се отказваме нито заради привързаността на Лаура, нито заради логиката на Джоъл, защото бяхме млади и горди, и пълни с праведност.

До средата на вечерята, когато разговорът най-сетне се прехвърли на други теми, започна да ми се струва, че семейство Тък колебливо са приели неизбежността на кръстоносния ни поход, но Джоъл внезапно пусна вилицата и ножа си, удари ги в чинията си, разтърси прошарената си глава и възобнови дискусията:

— Това си е проклето самоубийствено решение, такова си е! Ако идете в Йонтсдаун с идеята да изтриете от лицето на земята това гнездо на таласъми, вие просто се обричате на самоубийство! — той раздвижи масивната си, подобна на парна лопата челюст, сякаш в този несъвършен костен механизъм се бяха заклезили няколкостотин важни думи, но когато най-сетне продължи, просто повтори: — Самоубийство!

— И точно сега, когато се открихте един друг — добави Лаура, пресягайки се през масата да докосне нежно ръката на Рия, — имаш цял куп причини да живееш!

— Нямаме намерение да влезем в града и да обявяваме кои сме — увери ги Рия. — Това не ви е стрелбата в „О’Кей корал“. Ще процедираме внимателно. Първо трябва да научим колкото се може повече за таласъмите, като например защо са толкова много на едно място.

— А и ще сме добре въоръжени — додадох.

— Не забравяйте, че имаме огромно предимство — добави Рия. — Ние можем да ги виждаме, но те не знаят, че сме способни на това. Ние сме призраци, които развихрят партизанска война.

— Да, но те те познават — напомни й Джоъл.

— Не — отвърна тя и поклати глава. По лъскавата ѝ черна коса се запрескачаха полунощно сини отблясъци. — Познават ме в стария ми вид, когато бях блондинка с малко по-различно лице. Смятат, че тази жена е мъртва. И по определен начин... е така.

Джоъл се вираше разочаровано в нас. Третото око на издяланото му от гранит чело бе мистично кално оранжево и изглеждаше пълно с тайни видения от апокалиптично естество. Клепачът му се затвори. Той склопи и другите си две очи и въздъхна дълбоко — израз на отчаяние и дълбока тъга.

— Защо? Защо, дявол ви взел? Защо изпитвате нуждата да се впуснете в тази лудост?

— Заради годините, прекарани в сиропиталището под ботуша им — каза Рия. — Искам да отмъстя за това!

— И заради братовчед ми Кери — додадох.

— За Желето Джордан — каза Рия.

Джоъл не отвори очи. Сплете огромните си длани на масата. Изглеждаше досущ все едно се моли.

— Също и за баща ми — допълних. — Един от тях уби баща ми. И баба ми. И леля ми Пола!

— Заради онези деца, загинали в пожара на училището в Йонтсдаун — добави Рия тихо.

— Също и за онези, които ще загинат, ако не сторим нещо — казах.

— За да се изкупя — заяви съпругата ми. — Заради всичките години, когато работех на тяхна страна.

— Защото, ако не го направим — казах, — то няма да се чувстваме по-добре от онези хора, които са стояли по прозорците си и са гледали как кълцат Кити Дженовезе на парчета.

Поседяхме и обмислихме всичко това в течение на известно време.

Нощният въздух нахлуваше през щорите на прозорците с леко съскане, като дъх, изпускан през стиснати зъби.

Навън по-силен вятър се движеше през нощта, сякаш бе твар с огромни измерения, преследваща нещо в мрака.

Накрая Джоъл каза:

— Но, Исусе, само вие двамата срещу цялата гмеж таласъми...

— По-добре е, ако сме само двамата — казах. — Двама дискретни пришълци в града няма да бъдат забелязани. Ще имаме възможност да си пъхаме носа насам-натам, без да привличаме внимание към себе си, така че е по-вероятно да намерим причината толкова таласъми да са струпани на едно и също място. А след това... ако решим, че искаме да премахнем цялата пасмина, можем да го сторим потайно.

В дълбоките очни орбити под масивното му и деформирано чело кафявите очи на Джоъл се отвориха; те бяха безкрайно изразителни, изпълнени с разбиране, притеснение, съжаление и вероятно жалост.

Навеждайки се през масата да хване ръката на Рия и пресягайки се странично да преметне другата си ръка на рамото ми, Лаура Тък

заяви:

— Ако идете там и се забъркате в неприятности, твърде големи да се справите сами, ние ще дойдем!

— Да — каза Джоъл с нотка на самоотвращение, което долових, че не бе напълно искрено, — боя се, че сме достатъчно тъпи и сантиментални, за да дойдем.

— И ще доведем и други лунапарковци — додаде Лаура.

Съпругът ѝ поклати глава:

— Е, за това не съм уверен. Лунапарковците са хора, които не се справят добре във външния свят, но това определено не значи, че имат бетон между ушите. Няма да им харесат вероятностите.

— Няма никакво значение — увери ги Рия, — ние няма да се мъчим да лапнем твърде голяма хапка.

Казах:

— Ще бъдем толкова внимателни, колкото и две мишки в къща със сто котки.

— Всичко ще е наред — увери домакините ни Рия.

— Няма нужда да се притеснявате за нас — додадох.

За да го кажа, сигурно наистина съм си го мислил. Май наистина съм се чувствал толкова самоуверен. Неподкрепената ми с нищо вяра не може дори да бъде обяснена и извинена с пиянство, защото бях напълно трезвен.

В самотните часове в утрото на вторника бях събуден от тътена на гръмотевици далеч над залива. Полежах известно време, все още полузаспал, заслушан в равномерното дишане на Рия и в ръмжащите небеса.

Постепенно, докато облачните течения на съня избледняваха и съзнанието ми се изчистваше, си спомних, че съм сънувал отвратителен сън точно преди да се събудя и гръмотевицата участваше в кошмара. Понеже предишни сънища се бяха оказвали предсказания, опитах се да си спомня и този, но ми убягваше. Смътните образи на Морфей се издигаха като димни сигнали през паметта ми, чувствено се къдреха встрани от мен също като истински дим, който се върти и плъзга към висините, разсейваха се със скорост, пряко свързана с

намерението ми да ги събера в стабилни, изпълнени със значение образи.

Макар че се съсредоточавах дълго време, можах да си спомня само странно и ограничаващо място, дълъг и тесен, и загадъчен коридор или може би тунел, където мастilen мрак сякаш се изливаше от стените и където само езерца от светлина — недостатъчна и жълта като горчица — стояха надалеч едно от друго, разделени от заплашителни сенки. Не можех да си спомня къде е това място или какви събития в кошмара са ме завели там, но дори смътните ми и безформени спомени генерираха студ дълбоко в костите ми и караха сърцето ми да се разтупти от страх.

Навън над залива бурята се приближаваше.

След време започнаха да се сипят тлъсти дъждовни капки.

Кошмарът се изплъзна още по-далеч от пръстите ми и постепенно страхът ми се разсея заедно с него.

Ритмичното туптене на дъжда по покрива на фургона скоро ме унесе.

До мен Рия замърмори сънено.

В нощта във Флорида, само на два и половина дни от Йонтсдаун, отпуснат в лятната топлина, но предвкустващ зимния север, към който бях призован, отново потърсих съня и го намерих, както кърмаче намира майчината си гърда, макар че вместо мляко отново засуках от мрачния еликсир на кошмара. И на заранта, събуждайки се разтреперен и задъхан, бях, както и преди, неспособен да си спомня за какво е бил странныят ми сън — който ме притесни, но все още не ме бе стреснал.

Гибтаун е зимният дом на множество лунапарковци от почти всички пътуващи шоута в източната половина на страната, не само на трупата на „Сомбра Брадърс“. Понеже лунапарковците са като начало отцепници или отхвърленици, които не намират място в стандартното общество, много шоута (за разлика от „Сомбра Брадърс“) не задават въпроси, когато наемат нови работници или се свързват с нови концесионери, и сред честните отцепници има и малцина — наистина малцина — тежки случаи, криминални типове. Следователно, ако знаете кого да търсите в Гибтаун и ако сте известен като доверен член

на обществото, можете да се снабдите с почти всичко, което ви се прииска.

Аз исках няколко хубави револвера, които да правят големи дупки, два пистолета с нелегални заглушители, рязана пушка и напълно автоматична карабина, поне сто паунда от някакъв пластичен експлозив, детонаторни капачки с вградени таймери, дузина ампули соден пентотал, пакет хиподермични спринцовки и няколко други предмета, които не е лесно да намериш в близкия „Кей-Март“ или „Сейфуей“. Във вторник сутринта за половин час няколко дискретни въпроса ме заведоха при Норланд Бекуърт-Плъзгавия Еди, концесионер, който пътуваше с голяма трупa и прекарваше сезона най-вече в Средния запад.

Плъзгавия Еди не изглеждаше ни най-малко гладък. Всъщност изглеждаше изсъхнал. Имаше остра коса с цвят на пясък и въпреки флоридското слънце беше блед като прах в древен гроб. Кожата му бе съсухрена, с паяжини от бръчки, а устните му бяха толкова сухи, че изглеждаха люспести. Очите му имаха странна отсянка на блед кехлибар, като пожълтял на слънцето вестник. Носеше колосани като панталони и риза в същия цвят, която пукаше тихо и шушнеше при всяко негово движение. Ниският му, но стържещ глас ме подсещаше за горещ пустинен вятър, люлеещ мъртъв храст. Страстен пушач, който държеше по пакет „Кемъл“ под ръка до всяко кресло наоколо, за Плъзгавия Еди спокойно можеше да се каже, че е опушен като парче пушено свинско.

В дневната на фургона на концесионера светлината бе мъждива и смърдеше на застоял цигарен дим. Мебелите бяха тапицирани в тъмнокафяв винил, имитация на зърнеста кожа; имаше масички от стомана и стъкло и подходяща по стил маса за кафе, на която бяха захвърлени броеве на „Нашънъл Инкуайърър“ и няколко списания за оръжие. Светеше само една от трите лампи. Въздухът бе сух и студен. Всички прозорци бяха покрити с дебели, дръпнати докрай пердета. Като изключим цигарената воня, почти можех да повярвам, че се намираме в сейф за специално съхранение, където температурата, светлината и влажността внимателно се контролират, за да предпазят деликатни обекти на изкуството или крехки документи.

Дъждът бе спрял почти призори, но отново поде, когато стигнах до дома на Плъзгавия Еди. Вътре звукът от ръмежа бе странно

приглушен, сякаш целият фургон бе обвит в тежки завеси като тези на прозорците.

Превит в кафявото си винилово кресло, Плъзгавия Еди ме изслуша безстрастно и без да прекъсва декламацията на дългия ми и странен списък за пазаруване.

Дърпаше си силно от цигарата, която стискаше с тънките си пръсти, обезцветени и с никотинови петна. Когато свърших да изброявам какво искам, не зададе нито един въпрос дори с жълтите си като пергамент очи. Просто ми сподели цената и когато му дадох половината от сумата като депозит, допълни:

— Ела пак към три следобед.

— Днес?

— Да.

— Можеш да доставиш всичкото това за няколко часа?

— Да.

— Търся качество!

— Естествено.

— Пластичният експлозив трябва да е много стабилен, да не е опасен за боравене.

— Не продавам боклуци.

— А пентоталът...

Еди блъвна смрадлива струя дим и заяви:

— Колкото по-дълго говорим, толкова по-трудно ще ми бъде да събера нещата до три следобед.

Кимнах, станах и тръгнах към вратата. Обръщайки се за последно към него, попитах:

— Не си ли любопитен?

— За кое?

— Ами какво съм намислил — казах.

— Не.

— Сигурно се чудиш...

— Не.

— На твое място щеше да ми е интересно, когато при мен идват хора, които търсят неща като тези. На твое място щях да искам да знам в какво се забърквам!

— Точно затова не си на мое място — отвърна Еди.

Когато дъждът спря, локвите бързо попиха в земята и листата се отцедиха, а остриетата на тревата полека се надигнаха от превитата поза, в която пороят ги бе принудил да се наведат, но небето не се изясни; висеше ниско над брега на Флорида. Стичащите се на изток калища на тъмните облаци изглеждаха гнили и гнойни. Натезалият въздух не ухаеше на чисто, както е редно след хубав дъжд; във влажния ден витаеше странна миризма на мухъл, сякаш бурята бе довяла откъм залива някакъв странен заразен газ.

Ние с Рия опаковахме трите куфара и ги натоварихме в бежовото ни комби, чиито хълбоци бяха украсени с метални панели, боядисани да изглеждат като дърво. Дори в онези дни Детройт вече не произвеждаше истински дървеници, което вероятно бе ранен знак на щателните планове, по които ерата на качеството, майсторството и автентичността бе предвидено да отстъпи на ера на паянтовото, прибързаната работа и хитрата имитация.

Мрачно — и тук-там с по някоя проляна сълза — си взехме довиждане с Джоъл и Лаура Тък, с Глория Ниймис, Ред Мортън, Боб Уейлънд, Мадам Зина, Ърма и Поли Лоръс и другите лунапарковци, като на някои обяснявахме, че отиваме на кратко увеселително пътешествие, а на други — истината. Приятелите ни пожелаваха успех и се опитваха да ни окуражават колкото им бе по силите, но в очите на онези, които знаеха каква е целта ни, видяхме съмнение, страх, жалост и объркване. Те не смятаха, че ще се завърнем — или че ще живеем достатъчно дълго в Йонтсдаун, че да научим нещо важно за гнездящите там таласъми, или да нанесем някаква сериозна щета на този ни враг. Една и съща мисъл витаеше в главите на всички, макар че никой не ги изказа на глас: *Никога повече няма да се видим!*

В три следобед, когато отидохме при фургона на Плъзгавия Еди в края на Гибтаун, той ни чакаше с всички оръжия, експлозиви, пентотал и другите вещи, които бях поръчал. Оборудването бе складирано в няколко избелели конопени чувала с връзки и ги натоварихме в комбито все едно бяха просто удобни торби, пълни с мръсни дрехи, а ние бяхме тръгнали да ги караме на „Ландромат“.

Рия се съгласи да поеме волана за първата част от пътуването ни на север. Моя отговорност беше да поддържам сваятна рокендрол станция на радиото, докато милите се търкалят покрай нас.

Но преди дори да напуснем алеята пред Плъзгавия Еди, той се наведе и доближи сбръчканото си като папирус лице към отворения ми прозорец. Бълвайки вкиснат от цигари дъх, който напусна гърлото му под акомпанимента на сухо хъхрене, той каза:

— Ако се забъркате със закона там нейде и ако ченгетата поискат да знаят отде сте взели това, дете не трябва да го имате, тогава очаквам да се държите с лунапарковска чест и да ме остайте извън играта.

— Разбира се — отвърна Рия остро. Очевидно Плъзгавия Еди не ѝ харесваше. — Защо ни обиждаш, като изобщо повдигаш въпроса? Да ти приличаме на някакви продажни боклуци, които ще захвърлят собствените си хора в огъня само за да им е топло на тях самите? Ние сме сериозни.

— И аз така смятам — отвърна Плъзгавия Еди.

— Ами добре — съгласи се тя, но не беше умилована.

Все още присвил очи срещу нас през отворения прозорец, концесионерът също не изглеждаше доволен. Той сякаш усещаше, че Рия действително някога е била предателка на собствения си вид. А и реакцията ѝ към подозренията му може и да е била резултат не толкова на това, че не го харесва, колкото на вината, която все още не беше изчистила напълно от себе си.

Еди каза:

— Ако всичко мине добре за вас... където и да отивате и каквото и да сте намислили — и ако някой ден ви потрябвам за още покупки, не се колебайте да ме потърсите. Но ако нещо се оплеска, не ща да ви виждам повече!

— Ако нещо се оплеска — остро отвърна Рия, — няма да ни видиш повече.

Той примигна срещу нея с очите си с цвят на прегорял кехлибар, примигна и срещу мен и бях готов да се закълна, че чух как клепачите му се вдигат и се спускат с тихо, метално стържене, досущ като ръждясали части на машина, които се търкат едни в други. Плъзгавия издаде скимтяща въздишка и почти очаквах между люспестите му устни да блъвне прах, но единственото, което лъхна срещу лицето ми, беше поредната кисела вълна цигарен дъх. Накрая Еди рече:

— Аха. Аха... Май подозирам, че няма да ви видя повече.

Докато Рия изкарваше колата на заден от алеята му, Плъзгавия Еди Бекуърт ни наблюдаваше как тръгваме.

— На какво ти прилича той? — попита ме Рия.

— На пустинен плъх — отвърнах.

— Не.

— Не?

Тя рече:

— На Смъртта.

Взирах се в смаляващия се силует на Плъзгавия Еди.

Внезапно, може би защото съжаляваше, че е ядосал Рия и предпочиташе да се разделим с по-дружеска нотка, той се усмихна и ни помахна. Това беше най-неприятното, което можеше да стори, понеже сухото му и аскетично лице, сухо като костите и бледо като гробищни червеи, не беше създадено за усмивки. В скелетоподобната му гримаса не видях нито приятелство, нито топлина или радост под каквато и да е форма, а само богохулния глад на Жътваря.

С този зловещ образ като наш последен значим поглед към Гибтаун пътуването на изток и север през Флорида започна мрачно, почти тъжно. Дори музиката на „Бийч Бойс“ и „Бийтълс“, „Дикси Къпс“ и „Фор Сизънс“ не можеше да подобри настроението ни. Притъмнялото небе висеше над нас като оловен покрив, чиято тежест сякаш притискаше света и заплашваше да се срути върху главите ни. Влизахме и излизахме през бури. На моменти бляскав сребърен дъжд нарязваше сивия въздух, но не го освежаваше, отразяваше пътя пред нас, но въпреки това сякаш правеше асфалта още по-черен, стичаше се в разтопени поточета по макадама отстрани или пък бълбукаше и кипеше от канали и канализационни оврази. Там, където излизахме от дъжда, често се сблъскахме с фина пепелива омара, която висеше по кипарисите и боровете и донякъде успяваше да придаде на флоридските храсталаци вид на английски блата. След здрачаване влязохме в мъгла, на някои места доста гъста. С Рия почти не говорихме през тази първа част на пътуването ни, сякаш се бояхме, че нещо от казаното може да ни депресира още повече. Като мерило на мрачното ни настроение може да се използва първият хитов запис на „Сюприймс“ — „Когато светлината на любовта грейне в нейните очи“, който бе качил класациите преди шест седмици и бе същинско възплъщение на термина „скоклив“, но на нас не ни звучеше като химн на радостта, а по-скоро като опело — и другите песни от радиото се спускаха в ушите ни със същия мрачен ефект.

Вечеряхме в западнало крайпътно кафене, в сепаре до осеяните с петна от мухи и оплискани от дъжда прозорци. Всичко в менюто беше или пържено, или пържено на фритюрник, или панирано и пържено.

Един от седналите на високите столове до тезгяха шофьори на камиони беше таласъм. От него се изливаха парапсихични образи и с отвъдните си очи видях, че често използва подобния си на танк камион да прегазва невнимателни шофьори по инак пустинните платна на флоридската магистрала, да ги избутва и изтласква в каналите, където те остават в капан в колите си и се давят, или в блатата, където смрадливата, лепкава тиня ги всмуква в дълбините. Долових също, че той ще убие още мнозина невинни в предстоящите нощи, може би дори още тази, макар че не усетих да представлява някаква опасност за нас с Рия. Копнеех да си извадя ножа от ботуша, да се промъкна зад него и да му прережа гърлото. Но се въздържах заради предстоящата ни важна мисия.

По пътя през Джорджия спряхме да пренощуваме в паянтов мотел до магистралата не защото беше особено привлекателна странноприемница, а защото изтощението внезапно ни облада наред изолиран и обезлюден участък, където нямаше къде да намерим други стаи. Матракът се оказа на буци, а износените пружини не му осигуряваха опора. Секунди след като угасихме лампите, вече чувахме невероятно големи хлебарки да търчат по напукания линолеум на пода. Бяхме твърде изморени — и твърде уплашени от бъдещето може би, — за да ни пука. След няколко минути и една сладка целувка вече спяхме.

Отново сънувах дълъг, сумрачен тунел, недостатъчно осветен с мъждиви и твърде раздалечени кехлибарени лампи. Таванът беше нисък. Стените бяха странно груби, макар че не можех да позная материала, от който бяха изработени. Отново се събудих, треперейки от ужас, със заседнал в гърлото писък. Без значение колко се мъчех, не можех да си спомня нищо, което се е случило в кошмара — нищо, с което да обясня бясното тупкане на сърцето си.

Яркийт дисплей на часовника ми разкри, че е три и десет сутринта. Бях спал само два и половина часа, но знаех, че тази нощ няма да почивам повече.

До мен в лишената от светлина стая, все още потънала в дълбок сън, Рия стенеше, пышкаше и трепереше.

Зачудих се дали и тя тича по същия зловец тунел, който участваше и в моя кошмар.

Спомних си другия знаменателен сън, който споделяхме миналото лято — гробището на хълма, покрито с гора от надгробни камъни. Този сън се бе оказал знамение. Ако споделяхме и друг кошмар, можеше да сме напълно сигурни, че и той представлява предсказание за опасност.

Заканих се на сутринта да попитам Рия каква е била причината за стенанията и тръпките ѝ през нощта. С малко късмет източникът на кошмара ѝ щеше да се окаже по-прозаичен от моя — мазната храна в крайпътното заведение.

Междувременно лежах по гръб в мрака и слушах собственото си тихо дишане, сънения шепот на Рия и от време на време — мятането ѝ и непрестанните трескави проучвания на многокраките хлебарки.

Сряда сутрин — 18 март — карахме, докато не намерихме „Стъки“ на един крайпътен паркинг. По време на относително святната закуска с бекон, яйца, грис, вафли и кафе попитах Рия за нейния сън.

— Снощи ли? — попита тя и се намръщи, докато попиваше яйчения жълтък с парче препечен хляб. — Спах като пън. Не съм сънувала!

— Сънува — уверих я.

— Наистина ли?

— Доста продължително.

— Не си спомням.

— Много стенеше. Риташе чаршафите. Не само снощи, но и поминалата нощ също.

Рия примигна и застина с парчето хляб наполовина вдигнато към устата ѝ.

— О. Ясно. Имаш предвид... че си се събудил от собствения си кошмар и си ме видял да се боря с моя?

— Точно така.

— И се чудиш дали...

— ... дали отново споделяме един и същ сън... — разказах ѝ за странния тунел и слабите и смътно примигващи лампи. — Събуждам

се с усещането, че нещо ме преследва!

— Какво?

— Нещо... нещо... не знам.

— Е — заяви Рия, — ако съм сънувала нещо такова, то не го помня! — и пъхна парчето напоена с яйце филийка в устата си, подъвка и преглътна. — Значи и двамата имаме лоши сънища. Това не ги прави непременно... предсказания. Бог знае, че имаме добра причина да не спим хубаво. Напрежение. Нерви. Като се има предвид накъде сме тръгнали, несъмнено ни очакват кошмари. Нищо не значи!

След закуска оставихме много път зад гърба си. Дори не спряхме за обяд, а когато заредихме бензин, в магазина на „Мобайл“ купихме крекери и сладкиши.

Постепенно оставяхме субтропическата жегата зад гърба си, но времето се подобряваше. Докато прекосим половината Южна Каролина, небесата вече бяха безоблачни.

Странно — или пък не, — хубавият светъл ден изглеждаше — поне за мен — не по-ясен от начупения бурен следобед, по време на който бяхме напуснали залива. Мракът ни чакаше в борова гора, която се издигаше недалеч, обграждаше и двете страни на пътя и здрачът там сякаш бе жив и наблюдателен, като че ли търпеливо чакаше възможност да се втурне, да ни обгърне и да ни изсмуче костите. Дори там, където суровата, месингова светлина на слънцето се сипеше в пълната си тежест, пак виждах пришествието на сенки и неизбежността на настъпващата нощ. Не бях в добро настроение.

Късно в сряда вечерта спряхме в Мериленд в по-добър хотел от онзи в Джорджия — хубаво легло, килим на пода и без щъкащи насекоми.

Бяхме дори по-уморени, отколкото предишната нощ, но не потърсихме незабавно съня. Вместо това — донякъде за наша изненада — правихме любов. И още по-изненадващото беше, че бяхме ненаситни. Започна се със сладки, протяжни движения, с дълги и леки тласъци, с меки контракции и лениво стягане на мускулите и почти като на забавен кадър — надигане и отпускане, и галене, като любовници в арт филм, който е сниман със сладост и странна срамежливост все едно се сливаме за първи път в живота си. Но след малко включихме в акта страст и енергия, които бяха неочаквани и в началото необясними в светлината на дългите часове зад волана, които

току-що бяхме преживели. Никога не бях усещал разкошното тяло на Рия по-елегантно и чувствено изваяно, по-зряло и налято, нито по-топло или по-щедро, нито по-копринено — не го бях усещал по-ценно от сега. Ритъмът на нейното забързващо се дишане, тихите ѝ викове на наслада, внезапните ѝ изпъшквания и кратки стенания и настоятелността, с която дланите ѝ изучаваха моето тяло и след това ме придърпваха към нея — тези изрази на нарастващото ѝ въодушевление хранеха и моята собствена възбуда. Започнах буквално да се треса от удоволствие и всяка превъзходна тръпка преминаваше като електрическо течение от мен към нея. Тя се покатери по стълбата на оргазмите към останалите без дъх висини и при все мощната експлозия, която сякаш ме изпразни от кръв и костен мозък, а не само от семе, не усетих и най-малката загуба на скорост, а останах с Рия, издигах се към пик на еротично и емоционално удоволствие, каквото не бях познавал досега.

Както бяхме правили и преди — макар и не с такъв интензитет и мощ като сега, — ние се любехме страстно, за да забравим, да отречем, да избегнем самото съществуване на закачулената и нарамила косата си Смърт. Опитвахме се да избегнем и заобиколим предстоящите истински опасности и настоящите истински страхове. В плътта търсехме уединение, временен покой и сила чрез споделяне. Вероятно се надявахме освен това и да се изтощим един друг дотам, че и двамата да не сънуваме.

Но кошмарът се върна.

Открих, че се намирам отново в слабо осветения тунел, тичам ужасен от нещо, което не виждам. Давах глас на паниката си чрез твърдото, плоско ехо от стъпките ми по каменния под.

Рия също сънуваше и след като бях лежал буден часове наред, призори тя се събуди с писък. Прегърнах я. Отново трепереше, този път не от наслада. Спомняше си дребни моменти от кошмара си — бледи, примигващи кехлибарени лампи, езерца от мазен мрак, тунел...

Нещо много лошо щеше да ни се случи в тунел. Кога, къде, какво, защо — това бяха неща, които все още не можехме да предскажем.

В четвъртък седнах на волана и подкарах на север през Пенсилвания, а Рия пое дежурството над радиото. Небесата отново се

скриха зад стоманеносиви облаци, обгорели до черно по краищата, досущ като обстрелвани през войната двери на небесната оръжейна.

Заменихме междушатската магистрала с по-тясно шосе.

Официално пролетта бе на броени дни от нас, но в тези планини на североизток природата не уважаваше много-много календара. Зимата все още бе непредизвикван крал и щеше да остане на трона си до края на месеца, че и повече.

Покритата със сняг земя се надигаше, в началото полека, след това с по-сериозна целеустременост, и по протежение на щатския път бреговете от сняг започнаха да стават по-високи. Шосето с всяка миля криволичеше все повече и докато следвах змийските му завои, изкриволичих назад в паметта си към деня, когато заедно с Желето Джордан и Люк Бендинго отидохме до Йонтсдаун да раздадем безплатни билети и пари в брой на окръжните власти с надеждата да смажем релсите на лунапарка на „Сомбра Брадърс“.

И сега околните пейзажи ми се струваха също толкова зловещи, както и предишното лято. Нелогично, но без съмнение, дори самите планини изглеждаха зли, сякаш земята и камъкът, и гората можеха някак си да еволюират, да хранят и да поддържат злостни настроения и намерения. Тук и там през одеялата от сняг и пръст стърчаха износени от времето скални формации, които ми напомняха на полуизгнилите зъби на някакъв надигащ се левиатан, който плува в земята вместо в морето. На други места по-дълги образувания ме караха да си мисля за назъбените гръбнаци на гигантски рептилии. Мрачната сива дневна светлина не създаваше различни сенки, а просто обличаше в пепелен сумрак всеки предмет, докато започна да ни се струва, че сме навлезли в алтернативен свят, където цветовете — с изключение на сиво, черно и бяло — не съществуват. Високите вечнозелени дървета стърчаха като шиповете на бронирания юмрук на рицар злодей. Оголените кленове и брези не напомняха точно на дървета, а по-скоро на вкаменени скелети на древна, предхождаща човека раса. Необичайно много оголени от зимата дъбове бяха изкривени и обезформени от гъбично заболяване.

— Все още можем да се върнем — тихо каза Рия.

— Искаш ли?

Тя въздъхна:

— Не.

— А и всъщност... можем ли?

— Не.

Дори снегът не вдъхваше искрица живот на тези зловещи планини. Изглеждаше различен от снеговете в по-доброкачествените региони. Не беше сняг като за Коледа — или за ски, шейни, снежни човеци и битки със снежни топки. Съсирваше се по стволовете и клоните на голите дървета, но това само подчертаваше чернотата им и скелетоподобния им вид. Повече от всичко друго този сняг ме караше да мисля за покритите с бели плочки помещения в моргата, където подлагат на дисекция студени, мъртви тела и търсят причината и значението на смъртта им.

Подминахме забележителности, познати ми от миналото лято — изоставения вход на мината, полуразрушената мина, ръждивите корпуси на автомобили, кацнали на циментови блокчета. Снегът прикриваше някои техни части, но по никакъв начин не намаляваше приноса им към вдъхването на атмосфера на отчаяние, мрак и повяхване.

Трилентовият, настлан с макадам щатски път беше неравен заради лугата и пясъка и нашарен от бели ивици сол, разпръсната от екипите по поддръжка на пътя след последната голяма буря. Настилната бе напълно свободна от лед и сняг и условията за шофиране бяха отлични.

Щом подминахме пътния знак, отбелязващ границата на град Йонтсдаун, Рия каза:

— Слим, по-добре намали!

Погледнах към скоростомера и открих, че съм се носил с поне петнайсет мили в час над законната граница, сякаш несъзнателно съм възнамерявал да се изстрелям право през града и до отсрещната му страна.

Отпуснах газта, взех един завой и видях паркирана до пътя полицейска кола, на самия сляп край на завоя. Шофьорският прозорец бе отворен на косъм — точно колкото на него да се закачи радар.

Докато подминавахме колата, все още движейки се с няколко мили по-бързо от ограничението, видях, че ченгето зад волана е таласъм.

---

[1] Циганчетата са цветя от род *Impatiens*. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЗИМА В АДА

Изругах на глас, понеже, въпреки че надхвърлях ограничението за скоростта само с две-три мили в час, бях сигурен, че дори и минимално нарушение ще е достатъчно, за да предизвика мъстта на властта в този управляван от демони град. Погледнах притеснено в огледалото за задно виждане. На покрива на патрулната червените лампи започнаха да мигат, импулси кървава светлина се стрелкаха през белия като морга пейзаж — ченгето щеше да тръгне след нас, което не беше обещаващо начало на тайната ни мисия.

— По дяволите — промърмори Рия, като се завъртя в седалката си, за да надникне през задния прозорец.

Преди патрулката да успее да излезе на пътя обаче, друга кола — опръскан с кал жълт „Буик“ — взе завоя, карайки по-бързо от мен, и вниманието на таласъма полицаи се прехвърли върху този по-деен нарушител. Продължихме нататък недокоснати, а ченгето спря буика по петите ни.

Внезапен порив на вятъра вдигна милиарди снежинки от земята, втъка ги на секундата в сребърносива завеса и я шибна на пътя зад нас, скривайки от очите ми буика и нещастния му шофьор, а и полицаия.

— На косъм — казах.

Рия не отговори. Пред и малко под нас се простираше Йонтсдаун. Тя се обърна отново напред, прехапвайки долната си устна, докато проучваше града, към който се спускахме.

Миналото лято Йонтсдаун ми се бе сторил мрачен и средновековен. Сега, в ледената хватка на зимата, беше дори още по-непривлекателен, отколкото в августовския ден, когато го зърнах за първи път. В мътната далечина димът с цвят на повръщано и парата, вдигаща се от комините на мръсната стоманолеярна изглеждаха потъмни и по-тежко заредени със замърсители от преди, като колони дим, изхвърляни от пушещи вулкани. Няколкостотин фута по-нагоре сивата пара се разреждаше и зимният вятър я накъсваше на парцали, но сернистият дим се разнасяше от планински връх към планински

връх. Комбинацията от по-тъмни облаци и кисели жълти пари придаваше на небето вид на насинено от бой. И ако небесата бяха насинени, то градът под тях бе пребит, накълцан и смъртно ранен: струваше ми се, че това е не просто умиращо градче, а селище на смъртници, гробище с размерите на град. Редиците къщи — много от тях овехтели и всичките покрити с пласт от сив прах — и по-големи тухлени и гранитни сгради предишния път ме бяха навели на представата за средновековни постройки. Те все още притежаваха това анахронично свойство, макар че този път — с обезцветения от саждите сняг по покривите, с увисналите от стрехите мръсни шушулки и с жълтеникавия скреж, отбелязал се на повечето прозорци — те също изглеждаха някак си като редица след редица надгробни камъни в гробище за гиганти. А от разстояние вагоните в локомотивното депо силно напомняха грамадански ковчези.

Откъм града ме заливаха екстрасензорни еманации и почти всяко течение в това стигийско море беше тъмно, студено и страховито.

Пресякохме моста над сега замръзналата река, по който в неравни вълни под пода от метална решетка и отвъд дебелите железни перила стърчаха големи парчета назъбен лед. Гумите този път не пееха, а по-скоро издаваха писклив писък на един тон.

На отсрещната страна на моста рязко отклоних комбито на банкета и спрах.

— Какво правиш? — попита Рия, поглеждайки към лигавия бар и грил, пред който бях паркирал.

Сградата беше вдигната от циментови блокчета, боядисана в киселинно зелено. Избледнял червен емайл се белеше от входната врата, а макар че прозорците бяха покрити със скреж, те бяха и дебело омазани с мазнина и мръсотия.

Рия добави:

— Какво ще правим тук?

— Нищо — отвърнах. — Просто... искам да хванеш волана. Излъчванията... навсякъде около мен... леят се от всичко... Все едно накъде погледна, виждам... странни и ужасни сенки, които не са истински, сенки на смърт и предстоящо разрушение... не мисля, че в момента трябва да карам!

— Градът не ти е влиял така преди.

— О, напротив! Същото беше и предишния път, когато идвахме с Люк и Желето. Но не беше толкова зле. А и аз много бързо се овладях. Ще свикна отново с града, но ми трябва малко време. Точно сега... имам чувството... че са ме пребили.

Докато Рия се плъзгаше през седалката да поеме волана, аз излязох от колата и с омекнали крака я обиколих до другата страна. Въздухът беше хапещо студен; миришеше на масло, въглищен прах, бензинови изпарения, пържено месо от грила на съседното заведение и (бях готов да се закълна) сира. Качих се на седалката за пътника, хлопнах вратата и Рия ни изведе от банкетата, плавно насочвайки колата обратно в движението.

— Накъде? — попита ме.

— Карай през града към предградията.

— И?

— И търси тих мотел.

Не можех да обясня драматичното влошаване на ефекта на града върху мен, макар че имах няколко идеи. Може би по неизвестни причини парасихичните ми сили се бяха увеличили, паранормалните ми сетива бяха станали по-възприемчиви. Или може би от последното ми посещение насам зарядът от мъка и ужас на града бе нараснал неизмеримо. Или може би се страхувах от завръщането на това демонично място повече, отколкото си давах сметка, поради което нервите ми бяха протъркани до месо и следователно — изключително чувствителни за тъмните енергии и безформени, но ужасни образи, които се излъчваха от сгради, коли, хора и разнообразните предмети от всички страни. Или от гледна точка на специалното зрение, което откъдните ми очи осигуряваха, може би долавях, че или аз, или Рия — а може би и двамата — щяхме да умрем тук в ръцете на таласъмните; обаче ако това ясновидско съобщение се опитваше да стигне до мен, очевидно бях емоционално неспособен да го прочета и приема. Можех да си представя, но не можех в действителност да се накарам да „видя“ подробности от подобна безсмислена и ужасяваща съдба.

Приближавахме двуетажната тухлена сграда, където седем деца бяха намерили смъртта си в пламъците на пожара, причинен от избухването на инсталацията на парното, и видях, че от предишното лято насам бяха ремонтирали обгореното крило, плочестият му покрив

бе преподреден. Дори в момента в училището имаше часове — през няколко от прозорците се виждаха деца.

Както и преди, от стените на тази постройка се засили масивна вълна от ясновидски впечатления и се юрна към мен със смазваща сила и плътност — окултна плътност, но въпреки това смъртоносна, за мен истинска колкото и цунами убиец. Тук, както на никое друго място, което съм виждал, човешкото страдание и мъка, и ужас можеха да бъдат премерени почти както се мерят океанските дълбини — в десетки, стотици и дори хиляди фатоми^[1]. Рояк студени пръски предхождаше убийствената вълна: несвързани знаменателни послания, къпещи повърхността на ума ми. Видях стени и тавани, които избухват в пламъци... прозорци, експлодиращи в порой от десетки хиляди смъртоносни трески... камшици от огън пращят през класни стаи с нахлуващи въздушни течения... ужасени деца с горящи дрехи... пищяща учителка, чиято коса гореше... почернелия и обелен труп на друга учителка, сврян в ъгъла, телесните ѝ мазнини цвърчат и вдигат мехури, сякаш са бекон на грил...

Последния път, когато видях училището, получих видения и от вече отминалия пожар, и от по-ужасния предстоящ. Но този път видях само бъдния, все още незапалин, вероятно защото приближаващата катастрофа бе вече по-близо във времето от огъня, който вече си бе свършил работата. Сипещите се върху мен екстрасензорни картини бяха шокиращо по-ярки и по-ужасни от всичко, което ми се е случвало, всяка беше като капка сярна киселина, а не като вода, болезнено си проправяше път към паметта и душата ми: деца в смъртна агония, плът на мехури и кипи и гори като съчки; ухилени черепи, надничачи през димящите, топящи се тъкани, които досега са ги прикривали; очни ями, почернели и изпразнени от гладни пламъци.

— Какво става? — попита Рия притеснено.

Осъзнах, че съм се задъхал и треперя.

— Слим?

Тя бе започнала да отпуска газта, комбито вече намаляваше скорост.

— Карай нататък! — изпъшках, а след това изстенах, когато болката на умиращите деца се превърна, макар и в малка степен, и в моя болка.

— Боли те! — възкликна Рия.

— Видения.
— Какви?
— За Бога... карай... нататък!
— Но...
— Мини... школото!

За да изкажа тези думи, трябваше да изплувам от киселинната мъгла на парапсихичните излъчвания, което беше почти толкова трудно, колкото и да се измъкнеш от истински облак от гъсти и задавящи изпарения. Сега се търкулнах обратно в онова, което в сумрачното вътрешно царство на нежелано некромантично зрение бе мястото, където неописуемо ужасното и трагично бъдеще на йонтсдаунското основно училище ми натрапваше настоятелно своите зловещи, просмукани с кръв подробности.

Затворих очи, понеже, когато поглеждах училището, по някакъв начин предизвиквах освобождаването на тези образи на предстояща разруха, които са били заключени в стените му, безкраен склад от окултни образи като силен заряд на потенциална енергия на критичната точка на кинетичното преобразуване. Когато затворех очи обаче, намалявах само отчасти броя на виденията и силата им изобщо не отслабваше. Основната вълна психична радиация вече надвисваше над мен и започна да се спуска с тътен; бях в ролята на брега, в който ще се разбие това цунами, и когато то връхлетеше и се оттеглеше, бреговата линия може би щеше да е завинаги и изцяло променена. Отчаяно се боях, че потапянето в тези кошмарни образи ще ме остави емоционално и умствено увреден, дори луд, така че избрах да се защита по същия начин, както бях сторил и миналото лято. Стиснах ръцете си в юмруци, стиснах зъби и сведох глава, и с монументално усилие на волята отклоних мислите си от сцените на огнена смърт и се съсредоточих върху хубавите спомени за Рия: любовта към мен, която виждах в ясните ѝ, прями очи; любовните бръчки по лицето ѝ; съвършенството на тялото ѝ, любенето, което споделяхме; сладката наслада просто да държиш ръката ѝ, просто да седиш с нея и да гледаш телевизия в течение на дълга вечер заедно...

Вълната се спускаше към мен все по-близо и по-близо...

Стисках здраво мислите за Рия.

Вълната се разби...

Исусе!

... със съкрушителна мощ.

Изплаках.

— Слим! — извика ме настоятелно далечен глас.

Бях прикован за седалката. Бях нападнат, пребит, напердашен, удрял с чук...

— Слим!

Рия... Рия... единственото ми спасение!

Заедно с умиращите деца газех сред пламъците, погълнат от видения на изгорели и гложгани от огъня лица, спаружени и почернели крайници, хиляди ужасени очи, в които се отразяваха гърчещите и трепкащи червени езици на кладата... дим, заслепяващ дим се лееше през горещия и пукащ под... и надушвах горящата детска коса и пържещата се плът, прескачах падащи тавани и други отпадъци... и чувах жалостивите стенания и писъци, които бяха толкова многобройни и с такава сила, че се сплитаха заедно в странна мелодия и тя ме смразяваше до дъното на душата ми, въпреки огъня, в който се бях озовал... и тези бедни обречени души се щураха край мен — полудели учители и деца — и търсеха изход, но намираха вратите необяснимо затворени и блокирани, и после, мили Боже, всички деца пред очите ми — стотици — внезапно *избухнаха* в пламъци, а аз изтичах към най-близкото и се опитах да го скрия под себе си и да го угася, но аз бях призрак на това място, незасегнат от огъня и неспособен да променя случващото се, тъй че фантомните ми ръце преминаваха право през горящото момче, право през малкото момиченце, към което се обърнах след това, и докато техните писъци от ужас и болка се надигаха, аз също запищях, ревах и скимтах от гняв и разочарование, плачех и ругаех, и накрая изпаднах извън огнения ад, надолу в мрака, в тишината, в дълбините и покоя на мраморния гроб.

Нагоре.

Полека нагоре.

Към светлината.

Сивота и размазани образи.

Загадъчни форми.

След това зрението ми дойде на фокус.

Бях превит в седалката си, мокър и треперещ от пот. Комбито беше спряно и паркирано.

Рия се бе навела над мен, положила хладна длан на челото ми. През сияйните ѝ очи емоциите се стрелкаха като ята рибки: страх, любопитство, симпатия, състрадание, любов.

Поизправих се и тя се отдръпна. Чувствах се слаб и все още доста замаян.

Бяхме на паркинга на супермаркета „Акме“. Редиците надянали оръфани одежди от зимна мръсотия коли бяха разделени от ниски стени от промазан със сажди сняг, наричат от снегорините по време на последната буря. Няколко пазаруващи се влачеха или бързаха през откритото пространство, косите, шаловете и пешовете на палтата им се ветрееха под поривите, доста по-силни, отколкото бяха, преди да припадна. Някои от пазаруващите бутаха пазарски колички с халтави колелца, които използваша не само да прекарват покупките си, но и за опора, понеже се хлъзгаха на предателски нашарения с ледени петна асфалт.

— Разкажи ми! — настоя Рия.

Устата ми беше пресъхнала. Можех да вкуся киселата пепел на обещаната — но все още неизпълнена — катастрофа. Езикът ми все залепваше за небцето и имах чувството, че е подпухнал. При все това, леко завалвайки думите и с глас, смазан до равен тон от масивния товар на умората, разказах на Рия за холокоста, който някой ден щеше да изтрие от лицето на света чудовищен брой от децата в йонтсдаунското основно училище.

Рия вече бе пребледняла от тревога за мен, но докато говорех, побледня още повече. Когато свърших, лицето ѝ беше като йонтсдаунския замърсен сняг, а около очите ѝ се бяха появили тъмни кръгове. Силата на ужаса ѝ ми напомни, че тя имаше личен опит с мъчещи деца таласъми от дните, които бе стискала със зъби и нокти живота в сиропиталище, надзиравано от тях.

Накрая каза:

— Какво можем да направим?

— Нямам представа.

— Можем ли да предотвратим нещастиято?

— Не мисля. Смъртните енергии, леещи се от тази сграда са толкова силни... всепоглъщащи. Пожарът изглежда неизбежен. Не

мисля, че можем да го спрем по някакъв начин.

— Можем да опитаме! — каза Рия настоятелно.

Кимнах без ентусиазъм.

— Трябва да опитаме — допълни тя.

— Да, така е. Но първо... мотел, някъде, където можем да припълзим, да затворим вратата и поне за малко да разкараме от погледа си този омразен град.

Рия намери подходящо място само на две мили от супермаркета, на ъгъла на не твърде натоварено кръстовище. Мотел „Почивка за пътника“. Паркира пред рецепцията. Мотелчето беше едноетажно, с двайсетина стаи. Постройката имаше П-образна форма, с паркинга в средата. Късно следобедният здрач бе толкова дълбок, че големият неонов знак в оранжево и зелено вече бе включен; последните три букви на МОТЕЛ бяха изгорели и неоновите очертания на анимационно, прозяващо се лице бяха лишени от нос. „Почивка за пътника“ беше малко по-скапана от общата скапаност на Йонтсдаун, но ние не търсехме лъскава квартира и лукс; анонимността бе основната ни нужда, дори по-важна от работещо отопление и чистота, а „Почивка за пътника“ изглеждаше така, сякаш може да ни осигури именно търсеното нещо.

Все още изтощен от преживяването, което бях понесъл просто с преминаването на основното училище, чувствайки се изсъхнал и слаб — ужасно слаб — от смазващата горещина на онези предстоящи пламъци; имах затруднения с излизането от колата. Арктическият вятър ми се стори по-студен, отколкото всъщност беше, защото остро контрастираше със спомена за огъня, който продължаваше да съска и примигва в мен, изпепелявайки сърцето и душата ми. Облегнах се на отворената врата, поемайки напоителни глътки въздух от влажния мартенски въздух, който би трябвало да помогнат, но не ме караха да се чувствам по-добре. Когато хлопнах вратата, за малко да падна по гръб. Изпъшках, олюлях се несигурно, успях да запазя равновесие и се облегнах замаян на комбито, а в ъглите на полезрението ми се въртеше странна сивота.

Рия заобиколи колата, за да ме подкрепи.

— Още парапсихични образи?

— Не. Просто... последиците от онези, за които вече ти разказах.

— Последици ли? Никога досега не съм те виждала такъв!

— Никога досега не съм се чувствал така.

— *Толкова* лошо ли беше?

— Много лошо. Чувствам се... изпепелен, смазан... все едно оставих част от мен там, в горящото училище.

Рия ме прегърна с една ръка за опора и другата пъхна под мишницата ми. Както винаги, в нея се криеше голяма сила.

Чувствах се глупаво, мелодраматично, но тоталното ми изтощение и омекналите гумени крака бяха истински.

За да избегна да се саморазруша емоционално и психологически, парче по парче, щеше да се наложи да стоя далеч от училището, да се придвижвам през града така, че тухлените му стени да не ми попадат през погледа. В този случай очевидно ясновидското ми зрение се оказваше по-силно от способността ми да понеса възприеманата болка на хората. Ако някога се наложеше да се влиза в тази сграда, за да се предотврати предстоящата трагедия, която бях съзрял, можеше да се наложи Рия да стъпи там сама.

И дума да не става за подобна възможност!

Крачка по крачка, Рия ми помогна да заобиколя колата и да пресека пътя до рецепцията на мотела, докато краката ми укрепваха. Силата ми полека се възвръщаше.

Неоновият знак, окачен на метални щифтове между два пръта, скърцаше под поривите на полярния вятър. За кратък миг на относителна тишина, обгърнала улицата, можех да чуя лишените от листа клони на облечените в лед храсталаци да звънкат едни в други и да драцят по стените на сградата.

Когато бяхме на няколко крачки от вратата на рецепцията и тъкмо бях успял да запристъпвам без чужда подкрепа, на улицата зад нас се разнесе гърлен драконов рев. Иззад съседния ъгъл завиваше голям, мощен камион — калнокафяв „Питърбилт“ влачеше дълго, открито отгоре ремарке, пълно с въглища. И двамата погледнахме към него и макар че Рия очевидно не забеляза нищо необичайно в превозното средство, мен незабавно ме разтърсиха названието на компанията и емблемата ѝ, нарисувана, на вратата: бял кръг, заобикалящ черна светкавица на черен фон, с надпис „Лайтнинг Коул Къмпани“.

С отвърдните си очи възприемах еманации с уникално, обезпокоително естество. Те не бяха нито специфични, нито така

разтърсващи като мрачните ясновидски образи за смърт, които се лееха от сградата на основното училище, но въпреки липсата на яснота и експлозивен ефект, имаха своя собствена притеснителна мощ. Вкочаниха ме до такава степен, че имах чувството, че в кръвта ми се образуват тънки като игли ледени шушулки, които пронизват стените на артериите и вените. Парапсихичен и пророчески студ, в пъти по-ужасен от ледения зимен въздух през март, излъчван от емблемата и името на тази въгледобивна компания.

Усещах, че това е ключът към тайната на таласъмското гнездо, което бе изградено в Йонтсдаун.

— Слим? — каза Рия.

— Чакай...

— Какво ти става?

— Не съм сигурен.

— Трепериш.

— Нещо... нещо...

Докато се вирах в камиона, той потрепна и ми се стори размит, после — почти прозрачен. През него, отвъд, видях странна, огромна празнота, лишена от светлина ужасна бездна. Все още виждах отлично камиона, но в същото време сякаш се вирах право през превозното средство към безкрайния мрак, който бе по-дълбок от нощта и по-празен от лишените от въздух пропасти между далечните звезди.

Стана ми още по-студено.

От пожара в училището към внезапния арктически студ, леещ се от камиона, Йонтсдаун ме приветстваше с психическото съответствие на брас-бенд — макар и такъв, който свири само мрачна, декадентска и стресираща музика.

Макар че не можех да разбера защо „Лайтнинг Коул Къмпани“ ми въздейства толкова силно, бях изпълнен с ужас толкова наситен и чист, че ме обездвижваше и едва можех да дишам, както човек остава напълно скован след парализираща, но не и смъртоносна доза кураре.

В камиона се возеха двама таласъми, маскирани като хора. Единият ме забеляза и ме зяпна, сякаш бе осъзнал, че има нещо необичайно в настоящестта, с която изучавах него и камиона му. Докато ни подминаваха, той се обърна, за да задържи изпълнените си с омраза огнени очи върху мен. В края на квартала големият въглищен

влекач премина през сменящия се светофар, но след това започна да забавя и да отбива встрани от пътя.

Отърсвайки се, за да се освободя от обхваналото ме обездвижващо вцепенение, казах:

— Бързо! Да се махаме оттук!

Рия каза:

— Защо?

— Онези... — посочих камионът, който вече беше спрял на банкета на пресечка и половина от нас. — Не тичай... не допускай да видят, че са ни изплашили... но да *побързаме*!

Без да задава повече въпроси, Рия се върна заедно с мен при комбито и се настани зад волана, докато се намествах на седалката на пътника.

Отвъд кръстовището влекачът трмаво изпълняваше обратен завой, макар че маневрата му беше незаконна. Блокираше трафика и в двете посоки.

— По дяволите, те наистина ще се върнат, за да ни огледат по-добре! — възкликнах.

Рия запали двигателя, включи комбито на скорост и пъргаво даде на заден от паркинга.

Стараяйки се да не звуча толкова изплашен, колкото в действителност бях, казах:

— Докато ни виждат, не се движи прекалено бързо. Ако е възможно, бих искал да не ни забележат, когато им бягаме.

Рия заобиколи мотел „Почивка за пътника“, насочвайки се към изхода от паркинга, който водеше към странична улица.

Когато се плъзнахме покрай ъгъла, видях, че влекачът е завършил обратния си завой на главната улица — и след това изчезна от поглед.

В секундата, когато вече не го виждах, странният и ужасен студ изчезна. Впечатлението за безкрайна бездна не ме преследваше повече.

Но какво бе означавало то? Каква беше тази безформена, бездънна тъмнина, която бях видял и от която се бях отдръпнал, докато се вирах в камиона?

Какво, в името на Бога, правеха таласъмите в „Лайтнинг Коул Къмпани“?

— Добре — казах треперливо, — прави много завои, свървай в някоя улица веднага след предишната, така че да не могат да ни мернат повече. Има шанс да не са успели да разгледат колата и съм сигурен, че не са си записали номера ѝ.

Рия постъпи, както предложих, завиваше наслуки и криволичеше през североизточните предградия на града, често стрелкайки с поглед огледалото за задно виждане.

— Слим, нали не смяташ... те дали осъзнаха, че можеш да прозираш право през човешката им маскировка?

— Не. Те просто... е, не знам... предполагам, че просто видяха колко настоятелно ги зяпам... и колко съм потресен. Така че станаха подозрителни и решиха да ме огледат по-отблизо. Расата им си е подозрителна по природа. Подозрителна и параноидна.

Надявах се да е вярно. Никога не бях срещал таласъм, способен да разпознае психичните си сили. Ако някои от тях разполагаха със способността да забелязват тези от нас, които ги виждат, тогава бяхме загазили много повече, отколкото бях способен да заподозра, понеже губехме единственото си, тайно предимство.

— Какво видя този път? — поинтересува се Рия.

Казах ѝ за бездната, за образа на огромна и лишена от светлина празнота, който се бе надигнал в съзнанието ми, когато погледнах към камиона.

— Какво значи това, Слим?

Притеснен и уморен, не отговорих веднага. Дадох си време да помисля, макар че това с нищо не ми помогна. Накрая въздъхнах и казах:

— Не знам. Еманиациите, които се лееха от камиона... те не ми спряха дъха, но по свой собствен начин бяха дори още по-ужасни от предстоящия пожар, който усетих при училището. Но не съм сигурен какво значат, нито дори какво точно съм видял. Освен че това някак си... чрез въгледобивната компания смятам, че ще успеем да научим защо толкова много таласъми са съсредоточени в този проклет град.

— Тя е фокусът?

Кимнах:

— Да.

Разбира се, не бях в състояние да започвам разследване на „Лайтнинг Коул Къмпани“ поне до следващата сутрин. Чувствах се

почти толкова сив, колкото и зимното небе, и не по-твърд от разпарцаливените бради от мъгла, които се стичаха по заплашителните лица — войни и чудовища, — които окото с повечко въображение можеше да различи в буреносните облаци. Нуждаех се от време за почивка, да си възвърна силите и да се науча да отклонявам съзнанието си поне от някои от ясновидските образи, които безконечно течаха около мен, цвърчаха и искряха от сградите и улиците и хората в Йонтсдаун.

Двайсет минути по-късно денят отстъпи пред мрака. Човек би могъл да си помисли, че нощта ще метне прикриващо наметало върху злостните лъчения на този нещастен и шумен град, придавайки му поне малка доза приличие, но случаят не бе такъв. В Йонтсдаун нощта не беше сценичен грим, какъвто бе навсякъде другаде. Тя успяваше да подчертае неприятните, размазани, димни, гнили и смрадливи подробности на улиците и да привлече вниманието към мрачния, средновековен вид на по-голямата част от сградите.

С Рия не бяхме сигурни, че сме се измъкнали от таласъмните в „Питърбилта“, така че спряхме пред друг мотел — „Ван Уинкъл Мотър Ин“, който не бе и наполовина така симпатичен като името си. Беше около четири пъти по-голям от „Почивка за пътника“, на два етажа. Някои стаи гледаха към вътрешен двор, други — към променада от железни колци, боядисани в черно, но бележи се и нашарени от ръжда, кукнати под алуминиев навес, който заобикаляше отзад и четирите крила на сградата. Използвахме мотива, че сме изтощени след дългото си пътуване и поискахме тихи стаи в задната част на мотела, колкото се може по-далеч от шума на движението, а рецепционистът изпълни желанието ни. Така не само разполагахме със спокойствие, но можехме и да паркираме комбито, без да се вижда от улицата — застраховка срещу това случайно да ни забележат таласъмските работници на „Лайтнинг Коул Къмпани“, от които бяхме избягали, колкото и невероятно да изглеждаше подобна опасност.

Стаята ни представляваше кутия с бежови стени с евтини, масивни мебели и две боклучави картини на платноходи, прорязващи бурно море, с вдигнати платна, добре издути от силния вятър. Гардеробът и нощните шкафчета бяха осеяни със стари изгаряния от цигари, а водата в душа не беше толкова гореща, колкото би ни се искало, но пък с Рия възнамерявахме да останем тук само една нощ.

На сутринта щяхме да потърсим малка къща под наем, където щяхме да разполагаме с по-голямо уединение да кроим планове срещу таласъмните.

След като си взех душ, се отпуснах достатъчно, за да се разходя отново в града — стига Рия да останеше до мен и само до най-близкото заведение, където хапнахме вкусна, макар и незабележителна с нищо вечеря. За прекараното там време сред клиентите видяхме девет таласъма. Стараех се да съсредоточавам вниманието си изцяло върху Рия, защото гледката на прасешките им зурли, кървясали очи и трепкащи змийски езици би убила апетита ми.

Макар че не гледах към чудовищата, все пак усещах тяхното зло, което за мен бе толкова осезаемо, колкото и студена пара, издигаща се над парчета сух лед. Привикването към тези студени еманации на нечовешка омраза и гняв ми помогна полека да се науча да филтрирам фоновото шумолене и съскане на парапсихичната радиация, която се явяваше част от Йонтсдаун, и по времето, когато с Рия напуснахме заведението, се чувствах по-добре, отколкото досега — от момента, в който бях навлязъл в този град на прокълнатите.

Обратно в мотела „Ван Уинкъл Мотър Ин“: пренесохме в стаята при нас конопените чували с оръжия, експлозивни и други незаконни предмети от страх, че оборудването ни може да бъде откраднато от комбито през нощта.

В леглото, обвити в мрака, дълго време просто се гушкахме, без да говорим или да правим любов, просто се прегръщахме и то здраво. Близостта бе като антидот за страха, лекарство за отчаянието.

Най-сетне Рия заспа.

Аз се вслушвах в нощта.

На това място вятърът звучеше по-различно от всички други ветрове — хищно. От време на време чувах далечното бръмчене на големи камиони, пренасящи тежки товари и се чудех дали въгледобивната компания през цялото денонощие превозва добива си от околните мини. И ако е така — защо? Струваше ми се също, че нощта в Йонтсдаун бива обезпокоявана по-често от писъка на сирените на полицейски коли и линейки, отколкото в който и да е друг град, където някога съм попадал.

Най-сетне се унесох и, естествено, сънувах. Отново страховития тунел. Мъждивите кехлибарени лампи. Мазни езерца от мрак,

разположени между крушките. Нисък, понякога неравен таван. Странни миризми. Екот на тичащи стъпки. Вик, писък. Загадъчно скимтене; Внезапно се разнесе пронизващо тъпанчетата „Фиуу-уиуу-уиуу“ на алармена сирена. Спиращата дъха, разтуптяваща сърцето увереност, че ме преследват...

Когато се събудих със заседналата в гърлото влажна хрчка на писъка, Рия се надигна заедно с мен, зинала за въздух и отмятайки завивките, сякаш се бореше да се освободи от посягащите ръце на враговете си.

— Слим!

— Тук съм.

— О, Боже!

— Просто сън!

Отново се прегърнахме.

— Тунелът — каза Рия.

— Аз също.

— И вече знам какво е.

— Аз също.

— Мина.

— Да.

— Мина за въглища.

— Да.

— На „Лайтнинг Коул Къмпани“.

— Да.

— Бяхме там.

— Дълбоко под земята — казах.

— И таласъмните знаеха, че сме наоколо.

— Те ни преследваха.

— И нямаше откъде да се измъкнем — завърши Рия и потрепери.

И двамата замлъкнахме.

В далечината: виещо куче. И от време на време дочувахме накъсани парчета от друг разнасян от вятъра звук, който би могъл да е агонизиращият плач на жена.

След време Рия каза:

— Страх ме е.

— Знам — промърморих тихо и я притиснах още по-здраво към себе си. — Знам. Знам!

---

^[1] Фатом — англ. единица за дължина (1 фатом = 1,8288 м). —
Б.изд. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПО ПЕТИТЕ НА ДЯВОЛСКОТО ДЕЛО

На следващата сутрин, в петък, наехме къща на „Епъл Лейн“, в предградие кажи-речи извън градската черта, в омърляното подножие на древните източни планини, недалеч от най-големите въгледобивни мини на окръга. Къщата беше отдалечена на повече от двеста ярда от улицата, намираще се в края на посипана с чакъл алея, вкочанена от лед и задавена със сняг. Агентът от фирмата за недвижими имоти ни посъветва да си вземем вериги за гумите, каквито имаше и той. Дърветата — най-вече борове и смърчове, но имаше и доста оголени от зимата кленове и брези, и лаврови дървета — се спускаха от стръмните склонове над нас и ограждаха от три страни скрития под бяло наметало зимен двор. В този мрачен, сив ден нямаше пряка слънчева светлина да опипва в периметъра на гората; следователно обезпокоително дълбок мрак започваше незабавно отвъд линията на дърветата и изпълваше горите накъдето и да погледнех, все едно нощта, кондензирана, бе потърсила прикритие там при възхода на утрото. Къщата, която се даваше обзаведена, приютяваше в двуетажната си шперплатова черупка три малки спални, една баня, дневна, трапезария и кухня, всичко това под покрив от асфалтови плочи — и клечеше над мрачно, влажно мазе с нисък таван, в което се намираще нафтов котел за отопление.

В тази подземна пещера се бяха случвали потресаващи извращения. С шестото си чувство долових екстрасензорни остатъци от мъчения, болка, убийство, лудост и диващина в мига, когато агентът по недвижими имоти, Джим Гарууд, отвори вратата в горния край на стълбите. Злото се надигна нагоре, пулсиращо и тъмно, като кръв от рана. Не изпитвах желание да се спускам на това отвратително място.

Но Джим Гарууд, разговорлив и открит мъж на средна възраст с крехко телосложение, искаше да погледнем отблизо котела и да ни инструктира как да боравим с него, и не се сещах как да му откажа, без да събудя любопитството му. Колебливо го последвах с Рия надолу в тази яма на човешкото страдание, стиснал здраво дървения парапет на

стълбите и опитвайки се да не се задавя от смрадта на кръв, повръщано и горяща плът, която надушвах само аз — застояли миризми от друго време. В подножието на стълбите тръгнах с много внимателни стъпки, за да не се олюлея от ужаса на отдавнашни събития, които за мен на практика се случваха в момента.

Гарууд сочеше бюфетите и лавиците, подредени по протежение на едната стена, без да забелязва миризмата на смърт, която долавях аз и дори без да споменава сегашните неприятни миризми — мухъл в различни форми — каза:

— Тук долу има предостатъчно място за съхранение.

— Виждам — отвърна Рия.

Това, което аз виждах, беше кървяща и ужасена жена, гола и прикована за котел на въглища, който се издигаше на същата циментова платформа, на която сега бе закотвена новата, нафтова версия. Тялото на жената бе покрито с рани и синини. Едното ѝ око беше черно и подуто дотам, че да не се отваря. Долавях, че името ѝ е Дора Пенфийлд и се страхува, че съпругът на снаха ѝ, Клаус Оркенуолд, ще я разчлени и парче по парче ще натика тялото ѝ в пламъците на котела, докато децата ѝ гледат ужасени. И именно това се беше случило с нея, макар че се напъвах отчаяно и успешно да блокирам ясновидските образи от същинската ѝ смърт.

— През зимата „Томпсън Ойл“ правят доставки на всеки три седмици — обясняваше Гарууд, — и по-рядко през есента.

— Колко струва да се напълни резервоарът? — попита Рия, играейки умело ролята на загрижена за бюджета млада дама.

Аз гледах към шестгодишно момченце и седемгодишно момиченце, жертви на жестоко насилие — пребити и с изпочупени кости. Макар че тези сърцераздирателни беззащитни същества бяха отдавна мъртви, техните стенания, викове от болка и жалостиви молби за милост отекваха до мен през коридорите на времето, пронизващи тресчици мъчителен звук. Едва се сдържах да не се разплача за децата.

Видях също особено кръвожаден на вид таласъм — самият Клаус Оркенуолд — да размахва кожен колан, остен за говеда и след това други гнусни инструменти за мъчение. Все едно беше наполовина таласъм и наполовина касапин от Гестапо, той крачеше напред-назад през самоделната си тъмница, в един момент в човешката си маскировка, в друг — напълно преобразен, за да подклажда ужаса у

жертвите си, чертите му бяха очертани от примигващата оранжева светлина на огъня, струяща от отворената врата на котела.

Някак си успях да продължа да се усмихвам и да кимам на Джим Гарууд. Някак си дори успях да задам един-два въпроса. Някак си успях да изляза от мазето, без да разкрия крайния си потрес, макар че така и не разбрах как точно успях да пресъздам убедителен образ на доброжелателност, докато ме връхлитаха тези мрачни еманации.

Отново горе, при здраво затворена врата на мазето, не долавях следи от убийствената история на влажното долно помещение. С всяко продължително издишване пречиствах дробовете си от просмукания с кръв и жлъчка дъх на онези отдавнашни жестокости. Все пак реших, че къщата беше с идеално местоположение за нуждите ни и осигуряваше достатъчно удобства и анонимност, така че щяхме да я наемем и просто нямаше да се спускам отново по стълбите в мазето.

Бяхме снабдили Гарууд с фалшиви имена — Боб и Хелън Барнуел от Филадельфия. За да обясним липсата си на заетост в района внимателно бяхме подготвили версия, според която сме студенти по геология и след получаването на бакалавърската и магистърската си степени сме се заели с шестмесечни полеви проучвания, свързани с определени странности на скалните пластове в Апалачите. Това прикритие бе създадено, за да обясни евентуални походи, които можеше да ни се наложи да предприемем в планините, за да проучваме минните входи и работните площадки на „Лайтнинг Коул Къмпани“.

Бях на почти осемнадесет и по-опитен от много мъже дважд по-възрастни от мен, но — разбира се — не бях на достатъчно години, че да съм се сдобил с две научни степени и да съм стигнал до средата на доктората си. При все това изглеждах години по-възрастен от реалната си възраст — знаете причините.

Рия, която беше по-голяма от мен, имаше вид на достатъчно зряла да е тази, за която се представя. Дори след хирургичните операции на лицето ѝ и промяната на цвета на косата от русо в гарвановочерно, необичайната ѝ красота и мощна сексуалност ѝ придаваха зрялост, която я правеше да изглежда още по-голяма, отколкото всъщност беше. Нещо повече, трудният живот, зачернен от много трагичност, ѝ придаваше вид на осъзната и опитна в ежедневието жена, изпреварващ възрастта ѝ с години.

Джим Гарууд не се усъмни в нас.

Миналия вторник, още в Гибтаун, Плъзгавия Еди ни беше снабдил с фалшиви шофьорски книжки и други фалшифицирани документи, които да подкрепят самоличностите на семейство Барнуел, макар че нямаше такива, доказващи връзката ни с университета „Темпъл“ във Филаделфия. Преценихме, че Гарууд няма да се престарае да ни проверява — ако изобщо опита, — защото наемахме къщата на „Епъл Лейн“ за шест месеца. Освен това плащахме в аванс цялата стойност на наема, включително сериозен депозит — и всичко в брой, което ни правеше привлекателни и относително сигурни наематели.

В днешно време, когато всички кабинети са компютризирани и за броени часове може да бъде получен доклад за кредитното ти състояние, който ще разкрие всичко от местоработата ти до навиците за ходене до тоалетната, търсенето на потвърждение на представената история би било на практика автоматично. Но навремето, през 1964-та, революцията на микрочиповете тепърва предстоеше; информационната индустрия едва прохождаше и хората по-често биваха приемани на доверие, според външния си вид и честната си дума.

Благодаря на Господ, че Гарууд не разбираше от геология и не би могъл да ни задава подвеждащи въпроси.

Върнахме се в кабинета му да подпишем договора за наем, дадохме му парите и взехме ключовете.

Вече разполагахме с база за операцията си.

Преместихме си нещата в дома на „Епъл Лейн“. Макар че къщата ми се бе струвала подходяща в началото, когато се върнахме като законни наематели я счетох за разстройваща. Имах чувството, че тя някак си ни наблюдава, че в стените ѝ витае много враждебно настроено същество; че осветителните ѝ тела са всевиждащи очи, че ни приветства и това приветствие не съдържа добра воля, а само ужасен глад.

След това подкарахме към града, за да се занимаем с проучвания.

Градската библиотека беше внушителна готическа сграда в съседство с общината. Гранитните ѝ стени бяха потъмнели, нашарени и леко ожулени от трупаните с години налепи от стоманолеярната,

прахоляка от локомотивното депо и гнилия дъх на мините за въглища. Поръбеният със зъбери покрив, тесните зарешетени прозорци, дълбоко въткнатият вход и тежката дървена врата придаваха впечатлението, че сградата е хранилище, в което се пази нещо с много по-голяма финансова стойност от книгите.

Вътре имаше прости, здраво сглобени дъбови маси и столове, където посетителите можеха да четат — макар и не с удобства. Зад масите бяха разположени кантонерки — високи осем фута лавици, обграждащи островчета, озарени от кехлибарени крушки, увиснали под широки конусовидни, емайлирани в синьо метални абажури. Островчетата бяха тесни и доста дълги, начупени, с ъгли и създаваха лабиринт. По неизвестна причина се сетих за египетските гробници, скрити дълбоко в пирамидални купчини от камък, в които е нахлул човекът от двайсети век, понесъл електрическо осветление там, където досега са горели само маслени лампи и восъчни свещи.

Ние с Рия пътувахме по тези обградени от книги коридори и се къпехме в миризмата на пожълтяваща хартия и мухлясали платнени обложки. Чувствах се като в Лондон на Дикенс и арабския свят на Бъртън, и хиляди други светове на хиляди други писатели, събрани тук, за да бъдат вдишани и асимилирани практически без нуждата от четене, сякаш са гъби, които излъчват зловонни облаци от полени и при вдишване те опрашват ума и въображението. Копнеех да взема някой том от лавиците и да избягам в страниците му, та дори и да става дума за кошмарните светове на Лъвкрафт, По или Брам Стокър — все щяха да са по-привлекателни от истинския, в който се налагаше да живеем.

При все това бяхме дошли преди всичко да ползваме „Йонтсдаун Реджистър“, чиито броеве се намираха в дъното на огромната основна зала, отвъд лавиците. По-новите издания на вестника се съхраняваха в големи картотечни чекмеджета, подредени съобразно датата на публикация, а по-старите броеве бяха качени на ролки микрофилм. С Рия прекарахме няколко часа в ровене из събитията от последните седем месеца и бяхме научили доста.

Обезглавените тела на началник Лайсъл Келско и неговият заместник бяха намерени в патрулната кола, там където Джоъл Тък и Люк Бендинго я бяха изоставили в онази нощ на клане миналото лято. Бях очаквал полицията да припише убийствата на някой приходящ —

което всъщност и се беше случило. Но за мой шок и объркване научих, че са извършили арест — един млад скитник на име Уолтър Демброу, който по идея бе извършил самоубийство в затворническата си килия, два дни след като направил самопризнания и бил обвинен в две убийства. Обесил се. С въже, направено от собствената му скъсана риза.

Паяците на вината защъкаха по гърба ми и се настаниха в сърцето ми, за да си похапнат.

Двамата с Рия едновременно отклонихме очи от екрана на микрофилмовия четец и се спогледахме.

За момент и двамата бяхме останали без дар слово, нямахме сили да проговорим, не смеехме да пророним и дума. После...

— Мили Боже! — прошепна тя, макар че наблизко нямаше никой, който да ни подслуша.

Гадеше ми се. Радвах се, че съм седнал, понеже внезапно ме обзе слабост.

— Той не се е обесил — казах.

— Не. Спестили са му усилието и са го сторили вместо него.

— След Господ знае какви мъчения.

Рия прехапа устната си и не продума нищо повече.

Някъде сред лавиците мърмореха хора. Тихи стъпки се отдалечаваха в ухаещия на хартия лабиринт.

Потръпнах.

— В определен смисъл... аз съм убил Демброу. Той е умрял заради мен!

Рия поклати глава:

— Не.

— Да. Като убих Келско и заместника му, като дадох на таласъмните извинение да преследват Демброу...

— Той е бил скитник, Слим! — каза Рия остро и ме хвана за ръката. — Да не смяташ, че много скитници излизат живи от този град? Тези твари живеят от болката и страданията ни. С удоволствие си търсят нови жертви. А най-лесните такива са скитниците — бездомници, битници в търсене на просвещение или каквото там, мътните ги взели, търсят битниците, хлапета, които хващат пътя, за да открият себе си. Грабни някой от тях от шосето, пребий го и го мъчи, и го убий, погребви тихо тялото и никой никога няма да разбере какво се е

случило — и няма да му пука. От гледната точка на таласъмните това е по-безопасно, отколкото да убиваш местни, а е също толкова задоволително, така че много се съмнявам, че биха пропуснали златната възможност да измъчват и убият всеки един скитник. Ако ти не беше убил Келско и заместника му, този Демброу най-вероятно е щял да изчезне по пътя си през Йонтсдаун, тъй че да срещне горе-долу същия край. Единствената разлика е, че сега е бил използван за жертвен козел — убедително тяло, което да помогне на ченгетата да затворят досието на случай, който са сметнали за неразрешим. Ти не си отговорен!

— Ако не аз, то кой? — продумах нещастно.

— Таласъмните — отвърна Рия. — Демонските изчадия. И, в Божието име, ще ги накараме да си платят за Демброу заедно с всичко друго!

Думите и пламът ѝ ме накараха да се почувствам малко (макар и не особено) по-добре.

Сухотата на книгите — която изникваше в представите благодарение на хрущенето, с което някакъв невидим читател прелистваше твърдите страници на един скрит остров — се предаде и на мен. Докато мислех за Уолтър Демброу, изкупил със смъртта си моите грехове, сърцето ми сякаш се спаружи. Бях пламнал с температура и пресъхнала уста и когато си прочистих гърлото, се чу хъхрене.

Зачетохме по-нататък и открихме, че Келско е бил заменен от нов началник на полицията, чието име бе шокиращо познато: Оркенуолд, Клаус Оркенуолд. Той беше таласъмът, посетил някога именно къщата, която наемахме на „Епъл Лейн“ и в която бе живяла зълва му. Заради едното удоволствие я беше измъчвал и разчленил, след това я беше натъпкал в котела — а накрая пак там след нея бяха заминали и двете ѝ деца. Бях видял тези кървави престъпления с отвъдното си зрение, когато Джим Гарууд настоя да ни заведе в смърдящото на мухъл мазе; после, в колата, бях разказал на Рия за разстройващите си видения. Сега се вирахме един в друг с изненада и притеснение, чудейки се какво ли е значението на това съвпадение.

Както вече съм казвал, от време на време ме връхлитат мрачни пристъпи, по време на които вярвам, че светът несъмнено е безсмислен сбор от случайни събития и реакции, където животът няма стойностна

цел, всичко е празнота и пепел и безцелна жестокост. В такова настроение съм като интелектуален брат на чернодумния автор на „Еклесиаст“.

Днес изобщо не бях изпаднал в подобно настроение.

В други случаи, когато съм в по-духовно — ако и да не е по-добро състояние, — виждам в битието ни странни и очарователни мотиви, които не мога да разбера, хвърлям окуражителни погледи към щателно подредена вселена, в която нищо от случващото се не е случайно. С отвъдните си очи смътно възприемам пътеводна сила, повисш порядък интелект, който има някаква полза от нас — може би ни е поставил важна цел. Долавям наличие на *подредба*, макар че точната ѝ природа и смисъл си остават за мен пълна загадка.

Днес бях в именно такова настроение.

Ние с Рия не се бяхме върнали в Йонтсдаун по свое собствено желание. Било ни е писано да дойдем пак, за да се разправим с Оркенуолд — или със системата, която той възплъщаваше.

Във възхитена статия за Оркенуолд репортерът на „Реджистър“ пишеше за смелостта, проявена от полиция при преодоляването на няколко лични трагедии. Беше се омъжил за вдовица с три деца — Маги Уолш, с моминско име Пенфийлд — и след две години от брак, смятан навред за благословено щастлив — бе изгубил жена си и осиновените си деца във внезапен пожар, помел къщата една нощ, докато Оркенуолд бил дежурен. Огънят горял толкова силно, че от семейството останали само кости.

И двамата с Рия не си дадохме труд да изразяваме мнение, че пожарът не е бил случайност и че ако телата не са били изпепелени в огъня, всеки честен съдебен лекар би открил доказателства за брутални наранявания, несвързани с пожара.

Месец след тази трагедия се случила втора — партньорът по патрулка и шурей на Оркенуолд, Тим Пенфийлд, бил застрелян и убит от крадец в склад; веднага след това насилникът паднал удобна жертва на куршума на Клаус.

И двамата с Рия не споменахме очевидното: че шурейт на Клаус Оркенуолд не е бил таласъм и по някаква причина е започнал да подозира, че партньорът му е убил Маги и трите ѝ деца, заради което Оркенуолд е замислил да го убие.

„Реджистър“ цитираше Оркенуолд да казва в онзи момент: „Наистина не знам дали мога да продължа с работата в полицията. Той не ми беше просто шурей. Беше ми партньор, най-добрият ми приятел — най-добрият приятел, който някога съм имал, и само колко ми се иска аз да бях застрелян и убит на негово място!“ Беше изнесъл превъзходно представление, като се има предвид, че Оркенуолд несъмнено бе гръмнал не само партньора си, но и някакъв невинен зяпач, върху когото хитро бе хвърлил вината. Предсказуемо бързото му връщане на работа бе смятано за пореден знак за смелостта и чувството му на отговорност.

Присвита пред четеца за микрофилми, Рия се обгърна с ръце и потрепери.

Нямаше нужда да питам за причината за полазилите я тръпки.

Потрих студените си ръце една в друга.

Зимен вятър с лъвски глас ревеше и пицеше по котешки срещу високите, тесни и мътни прозорци на библиотеката, но звукът му не можеше да ни вцепени повече, отколкото вече се бяхме смръзнали.

Имах чувството, че не чета обикновена вестникарска ретроспекция, а съм навлязъл дълбоко в забранената „Книга на мъртвите“, в която варварските действия на демоните са щателно записани от някакъв пръкнат в Ада писар.

В течение на шестнайсет месеца Клаус Оркенуолд осигурявал финансово овдовялата си зълва, Дора Пенфийлд, и нейните две деца. Но бил поразен от нова трагедия, когато те тримата изчезнали безследно.

Знаех какво се е случило с тях. Бях видял — и чул, и усетил — ужасните им страдания в обладаното от призраци мазе в паянтовата къща на „Епъл Лейн“.

След като се оженил за сестрата на Тим Пенфийлд, а после измъчвал и убил нея и децата ѝ, застрелял Тим Пенфийлд и набедил за това обикновен обирджия, Оркенуолд се заел да изличи и последните оцелели членове на рода Пенфийлд.

Таласъмите са ловците.

Ние сме плячката.

Те ни преследват неуморно в свят, който е за тях просто огромен ловен резерват.

Нямаше нужда да чета нататък. Но продължих въпреки всичко — сякаш като прегледах лъжите на „Реджистър“, ставах безмълвен свидетел на истината за смъртта на Пенфийлдови и по начин, който не можех напълно да разбера или обясня, приемах свещения дълг да довърша отмъщението им от тяхно име.

След изчезването на Дора и децата се развихрило двумесечно разследване, докато вината в крайна сметка (и несправедливо) паднала на Уинстън Ярбридж, ерген и бригадир от въгледобивните мини, който живеел в къща на „Епъл Лейн“, на половин миля по-нататък от дома на Дора. Ярбридж тържествено се кълнял в невинността си, за което говорела и репутацията му на кротък и редовно посещаващ църквата човек. В крайна сметка обаче горкият миньор бил осъден под зловещата тежест на събраните доказателства — доказателства, които били предназначени да покажат как, в пристъп на сексуална психопатия, той бил проникнал в дома на Пенфийлд, бил насилил жената и двете деца, след това хладнокръвно ги насякъл на парчета и накрая се отървал от останките им в свръхнагрятия котел, захранван с напоени с нафта въглища. Окървавено бельо, принадлежащо на децата и на г-жа Пенфийлд, било намерено в дома на Уинстън Ярбридж, скрито в пътен сандък, натикан в дъното на килера. Станало ясно, че — както може да се очаква от вманиачен убиец — Ярбридж е запазил по един отрязан пръст от всяка от жертвите, като всеки зловещ пръст бил потопен в малко бурканче със спирт и надписан с името на жертвата. Притежавал също и оръжията на убийството, плюс колекция от порнографски списания, списващи за ентусиасти на БДСМ и садисти. Миньорът твърдял, че тези прокълнати вещи са били подхвърлени в дома му — и те, разбира се, наистина били. Когато открили два негови отпечатъка върху котела в мазето на Пенфийлд, Ярбридж казал, че полицията сигурно лъже за мястото, откъдето са взети отпечатъците — както, разбира се, и било. Полицаяте твърдели, че имат твърди доказателства и че мародерът Ярбридж, в онези дни на често капитално наказание, със сигурност ще умре на електрическия стол — както и, разбира се, станало.

Самият Оркенуолд помогнал да се разреши прословутият случай с Ярбридж и, съгласно „Реджистър“, впоследствие с безпрецедентен брой арести и осъдени си изградил главозамайваща кариера на страната на закона. Общото мнение беше, че Оркенуолд силно

заслужава повишението до най-високия пост в полицията. Пригодността му за поста бе само потвърдена от бързината, с която бе заловил и арестувал скитника, Уолтър Демброу, за убийството на предшественика му.

Макар че лично убих Лайсъл Келско, с това действие не бях дал и глътка въздух на многострадалните жители на Йонтсдаун. Всъщност кошмарната политическа машина на таласъмската власт бе проработила гладко, издигайки друг майстор на мъченията от редиците си в замяна на убития полицейски началник.

Рия се извърна за малко встрани от микрофилма и се загледа през един от високите прозорци на библиотеката. Само бледа светлина, слаба като лунни лъчи, успяваше да прониже заскреженото стъкло и сиянието на машината за микрофилми осветяваше измъченото ѝ лице доста по-добре. Накрая заключи:

— Човек би си казал, че някъде наред всичко това ще се намери кой да заподозре, че Оркенуолд има пръст в така наречените трагедии, които се случват около него.

— Може би — съгласих се. — А и в обикновено градче може би друг полицай или репортер от вестник, или някой овластен гражданин би решил да огледа по-внимателно страдалеца. Но тук управлява неговата раса. Те са полицията. Таласъми контролират съда, градския съвет, кметството. Много е вероятно да притежават и самия вестник. Държат здраво юздите на всички институции, които могат да бъдат използвани за добирание до истината, тъй че тя си остава завинаги потисната.

Продължихме проучванията си и се върнахме към намотките микрофилми и хартиените издания на ежедневния „Реджистър“. Освен много други факти научихме и че братът на Клаус Оркенуолд — Йенсен Оркенуолд — притежава една трета от „Лайтнинг Коул Къмпани“. Другите партньори — всички те притежатели на по една трета — бяха човек на име Ансън Корди, който беше също и издател и редактор на единствения градски вестник, и кметът Албърт Спекторски — червендалестият политик, с когото се бях срещнал миналото лято, когато дойдох в града с Желето Джордан на мисия като уредник на лунапарка. Паяжината на таласъмската власт бе ясна — и, както и бях подозирал, центърът на тази паяжина май се оказваше „Лайтнинг Коул Къмпани“.

Когато с Рия най-сетне приключихме с проучването си в библиотеката, рискувахме да посетим Публичния регистър в мазето на общината в съседство. Там гъмжеше от таласъми, макар че чиновниците в самия регистър, които не заемаха позиции на същинска власт, бяха обикновени човешки същества. Там преровихме големите книги за поземлена собственост и, по-скоро за да задоволим любопитството си, отколкото по някаква друга причина, потвърдихме онова, което вече подозирахме: къщата на „Епъл Лейн“, в която бяха загинали Пенфийлдови и която сега наемахме, принадлежеше на Клаус Оркенуолд — новият полицейски началник на Йонтсдаун. Той беше наследил имота от Дора Пенфийлд... след като я беше убил заедно с децата ѝ.

Нашият хазяин, в чиято къща планирахме революция срещу демонския род, беше един от *тях*.

Тук отново съзрях загадъчната връзка — сякаш имаше такова нещо като съдба, и сякаш нашата неизбежна съдба включваше дълбоко и вероятно смъртоносно обвързване с Йонтсдаун и таласъмския елит.

Вечеряхме рано в града, напазарувахме и се насочихме към „Епъл Лейн“ малко след падането на нощта, караше Рия.

По време на вечерята бяхме обсъждали дали е разумно да потърсим нова щабквартира, която да не е собственост на таласъм. Но бяхме решили, че ще привлечем повече внимание към себе си като изоставим къщата, след като сме платили наема в аванс и че ще си останем там. Животът на такова зачернено място вероятно изискваше повече внимание и предпазливост, но ние вярвахме, че ще сме в безопасност — или поне в такава безопасност, в каквата бихме били навсякъде другаде в града.

Все още си спомнях притеснението, което ме изпълни при последното ни посещение в къщата, но приписвах колебанията си на напрегнатите си нерви и на адреналиновото изтощение. Въпреки че къщата ме притесняваше, няхах никакви предчувствия, че ще се поставим в опасност, като се настаним да живеем там.

Намирахме се на „Ист Дънканън Роуд“, на две мили от отбивката за „Епъл Лейн“, когато минахме на зелено при един светофар и видяхме патрулка на йонтсдаунската полиция, спряла на червено от дясната ни страна. Живачна улична лампа хвърляше леко пурпурни лъчи през мръсното предно стъкло на тази кола и осигуряваше точно нужното осветление да забележа, че полицаят зад волана е таласъм. Омразното, демонично лице смътно се различаваше под човешката маскировка.

При все това обаче, със специалното си зрение видях и нещо друго, което за момент ме остави без дъх. Рия бе изминала почти половин пресечка, преди да успея да кажа:

— Спри тук!

— Какво?

— Бързо! Отбий на банкета. Спри. Угаси фаровете.

Тя стори както бях заръчал.

— Какво има?

На сърцето ми сякаш му бяха поникнали крила, които размахваше и кръжеше бясно в гърдите ми.

— Онова ченге на кръстовището — казах.

— Забелязах го — отвърна Рия. — Таласъм.

Обърнах по-удобно огледалото за задно виждане и забелязах, че светлините на светофара зад нас още не са се сменили. Полицейската кола все тъй чакаше на ъгъла.

Обясних:

— Трябва да го спрем!

— Ченгето ли?

— Да.

— Да го спрем... да не стори какво?

— Да не убие — отвърнах. — Кани се да убие някого.

— Те всички се канят да убиват някого — възрази Рия. — С това се занимават през цялото време.

— Не. Имам предвид... тази нощ. Ще убие някого тази нощ.

— Сигурен ли си?

— Скоро. Съвсем скоро.

— Кого?

— Не знам. Мисля, че и той още не знае. Но не след дълго, след час или по-малко, ще се натъкне на... възможност. И ще я използва!

Зад нас светофарът примигна в жълто, после светна червено. В същото време в другата посока грейна зеленото, тъй че полицейската кола зави на ъгъла и се насочи към нас.

— Последвай го — казах на Рия. — Но, за Бога, не твърде отблизо. Не трябва да допускаме да осъзнае, че е под наблюдение!

— Слим, на по-съществена мисия сме от спасяването на един живот. Не можем да рискуваме, просто защото...

— Налага се. Ако го оставим да си кара нататък, като знаем, че той ще убие невинен човек тази нощ...

Полицаят ни подмина и се насочи на изток по „Дънканън“.

Отказвайки да последва тази кола, Рия отвърна:

— Слушай, спирането на едно убийство е все едно да се опитваш да запустиш с парче дъвка голяма дупка в язовирна стена. По-добре да се прикриваме и да се занимаваме с проучванията си, да открием как можем да ударим по цялата таласъмска мрежа тук...

— Кити Дженовезе — отвърнах.

Рия се втренчи в мен.

— Не забравяй за Кити Дженовезе! — напомних й.

Тя примигна. Потрепери. Въздъхна. Включи колата на скорост и колебливо последва полицая.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

КЛАНИЦА

Ченгето се повъртя през ширналите се квартали с овехтели къщи: напукани тротоари, пропаднали стълбища, счупени перила на верандите, състарени и обветрени стени. Ако имаха гласове, тези постройките щяха да стенат, да въздишат горчиво, да хъхрят, да кашлят и вяло да се оплакват от несправедливостта на времето.

Следвахме патрулната дискретно.

По-рано същия ден, след като с Рия подписахме договора за наем, в един сервиз на „Гълф“ купихме вериги за колата. Стоманените брънки дрънчаха и потракваха и, на по-висока скорост, пееха пронизително. От време на време зимната утайка хрущеше под подсилените ни гуми.

Ченгето мина полека покрай няколко затворени магазина — авточасти, гумаджийница, изоставен автосервиз, книги втора ръка — и с особено силния прожектор на патрулката святкаше по протежение на тъмните фасади на сградите — в търсене на потенциални крадци без съмнение, но успя да стресне само няколко безплътни сенки, които се вихреха и скачаха, и изчезваха в ослепителния лъч.

Придържахме се на поне пресечка зад него, като го оставяхме да завива и да изчезва от полезрението ни за дълги секунди, тъй че да не забележи, че непрекъснато го следва една и съща кола.

След известно време, недалеч от кръстовището на „Ист Дънканън Роуд“ и „Епъл Лейн“, пътят на таласъма пресече този на шофьор в затруднение, паркирал на банкета и целунал леко снежна купчина. Счупената кола беше четиригодишен зелен „Понтиак“, накичен с пола от пътна мръсотия, на места по задната му броня висяха къси, затъпени и кални ледени шушулки. Номерата бяха от Ню Йорк — подробност, която потвърди усещането ми, че това ще е мястото, на което ченгето ще намери жертвата си. В крайна сметка, всеки преминаващ през Йонтсдаун пътешественик от някое далечно място щеше да е безопасна и лесна плячка, понеже нямаше начин да се докаже, че е изчезнал в този град, а не някъде другаде по пътя си.

Патрулката отби на банкета и спря зад обездвижения „Понтиак“.
— Карай нататък — казах на Рия.

Пред понтиака стоеше привлекателна червенокоса дама, на около трийсет години, с високи до коленете ботуши и джинси и дълго до коленете сиво палто. Дъхът ѝ се стелеше леден в смразяващия въздух. Вдигнала капака, шофьорката надничаше изпитателно в пространството за двигателя. Макар че си беше свалила едната ръкавица, не изглеждаше да знае какво да прави с бледата ръка, която беше разголила — пресегна се колебливо към нещо под капака, след това се отдръпна объркано.

Очевидно се надяваше на съдействие и погледна към нас, когато забавихме на кръстовището.

Само за част от секундата там, където би трябвало да се намира лицето на жената, видях безок скелет. В кокалестите му очни ябълки сякаш се криеше голяма дълбина; бяха бездънни.

Примигнах.

За отвъдните ми очи устата и ноздрите ѝ бяха все едно пълни с гъмжило от червеи.

Примигнах отново.

Видението отмина, ние също.

Жената щеше да умре тази нощ — освен ако не направехме нещо да ѝ помогнем.

На ъгъла на следващата пресечка имаше бар-ресторант, последното осветено място преди „Дънканън Роуд“ да се издигне към възглицно-черните, обрасли с дървета хълмове, които обхващаха Йонтсдаун от три страни. Рия вкара комбито ни на паркинга, намести го до един пикап с твърд капак на каросерията и угаси фаровете. От запад ъгълът на ресторантския парцел бе маркиран от масивна ела и от мястото си надничахме на запад под най-ниските ѝ клони. Имахме видимост към ъгъла на „Дънканън“ и „Епъл Лейн“ една пряка зад нас. Патрулният таласъм вече стоеше пред понтиака редом с червенокосата с дългото палто и на пръв поглед досущ приличаше на спасител на изпаднала в беда дама.

— Оставихме пистолетите в къщата — отбеляза Рия.

— Не мислехме, че войната вече е започнала. Но след тази вечер и двамата няма да излизаме от къщи без пистолет — заявих треперливо, все още изнервен от гледката на пълния с червеи череп.

— Да, но точно сега — отбеляза Рия — нямаме оръжия.

— Разполагам с ножа си — отвърнах и потупах ботуша си там, където бе скрито острието.

— Не е кой знае какво.

— И това ще свърши работа.

— Може би.

На кръстовището червенокосата влезе в патрулната кола, несъмнено облекчена да разполага със съдействието на усмихнат и любезен полицаи.

Подминаха ни няколко коли с фарове, отразяващи се в ивици сняг, парчета лед и кристали от пътна сол на тротоара. Като цяло обаче движението по „Дънканън“ беше слабо — намирахме се в западащ край на града и беше достатъчно късно, та трафикът от и към мините, в планината практически да е приключил за днес. В момента шосето беше празно, като изключим полицейската кола, която се отдели от банката и тръгна към нас.

— Пригответи се отново да го последваш — казах на Рия.

Тя включи колата на скорост, но все още не бе пуснала фаровете.

Превихме се на седалките си, едва подали глави над таблото. Гледахме ченгето, все едно бяхме двойка предпазливи флоридски пясъчни раци с очи на стъбълца, които едва надничат над повърхността на плажа.

Когато патрулната кола ни подмина, съпроводена от скърцането и ритмичното цъкане на собствените си вериги на гумите, видяхме, че кара униформеният таласъм. Червенокосата не се виждаше. Тя се беше качила на предната седалка до шофьора; това поне го бяхме видели. Но сега не се забелязваше никъде.

— Къде е тя? — попита Рия.

— Последната кола по „Дънканън“ ги подмина точно след като момичето се качи при ченгето. Нямаше кой да ги види и се обзалагам, че копелето е зърнало своя шанс и го е хванало здраво. Сигурно ѝ е сложил белезници и я е превел напред на седалката. Може дори да я е праснал с палката си и да я е съборил в безсъзнание.

— Може вече да е мъртва — предположи Рия.

— Не — отвърнах. — Давай. Следвай ги! Той не би я убил толкова лесно, не и ако може да я заведе някъде на уединено място и да

я ликвидира бавно. Ето на какво се радват, ако успеят да го уредят — смъртта да настъпва полечка, а не набързо.

Когато Рия изкара комбито от паркинга на ресторанта, патрулната кола почти беше изчезнала по „Дънканън“. Далеч пред нас червените й светлини се издигаха, издигаха, издигаха и за момент ми се стори, че са увиснали в най-тъмното високо над нас — а след това изчезнаха над билото на хълма. Не ни следваха други коли. Рия настъпи газта и колата ускори с накъсано, твърдо стакато на веригите по макадама. Втурнахме се след патрулната с най-високата възможна скорост по двулентовия междуградски път.

Докато следвахме издигащия се склон, от двете ни страни плътно надвисваха едва видими борове и кедри — смътно заплашителни привидения, загърнати в своите роби и шалове от вечнозелени игли.

Въпреки че скоро се приближихме на по-малко от четвърт миля от полицейската кола, не се притеснявахме, че ченгето-таласъм ще ни забележи. В тези хълмисти земи пътят криволичеше като пияна змия, тъй че патрулната рядко попадеше в полезрението ни за повече от няколко секунди, което пък означаваше, че за шофьора й сме само далечен чифт фарове и е слабо вероятно да ни възприеме като опасност. На всяка измината миля вероятно около половин дузина черни пътища — повечето пръстени, някои насипани с чакъл и само няколко павирани с макадам — се отклоняваха встрани между покритите с лед дървета, вероятно водейки към невидими за нас къщи, понеже на повечето разклонения стърчаха пощенски кутии на кол. Когато бяхме изминали четири или пет мили, изкачихме стръмен склон и видяхме патрулката под нас да намалява до мравешко пълзене, докато завиваше в поредната подобна алея. Без да намаляваме скорост, преструвайки се, че изобщо не ни интересува, подминахме разклонението, където върху сивата пощенска кутия на ръка бе написано ХЕЙВЪНДАЛ. Когато надзърнах в тунела от вечнозелени дървета покрай кутията, видях стоповете бързо да изчезват в закътания мрак тъй идеален и дълбок, че за миг сетивото ми за разстояние и пространствено разположение (и моето равновесие) се отдръпнаха, объркани: буквално ми се струваше, че вися във въздуха, а патрулката на ченгето се движи по повърхността на земята, но право надолу в пръстта под мен, копаейки към центъра на планетата.

Рия паркира успоредно на банкета на двеста метра от черния път, на място, където общинските снегорини бяха събрали високи купчини от сняг, разчиствайки широко пространство, за да осигурят място за обратен завой.

Когато слязохме от колата, открихме, че нощта е станала по-студена, отколкото при посещението ни в супермаркета в града. Влажен вятър се спускаше от най-високите върхове на Апалачите, но човек оставаше с усещането, че идва от по-северни зони, като например мрачната канадска тундра или полетата от арктически лед; имаше остра, чиста и озонова миризма с полярен произход. И двамата с Рия носехме велурени якета с имитация на кожена подплата, ръкавици и дебели ботуши. Но въпреки това ни беше студено.

Рия отвори задната врата на комбито. Вдигна панела на пода, който прикриваше гнездото на резервната гума и извади оттам заостреното желязо с форма на ръжен, което от едната страна имаше тесла, а от другата — ключ за гуми. Премери го, изпитвайки тежестта и баланса му. Когато ме видя, че я зяпам, каза:

— Е, ти си имаш своя нож, а сега аз имам *това*!

Стигнахме до алеята, в която бе завила патрулката. Образуваният от надвиснали над нас дървета тунел беше черен и негостоприемен като прохода към Къща на смеха в лунапарк. Редом с Рия плътно до себе си закрачих по тясното черно пътче с надеждата очите ми скоро да се приспособят към по-плътния сумрак под клоната и нащрек заради вероятността от засада.

Под ботушите ни хрущяха буци замръзнала пръст и малки парченца гнил лед.

Вятърът стенеше в по-високите клони на дърветата. По-ниските шумоляха, дращеха и тихо пукаха. Мъртвите дървета сякаш имитираха живот.

Не чувах звука от двигателя на черно-бялата патрулка. Очевидно беше спряла някъде пред нас.

Когато изминахме около четвърт миля, тръгнах по-бързо, след това се затичах — не защото можех вече да виждам по-добре (макар че наистина можех), а защото внезапно ме обзе усещането, че младата червенокоска може и да не разполага с много време в резерв. Рия не задаваше въпроси, а също ускори и се затича редом с мен.

Черният път трябва да беше около половин миля дълъг и когато излязохме от сгушените дървета на покрита със сняг поляна, където нощта бе маргинално по-ярка, ние се озовахме на петдесет ярда от двуетажна бяла къща. В повечето прозорци на първия етаж грееше светлина. Поне в тъмното сградата изглеждаше добре поддържана. На предната веранда също светеше, разкривайки орнаментирано — почти в стил рококо — перило с дялани подпори. Спретнати тъмни кепенци прикриваха прозорците. От тухления комин се издигаше струйка дим, подгонвана на запад от вятъра.

Патрулката беше паркирана пред къщата.

Не видях следа от ченгето и червенокоската.

Задъхани, двамата с Рия спряхме на няколко крачки навътре в поляната, където стройните редици тъмни дървета все пак осигуряваха прикритие, правейки ни невидими за всеки, който би надникнал през прозорец на къщата.

На шейсет или седемдесет ярда вдясно на постройката имаше голям хамбар с къдрава копа бляскав сняг, извита около долните ръбове на заострения му покрив. Изглеждаше не на място тук, сред хълмовете, където земята със сигурност бе твърде стръмна и камениста за фермерство. След това, в мрака, видях нарисован над двойните му врати надпис: САЙДЕРДЖИЙНИЦАТА НА КЕЛИ. А на склона зад къщата всички дървета бяха подредени като войници на парадно поле — бойно каре, едва видимо сред покрития със сняг склон: овощна градина.

Приклеках и извадих ножа от ботуша си.

— Дали да не изчакаш тук? — попитах Рия.

— Глупости.

Знаех, че отговорът ѝ ще бъде такъв, и сърцето ми се стопли от нейната предвидима храброст и от желанието ѝ да остане до мен дори в мигове на опасност.

Изприпкахме по края на изгребаната пътека, тихи като мишоци и бързи като тях, приведохме се, за да се възползваме от прикритието на купчините стар и мръсен сняг, и след секунди стигнахме до къщата. Когато стъпихме на моравата, бяхме принудени да намалим скоростта си. Снегът бе образувал кора, която пукаше под краката и вдигаше неприятно много шум; но ако стъпвахме достатъчно стабилно и бавно, успявахме да намалим пращането до приглушено щрак-хрус-пук, което

вероятно не се чуваше от обитателите на къщата. Сега хапливият вятър — свирещ и дърдорещ, и подсмърчащ в клоната — ни беше по-скоро съюзник, отколкото враг.

Прокраднахме се по протежение на стената.

На първия прозорец, през запълващото пространството между по-тежките завеси тънко перде, видях дневна: камина с окадени тухли, с плоча и часовник на нея, колониални мебели, лакиран боров под, парцалени черги, принтове на Бабчето Моузис^[1], окачени на бледите, раирани тапети.

Следващият прозорец също гледаше към дневната.

Не видях никого. Не чух никого. Просто многогласният вятър.

На третия прозорец се показва трапезария.

Празна.

Пристъпихме странешком през вкоравения сняг.

Вътре в къщата изпищя жена.

Нещо издумка и се строши.

С ъгълчето на окото си мернах Рия да вдига желязното си оръжие.

Четвъртият и последен прозорец от тази страна на къщата надничаше в странно гола стая, около дванайсет на дванайсет фута; вътре имаше само един предмет, липсваха декорации и картини; бежовите стени и таван бяха нашарени и изпръскани с ръждивокафяви петна; петносаният сив линолеум на пода беше дори по-силно обезцветен от стените. Стаята сякаш не принадлежеше на същата къща с чистите и подредени дневна и трапезария.

Този прозорец, покрит със скреж по ръбовете, беше по-добре скрит със завеси от останалите, така че разполагах само с тясна цепнатина, през която да проуча стаята отвъд. Успях обаче да обгърна около седемдесет процента от стаята, притиснал лице към стъклото и възползвайки се изцяло от процепа между брокатните платна — видях включително и червенокосата. Спасена от угасналата си кола, съблечена гола, сега тя седеше на лишено от възглавница дървено кресло с решетъчна облегалка, зад перилата на която бяха извити заключените ѝ в белезници ръце. Жената се намираше достатъчно близо да видя мрежата от сини вени под бледата ѝ кожа — и неравната текстура на настръхналата ѝ плът. Ококорена и с подивял, ужасен поглед, тя се бе втренчила в нещо, което завесите ми пречеха да съзря.

Ново тупване. Стената на къщата потрепери, сякаш срещу нея е било запратено нещо тежко.

Разнесе се странен писък. Този път не беше вятърът. Разпознах го незабавно — пронизителният вик на ядосан таласъм.

Рия явно също го разпозна, защото тихичко изсъска от отвращение.

В необзаведената стая пред очите ми се появи представител на демонския род, който изхвърча от невидим ъгъл. Беше приключил метаморфозата си и вече не се криеше в човешкия си костюм, но знаех, че това е полицаят, когото бяхме преследвали. На четири крака чудовището се движеше с типичната изнервяща грация на таласъмните, на каквато грубите им ръце и рамене и бедра — възлести, сякаш са с деформирани кости — изглеждаха неспособни. Злата кучешка глава бе сведена ниско. Грозилището беше оголило остриите си, змийски зъби. Раздвоеният му петнист език се плъзна отвратително напред-назад между черните чакълени устни. Свинските очички, червени и сияйни и пълни с омраза, през цялото време бяха втренчени в безпомощната жена, която, ако съдим по вида ѝ, се крепеше на тънкия ръб на лудостта.

Внезапно таласъмът се метна встрани от нея и препусна през стаята, все още на четири крака, сякаш възнамеряваше да се забие с главата напред в стената. За мое изумление, вместо това чудовището се покатери нагоре, бързо като хлебарка прелази по протежение на стаята чак до тавана, зави на ъгъла със съседната стена, прекоси половината дължина на този участък и отново се спусна на линолеума, като най-сетне спря пред вързаната жена и се изправи на задните си крайници.

Зимата се пресегна в мен и изтръгна топлината от кръвта ми. Знаех, че таласъмните са по-бързи и по-пъргави от повечето човешки същества — поне от онези, които не притежаваха паранормални способности, — но никога не бях ставал свидетел на подобно изпълнение; вероятно защото рядко виждах зверовете в уюта на собствения им дом, където нищо не им пречеше да се катерят по стените най-редовно. А в случаите, когато бях убивал техни роднини, обикновено го правех бързо, като не им давах възможност да избягат от хватката ми по стените и таваните.

Бях си мислел, че знам всичко за таласъмните, но сега успяха да ме изненадат за пореден път. Това ме изнерви и ме депресира, защото

не можех да не се запитам какви други скрити таланти могат да имат враговете ми. Още една подобна изненада, стоварена на главата ми в неподходящ момент, можеше да означава смъртта ми. Бях сериозно и дълбоко изплашен.

Не ме втрисаше само от стряскащата способност на таласъма да се катери по стените като гущер — бях уплашен също така и за жената, прикована към креслото с решетъчната облегалка. При слизането си от тавана и изправянето на задни крака таласъмът бе разкрил нещо друго, което никога не бях виждал — ужасяващ фалос с дължина близо фут, щръкнал напред от люспестата, отпусната торбичка, в която явно се криеше в отпуснато състояние; беше закривен като ятаган, дебел и зловещо наръбен.

Съществото възнамеряваше да изнасили жената, преди с нокти и зъби да я накъса на конфети. Очевидно бе решило да нападне жертвата си в това си чудовищно състояние, а не в човешката си маскировка, понеже така ужасът ѝ щеше да е по-богат, а пълната ѝ безпомощност — вкусно подчертана.

Нямаше начин да обмисля заплождане, защото подобно чуждо семе не би могло да вирее в човешка утроба.

Освен това бруталното убийство бе и сигурно, и очевидно. С болезнено пропадащ в краката стомах осъзнах внезапно защо в стаята няма мебели, защо е толкова различна от останалата част на къщата и защо стените и подът са белязани с пластове и пластове ръждивокафяви петна. Това беше кланицата на таласъма, мястото за касапско веселие. Тук бе довеждал и други жени, които бе мъчил и ужасявал, и унизявал и, накрая, с огромна наслада, бе разкъсвал на парченца.

Не само други жени. Също и мъже. И деца.

Внезапно получих отвратителни парасихични впечатления от предишни кръвопролития. Ясновидските образи се лееха от покритите с кръв стени и сякаш се проектираха на стъклото пред мен, все едно прозорецът бе киноекран.

С огромно усилие изтласках тези излъчвания от съзнанието си, от стъклото и обратно в стените на кланицата. Не можех да допусна да ме обладаят. Ако виденията ме удареха, щях да изгубя сили и да остана неспособен да помогна на жената вътре.

Обръщайки се встрани от прозореца, тихо пристъпих към ъгъла на къщата, уверен, че Рия ще ме последва. В движение си свалих ръкавиците и ги пъгнах в джобовете на палтото ми, така че да мога да въртя ножа с обичайното си умение.

От задната страна на къщата вятърът ни удари по-силно, защото се спускаше право надолу от планините над нас, лавина от вятър — суров и пронизващ. За секунди усетих, че ръцете ми се вкочаняват и осъзнах, че трябва да вляза в топлата къща бързо, инак ще изгубя гъвкавостта, която ми трябваше, за да хвърлям ножа с точност.

Стъпалата на задната веранда бяха замръзнали; ледът бе споил шевовите и сглобките. Те пукаха и скърцаха, докато се изкачвахме.

От парапета висяха ледени шушулки.

Подът на верандата също възразяваше под стъпките ни. Задният вход бе от лявата страна на къщата. Лекичко отворих предпазната врата от стъкло и алуминий. Окачените ѝ на пружина панти издрънчаха веднъж.

Зад нея задната врата на къщата също се оказа отключена. Таласъмите не използваха особено често ключалки, понеже генетично бяха създадени със само ограничена способност за страх и понеже почти не се страхуваха от никой от нас. Ловецът не се бои от заека.

Двамата с Рия се озовахме в напълно обикновена кухня, като извадена от „Добра домакиня“, топлият въздух ухаеше на шоколад, на печени ябълки и канела. Някак си именно обикновеността на кухнята я правеше още по-страховита.

На ламинирания плот отдясно на входа върху метална решетка бе поставен домашен пай, а до него имаше поднос с купчина пресни бисквити. Безброй пъти бях виждал таласъми — в човешките им маски — да ядат в ресторанти. Знаех, че трябва да се хранят, както и всички останали живи твари, но никога не си бях представял, че вършат обикновени домакински дейности като печене на бисквити или правене на пайове. Та те бяха психични вампири и се хранеха с нашите физическа, умствена и емоционална болка — и имайки предвид изумително богатата диета от човешка агония, в която редовно се къпеха, другата храна ми се струваше превземка. Със сигурност никога не си бях представял, че посядат на мила вечеря в собствените си домове и разпускат след ден на кръвопролития и мъчения и таен тероризъм; мисълта за това ми преобърна стомаха.

От необзаведената стая, която делеше стена с кухнята, се разнесе поредица тупвания, удари и стържещи звуци.

Нещастната жена очевидно бе загубила способността си да пищи, защото сега я чух да се моли с пресекващ и треперлив глас.

Разкопчах си якето, бързо измъкнах ръце от ръкавите и оставих дрехата тихо да падне на пода. Обемът ѝ щеше да попречи на уменията ми по мятане на нож.

Извън голямата кухня, в допълнение на изхода към верандата водеха открита арка и три затворени врати. През арката можех да видя подножието на стълбите, които обслужваха цялата къща. От трите врати една вероятно се отваряше към мазето, втора — към килера. Третата може би беше входът към стаята, в която бяхме видели демона и окованата дама. Все пак не исках да започна да отварям врати и да вдигам шум, освен ако не съм абсолютно сигурен, че от първия опит ще попадна в съседната стая. Така че с Рия тихичко прекосихме кухнята, минахме през арката и излязохме в коридора, където първата отляво се падаше оставена открехната вратата към кланицата.

Притеснявах се, че жената ще ме види, ако се покажа през процепа, за да се прицеля и че реакцията ѝ ще предупреди таласъма, така че предпочетох да нахлуя в стаята, без да знам къде може да се намира мишената ми. Отворих вратата със замах и я треснах в стената.

Заварих таласъма надвесен над жената, но се завъртя, за да застане с лице към мен и изпусна зловонно изненадано съскане.

С изумителна внезапност щръкналият му фалос се сви и изчезна в люспестата торбичка, която на свой ред се прибра в защитаваща я телесна кухня.

Изнесох ръка зад главата си, стиснал ножа за върха на балансираното острие.

Все още съскайки, таласъмът скочи към мен.

Същевременно ръката ми се стрелна напред. Ножът литна.

Острието улучи чудовището наскоро скока. Потъна дълбоко в гърлото му, макар че ударът не бе така добре прицелен, както ми се искаше. Лъскавите, треперещи, глигански ноздри на звяра потрепнаха със сумтене от шок или ярост и от зурлата му бликна гореща кръв.

Продължи напред. Стовари се върху мен. Тежко.

Олюляхме се и се блъснахме яростно в стената. Гърбът ми бе притиснат към изсъхналата кръв на Господ-знае-колко-на-брой

невинни и за миг (преди целеустремено да го блокирам от съзнанието си) можах да усетя болката и ужаса, които се излъчваха от жертвите в техните смъртни гърчове и които бяха допринесли за пребоядисването и украсата на това място.

Лицата ни се намираха само на инч разстояние. Дъхът на тварта смърдеше на кръв, мъртво месо и гнила плът — сякаш това, че се бе хранило от ужаса на жената, го бе заразило с хищническа халитоза.

На инч от очите ми блеснаха зъби, огромни закривени и щракащи зъби с покапали от тях лиги — емайлирано обещание за болка и смърт.

Тъмен, мазен, демоничен език се изви напред към мен като вкуваща ме змия.

Усетих възлестите ръце на таласъма да се свиват около мен, сякаш щеше да се опита да ме смаже към гърдите си. Или — във върховния миг на прегръдката — вероятно щеше да забие ужасните си нокти по-дълбоко в хълбоците ми.

Удрящото ми като чук сърце счупи резето на адреналиновия склад в мен и внезапно се понесох на вълните на химично цунами, което ме накара да се почувствам като бог; макар и — признавам — изплашен бог.

Ръцете ми бяха много или малко приковани пред гърдите, тъй че свих дланите си на юмруци и забих лакти навън с цялата си сила, право в силните мишници на таласъма, разбивайки хватката, която той се опитваше да ми наложи. Докато се изплъзвах, усетих ноктите му да сграбчат за миг ризата ми, а след това чух как кокалестите му пръсти се чукнаха в стената зад гърба ми, понеже едната му ръка отхвъркна нагоре.

Тварта изпищя от гняв — странен вик, който прозвуча още по-особено, понеже звуковите вълни, втурнали се от ларинкса му към устните, вибрираха в острието на пронизалия гърлото му нож и преди изхвъркване придобиваха метална нотка. С таласъмския писък бликна и струя кръв, която плисна в лицето ми, а няколко капки попаднаха в устата ми.

Сега подсилен и от отвращение, а не само от страх и гняв, аз се отблъснах от стената, изтласквайки звяра назад. Олюляхме се и паднахме, озовах се върху тварта, където веднага сграбчих дръжката на ножа, щръкнала от гърлото му, завъртях брутално острието, издърпах

го от раната и го забих отново и отново, и отново, неспособен да се спра, макар че огненият блясък в очите на таласъма бързо гаснеше към калночервено. Петите му тропаха слабо по пода, издавайки студено трак-трак-трак върху линолеума. Ръцете му вършееха безцелно, а дългите му, заострени нокти изписваха безсмислени кодове по пода на кланицата. Накрая прекарах назъбеното острие от ляво на дясно напреки на гърлото, прерязвайки мускули, вени и артерии. С това приключих — твартата също.

Яхнал умирация таласъм, аз се надигнах на колене, като се давех, кашлях и плюех безспир — да залича всяка следа от демонска кръв от устата си.

Под мен звярът премина последната си, съпроводена с живачни тръпки и вълни конвулсивна трансформация, използвайки останките от жизнената си енергия да се върне в човешка форма, както родът му бе генетично програмиран да прави още в изгубената епоха на сътворението им. Костите хруцяха, костите пукаха, костите щракаха, костите се претопяваха и кипяха, и се втвърдяваха отново в трескава реформация; сухожилия и хруцели се късаха, но незабавно се свързваха отново в други форми на извивка и опън; меките тъкани издаваха всмукващи-бълбукащи-плюкащи звуци, докато трескаво търсеха и намираха новите конфигурации.

Окованата жена, Рия и аз бяхме толкова погълнати от ликантропското преображение, че изобщо не осъзнахме присъствието на втория таласъм, преди той да нахлуе в стаята, хващайки ни напълно неподготвени, както ние бяхме спипали първия звяр.

Може би в този момент собствената — и по-слаба — психична способност на Рия функционираше по-добре от моята, защото, докато вдигах глава нагоре и забелязвах нападащия ни таласъм, съпругата ми вече беше завъртяла щангата за гуми, която бе донесла. Нанесе удара с толкова яростен замах и толкова точен прицел, че виждах, че се бори да удържи оръжието си с ръце, вцепенени от сблъсъка; мощният откат почти изтръгна ключа от хватката ѝ. Ококореният нападател се катурна назад с болезнен вой, определено осакатен, но не и достатъчно наранен, че да падне.

Таласъмът изпищя и плю, все едно плюнката му беше отровна за нас. Съвзе се от удара, още докато Рия се бореше да удържи хватката си върху ключа за гумите, и се втурна срещу жена ми с ужасяваща

скорост и пъргавина. Хвана я с двете си големи ръце. Стисна с всичките десет нокътя. Проби най-вече дебелото ѝ зимно палто. Слава тебе, Господи: най-вече палтото ѝ.

Преди да успее да откъсне едната си длан от дрехата и да замахне към лицето, аз вече бях на крака. Движех се. Две стъпки, скок. Метнах се на люспестия гръб на чудовището. Притиснах го между Рия и мен. Забих ножа. Дълбоко. *Натиснах* с все сили надолу — дълбоко между кокалестите и деформирани плешки. Чак до дръжката, дълбоко в плътта. Не можах да извадя острието, заседнало в костите.

Внезапно звярът се отърси с нечовешка сила, като кон на родео. Метна ме встрани. Паднах на пода. По гърба ми се стрелна болка. Ударих глава в стената.

Причерня ми. След това ми се проясни.

Но за миг бях твърде вцепенен да помръдна.

Видях, че ножът ми все още стърчи от гърба на таласъма.

Чудовището бе успяло да блъсне и Рия встрани, но сега отново ѝ се нахвърли. Тя обаче бе използвала момента да се вземе в ръце и след като бе измислила план, пристъпи срещу нападателя си, вместо да се отдръпне, използва отново железния лост — този път не като сопа и не с тежкия край с ключа напред, а откъм щангата, размахвайки го все едно е копие. Ръгна напред, когато врагът скочи към нея, и заби дебелия железен инструмент в корема на таласъма, като този път не предизвика вой, а ужасно хрипкаво пъшкане от шок и болка.

Твартата склочи и двете си масивни, четириставни ръце около пронизалото я в корема копие и Рия пусна оръжието си. Таласъмът се олюля заднешком и се блъсна в стената, опитвайки се да извади щангата от червата си, а междувременно аз бях успял да се възстановя и да се изправя на крака. Втурнах се срещу омразната гадина.

Хванах с две ръце омазаният с кръв гаечен ключ в края на щангата. Древният ми противник вече си изглеждаше на годините, а кръвта бликаше на струи от него. Вдигна убийствените си, но гаснещи очи към мен и се опита да разреже дланите ми с добре наточените си нокти. Преди да ме спипа, вече бях издърпал оръжието от раната, отстъпих и започнах методично да удрям твартата, докато не падна. Блъсках я, докато не се свлече на колене и продължих да удрям, докато не падна по лице на пода. Не спрях дори и тогава, стоварвах удар след удар, докато черепът на таласъма не се продъни, докато лактите му не

се разбиха, докато бедрата и коленете му не се натрошиха, докато не започнах да лея пот така, че отми кръвта от лицето и ръцете ми, и докато вече не бях в състояние да вдигна желязото, за да нанесе още един удар.

Гръмовното ми дишане отекваше в стените.

Рия се опитваше да обърше таласъмската кръв по ръцете си с няколко хартиени салфетки.

Още докато започваше битката с втория звяр, първият — вече мъртъв — бе възвърнал формата си и на пода се въргаляше гол труп, смазан от бой. Видях, че наистина е полицаят, както смятахме и по-рано.

Преобразен, вторият таласъм се оказа жена на приблизително същата възраст като ченгето.

Вероятно съпругата му; или партньорката.

Те дали наистина мислеха в мерните единици на съпрузи и съпруги — или дори половинки? Как се възприемаха един друг, когато нощем се въргаляха в студена, влечугова страст? И дали по принцип вървяха през света двама по двама — и това бе предпочитаният от тях начин, както се случваше с повечето представители на нашия вид? Или таласъмите се деляха на двойки само заради по-убедителното прикритие, което им помагаше в усилията да минат за обикновени мъже и жени?

Рия се задави, стори ми се, че всеки момент ще повърне, но преглътна спазмите и захвърли просмуканите с кръв салфетки.

Стъпих с два крака върху втория мъртъв звяр, стиснах ножа си с две ръце и го освободих от жилестите рамене на тварта.

Обърсах острието в джинсите си.

Голата жена на стола трепереше силно. Очите ѝ бяха пълни с ужас, объркване и страх — страх не само от мъртвите таласъми, но и от нас с Рия. Напълно разбираемо.

— Приятели сме — изпъшках. — Не сме... като *тях*.

Тя се взираше в мен, изгубила дар слово.

— Погрижи се... за нея — казах на Рия.

Обърнах се към вратата.

Жена ми попита:

— Къде отиваш?

— Да проверя дали няма още някой.

— Няма. Щяха да са дошли вече.

— Все пак трябва да проверя!

Излязох от стаята с надеждата, че Рия ще разбере, че исках да успокои и облече червенокосата по време на отсъствието ми. Исках жената да си възвърне поне част от разума, силата, достойнството и самоуважението, преди да се върна да ѝ обяснявам за таласъмните.

В трапезарията вятърът редуваше конспирационен шепот със скърбни стенания зад прозореца.

В дневната часовникът на плочата на камината тиктакаше кухо.

На горния етаж намерих три спални и баня. Във всяка можех да чуя артритното скърцане на дъските на тавана, докато вятърът блъскаше и чукаше по покрива и дърпаше корнизите.

Нямаше други таласъми.

В студената баня съблякох просмуканите си с кръв дрехи и бързо се измих на мивката. Не исках да погледна в огледалото над нея; не смеех. Убиването на таласъми е праведно. Не се съмнявах, че то не е грях, и не избягвах отражението си от страх, че ще видя в очите си вина. Въпреки това всеки път, когато убивах някой от демонския род, ми се струваше, че те стават по-трудни за убиване; че от мен се изисква повече и по-ужасно насилие от предния път, по-голяма варварщина. Така че след всяка кървава случка ми се струваше, че в очите си откривам нова студенина, стоманен оттенък, който ме объркваше и изумяваше.

Ченгето бе горе-долу с моя ръст и в гардероба на голямата спалня си избрах една от неговите ризи и чифт ливайс. Прилегнаха ми, все едно са купувани за мен.

Слязох по стълбите и намерих Рия и червенокосата да ме чакат в дневната. Бяха се настанили до предните прозорци в удобни на вид кресла с облегалки, но изглеждаха все едно им е много неудобно. От мястото им се виждаше черният път към къщата и можеха да вдигнат тревога при първия знак за приближаваща кола.

Навън носените от вятъра шепи сняг се надигаха от земята и бързаха да изчезнат в мрака — смътни фосфоресциращи форми, които сякаш потегляха на загадъчни мисии.

Жената беше облечена. Преживяването не я бе оставило смазана, макар че седеше с превити рамене и бледите ѝ ръце шаваха нервно в скута ѝ.

Придърпах едно по-малко кресло с куполообразна възглавничка и седнах до Рия. Хванах я за ръката. Тя трепереше.

— Какво си й казала? — попитах я.

— Известна част... за таласъмните... какво са, откъде идват. Но тя не знае кои сме ние или как можем да ги виждаме, а тя не може. Това оставих на теб!

Червенокосата се казваше Кати Осбърн. Беше на трийсет и една, доцент по литература в „Барнард“ в Ню Йорк. Била отгледана в малко градче в Пенсилвания, на осемдесет мили на запад от Йонтсдаун. Наскоро баща ѝ постъпил в болницата, получил бил средна степен сърдечен удар и Кати си взела отпуска от задълженията си в университета, за да отиде при него. Татко ѝ се възстановявал добре, така че сега се връщала в Ню Йорк.

Като се има предвид ужасното състояние на някои планински пътища през зимата, тя прекрасно се справяла с пътуването си — поне преди да стигне до източния край на Йонтсдаун. Като студентка, учителка и любителка на литературата Кати била (както каза) надарена с въображение и отворена към света, и дори имала вкус към *outré*^[2] във фикшъна, четяла прилично количество фентъзи и хорър — „Дракула“, „Франкенщайн“ по нещо от Алджърнън Блакууд, съвсем малко от Х. П. Лъвкрафт, спомняше си и разказ от някой си на име Стърджън за мече, което смучело кръв... — тъй че не била, както каза, напълно неподготвена за фантастичното и зловещото. При все това и въпреки вкуса ѝ към фентъзи, и при все кошмарните същества, които току-що беше видяла, трябвало да се напъва с всички сили, за да приеме онова, което ние с Рия ѝ казвахме за тези генетично създадени войници от епоха, изчезнала за историята. Кати сподели:

— Знам, че не съм луда, но продължавам да се питам дали пък не съм, а знам, че видях тези ужасни твари да се променят от човешкия си облик и след това обратно, но продължавам да се питам дали не си го въобразявам или не халюцинирам цялата случка, макар че съм почти сигурна, че не е така, а и цялата тази история за предишна цивилизация, разрушена по време на грандиозна война... прекалено много е, просто е прекалено много, а сега само дърдорят, нали — да, знам, че така правя, но имам чувството, че съм на ръба да ми гръмне мозъкът, нали разбирате?

Не я облекчих с нищо. Разказах ѝ за отвъдните очи, за по-слабите парасихични способности на Рия и малко за тихата война (е тиха поне дотук), която бяхме подели.

Зелените очи на Кати се глазираха, но не защото тя ме изключваше или информацията я претоварваше. Вместо това беше стигнала до състояние, в което нейното простичко, рационално гледище за света бе преобърнато толкова цялостно с краката нагоре и с хастара навън — и с такава сила, — че съпротивата и към вярата в „невъзможни“ неща беше на практика унищожена. Кати бе вцепенена до възприемчивост. Стъкленият ѝ поглед беше просто знак колко яростно добре образованият ѝ мозък се трудеше да намести тези нови парчета познание в драстично промененото ѝ възприятие за реалността.

Когато завърших, червенокосата доцентка примигна, отърси възхитено глава и поде:

— Но сега...

— Какво? — попитах.

— Как да се върна към преподаването на литература? Сега, когато знам всичко това, как въобще бих могла да водя обикновен живот?

Погледнах към Рия, като се чудех дали случайно няма отговор на този въпрос, но тя заяви:

— Вероятно няма да е възможно!

Кати се намръщи и се наклони да заговори, но я прекъсна странен звук. Покоя в уютната колониална дневна наруши внезапно, пронизителен вой — отчасти като плач на дете, отчасти като свинско грухтене, отчасти като насекомо цвърчене. Не беше звук, който свързвах с таласъмните, но със сигурност не беше човешки по произход и не бе вик на животно, с което съм се сблъсквал.

Знаех, че това цвърчене не може да бъде свързано с двойката таласъми, които току-що бяхме убили. Те бяха безкомпромисно мъртви — поне за момента. Вероятно, ако ги оставех с прикачени към раменете глави, щяха да намерят пътя си обратно към земята на живите, но не в близките няколко дни, а може би и седмици или месеци.

Рия незабавно се надигна в стола си, търсейки нещо, което не бе до нея — най-вероятно желязната щанга за гуми.

— Какъв е този шум?

И аз скочих на крака с нож в ръката.

Странният писукащ вик, сякаш съставен от много гласове, имаше алхимическа сила да превръща кръвта в ледена вода. Ако злото отелесено тръгнеше по земята във формата на Сатаната или друг някой дявол, то това със сигурност беше неговият глас, лишен от слова, но зъл, гласът на всичко, което не бе добро и редно. Идваше от съседно помещение, макар че не можех да определя веднага къде е източникът му — на този етаж или на горния.

Кати Осбърн се изправи последна, сякаш се колебаеше да се разправя с друг ужас. Каза:

— Аз... чух този същия звук и преди, когато бях окована в онази стая, когато първо започнаха да ме измъчват. Но толкова много неща се случиха толкова бързо, че... забравих за това.

Рия погледна към пода пред себе си.

Аз също сведох очи, осъзнавайки, че пронизителният звук — почти като осцилиращ електронен вой, макар и много по-странен — идваше от мазето.

---

[1] Бабчето Моузис (Grandma Moses): Ана Мери Робъртсън Моузис, американска „фолк“ художничка, започнала да рисува на 76-годишна възраст и добила световна известност през 50-те години на XX в. ↑

[2] outré (от фр.) — странно, шокиращо. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

КЛЕТКАТА И ОЛТАРЪТ

Ченгето, което сега лежеше мъртво в собствената си оплескана с кръв кланица, носеше стандартен служебен револвер — „Смит и Уесън“, .357 Магнум. Въръжих се с него, преди да ида в кухнята и да отворя вратата към площадката на стълбите за мазето.

Странното блъбукащо врещене се носеше нагоре от тъмната дупка и по свой собствен груб начин предаваше вложения смисъл: настоятелност, гняв — и *глад*. Този звук беше толкова зъл, че сякаш притежаваше осезаемост. Представях си, че мога да напипам самия вик — като влажни спектрални ръце, плъзгащи се по лицето ми и по тялото, студено и лепкаво усещане.

Подземното помещение не беше съвсем тъмно. В невидим ъгъл за нас ъгъл блещукаше мека, разсеяна светлина, вероятно от свещи.

Кати Осбърн и Рия настояха да ме съпроводят. Жена ми, разбира се, не би ми позволила при никакви обстоятелства да посрещна неизвестна опасност сам, а Кати се страхуваше да остане в дневната сама.

Намерих ключа за лампата точно от вътрешната страна на вратата на мазето.

Щракнах го. Под нас се появи кехлибарена светлина, по-ярка и по-стабилна от блясъка на свещите.

Виенето спря.

Припомняйки си парасихичните изпарения на отдавнашни човешки страдания, които все още лъхаха от стените на мазето в наетата от нас къща на „Епъл Лейн“, аз се пресегнах колкото се може по-добре с шестото си чувство, търсейки сходни гнили излъчвания и на това място. И макар наистина да получих образи и усещания от ясновидско естество, не бяха каквито очаквах — и не приличаха на нищо, което съм срещал преди. Не можех да извлека смисъл от тях: смътни, странни, неясни форми, които не бях в състояние да идентифицирам, всички в черно и бяло и отсенки от сиво, сега подскачаха в груби и трескави ритми — след което пък се полюляваха

в бавно зловещо, змийско движение; имаше и внезапни изблици на цветна светлина в зловещи оттенъци, без очевидно значение или източник.

Осъзнавах също и наличието на необичайно силни емоции изливащи се от много объркан ум, като канализационни води от спукана тръба. Не бяха човешки емоции, но бяха по-изкривени и тъмни, отколкото налудните мечти и сънища на дори най-лошите сред хората. Не беше обаче и точно като аурата на таласъм. Бе емоционалният еквивалент на гноясала, гангренозна плът; долових, че навлизам в езеро от убийствен и налудничав, хаотичен вътрешен свят. Лудостта — и лежащата под нея жажда за кръв — бяха толкова отвратителни, че се наложи да се изтегля оттам и бързо да закепенча шестото си чувство колкото се може по-добре, за да се защита от нежеланото излъчване.

Сигурно съм се олюлял леко на площадката, понеже зад мен Рия положи ръка на рамото ми и прошепна:

— Добре ли си?

— Да.

Стълбището бе доста стръмно. Мазето бе разположено отляво на стъпалата и по-голямата му част бе скрита от поглед. Виждах само малка, гола ивица сив бетонен под.

Слязох внимателно.

Рия и Кати ме последваха, по дървените стъпала ботушите ни издаваха кухо тънк-тънк-тънк.

По време на спускането ни започна да се долавя слаба, но неприятна миризма. Урина, изпражнения, застояла пот.

На дъното открихме голямо мазе, лишено от цялото обзавеждане, което може да се очаква по принцип на такова място — нямаше инструменти, нито дъски за настоящия дърводелски проект на съпруга, нито контейнери с вар или боя или лепило, нито домашно консервирани плодове и зеленчуци. Вместо това част от пространството бе използвано за олтар и останалата част заемаше голяма, стабилна клетка, изработена от железни пръти, разположени на пет инча разстояние едни от други и минаващи от пода до тавана.

Макар че сега мируваха и ни зяпаха, отвратителните обитатели на клетката бяха без съмнение източникът на вресъците, довели ни тук долу в тази забравена от бога дупка. Бяха трима. Всеки — малко

повече от четири фута висок. Млади таласъми. Юноши. Очевидно бяха членове на това демонично племе — но същевременно бяха и различни. Бяха голи, с нашарени от сенки и мъглява кехлибарена светлина тела, надничаха между пръстите и през цялото време телата и лицата им минаваха през бавни, безконечни промени.

В началото усетих разликата в трите зверчета, без да разбирам каква е точно, но после бързо осъзнах, че техният метаморфичен талант е извън контрол. Те явно бяха завинаги уловени в несигурното състояние на вечното движение, телата им — наполовина таласъмски и наполовина човешки, костите и плътта се трансформираха отново и отново, безкрайно — в (както ми се струваше) случаен танц. Чудовищата не можеха да се спрат в едната форма или в другата. Единият имаше човешко стъпало на края на като цяло таласъмски крак и ръце, на които някои от пръстите бяха на таласъм, а други — на човешко дете. Право пред очите ми два от хомо сапиенските пръсти се преобразиха в четириставни със зловещи нокти, а някои от таласъмските пръсти започнаха да се топят в по-човешки дизайн. Една от двете твари мигаше срещу нас с твърди, зли, но напълно човешки очи, разположени върху иначе чудовищна физиономия; обаче, докато се взирах с отвращение в тази изнервяща комбинация, лицето започна да търси друга форма, която съчетаваше човешки и таласъмски черти в нова — и дори по-ужасна — комбинация.

— Какво са те? — попита Рия и потръпна.

— Мисля, че са... уродливо потомство — казах, пристъпвайки по-близо до клетката (макар и не толкова, че някой от обитателите ѝ да се пресегне между решетката и да ме докопа).

Тварите останаха тихи, напрегнати и нащрек.

— Изроди. Генетични отпадъци — додадох. — Всички таласъми имат метаморфичен ген, който им позволява да превключват по желание от човек в таласъм и обратно. Но тези проклети тварите вероятно са родени с несъвършени метаморфични гени, цяло котило изроди. Не могат да контролират формата си. Тъканите им са винаги в състояние на превръщане. Затова родителите им са ги заключили тук долу, точно както хората от предишните векове са имали навика да крият децата си идиотчета по мазета и тавани.

Зад решетките едно от калпавите недосътворения изсъска срещу мен, а другите две подеха веднага и с ентузиазъм ниското, звучно и

заплашително съскане.

— Мили Боже! — каза Кати Осбърн.

— Това не е само генетична деформация — обясних. — Тези трите са и напълно луди — както по човешките, така и по таласъмските стандарти. Луди и много, много опасни.

— Долавяш това... на екстрасензорно ниво? — попита Рия.

Кимнах.

Самото споменаване на лудостта на тварите ме бе направило уязвим за парапсихичния порой на обърканите им съзнания, който в началото бях доловил горе, докато отварях вратата на мазето. Долавях в тях желаниа и нужди които, макар и да бяха твърде странни, та да ги разбера, се явяваха и понятно перверзни, кървави и отвратителни. Извратени страсти, тъмни и малоумни желаниа, отвратителни и страховити гладове... И отново, по най-добрия възможен начин притъпих шестото си чувство горе-долу по начина, по който може да пресечеш въздуха към котел или камина, и яростният блясък на психотични излъчвания полека намаля до едва поносимо малко огънче.

Тримата в клетката спряха да съскат.

С остър, пукащ звук техните човешки очи изпъкнаха, блеснаха яркочервени и се превърнаха в сияйните очи на таласъми.

Свинска зурла започна да никне на иначе нормално човешко лице, съпроводена от плякащо-хрущящите звуци на преобразяването — но спря някъде в средата, след това се върна обратно в предишната форма.

Едно от съществата издаде в дъното на гърлото си гъст, влажен като хрчка, кашлящ звук и подозирам, че това беше един вид смях, зловещ и вкочаняващ, но все пак смях.

На едно място зверски зъби изникваха от човешка уста.

На друго започваше да се оформя тежка и зловеща кучешка челюст.

А ето там идеален човешки палец внезапно разцъфна в четириставен кинжал.

Безкраен ликантропски водовъртеж. Промените така и не успяваха да постигнат докрай целта си, тъй че самият акт на трансформация ставаше своя собствена цел и значение. Генетична лудост!

Един от кошмарните тризнаци пропъхна гротескно възлестата си ръка между железните решетки и се протегна колкото се може по-напред. Разтвори свитите си в шепа пръсти — някои човешки, други не. Започна да гали смрадливия въздух, донякъде както се поднася милувка, макар и донякъде като звяр, който се опитва да измъкне нещо от небитието. Бързите му като паешки крачета пръсти поред се свиваха, стрелваха се напред и се гърчеха — странни жестикулации без значение.

Другите две демонски изчадия започнаха да се движат бързо из голямата си клетка, стрелкаха се наляво, мятаха се надясно, катереха се по прътите, скачаха отново на мръсния под, сякаш бяха трескави маймуни, които се вихрят наоколо просто ей така, макар и без насладата, която забелязвате у шебеците по време на акробатичните им изпълнения. Поради неспособността им да останат в пълна таласъмска форма, изчадията не бяха толкова сръчни като демоните, които бяхме убили в кланицата горе.

— Тръпки ме полазват от тях — заяви Рия. — Смяташ ли, че това се случва често — да се раждат такива котила изроди? Дали е проблем за таласъмните?

— Може би. Нямам представа.

— Искам да кажа, че сигурно генетичната им конструкция се разпада поколение след поколение. Може би с всяко ново поколение се случват все по-голям брой новородени като тези. В крайна сметка, таласъмните от самото начало не са били създадени да се възпроизвеждат; ако това, което знаем за произхода им е вярно, плодовитостта е била сериозна мутация. Така че може би сега губят способността да се размножават... губят я чрез мутация, както са я придобили преди това. Възможно ли е? Или това, което виждаме тук, е някакво изключение?

— Не знам — повторих. — Може и да си права. Определено би било приятно да си представиш, че таласъмните измират и с времето, може би след няколкостотин години, ще са останали само неколцина живи.

— Няколкостотин години няма да са особено полезни за вас и мен, нали? — обади се Кати Осбърн нещастно.

— В това е проблемът — съгласих се. — Би им отнело стотици години да спрат да съществуват. А не смятам, че просто ще се

примирият с изчезването на вида си. Ако разполагат с толкова много време за правене на планове, все ще намерят начин да вземат човечеството със себе си в гроба.

Внезапно най-смелият от уродите си дръпна ръката обратно, в клетката и, заедно с уродливите си спътници, започна да вие, както ги бяхме чули да вият, докато бяхме на горния етаж. Треперливото цвърчене рикошираше в циментовите стени — двутонова музика, подходяща за кошмари, монотонна песен на налудничави копнежи, която човек може да очаква да чуе да отеква по етажите на Бедлъм^[1].

Този звук, в съчетание със смрадта на урина и изпражнения, правеше пребиваването в мазето почти непоносимо. Но нямаш намерение да си тръгна, преди да съм проучил другия интересен обект — олтара.

Нямаше как да знам със сигурност дали това наистина е олтар, но изглеждаше, че има точно такава функция. В ъгъла на мазето, възможно най-далеч и от стълбите, и от клетката на уродчетата, се издигаше стабилна маса, покрита със синя кадифена покривка. Две необичайни маслени лампи — потъмнени стъклени сфери, напълнени с течено гориво и с плаващи фитили — стояха от двете страни на, както изглеждаше, почитана икона, издигната над масата на три инча висока и един фут широка лакирана каменна поставка. Иконата беше керамична — правоъгълник с размери приблизително осем инча височина, шест ширина и четири инча дебелина, нещо като странна по размер тухла — с лъскава глазура, която наемкваше за значителна дълбочина (и загадъчно качество) със среднощно-тъмното си сияние. В средата на черния правоъгълник имаше бял керамичен кръг с диаметър около четири инча, и кръгът бе разделен със силно стилизирана черна светкавица.

Това беше емблемата на „Лайтнинг Коул Къмпани“ каквато я бях видял на камиона вчера. Но появата ѝ тук, разположена като за поклонение и осветена от старовремските лампи, с излъчването и положението на свещен символ, подсказваше, че е нещо по-значимо и важно от просто корпоративно лого.

Бяло небе, черна светкавица.

Какво ли символизираше това?

Бяло небе, черна мълния.

Писъците на мутантите в клетката ставаха все по-силни, но вниманието ми беше изцяло съсредоточено върху олтара и в централния обект на него, и за момент пронизителните им викове не ме притесняваха.

Не можех да си представя как вид като таласъмните — създадени по-скоро от човека, отколкото от Бога; изпълнени с омраза към твореца си и лишени от уважение към него — би могъл да развие религия. Ако това беше всъщност истински олтар, то на какво се кланяха тук? На какви странни богове плащаха дан? И как? И защо?

Рия се пресегна към мен да докосне иконата.

Спрях я, преди да се допре до керамичния правоъгълник.

— Недей — казах.

— Защо не?

— Не знам. Просто... недей.

Бяло небе, тъмна мълния.

Странно или не, имаше нещо изненадващо жалостиво и дори трогателно в таласъмската нужда от богове и от олтари и икони, които да дадат конкретна форма на духовните вярвания. Самото съществуване на религия наемкваше за наличието на съмнение, смирение, възприятие за добро и зло, копнеж за добродетели и достоен за възхищение глад за значение и цел. За първи път досега срещях какъвто и да е намек за възможността да има нещо общо между хората и таласъмните — споделена емоция, споделена нужда.

Но, дявол го взел, знаех от брутален опит, че демонският род няма нито съмнения, нито смирение. Възприятието им за добро и лошо също беше твърде просто, за да изисква философска основа: добро беше всичко, което е полезно за тях или наранява нас; лошо беше онова, което нараняваше тях или помагаше на нас. Техните добродетели бяха като на акула. Техни цели и задачи бяха нашето разрушение, за което не се нуждаеха от сложна теологична доктрина или божествено оправдание.

Бяло небе, черна мълния.

Докато се взирах в този символ, постепенно започвах да се убеждавам, че тази таласъмска религия — ако изобщо беше такава — всъщност не цели да ги направи по-симпатични или по-малко чужди, отколкото винаги съм ги смятал. Всъщност долавях в тяхната неизвестна вяра нещо чудовищно зло, нещо толкова неизразимо

ужасно в бога, който бяха вградили в тази тяхна религия, че в сравнение с него сатанизмът — с неговите човешки жертвоприношения и изкормване на бебета — щеше да изглежда като светата римска католическа църква.

С отвъдните си очи видях черната керамична мълния да проблясва мрачно на белия керамичен кръг и осъзнах, че от този зловещ символ се излъчват вълни смъртоносна енергия. Каквото и друго да обожествяваха таласъмите, те със сигурност почитаха разрушението, болката и смъртта.

Спомних си огромната, студена, лишена от светлина бездна, която бях доловил, когато за първи път видях камиона на „Лайтнинг Коул Къмпани“ — и сега, докато се взирах в иконата в подземния олтар, виждах същото нещо отново и отново. Безкраен мрак. Безкрайна тишина. Неизмерим студ. Безкрайна празнота. Нищо. Каква беше тази бездна. Какво означаваше?

Пламъците на маслената лампа примигваха.

В клетката лудите мерзостни твари пицяха в песен на звук и гняв, която не означаваше нищо.

Смрадта във въздуха се увеличаваше с всяка секунда.

Керамичната икона, която в началото бе предмет на любопитство, а после на почуда и накрая на размисли, внезапно се превърна в извор на непресторен страх. Усещах, че крие тайната за масовото присъствие на таласъми в Йонтсдаун. Но усещах също, че и човешката съдба е заложник на философията, силите и плановите, които тази икона представлява.

— Да се махаме оттук — каза Кати Осбърн.

— Да — съгласи се Рия. — Хайде, Слим. Да си вървим!

Бяло небе.

Тъмна мълния.

Рия и Кати отидоха до съседния хамбар да потърсят няколко кофи и намотки гумен маркуч — предмети, които би трябвало да са под ръка в работилница за сайдер дори сега, много след като е минал сезонът на ябълковия сок. Ако намереха това, което ни трябваше, щяха да източат две кофи бензин от полицейската кола и да ги донесат в къщата.

Кати Осбърн трепереше и изглеждаше така, сякаш във всеки един момент може ужасно да ѝ призлее, но стискаше зъби (мускулите на челюстите ѝ изскачаха от усилието да устоява на напъните за повръщане) и правеше каквото я молехме. Показваше много повече издръжливост и по-голяма адаптивност, както и повече здрав разум, отколкото бих могъл да очаквам от човек, прекарал целия си живот отвъд *реалния* свят и под покровителствената стряха на академичната общност.

Междувременно за мен отново бе настъпил моментът на откровение в стил „Гран Гиньол“.

Опитвах се да не гледам към накълцаните си жертви или странните и страховити сенки, които хвърлях, докато, прегърбен като Квазимодо, се занимавах с мрачната си задача и един по един привлякох двата мъртви таласъма извън кланицата на първия етаж. Изтътрих ги през кухнята, която все още ухаеше на прясно изпечен пай, и ги търколих по стълбите на мазето. Спуснах се след тях и завлякох и двата голи трупа до средата на помещението.

В клетката злоещите тризнаци затихнаха отново. С интерес ме следяха шест луди очи, някои човешки и някои — сияещи с демонична червена светлина. Не показаха мъка при вида на убитите си родители; очевидно не бяха способни на тъга или да разберат какво означава тази смърт за тях. Не бяха и разгневени, а все още не бяха и уплашени, просто любопитни като възбудени маймуни.

Щях да се занимая и с тях след малко.

Но още не. Трябваше да се подготвя за това. Трябваше да прихлупя шестото си чувство, доколкото беше възможно, да се стегна за неприятната задача за безмилостна екзекуция.

Наведох се над отвореното гърло на едната стъклена лампа на олтара и духнах огънчето на плаващия фитил. Пренесох лампата до мъртвите таласъми и изпразних запалителното ѝ съдържание върху телата.

От бистрата течност бледата им кожа заблестя.

Косите им потъмняха, когато горивото попи в тях.

Капчици течност лъснаха по клепките им.

Отвратителната миризма на урина и изпражнения бе замаскирана от по-острата смрад на запалителна течност.

Наблюдателите в клетката все още бяха тихи, почти затаили дъх.

Не можех да отлагам повече. Бях затъкнал полицейския магнум в колана си. Сега го извадих.

Когато се обърнах към тях и се приближих до клетката, погледите на пленниците се преместиха от телата на пода към пистолета. Проявяваха към него същото любопитство, както и към неподвижното състояние на родителите си — бяха може би предпазливи, но не и уплашени.

Застрелях първия в главата.

Двата останали уroda отскочиха назад от решетката и трескаво се защураха насам-натам, крещейки със значително повече сила и емоция, отколкото бяха изразявали преди, търсеха къде да се скрият. Може и да бяха глупави деца — дори по-лошо от глупави: идиоти, живеещи в сумрачен свят, където не съществуват причина и следствие, — но бяха достатъчно умни да разбират смъртта. Бяха ми нужни още четири изстрела да ги довърша, макар че беше лесно. Твърде лесно. Обикновено ми доставя удоволствие да убивам таласъми, но това клане не ми беше по вкуса. Това бяха жалки твари — без съмнение смъртоносни, но глупави и не ми бяха равни. Освен това да стреляш по затворени противници, които не могат да отвърнат на удара... е, струваше ми се нещо, което би сторил таласъм и е недостойно за човек.

Рия и Кати Осбърн се върнаха, увити в палтата си, и надянали шалове и ботуши. И двете носеха по една поцинкована кофа, пълна до две трети с бензин, и се спуснаха по стъпалата в мазето с преувеличено внимание, опитвайки се да не разлеят нито капка от съдържанието на кофите по себе си.

Погледнаха към трите мъртви уroda в клетката и бързо отклониха очи.

Внезапно ме обзе настоящето усещане, че сме останали в къщата твърде дълго и всяка изминала минута приближава откриването ни от други таласъми.

— Да приключваме — прошепна Рия и с този шепот — за който нямаше никаква очевидна причина — ясно показва, че се обажда и нейното предчувствие.

Взех кофата на Кати и плиснах съдържанието ѝ в клетката, като щедро полях трупове.

Докато момичетата се изкачваха към първия етаж, понесли с тях все още горящата маслена лампа, която се бе намирала на олтара, аз излях втората кофа с бензин на пода на мазето. Изтичах нагоре, зяпнал за въздух и вдишвайки само бензинови пари. Жените ме чакаха в кухнята. Рия ми подаде маслената лампа.

— Имам бензин по ръцете си — казах и забързах към кухненската мивка да се измия.

По-малко от минута по-късно, след като бях изтъркал опасността от самозапалване, но напълно наясно, че стоя върху бомба, взех лампата и се върнах до стълбите на мазето. Отвътре на задущаващи вълни бълваха бензинови пари. Тъй като се боях, че високата концентрация на пари е почти достатъчно наситена да се взриви, ако се озове в близост до пламъците, не се поколебах, а метнах маслената лампа към подножието на стълбите.

Сферата с цвят на мед се удари в бетона и се строши. Пламтящият фитил подпали разплисканото и разливащо се масло, което даде пауновосин пламък и от горящото масло прихвана и бензинът. Под краката ми с рев се породил ужасяващ пламък. Гореща вълна помете стълбите, толкова силна, че за момент си помислих, че ми е подпалила косата, докато се олюлявах заднешком към кухнята.

Рия и Кати вече се бяха оттеглили на задната веранда. Бързо ги последвах. Изтичахме около къщата, покрай паркираната до предната веранда патрулка и по протежение на половин миля дългия черен път.

Видяхме пламъците да се отразяват по снега около нас още преди да стигнем до края на гората, която заобикаляше имота. Когато се обърнахме назад, пожарът вече бе излязъл от мазето, бе минал през пода и бе запалил долния етаж. Прозорците сияеха като оранжеви очи на тиквен фенер. След това стъклата експлодираха с остър трясък, който в студения нощен въздух се разнесе надалеч.

Сега вятърът бързо щеше да разнесе пламъците по всяка цепнатина и до върха на покрива. Огънят щеше да е толкова силен, че телата в мазето да се превърнат в пепел и кости. С малко късмет властите — тоест таласъмните — щяха да си помислят, че пожарът е причинен от небрежност. Може би нямаше да проведат по-сериозно разследване, което да разкрие увредените от куршуми кости и други доказателства за преднамерени действия. Дори ако проявиха

подозрения и откриеха онова, което търсят, все щяхме да разполагаме с ден или два, преди да започне търсенето на убийците на таласъмните.

По-близо до къщата бляскавият сняг изглеждаше като окървавен. По-надалеч жълто-оранжевата светлина и огромните странни сенки се гърчеха, навиваха, подскачаха, присвиваха и трепереваха през зимната ледена мантия.

Първата битка на новата война. И я бяхме спечелили!

Обърнахме гръб на къщата и забързахме по пътя, в тунела, образуван от надвисналите над нас вечнозелени дървета. Светлината от огъня не стигаше толкова далеч, но макар мракът да ни обгърна с мъст и да намали видимостта почти до нула, забавихме ход съвсем леко. От пътя ни до къщата ние с Рия знаехме къде по пътя са разположени по-големите препятствия. Макар че тичахме на сляпо, разполагахме поне с малка доза увереност, че няма да си счупим краката в неочаквани оврази или да се проснем по лице заради опънати вериги, които е трябвало да държат нашествениците надалеч.

Не след дълго стигнахме до главния път и като завихме на север, бързо се добрахме до комбито. Рия караше. Кати седеше отпред. Аз се настаних отзад с полицейския револвер в скута си, като наполовина очаквах таласъмните да се появят и да ни спрат, и бях напълно подготвен да им издухам мозъците, ако го сторят.

Мили по-късно все още чувах (в главата си) странните треперливи писъци на трите уродливи таласъмски деца.

Заведохме Кати до една бензиностанция и я съпроводихме заедно с майстора от сервиза до колата ѝ. Той бързо определи, че акумулаторът ѝ е паднал — ситуация, за която дойде подготвен. Още преди да излезе от сервиза беше сложил подходящ нов акумулатор в каросерията на доджа си. Успя да го монтира направо там, на място, на банкета до пътя, на напълно достатъчната светлина на преносима работна лампа, която бе включил в запалката на камиона си.

Когато понтиакът на Кати заработи отново, а на монтьора от сервиза бе платено и си замина, тя се взря в нас с Рия, след това свали притеснения си поглед към замръзналата земя пред краката си. Бутани от силния вятър, белите облаци от ауспуха бълваха към предницата на колата.

— Сега какво, по дяволите, ще стане? — каза червенокосата с треперлив глас.

— Пътуваше си към Ню Йорк — напомних й.

Тя се изсмя, без да й е смешно.

— Все едно, че съм пътувала за луната, мен ако питаш.

Подминаха ни пикап и бляскав нов кадилак. Шофьорите ни погледнаха.

— Да влезем в колата — каза Рия, потрепервайки. — Там ще ни е по-топло!

Там щяхме да сме и по-малко подозрителни.

Кати се намести зад волана и се обърна странешком, за да мога да виждам профила й от задната седалка. Рия седна отпред при нея.

— Не мога просто да продължа с живота си, все едно нищо не е станало! — каза червенокоската.

— Да, но трябва — отвърна Рия меко, но настоятелно. — Всъщност именно това е животът — да продължаваш, все едно нищо не се е случило. А и със сигурност не можеш да се обявиш за спасителка на света, да тръгнеш да обикаляш с мегафон в ръка и да крещиш, че демоните минават за обикновени хора и вървят сред нас. Всички ще смятат, че си се побъркала. Всички — с изключение на таласъмните.

— А те ще се разправят с теб дяволски бързо — додадох.

Кати кимна.

— Знам... знам... — помълча за момент и после каза нещастно. — Но... как мога да се върна обратно в Ню Йорк, обратно в „Барнард“, без да знам кои от познатите ми са таласъми? Как изобщо бих могла да се доверя отново някому? Как да посмея да се омъжа, ако всъщност не знам какво представлява човекът до мен? Да не би да иска да ме вземе за жена, просто за да ме измъчва, да си има собствена лична играчка. Знаеш какво имам предвид, Слим — както когато чичо ти се омъжил за леля ти и след това донесъл страдания на цялото ти семейство. Как мога да имам приятели — истински приятели, с които да съм открита, пряма и да им се доверя? Разбирате ли? За мен е по-зле, отколкото за вас, защото аз не мога да различавам тях и нас, тъй че трябва да приема, че *всеки един* е таласъм; това е единственият безопасен начин. Вие можете да ги виждате, да ги отделяте от нашия род, така че не сте сами; а аз трябва да съм сама, винаги сама, напълно сама, изцяло и

завинаги сама, понеже да се доверя на някого може да доведе до смъртта ми. Сама... що за живот би било това?

Когато Кати очерта съдбата си, казаното ми се стори очевидно, макар че досега не бях осъзнал в какъв ужасен капан се намира тя. И то в капан без изход — или поне аз не виждах такъв.

Рия ме погледна откъм предната седалка.

Свих рамене — не безгрижно, а с разочарование и определена доза злочестина.

Кати Осбърн въздъхна и потрепери, разкъсвана между отчаянието и ужаса — две емоции, които бяха трудни за поддържане едновременно, тъй като последната предполага наличието на надежда, а първата я отрича.

След малко тишина червенокосата учителка каза:

— Спокойно бих могла да взема мегафона и да започна да се опитвам да спася света, пък ако ще и да ме затворят в лудница, понеже и бездруго ще свърша там. Така де... ден след ден, да се питам кой от хората около мен е един от тях, винаги да се налага да бъда подозрителна — с времето това ще вземе своя дан. А и няма да ми трябва много време. Бързо ще се пречупя, понеже съм екстровеерт по природа; нуждая се от контакта с хората. Така че не след дълго наистина ще стана параноична откачалка, готова за лудницата. Тогава ще ме затворят. И не смятате ли, че там, сред персонала на всяка подобна институция, несъмнено има куп таласъми — на място, където хората са заключени и безпомощни, и са лесна плячка?

— Да — каза Рия, очевидно спомнила си за сиропиталището и преживяванията си там. — Да!

— Не мога да се върна у дома. Не мога да продължа да живея като преди!

— Има един начин — обадох се аз.

Кати извърна глава да ме погледне — по-скоро с неверие, отколкото с надежда.

— Има едно място — обясних.

— Разбира се! — възкликна Рия.

— „Сомбра Брадърс“ — допълних аз.

А жена ми преведе:

— Лунапаркът.

— Да стана лунапарковка? — попита Кати, изумена.

В тона ѝ пролича лека неприязън, която не приех за обидна — и (сигурен съм) Рия я разбираше. Обикновеният свят винаги е готов да подкрепи илюзията, че точно неговото общество е единственото правилно; следователно лепва на онези от лунапарка етикета, че са скитници, отрепките на обществото, боклуци, вероятно и крадци — всичко до един. Също като истинските цигани с ромска кръв, нас също ни смятат за втора класа хора. Човек просто не се сдобива с две или три престижни университетски образования и с обширни познания за изкуството, за да захвърли накрая с горчивина процъфтяващата си академична кариера и да я замени с живота в лунапарка.

Не си представях розово бъдещето, което подобно решение би могло да донесе на Кати Осбърн. Изтърсих идеята си направо, понеже исках тя да разполага с всички факти, преди да вземе решение.

— Ще трябва да се откажеш от преподаването, което обичаш, от академичния живот, от кариерата, която си хвърлила толкова усилия да си изградиш. Ще трябва да дойдеш в свят, почти толкова чужд за теб, колкото и древен Китай. Постоянно ще се улавяш, че се държиш като обикновен човек и говориш като паричко, тъй че останалите лунапарковци ще са подозрително настроени към теб и ще ти трябва година или повече да спечелиш пълното им доверие. Приятелите и роднините ти никога няма да те разберат. Ще станеш черната овца, обект на съжаление и мръщение — и безкрайни клюки. Може дори да разбиеш сърцата на родителите си.

— Вярно си е — намеси се и Рия. — Но можеш да се присъединиш към „Сомбра Брадърс“ и да си сигурна, че там сред съседите и приятелите ти няма таласъми. Твърде много от хората в лунапарка сме отхвърлени от обикновения свят, понеже можем да виждаме таласъмните и следователно се нуждаем от убежище. Когато някой от тях влезе сред нас в роля, различна от тази на паричко, който си харчи стотинките, разправяме се с него бързо и тихо. Така че ще си в безопасност.

— Или поне в такава безопасност, каквато изобщо можеш да постигнеш в живота си — допълних.

— А и можеш да си спечелиш хляба, като за начало започнеш да работиш за нас със Слим.

След малко додадох:

— След време ще заделиш достатъчно пари, за да се сдобиеш с няколко собствени концесии.

— Аха — съгласи се Рия. — Ще печелиш повече пари отколкото с преподаване, това е сигурно. А с времето... е, с времето почти ще забравиш нормалния свят, откъдето си дошла. Ще започне да ти се струва като много далечно място, като сън, като лош сън... — тя посегна и положи ръка на рамото на Кати, успокоявайки я като жена — жена. — Обещавам ти, когато станеш истинска лунапарковка, външният свят ще ти се струва ужасно безцветен и ще се чудиш как изобщо си живяла там и защо ли си смятала, че е по-приятен от света на пътуващата трупа.

Кати прехапа долната си устна. Каза:

— О, Боже...

Не можехме да ѝ върнем стария живот, така че ѝ дадохме единственото, което притежавахме точно в този момент: време. Време да помисли. Време да се приспособи.

Подминаха ни няколко коли. Не бяха много. Ставаше късно. Нощта бе напреднала — и студена. Повечето хора си бяха у дома, пред камините си или в леглата.

— Господи, просто не знам! — уморено и нерешително промърмори Кати с треперлив гласец.

Кристализираните изгорели газове се носеха покрай прозореца. За миг, когато погледнах през стъклото, виждах само тези вихреци се облаци, сребърни и гъвкави, в които постоянно се образуваха и разсейваха призрачни лица, и бързо се появяваха отново, надничайки гладно към мен.

В този момент Гибтаун, Джоъл и Лаура Тък и другите ми приятели лунапарковци ми се струваха далеч, по-далеч от Флорида, много по-далеч даже от тъмната страна на Луната.

— Аз съм потресена, объркана и уплашена — сподели Кати. — Не знам какво да направя. Просто не знам!

Имайки предвид ужасяващото изпитание, което бе преживяла тази вечер, и предвид това, че не се бе пречупила напълно, както щеше да се случи с повечето хора, и предвид също факта, че щом веднъж ние с Рия се разправихме с таласъмните, които я измъчваха, тя всъщност бързо се възстановяваше от шока си; прецених, че Кати е човек, от когото имаме нужда на наша страна — в лунапарка заедно с нас. Тя не

беше хилава професорка, а притежаваше необичайна сила, неочаквана смелост. Занапред щеше да се налага да привличаме все повече хора със силни ум и сърце — особено ако евентуално продължахме и разширяхме войната с таласъмните. Долавях, че Рия се чувства по същия начин като мен и че се моли Кати Осбърн да се присъедини към нас.

— Аз просто... не знам...

Две от трите спални в нашата къща под наем бяха обзаведени и Кати остана да спи в едната от тях. Не можеше да понесе нито мисълта да кара чак до Ню Йорк, нито да изостави кариерата си и сегашния си живот така набързо, въпреки сериозните причини да стори именно това.

— Сутринта ще съм взела решение — обеща ни тя.

Стаята ѝ беше на втория етаж, малко по-нататък по коридора от нашите. Кати настоя да оставим вратите отворени и в двете стаи, така че да можем да се чуваме един друг през нощта, ако някой от нас викне за помощ.

Уверихме я, че таласъмните не знаят, че сме сред тях.

— Те нямат причина да дойдат тук тази нощ — каза Рия успокоително.

Не ѝ казахме, че тази къща е собственост на Клаус Оркенуолд или че той е новият шериф на Йонтсдаун, или че е таласъм, или че в мазето е измъчвал и заклал трима души.

Въпреки това и при все онова, което ѝ бяхме казали, Кати остана притеснена и нервна. Настоя да има светлина през нощта, каквато ѝ уредихме, като метнахме една от тъмните ѝ блузи върху абажура на настолната лампа.

Когато я оставихме в стаята, аз се почувствах наистина зле, неадекватен — сякаш изоставяхме дете на милостта на тварта, която живее под леглото или на чудовището, което се крие в гардероба.

В крайна сметка Рия заспа.

Аз не можах. Или поне не и доста дълго.

Тъмната светкавица.

Продължавах да се връщам към тази тъмна мълния, опитвайки се да измисля какво би могла да означава.

И от време на време, сякаш беше смрадта на погребаните под къщата мъртъвци, през мазето под нас плисваше слаба вълна парапсихична радиация — там, където Оркенуолд бе убил жена и две деца.

Отново се почувствах сигурен, че несъзнателно съм ни довел именно до това място, че ясновидската ми сила някак си е избрала тази къща сред всички останали, които бихме могли да намерим, понеже съм искал — или ми е било писано — да се разправа с Клаус Оркенуолд така, както и с Лайсъл Келско преди него.

В безкрайните стенания на вятъра можех да чуя отгласи на треперливите писъци на таласъмските изроди в онази клетка, преди да ги застрелям и след това изгоря. Почти можех да повярвам, че са повлекли, пронизаните си от куршуми трупове и изгорелите си в пожара кости, измъкнали са се от димящите руини на родния си дом и сега вият за мен, докато се прокрадват, припълзват и примъкват през нощта, напредвайки безпогрешно в моя посока — като адски хрътки, които неуморно душат за прокълнатите и гниещи души на плячката си.

На моменти в пукането и цъкането на къщата (което бе просто естествен отговор на страховития студ и настоятелния вятър) ми се счуваха пламъци, разгарящи се под нас и поглъщащи долния етаж — пожар, запален най-вероятно от тварите, които бях изгорил в желязната клетка. Стрясках се от изненада и страх всеки път, когато въздушната помпа на котела се включеше с тих рев.

До мен Рия стенеше насън. В онзи сън — без съмнение.

Гибтаун, Джоъл и Лаура Тък и останалите ми лунапаркови приятели ми се струваха много далеч — и копнеех за тях. Мислех си за тях, обрисувах лицето на всеки мой другар и му се любувах известно време, преди да си припомня някой друг и самата мисъл за тях ме накара да се почувствам по-добре.

След това осъзнах, че копнея за приятелите си и извличам кураж от любовта им, както някога бях копнял и извличал кураж от любовта на майка си и сестрите ми в другия край на континента. Това вероятно означаваше, че старият ми свят — светът на семейство Станфиъс — бе изчезнал, потънал завинаги далеч от мен. На подсъзнателно ниво очевидно бях възприел този ужасен факт, но до момента не го бях

обмислил съзнателно. Лунапаркът се бе превърнал в мое семейство и то бе добро, даже най-доброто, но грамадна мъка се таеше в осъзнаването, че най-вероятно никога повече няма да се върна у дома и че сестрите и майка ми, които бях обичал в юношеството си са — макар и все още живи — мъртви за мен.

---

[1] Бедлъм (Bedlam, от англ.): прякор на Витлеемската кралска болница в Лондон (идва от първоначалното ѝ название — болница „Св. Мария Витлеемска“), психиатрична болница, основана през 1547 г., чието название впоследствие става синоним на лудница. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ПРЕДИ БУРЯТА

В събота сутрин облаците бяха по-заплашително сиви, отколкото в петък. Тъмната отсянка сякаш подсказваше по-голямо тегло, а небето се бе отпуснало по-близо до земята, прекомерно натежало да се държи на по-високо ниво.

Пуфтящо-пъшкащо-хриптящият вятър от снощи бе останал без дъх, но породеният от това покой не носеше добро усещане. Наоколо витаеше странно предпочакване, особено напрежение, което бе станало част от покрития със сняг пейзаж. Очертани на фона на оловно-оцветеното небе, вечнозелените дървета все едно бяха стражи, застинали в ужасено предвкушване на пришествието на могъщи армии. Другите дървета, разсъблечени от листака си, стояха като предвестници, все едно бяха вдигнали черните си, съсухрени като на скелет ръце, за да се предпазят от приближаващата опасност.

След закуската Кати Осбърн върна багажа си обратно в колата си с намерение да продължи пътешествието си към Ню Йорк. Възнамеряваше да остане в града само три дни — колкото да реши въпроса с наема на апартамента си, да поднесе оставката си в „Барнард“ (щеше да се позове на здравословни причини, колкото и скалъпено да звучеше подобно извинение), да си опакова колекцията книги и другите вещи, и да се сбогува с неколцина приятели. Сбогуването щеше да е сложно, понеже наистина щяха да ѝ липсват онези хора, които чувстваше близки и защото те щяха да си помислят, че си е загубила ума и да се опитват да правят добронамерени — макар и разочароващи — опити да променят намеренията ѝ, а също и защото Кати нямаше как да бъде сигурна, че приятелите ѝ са наистина обикновени мъже и жени, за каквито се представят.

Ние с Рия се изправихме до колата ѝ в спокойната, но пронизващо студена утрин и ѝ пожелахме всичко най-хубаво — притеснени, но стараещи се да не разкриваме колко се страхуваме за Кати. И двамата поред я прегърнахме много силно и внезапно и тримата се вкопчихме заедно един в друг, защото вече не бяхме трима

странници, а завинаги свързани един с друг от странните и кървави събития от предишната нощ, свързани от ужасната истина.

За онези от нас, които бяха открили съществуването им, таласъмите не са просто заплаха, а са също и катализатор за обединение. Иронично е, но те вдъхват усещане за братство и сестринство между мъже и жени, чувство за цел и отговорност и споделена съдба, което би могло да ни липсва без тях; и ако изобщо успеем да ги изтрием от лицето на земята, това ще се случи именно защото присъствието им ни е обединило.

— До неделя сутрин — уверих Кати — ще съм се обадил на Джоъл Тък в Гибтаун. Той ще те очаква, а с Лаура ще ти уредят място.

Вече ѝ бяхме описали Джоъл, така че може би щеше да бъде притеснена, но не ѝ шокирана от деформациите му.

Рия добави:

— Джоъл е книжен червей, запален читател, така че вероятно имаш повече общо с него, отколкото си мислиш. А Лаура е сладуранка, честна дума!

Докато си говорехме, звучахме равно и твърди като желязо в идеално неподвижния, ледников утринен въздух. Всяка дума, която казвахме, биваше изхвърлена заедно с бяло облаче заскрежен дъх, все едно издялана от парче сух лед и освободена да предава значението си както по вида и формата на изпарението си, така и чрез звука.

Страхът на Кати бе почти видим, също като кристализирания ѝ дъх. Не просто страх от таласъми, а от новия живот, който се канеше да прегърне. А също и страх от загубата на стария ѝ, привичен свят.

— Скоро ще се видим — каза тя треперливо.

— Флорида — подсети я Рия. — Под слънцето!

Най-сетне Кати Осбърн се качи на колата си и потегли. Гледахме я, докато не стигна края на алеята, после зави по „Епъл Лейн“ и изчезна зад кривата на пътя.

Така професорите по литература стават лунапарковци и вярата в доброто във вселената отстъпва пред по-мрачната реалност.

Той се наричаше Хортън Блюит^[1]. По свое собствено описание беше дърт пръч. Беше едър, кокалест мъж, чиято ъгловатост се набиваше в очи дори когато беше облечен в тежкото, добре подплатено

палто на дървар, което носеше, когато го видяхме за първи път. Стори ни се силен, а също и жилав, и единственото нещо в движенията му, което издаваше неговата възраст, беше лекият провис на раменете му, сякаш са били приведени надолу под сериозното тегло на годините. Широкото му лице беше обветрено повече от живот, прекаран като цяло на открито, отколкото от самото време: дълбоко хлътнало на места, с тънка паяжина бръчки около очите. Хортън имаше голям и отчасти червендалест нос, силна брадичка и широка уста, която лесно се извиваше в усмивка. Очите му бяха наблюдателни, но не и недружелюбни, и ясни като на младеж. Носеше червена ловна ушанка, на която ушичките бяха спуснати надолу и връзките — вързани под брадичката му, но от затвора ѝ тук-там бяха избягали щръкнали остри кичури желязносива коса и на няколко места висяха над челото на стареца.

Когато видяхме Хортън, ние с Рия карахме по „Епъл Лейн“ Силните ветрове от предишната нощ бяха натрупали няколко инчаситен като пудра сняг върху черния път към къщата му и старецът въртеше лопатата, без да се и замисля за съвременните статистики по повод сърдечните удари. Къщата му беше по-близо до пътя от нашата, а благодарение на това и пътчето към нея — по-късо, но задачата, с която се бе заел, въпреки всичко бе изумителна.

С Рия възнамерявахме да събираме информация за „Лайтнинг Коул Къмпани“ не само от вестниците и други официални източници, но и от местните жители, които биха могли да осигурят по-достоверни и по-интересни подробности от контролираните от таласъмните медии. За един журналист клюката и слухът може да са анатема, но понякога в тях се съдържа по-голяма доза истина, отколкото в официалната история. С тази мисъл завихме към къщата на Хортън, спряхме, излязохме от колата и се представихме като новите съседи, които са наели къщата на Оркенуолд.

В началото той беше сърдечен, но не и забележително открит, а по-скоро предпазлив и леко подозрителен, както често се държат при среща с непознати провинциалните хора. Търсейки начин да разчупя леда, оставих инстинктите си да диктуват действията и сторих онова, което човек би направил в Орегон, ако се натъкне на съсед, зает с трудна задача — предложих да помогна. Предложението ми бе любезно отхвърлено, но аз настоях.

— Да му се не види — казах, — ако човек няма силата да помогне с една лопата, как ще намери сила да литне до Небесата, като дойде Съдният ден?

Това се хареса на Хортън Блюит и той каза, че имал и втора лопата. Взех я от гаража му и работихме рамо до рамо на пътя, а Рия ме сменяше за по няколко минути от време на време, след което пък сменяше г-н Блюит.

Поговорихме за времето, след това за зимните дрехи. По мнение на Хортън Блюит старомодните подплатени с овча вълна палта бяха сто процента по-топли от онези от съвременната космическа ера, пълнени с пух и термоизолирани облекла, дето се били появили на пазара през последното десетилетие — като например якетата, които носехме ние. Ако не смятате, че с домакина ни бихме могли да прекараме над десет минути, обсъждайки предимствата на вълната, значи нито познавате скоростта на провинциалния живот, нито разбирате очарованието, което може да намери човек в такъв ежедневен разговор.

По време на първите минути на срещата ни забелязах, че Хортън Блюит подсмърча шумно и много и бърше възголемшикия си нос с опакото на облечената си в ръкавица ръка. Макар че не се издуха нито веднъж, предположих, че или е настинал леко, или пък студеният въздух дразни синусите му. След това спря и едва по-късно открих, че всичкото това подсмърчане и смъркане е имало тайна цел.

Скоро свършихме работата с лопатите. Ние с Рия казахме, че трябва да се махнем от пътя на Хортън, но той настоя да влезем вътре да пийнем горещо кафе и да опитаме домашната му лешникова торта.

Едноетажната му къща беше по-малка от тази, която наемахме, но пък в по-добро състояние, направо вманиаващо добре поддържана. Навсякъде, където погледнеше човек, оставаше с усещането, че е боядисано, варосано или полирано преди не повече от час. Хортън се беше барикадирал уютно срещу зимата, инсталирайки плътно прилепващи защитни капаци и врати и трупайки огромен резерв от дърва за каменната камина в дневната, която допълваше захранването с въглища котле.

С Рия научихме, че старецът е вдовец от почти трийсет години и е усъвършенствал домакинските си умения до съвършенство. Изглеждаше особено горд от готварското си изкуство и както гъстото

му кафе, така и разкошната торта — хрупкави дебели половинки от черни орехи, осеяни нагъсто в пухкава сметана и полусладка шоколадова глазура — показваха майсторство в солидната, домашна, провинциална кухня.

Хортън се бе оттеглил от локомотивното депо преди девет години, както каза. И макар че още откакто си бе отишла през 1934-та Ета — починалата му съпруга — много му липсваше, останената от нея дупка в душата му бе станала още по-голяма след пенсионирането му през 55-та, защото тогава започнал да прекарва много повече време в къщата, която бяха построили заедно още преди Първата световна война. Старецът беше на седемдесет и четири, но можеше да мине за пообветрен петдесет и четири годишен. Единственото, което го издаваше като стар пенсионер бяха изкривените му от работа, съсухрени, леко подути от артрит и някак древни ръце... и този неотменим полъх на самота, който винаги обкръжава мъже, чийто социален живот е бил напълно отдаден на работното място, което вече не заемат.

След като бях унищожил половината си парче торта, казах, все едно от чисто любопитство:

— Изненадвам се да видя, че тук сред хълмовете все още се копаят толкова много въглища!

Хортън отвърна:

— О, да сър, слизат надълбоко и ги измъкват, понеже предполагам има яко много народ, дето не мож си позволи да минат на нафта.

— Не знам... все си мислех, че въглищните пластове в тази част на щата са общо взето изтощени. Освен това напоследък въглищата се добиват на по-равен терен, особено на запад, където свалят пластовете, вместо да копаят тунели. Това с пластовете е по-евтино.

— Тук още копаят — заяви Хортън.

— Сигурно управлението е много добро — намеси се Рия. — Все някак би трябвало да държат разходите ниски. Така де, видяхме колко са новички камионите на местната въгледобивна компания.

— Камионите на „Лайтнинг Коул“ — уточних. — Питърбилтовете. Наистина лъскавки и съвсем новички.

— Да сър, това вече е единствената мина в тези краища, тъй че предполагам се справят прекрасно, понеже не е останала конкуренция

околовръст.

Разговорите за въгледобивната компания явно нервираха Хортън. Или може би просто си въобразявах притеснението му, приписвах му моето собствено неудобство.

Канех се да понатисна още по темата, но Хортън повика кучето си — то се казваше Гроулър — от ъгъла да му даде парче лешникова торта и темата се смени с тази за предимствата на мелезите пред чистопородните кучета. Гроулър беше мелез, средно на ръст черно псенце с кафяви петна на бутовете и около двете очи, със сложен и неопределим произход. Наричаше се Гроулър^[2], понеже беше куче с необичайно добро поведение и много тих, не обичал да лае; изразявал гнева или смущението си с ниско, заплашително ръмжене и удоволствието — с много по-нежно бръмчене, съпроводено с усърдно размахване на опашката.

Още при влизането ни Гроулър ни беше проучил много щателно и продължително и накрая явно ни бе счел за приемливи. Това бе относително обикновено кучешко поведение. Но необичайното беше в начина, по който Хортън Блюит постоянно оглеждаше кучето, докато то оглеждаше нас: като че ли влагаше особено значение в мнението на питомеца си, все едно не можеше напълно да ни се довери и да ни приветства, преди да получим одобрението на мелезчето с клоунска муцунка.

Гроулър дояде парчето си торта и, облизвайки устни, отиде при Рия да бъде погален, след което дойде и при мен. Изглежда знаеше, че в разговора се споменава за него и че по мнението на всички превъзхожда многократно всички онези шантави породисти кучета с техните документи от „Американ Кенъл Клъб“^[3].

По-късно ми се отдаде възможност да върна темата отново към „Лайтнинг Коул Къмпани“, и коментирах странното корпоративно название и лого.

— Странно ли? — намръщи се Хортън. — Не ми се струва необичайно. И въглицата, и светкавиците са форма на енергия, нали разбирате? А въглицата са черни — един вид черна светкавица. Има смисъл, нали?

Не го бях поглеждал от този ъгъл, и да — имаше смисъл. Знаех обаче, че символът — бяло небе, черна мълния — има по-дълбоко значение, защото го бях видял като фокална точка на олтар. За

демонския род това бе обект на поклонение и знак от изключително значение, мистичен и могъщ. Но — разбира се — не можех да очаквам Хортън да знае, че изображението е нещо много повече от обикновено корпоративно лого.

Отново долових, че темата за „Лайтнинг Коул Къмпани“ го притеснява. Той бързо отклони разговора в съвсем нова посока, сякаш искаше да се предпази от последващи въпроси в тази чувствителна област. За момент, докато поднасяше кафето към устните си, ръцете му потрепераха, а течността преля по стената на чашата. Може би бе просто кратък пристъп на паралич или някакво друго заболяване, признак за възрастта. А може би треперенето не означаваше нищо. Може би.

Половин час по-късно, докато с Рия се отдалечавахме от къщата на Блюит, а Хортън и Гроулър ни наблюдаваха от верандата, съпругата ми каза:

— Той е мил човек.

— Да.

— И е от добрите.

— Да.

— Но...

— Да?

— Си има тайни.

— Какви тайни? — любопитствах.

— Не знам. Въпреки че изглежда като прям и гостоприемнен провинциален старец, крие нещо. И... е, мисля, че се страхува от „Лайтнинг Коул Къмпани“.

Призраци.

С Рия бяхме като призраци, витаещи по склона на планината. Стремяхме се да бъдем тихи като духове. Призрачните ни одежди включваха дебели бели панталони за ски, бели ски якета с качулки и бели ръкавици. Борехме се да вървим през дълбокия до колене сняг из откритите хълмове, сякаш извършвахме трудоемко пътуване през земите на мъртвите, движехме се като фантоми по тясното ждрело, белязващо руслото на замръзнал поток, плъзгахме се прикрито през студените сенки на гората. Стараехме се да бъдем безтелесни, но

въпреки това оставяхме следи в снега и от време на време се докосвахме до вечнозелените дървета, пращайки рязък, сух звук да отеква през безконечните коридори на гората.

Бяхме паркирали колата си на междуградското шосе и бяхме извървели пеша близо три мили, все по заобиколен маршрут, за да стигнем до забележителната ограда, която охраняваше периметъра на „Лайтнинг Коул Къмпани“. Този следобед възнамерявахме само да проучим — да огледаме главните административни сгради, да добием представа какъв входящ и изходящ трафик минава през мината и да намерим проход в оградата, през който лесно можем да влезем на следващия ден.

Обаче след като се натъкнахме на оградата върху широк хребет, наречен Олд Броудтоп, започнах да се чудя дали тя изобщо може да бъде преодоляна, да не говорим „лесно“. Високата осем фута стена бе изградена от десет фута дълги парчета здрава метална мрежа, опъната между железни колове в солидни циментови гнезда. Отгоре бе коронована със спирали от най-гадната бодлива тел, която някога съм виждал; макар че ледът бе сътворил кании за някои от режещите остриета, всеки, който опиташе да прехвърли оградата, би бил нанизан на стотици места и за да се откъсне, щеше да остави парчета от плътта си отгоре. Клоните на дърветата бяха отрязани, така че нито един да не прехвърля мрежата. По това време на годината нямаше и как да подкопаеш оградата, защото земята бе замръзнала на камък; а подозирах, че дори и през по-топлите месеци прокопаването на тунел би било предотвратено от някаква невидима преграда, която навлиза в земята на поне няколко фута дълбочина.

— Това не е просто ограда за очертаване на собствеността — прошепна Рия. — Това си е пълномащабна защитна преграда, проклето укрепление!

— Аха — говорех също толкова тихо, колкото бе заговорила и тя. — Обгражда хиляди акри собственост на компанията, значи оградата е поне няколко мили дълга. Подобно нещо... дявол го взел, то струва цяло състояние!

— Няма смисъл да го вдигат само за да държат случайните минувачи да не стъпват на земята на мината.

— Не. Тук крият нещо друго — нещо, което са твърдо решени да защитават.

Бяхме се приближили до оградата откъм гората, но от другата ѝ страна имаше полянка. Успоредно на мрежата се виждаха множество стъпки, проправили пъртина в снежното одеяло, което покриваше това открито, полегато поле.

Сочейки към следите, понижих глас още повече и казах:

— Изглежда, че имат и редовни патрули, които се движат по периметъра. А не се и съмнявам, че охраната им е въоръжена. Трябва да внимаваме много и да си отваряме очите и ушите.

С Рия отново навлякохме наметалата на призрачността и се помъкнахме на юг да витаем в други части на гората, като държахме оградата под око, но се намирахме достатъчно далеч, за да избегнем да ни забележат пазачи, преди ние да сме видели тях. Вървахме към южната четвърт на Олд Броудтоп, понеже оттам би трябвало да можем да погледнем надолу към щабквартирата на миньорската компания. Бяхме умували над маршрута, по който да се придвижим, използвайки детайлна карта на терена в окръга, купена заедно със спортното оборудване в магазин, където обслужваха неделните планинари и туристите с каравани.

Преди това, на междуградското шосе, докато карахме покрай странно обезлюдения вход на „Лайтнинг Коул“, не бяхме успели да мернем дори за миг администрацията им. Постройките бяха прикрити от хълмове и дървета, а и от разстоянието. От пътя не се виждаше нищо, освен порта и малка караулка, където от всички приближаващи се коли се изискваше да спрат и да се подложат на оглед, преди да им се позволи да продължат. Охраната изглеждаше идиотски натегната за въгледобивна мина, така че се питах какво ли обяснение дават за това цялостно ограждане от останалата част на света.

Бяхме видели две коли при портата, и в двете пътуваха таласъми. Пазачът също беше таласъм.

Сега, докато с Рия си проправяхме пъртина на юг по протежението на върха на хребета, гората започна да се превръща във все по-сериозно препятствие. На тази височина широколистните дървета — дъбове и кленове — бяха отстъпили на вечнозелените. Колкото по-нагоре отивахме, толкова повече кедри виждахме, също и най-различни видове борове; те растяха по-близо един до друг, сякаш ставахме свидетели как гората се връща към първобитното си състояние. Клоните често се преплитаха и бяха прораснали толкова

ниско, че ни се налагаше да се навеждаме или дори — на няколко места — да пълзим на четири крака под живите, бодливи решетки, които се бяха спуснали кажи-речи до земята. Под краката ни като копия стърчаха мъртви и счупени клони, които изискваха внимание и заплашваха с пронизване. На много места имаше малко храсталаци, понеже светлината не беше достатъчна да ги храни, но там, където през вечнозеления клонак проникваха достатъчно слънчеви лъчи, пониските растения като че ли се състояха основно от трънаци и шубраци, осеяни с игли, остри като бръснач и дебели като връхчетата на дамски ток.

С времето, когато върхът на хребета се стесни драматично близо до най-южната си точка, отново се приближихме до оградата. Присвити срещу опънатата мрежа, ние с Рия успяхме да погледнем надолу към малка долина, широка около четиристотин ярда и — знаехме го от картата на района — миля и половина дълга. Под нас не се забелязваха вечнозелените дървета, които владееха висините. Вместо това оголените широколистни протягаха към небето острите си черни гриви като хиляди огромни вкаменени паяци, легнали по гръб и с вкоравени крачета, щръкнали нагоре под всевъзможни ъгли. От главното шосе и през главната порта на половин миля южно от нас минаваше двулентов път, който навлизаше сред дърветата и стигаше до голяма поляна, изсечена, за да помести административните сгради, гаражите за оборудването и ремонтните работилници на „Лайтнинг Коул Къмпани“. Пътят продължаваше от другата страна на поляната и отново изчезваше сред дърветата, насочвайки се към входа на мината на една миля встрани, в северния край на долината.

Датиращите от XIX в. едно- и двуетажни сгради бяха изградени изцяло от камък, потъмнял от годините, от издухвания от минаващите камиони въглищен прах и от отходните газове на машините. На пръв поглед самите постройки изглеждаха сякаш са изградени от въглен. Прозорците бяха тесни и някои — запречени, а светлината на флуоресцентните лампи отвъд тъмните стъкла не придаваше топлина на тези зловеци правоъгълници. Наклоненият покрив и преувеличено тежките навеси над прозорците и вратите — дори над по-големите по размер гаражни врати — придаваха на сградите намръщени физиономии с бръмбарски вежди.

Застанали един до друг, със сплитащи се в неестествено спокойния въздух струйки дъх, ние с Рия се взирахме в служителите на въгледобивната компания с нарастващо притеснение. Мъже и жени влизаха и излизаха от гаражите и работилниците, откъдето се разнасяше безкрайното дрънкане-тряскане-стържение на трудещи се машини и майстори. Те всички се движеха решително, сякаш бяха изпълнени с енергия и имаха цел; сякаш бяха — до един — твърдо решени със сто и десет процента резултатност да си заработват заплатите пред своите работодатели. Тук нямаше безделници и ленивци, никой не се мотаеше на открито на студа да се порадва на цигарка, преди да се върне на работното си място вътре. Дори мъжете в костюми и с вратовръзки — по идея ръководен персонал и други важни работници, от които по принцип се очаква да го карат по-полека заради по-високите си позиции — се движеха между колите си и мрачните административни сгради, без да се помотават, очевидно изгарящи от нетърпение да се захванат със задълженията си.

Всички до един бяха таласъми. Дори от такова разстояние нямаше съмнение в членството им в демоничното братство.

Рия също долавяше истинското им естество. Тихо прошепна:

— Ако Йонтсдаун е тяхно място за гнездене, то това е главното гнездо в средата на колонията.

— Проклет кошер — отвърнах. — Виж ги как се въртят наоколо като трудолюбиви пчелички!

От време на време натоварен с въглища камион изръмжаваше от север, минаваше през обезлистените дървета в долината, търкулваше се през участъка, който разделяше поляната на две и изчезваше в другата част на гората, на път за входната порта. Празни камиони се връщаха оттам и отиваха към мината, за да ги натоварят. Шофьорите и партньорите им бяха таласъми.

— Какво ли правят тук? — зачуди се Рия.

— Нещо важно.

— Да, но какво?

— Нещо, което хич няма да е добро за нас и нашата раса. А и не смятам, че фокусът е в онези сгради.

— Тогава къде, в самата мина?

— Да.

Мрачната, филтрирана от облаците светлина полека чезнеше към ранния зимен здрач.

Отсъствал цял ден, вятърът се завърна пълен с енергия — и очевидно освежен от почивката си, свиреше в опънатата мрежа на оградата и тананикаше сред борове.

— Ще трябва да се върнем утре рано сутринта и да продължим нататък на север по оградата, докато не успеем да видим и входа на самата мина.

— И знаем какво следва след това — каза Рия вяло.

— Да.

Няма да видим достатъчно, затова ще трябва да влезем вътре.

— Вероятно.

— Под земята.

— Така предполагам.

— В тунелите.

— Ами...

— Като в съня.

Не отговорих.

Рия продължи:

— И също като в съня — те ще открият присъствието ни и ще ни подгонят.

Преди нощта да ни хване в капана си на билото, изоставихме оградата и се насочихме обратно към селския път, където бяхме паркирали комбито. Мракът сякаш се надигаше от горското дъно, за да капе като дървесен сок от тежките клони на смърчове и борове — и да се излива от всеки един оплетен храсталак. По времето, когато стигнахме до откритите поля и склонове, сияйното одеяло от сняг бе станало по-ярко от небето. Видяхме старите си следи, които изглеждаха като рани по тази алабастрова кожа.

Когато стигнахме до колата, започна да вали сняг. Засега — на отделни снежинки. Те се спускаха от равномерно потъмняващите небеса по спирала, досущ като парченца сажди, изтърсени от овъглените греди на тавана, изгорял в отдавна забравен и отдавна изстинал пожар. В изключително натежалия въздух и вцепения студ обаче снежинките бяха неподдаващ се на описание, но неотрицаем знак на предстоящата буря.

Снежинките се сипеха непрестанно, докато карахме към „Епъл Лейн“. Бяха големи и ги носеха хаотични пориви на вятъра, който още не се бе развихрил с пълни сили. На пътя се образуваха полупрозрачни воали и почти бях готов да повярвам, че черният макадам всъщност е дебел пласт стъкло, а воалите от сняг са тюлени завеси, така че караме през огромен прозорец, чиито пердета смазваме под гумите си и се вираме надолу през стъклото — нищо че е дебело. Това беше прозорец, какъвто вероятно разделя нашия свят от следващия. Във всеки един момент би могъл да се счупи и да ни запрати долу в Геената.

Паркирахме в гаража и влязохме в къщата през кухненската врата. Всичко беше тъмно и тихо. Включвахме лампите, докато минаваме през стаите и тръгнахме нагоре да се преоблечем, след което възнамерявахме да подготвим ранна вечеря.

Но в главната спалня, настанен в кресло, което бе замъкнал в скрит в сенките ъгъл, ни очакваше Хортън Блюит.

Гроулър беше с него. Видях блестящите очи на кучето част от секундата преди да щракна лампите — твърде късно, за да удържа ръката си на ключа.

Рия възкликна изумено.

И двамата носехме снабдените със заглушители пистолети в дебелите си ски-якета, а аз имах също и ножа си, но всеки опит да използваме тези оръжия щеше да означава незабавна смърт за нас.

Хортън държеше карабината, която бях купил от Плъзгавия Еди в Гибтаун преди няколко дни. Беше насочена срещу нас, и разпръснатият сноп на оръжието можеше да ни отнесе и двамата с един изстрел, най-много с два.

Хортън беше намерил и повечето от другите скрити от нас вещи, което подсказваше, че е претърсвал къщата през по-голямата част от следобеда, докато ние скитахме по Олд Броудтоп. На пода около него бяха разпилени разнообразните предмети, които Плъзгавия Еди ми бе донесъл: автоматичната пушка, кутиите с амуниции, осемдесет увити в хартия килограма пластичен експлозив, детонатори, ампулите със соден пентотал и хиподермичните игли.

Лицето на Хортън изглеждаше по-състарено, отколкото когато го срещнахме по-рано този ден, по-близо до истинската му възраст. Той

каза:

— Кои, дяволите да ви вземат, сте вие бе, хора?

---

[1] В случая специфична и непреводима игра на думи на автора; фамилията на Хортън (Bluett) се произнася по същия начин като Blew it (от англ. — издухвам (си носа), но и взривявам). ↑

[2] Growler (от англ. Growl — ръмжа): „Ръмжьо“. ↑

[3] АКС (American Kennel Club) е най-голямата международно призната киноложка организация в САЩ. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ЖИВОТ ПОД ПРИКРИТИЕ

На седемдесет и четири, Хортън Блюит беше смирен от възрастта, но не се боеше от близостта на гроба, тъй че изглеждаше забележително, седнал в ъгъла редом с вярното си куче. Беше корав и решителен — човек, който се разправя безкомпромисно с враговете, който поглъща всичко, с което животът го замери, изплюва което не му хареса и останалото използва, за да стане още по-силен. Гласът му не трепна и ръката му не се тресеше от шока или на предпазителя на автомата, а очите му не се отклоняваха от нас. Бих предпочел да се разправам с практически всеки петдесет години по-млад от Хортън, но не и със самия него.

— Кой? — повтори той. — Кой сте вие, хора? Не сте двойка студенти по геология, които си пишат докторатите. Това са глупости на търкалета, много ясно. Кой сте вие, наистина, и какво правите тук? Седнете на ръба на леглото и двамата — ето там, с лице към мен, и си дръжте ръцете в скута, скръстени там. Точно така. Така е добре. Не правете резки движения, ясно? А сега ми разкажете всичко, което имате да казвате!

При все очевидно силното подозрение, което го бе довело до необичайната стъпка на насилственото проникване и въпреки всичко, което бе открил в дома ни, Хортън все още ни харесваше. Беше изключително нащрек, гореше от любопитство за мотивите ни, но нямахме чувството, че приятелската връзка е вече изключена поради находките, които бе направил. Долових поне толкова и — предвид обстоятелствата — бях изненадан от относително добронамереното състояние на мислите, които откривах у него. Това, което долових, бе потвърдено и от поведението на кучето му, Гроульър, който седеше нащрек, но не и открито враждебен, и не ръмжеше. Да, Хортън щеше да ни застреля, ако направехме ход срещу него. Но не искаше да го прави.

С Рия му казахме практически всичко за себе си и причините да дойдем в Йонтсдаун. Когато стана дума за таласъми, криещи се под

човешки маски, генетично създадени войници от изгубена епоха, Хортън Блюит примигна и многократно повтори:

— Бога ми!

Почти също толкова често казваше и „Бре, чудо чудесато“. Задаваше целенасочени въпроси около най-изумителните части от историята ни — но очевидно нито веднъж не се усъмни в достоверността на разказа и не ни сметна за луди.

В светлината на безумната ни история спокойствието му бе доста притеснително. Провинциалните хора често се гордеят, че са кротки и корави — за разлика от повечето гражданчета. Но тук се сблъскахме с провинциалната непоклатимост, доведена до крайност.

Час по-късно, когато вече нямахме какво повече да разкриваме, Хортън въздъхна и положи карабината на пода до креслото си.

Взимайки пример от господаря си, Гроулър също свали гарда.

Двамата с Рия се отпуснахме. Тя беше по-напрегната от мен, вероятно защото не можеше да долови обкръжаващата Хортън Блюит аура на добри намерения и добронамереност. Предпазливо и подозрително като за мило отношение, но все пак добронамерено.

Хортън каза:

— Още като стъпнахте на пътя ми и ми предложихте да изринем снега, стана ясно, че сте по-различни.

— Как? — попита Рия.

— Надуших го — отвърна той.

Веднага разбрах, че не говори фигуративно, че наистина е надушил различното в нас. Сега си спомних как, когато се срещнахме за първи път, той бе подсмърчал и смъркал, сякаш страда от настинка, но не си бе издухал носа.

— Не мога да ги виждам ясно и лесно, както вие двамата — обясни Хортън, — но откакто бях ей такивичък, се се натъквам на хора, които не ми миришат както трябва. Не мога да го обясня точно. Малко напомня миризмата на много, много стари вещи, направо древни — знаете... като прах, който се е събирал от стотици и стотици години, необезпокояван в някакъв дълбок гробно не е точно прах. По-скоро е на застояло, но не съвсем — той се намръщи, опитвайки се да намери думи, с които да ни помогне да разберем. — И има една кисела нотка в тяхната миризма, която не е като кисела пот или друга телесна миризма, дето сте я надушвали. Може би малко като оцет, ама

всъщност не е. Може би като полъх на амоняк... но не, и това не е. Някои от ония имат една такава слаба миризма, все едно ти гъделичка ноздрите, дразни те — а други направо смърдят. И онова, което ми казва миризмата — което винаги ми е казвала, още откак съм бил прощъпулник — е нещо като: „Стой далеч от тоя тука, Хортън, тоя е от лошите, истински гадните, следи го, бъди внимателен, пази се, пази се!“

— Невероятно! — възкликна Рия.

— Вярно е — отвърна Хортън.

— Напълно ти вярвам — съгласи се тя.

Сега вече знаех защо не ни е помислил за луди и защо бе способен да приеме историята ни с такава готовност. Очите ни ни казваха същото нещо, което му показваше неговият нос — така че в основата си историята ни му звучеше правилно.

Казах:

— Струва ми се, че имаш някаква олфакторна версия на нашата психична способност.

Гроулър рече:

— *Рръмж...* — като че ли се съгласяваше с мен, после легна и положи глава на лапите си.

— Не знам как го наричате — отвърна Хортън. — Знам само, че съм го имал цял живот. И още от началото бях наясно, че мога да разчитам на подушвачката си, когато ми каже, че някой е гадно типче. Понеже без значение колко мили изглеждат и как се държат, виждах, че повечето хора около тях — съседни, съпрузи, жени, деца, приятели — винаги имат далеч повече неприятности в живота, отколкото е приемливо... да му се не види, то ония разнасят *нещастieto* със себе си — един вид не тяхното собствено, а страдание за другите хора. А голяма част от техните приятели и роднини измират твърде млади и по жесток начин. Макар че, разбира се, никога не може просто да ги посочите с пръст и да кажете, че те са виновни.

Приемайки за даденост, че вече е свободна да се раздвижи, Рия разкопча якето си и го смъкна. Каза:

— Но ти ни сподели, че си надушил нещо различно около нас, значи си способен да надушваш и други неща, не само таласъми!

Хортън поклати посивялата си глава:

— Не ми се беше случвало, преди да ви срещна вас двамата. Веднага долових някаква странна миризма при вас, нещо, дето никога преди не съм помирисвал — почти толкова странно, колкото когато съм около онез, дето им викате таласъми... но различно. Трудно е за описване. Просто е като остра, чиста миризма на озон. Знаете какво имам предвид... озон — като след голяма буря, след светкавици, онази остра миризма, дето хич не е неприятна. Свежа. Свеж мирис, който ти придава усещането, че във въздуха още витае невидимо електричество, и че то пука право през теб, енергизира те, прогонва цялата умора и гадостите от теб.

Разкопчавайки собственото си яке, попитах:

— Усещаш ли същата миризма сега, както когато ни срещна?

— Амчи разбира се! — той полека разтри червендалестия си нос с палеца и показалеца на едната си ръка. — Факт е, че го долових в момента, когаж отворихте вратата долу и влязохте в къщата — старецът внезапно се ухили, горд от странната си способност. — Ама веднагиж, щом ви подуших, си рекох: „Хортън, тия хлапета са по-различни от другите хора, ама туй не е лоша разлика!“ Носът знае.

На пода до креслото на Хортън Гроулър издаде тътнещо ръмжене дълбоко в гърлото си и опашката му помете килима насам-натам.

Осъзнах, че необичайната привързаност на този мъж към кучето му — и на кучето към него — може и да е свързана с факта, че и за двамата най-силното и най-достоверно от петте им сетива е носът. Странно. И точно когато ми хрумна тази мисъл, забелязах как Хортън посяга надолу, за да погали кучето, а то едновременно с това вдигна рошавата си глава, за да бъде погалено — движение, което започна в същия миг, когато помръдна и ръката. Все едно нуждата на кучето от ласка и намерението на човека да му я осигури по някакъв начин създаваха смътни миризми, които те двамата долавяха и на които реагираха. Между тях съществуваше сложна форма на телепатия, основана не на предаването на мисли, а на създаването и бързата оценка на комплексни миризми.

— Вашият аромат — каза Хортън на нас с Рия — не ми се стори да е знак на злото, както в случая със смрадта на тези... таласъми. Но ме притесни, понеже е по-различен от всичко, дето съм го подушвал досега. След това почнахте да ровите наоколо, да ме разпитвате за сведения за „Лайтнинг Коул Къмпани“ и това вече ме изплаши.

— Защо? — попита Рия.

— Понеже — отвърна старецът — от средата на петдесетте, когато мината бе купена от старите си собственици и ѝ смениха името, всичките нови служители на „Лайтнинг“, дето съм срещал — всеки един проклет хаймана, — смърдят до небесата! За изминалите седем-осем години си рекох, че онуй е лошо място — тая компания, тези мини — и се чудих каква ли щуротия се вихри там.

— И ние се чудим — призна Рия.

— И възнамеряваме да узнаем — добавих.

— Както и да е — рече Хортън, — притесних се, че може да сте опасни за мен и че сте ми намъдрили нещо лошо, та дойдох тук да си пъхна гагата във *вашата* работа — чисто за самозащита.

На долния етаж тримата заедно си приготвихме вечеря, използвайки малкото покупки, които бяхме направили — бъркани яйца, кренвирши, картофки и пълнозърнести филии.

Рия се притесняваше с какво да нахрани Гроулър, който облизваше устни в кухня, пълна с вкусни аромати. Но Хортън каза:

— О, просто ще му спретнем четвърта чиния, същото дето и ние ще хапнем. Казват, че за кучето не било здравословно да яде същото, което си сипват хората. Но винаги съм се държал с него така — и не виждам да съм му причинил особени проблеми. Я го вижте — може да свали рис и да го пребори. Само му сипете яйца, кренвирш и картофки — но не му давайте хляб! Хлябът е твърде сух за него. Харесва къпини или ябълки, или пък особено къпинови мъфини, обаче ако имат достатъчно плод вътре и са наистина сочни.

— Съжалявам — каза Рия, очевидно развеселена, — в килера няма мъфини.

— Тогава ще мине само с другите работи, пък аз ще му дам овесена бисквита или нещо друго, когаж се прибереме вкъщи.

Сложихме чинията на Гроулър в ъгъла до задната врата, а ние ядохме на кухненската маса.

Снегът — все още роящ се на пухкави снежинки, които трупаха едва малка част от инча за час — изникваше от мрака и се спускаше надолу по прозорците. Макар да валеше леко, вятърът беше силен и имитираше в тъмното вълци и влакове, и канонади.

На вечеря научихме повече за Хортън Блюит. Благодарение на странния си талант да надушва таласъмните — да го наречем „олфактопатия“ — бе водил относително безопасен живот, избягвал демоните когато му било възможно и се бе отнасял с голяма предпазливост към тях, когато нямало как да ги избегне. Съпругата му, Ета, бе починала през 1934-та не от ръцете на таласъм, а от рак. Макар че по онова време била на четирийсет и Хортън — на четирийсет и четири, бракът им не създал деца. Негова била вината, обясни той, защото бил стерилен. Годиците, прекарани със съпругата му, били толкова хубави, а връзката им толкова идеално интимна, че така и не намерил друга жена, която да се мери с предишната или заради която да бъде склонен да помрачи бляскавите спомени за Ета. В последващите три десетилетия споделял живота си най-вече с три кучета, от които Гроулър беше последното.

Поглеждайки с любов към мелеза, който тъкмо облизваше чинията си, Хортън заяви:

— От една страна се надявам измъчените ми кости да предадат богу дух преди неговите, понеже ще ми е трудно да го погребя, когато се стигне до там. Беше ужасно трудно и с предишните двама — Джийпърс и Ромпър, — но ще е още по-тежко с Гроулър, понеже е най-доброто куче, което съм имал!

Кученцето отклони поглед от чинията си и наклони глава към стопанина си, сякаш знаеше, че току-що са му направили комплимент.

— От друга страна, хич не ми се ще да умирам преди него и да го оставя на милостта на околните. Заслужава да живее в охолство до края на дните си!

Докато Хортън се взираше с любов в кучето си. Рия погледна към мен, а аз към нея и знаех, че си мисли същото, което минаваше и през моята глава: че г-н Блюит е не само сладур, но е и необичайно решителен и разчита на себе си. През целия си дълъг живот бе осъзнавал, че светът е пълен с хора, твърдо решени да причиняват зло на другите; бе осъзнал, че Злото с главно З обикаля по света в съвсем реална форма и в плът и кръв, но въпреки това не бе развил параноя и не бе станал мрачен отшелник. Най-лошият номер на природата му бе откраднал любимата жена, но дори това не бе вгорчило нрава му.

През последните трийсет години той бе живял сам с кучетата си, но въпреки това не бе станал ексцентрик, както би се случило с

повечето хора, чиято главна връзка в живота е с техните домашни любимци.

Хортън беше стоплящ сърцето пример за силата и целеустремеността, и за каменната издръжливост на човечеството. При все хилядите години страдания от ръцете на таласъмните, нашата раса все още бе способна да породи личности, достойни за възхищение като г-н Блюит. Такива хора бяха добър довод в спора за стойността ни като вид.

— Та така — рече той, насочвайки вниманието си от Гроулър към нас, — каква ще е следващата ви стъпка?

— Утре — каза Рия — ще се върнем в хълмовете и ще вървим по оградата на „Лайтнинг Коул Къмпани“, докато не намерим място, откъдето може да видим входа на мината, и да разгледаме какво се случва там.

— Не ми се ще да ви разочаровам, но не съществува такава наблюдателна точка — изрече Хортън, попивайки последната локвичка яйчен жълтък с остатъците от препечената си филийка. — Във всеки случай не и по периметъра. Мисля, че това не е случайно. Според мен те са се постарали никой отвъд границите на имота им да не може да види входа на мината.

— Казваш го така, сякаш си обикалял да търсиш — отбелязах.

— Така е.

— Кога е било това?

— О, предполагам че около година и половина след като новите собственици — таласъмните, както им викате — поеха компанията, смениха ѝ името и след това вдигнаха тази проклета налудничава ограда. По това време бях започнал да забелязвам, че ужасно много добри хора, работили там през целия си живот, полека-лека бяха пращани преждевременно да си почиват — пенсионираха ги прекалено рано. Пенсиите обаче бяха наистина щедри, та да не разстройват профсъюзите. И всички, които наемаха в компанията — чак до най-дребния черноработник — явно бяха от оня вид, дето смърдят до небесата. Това ме сащиса — понеже явно значеше, че техния род могат да се разпознават едни други, че си знаят, дето са различни от моя вид хора и че понякога се събират на групи, заедно да планират дяволиите си. Естествено, като живееш тук, ми се щеше да знам какви гадории мътят в „Лайтнинг Коул Къмпани“. Така че отидох да фърля едно око,

извървях цялата дължина на оная проклета ограда. От нийде нищо не видях, а не исках да рискувам да прескачам мрежата и да се шматкам от другата ѝ страна. Както ти казах, винаги съм се държал настрана от ония и съм се старал да спазвам дистанцията си. Никога не съм смятал за умно да ставам гъст с тях, тъй че ясно като бял ден — не бих тръгнал да катеря оградата им.

Рия ми се стори изумена. Тя остави вилицата си и каза:

— И какво направи по въпроса? Просто дръпна юздата на любопитството си ли?

— Аха.

— Толкова лесно?

— Хич не беше лесно — възрази Хортън. — Но всички сме чували какво е убило котката, нали?

— Да обърнеш гръб на такава загадка... изисква много силна воля — казах.

— Нищо подобно — възрази той. — Страх е онуй, дето се изисква. Бях подплашен. Просто опикавах гащите от страх.

— Ти не си човек, дето се плаши лесно или често — заявих.

— Хич не ме мисли за герой, млади човече. Не съм някой ти славен стар планинец. Казвам ти истината — цял живот съм се държал настрана от ония, боял съм се от тях. Така че сведох глава и правех всичко възможно да не ме забелязват. Може да се каже, че съм изживял живота си под прикритие, опитвайки се да бъда невидим, та не бих надянал внезапно яркочервени панталони и да хукна да размахвам ръце, привличайки внимание. Предпазлив съм, което е причината да доживея да стана сърдит стар борсук с всичките си зъби на място и все още с акъл в главата.

След като си изяде порцията, Гроулър се бе свил на хълбок в ъгъла и очевидно се бе приготвил да подремне. Обаче внезапно се изправи и отиде до прозореца. Сложи лапи на перваза и притисна черния си нос към стъклото, вирайки се навън. Може би само претегляше предимствата и недостатъците на възможността да излезе в студената нощ да си облекчи мехура.

Или пък нещо там навън бе привлякло вниманието му.

Въпреки че не изпитвах усещане за надвиснала опасност, реших, че ще бъде разумно да съм нащрек за звуци, различни от тези, които вятърът би могъл да причини — и да съм готов да действам бързо.

Рия избута настрани чинията си, вдигна бутилката си „Пабст Блу Рибън“, отпи малка глътка и попита:

— Хортън, как, да му се не види, новите собственици на мината са обяснили оградата и другите мерки за сигурност, които са въвели?

Старецът сви кокалестите си, белязани от работата ръце около собствената си бирена бутилка.

— Ами, преди оригиналните собственици да предложат компанията за продажба, за една година имаше три смъртни случая на парцела. Хиляди акри принадлежат на компанията и на част от тях е копано твърде близо до повърхността — което предизвиква определени проблеми. Като например варовикови ями, които се получават, когато горните нива на земята бавно — или понякога бързо — пропадат в празнината, която мините са оставили дълбоко долу. Има също и разни стари шахти, които са се порутили и могат да се продънят под краката на човек и просто да го погълнат. Земята се отваря — *ам!* — като пъстърва, която гълта муха.

Гроулър най-сетне слезе от прозореца и се върна в ъгъла си, където отново си легна.

Вятърът пееше при прозорците, свиреше при дърветата и танцуваше по покрива. Нищо заплашително нямаше в това.

Но останах нащрек за необичайни звуци.

Хортън понамести на кухненския стол едрото си, кокалесто тяло и продължи:

— Тъй де, един тип на име Макфарланд бил на лов за елени на терена на мината и извадил кофти късмет да пропадне през тавана на стар изоставен тунел. Счупил си и двата крака, казаха по-късно. Викал за помощ, сигурно е пищял до небесата, но никой не го чул. По времето, когато групите за издирване го намерили, вече бил мъртъв от два или три дни. Няколко месеца преди това две местни момчета, и двете на по четиринайсет, отишли там да разглеждат, както правят момчетата, и същото проклето нещо се случило и с тях. Едното си счупило ръка, другото — глезен, и макар че очевидно здравата се опитвали да се качат обратно горе на повърхността, така и не успели, изобщо не успели. Намерили ги мъртви. Та когато жената на ловеца и родителите на хлапетата осъдиха минната компания, не ставало и на въпрос, че не само ще спечелят, ами ще спечелят яко. Собствениците

решиха да сключат извънсъдебно споразумение, което и сториха, макар че за да извадят парите, се наложи да продадат холдингите си.

Рия се обади:

— И са продали собствеността на партньорска група, съставена от Йенсен Оркенуолд, Ансън Корди — който е собственик на вестника — и кмета Спекторски.

— Е, той не беше кмет по туй време, макар че накрая стана, така си е — отвърна Хортън. — И тримата, дето споменахте, я имат тая таласъмска смрад.

— Каквато първоначалните собственици не са имали — предположих.

— Дяволски си прав — съгласи се старецът. — Старите собственици — е, те бяха хора, друго да не е, нито по-добри, нито по-лоши от останалите, определено не бяха от смръдльовците. Но имам предвид, че ей туй беше причината да вдигнат оградата. Новите собственици казаха, че не искат да рискуват с подобни дела. И макар че някои смятаха, че бая са се престарали с оградата, повечето хора го приеха като добър знак за обществена отговорност.

Рия ме погледна и сините ѝ очи бяха потъмнили — и от гняв, и от жал.

— Ловецът... и двете момчета... не са нещастни случаи.

— Едва ли — съгласих се.

— Убити са — продължи тя. — Били са част от схемата за пречупване на собствениците на мината и начин да ги принудят да продават, така че таласъмните да могат да я вземат... за каквито там цели са си наумили.

— Твърде вероятно — подкрепих я.

Хортън Блюит примигна срещу Рия, срещу мен, срещу Гроулър, срещу бутилката бира в ръцете си и след това потрепери, сякаш всичкото това мигане бе задействало тръпка в мускулите и костите му.

— Никога не съм се замислял, че момчетата и ловецът... е, дявол го взел, ловецът беше Франк Тайнър, и го познавах, но не ми е и хрумнало, че може да е бил убит — дори после, след извънсъдебното споразумение, когато забелязах, че хората, дето са поели мината, са от лошия сорт. Сега като го казвате обаче, ми се струва съвсем логично. Защо не съм го видял преди? Да не би в златните ми години да ми се помътнява акъла?

— Не — увери го Рия. — Ни най-малко не помътнява. Просто не си го видял, понеже си се превърнал в много предпазлив човек, но си също и много *морален*, така че ако си заподозрял убийство, си щял да се чувстваш задължен да сториш нещо по въпроса. Всъщност вероятно си заподозрял истината, но на дълбоко подсъзнателно ниво и така и не си позволил на тази мисъл да се утаи в съзнанието ти, понеже тогава е щяло да се наложи да предприемеш нещо. А да действаш, е нямало да помогне с нищо на мъртвите — само е щяло да доведе до собственото ти убийство.

Казах:

— Или може би не си подозирал нищо, понеже — в крайна сметка — Хортън, не можеш да виждаш злото в тези твари, както можем ние. Тяхната чуждост ти е очевидна, но не е толкова натрапваща се, колкото при нас. И без специалното ни зрение, не можеш да видиш колко са организирани, колко целенасочени и неуморими.

— И въпреки това — възрази Хортън, — според мен е трябвало да се досетя. Направо ми се пържат нервите от мисълта, че не съм!

Извадих нови бири от хладилника, отворих ги и поставих бутилките на масата. Макар че снежинките навън нежно докосваха прозорците и въпреки че свирещият вятър изпълняваше вледеняващ концерт, всички бяхме благодарни за студените „Пабст“.

Известно време никой не проговори.

Всеки от нас се бе посветил на собствените си мисли.

Гроулър кихна и се отърси, раздрънка медальоните на нашийника си и отново отпусна глава.

Мислех си, че кучето бе задрямало — но макар и да почиваше, то все още бе нащрек.

След време Хортън Блюит каза:

— Имате твърдото намерение да огледате мината отблизо.

— Да — казах аз.

— Да — потвърди Рия.

— И няма как да ви разубедя? — попита Хортън.

— Не — каза жена ми.

— Не — съгласих се с нея и аз.

— На вашта възраст ич не прихващате предпазливостта, а? — рече старецът.

Съгласихме се, че сме заразени с глупостта на младостта.

— Добре тогава — каза Хортън, — предполагам, че мога да ви помогна малко. Сигур ще трябва, иначе те просто ще ви хванат да се мотаєте зад оградата и ще се позабавляват с вас.

— Да ни помогнеш ли? — попитах. — Как?

Той си пое дълбоко дъх и ясните му, тъмни очи сякаш се изясниха още повече, след като взе решение.

— Няма смисъл да се опитвате да зърнете входа на мината или пък оборудването — забравете тая работа. Вероятно и бездруго няма да видите нищо ценно. Предполагам, че важните неща — каквото и да крият там — са дълбоко в мините, под земята.

— И аз така предполагам — казах, — но...

Вдигайки длан да ме прекъсне, Хортън добави:

— Казах, че мога да ви покажа начин да се промъкнете на място, през цялата им охрана, дълбоко в сърцето на главните работни шахти на „Лайтнинг Къмпани“. Ще можете да видите първа ръка, отблизо, с какво се занимават. Не ви съветвам да го правите, както не бих ви посъветвал и да пипате циркуляр с гола ръка. Според мен и двамата сте твърде палави за свое собствено добро, твърде увлечени в романтиката на това, което смятате за благородна кауза, твърде бързо сте решили, че няма да можете да се понасяте, ако отстъпите, твърде налудничаво-страстни сте и прескачате онези малки машинки за самосъхранение, дето цъкат у вас.

Двамата с Рия понечихме да заговорим едновременно.

Хортън отново ни усмири, вдигайки голямата си, съсухрена длан.

— Не ме разбирайте погрешно. *Възхищавам* ви се за това. Горедолу както човек се възхищава на някой, дето се спуска по Ниагарския водопад в буре. Знаете, че няма да окаже никакво влияние на водопада, а е наистина вероятно влиянието върху него да е драстично, но той го прави, понеже вижда голямо предизвикателство. Кое е едно от нещата, дето ни различават от по-нисшите животни: интересът ни да посрещаме предизвикателства, да побеждаваме вероятностите, дори ако залозите срещу нас са толкоз високи, че няма начин да ги преборим, дори ако с подобна победа няма да постигнем нищо. Все едно вдигаме юмрук и го разтърсваме срещу Небесата, и заплашваме Господ, щото съвсем скоро да стори някакви промени в сътворението и

да ни даде по-добър дял. Глупава постъпка, може би, и сигурно безсмислена — но смела и някак си удовлетворителна...

Докато допием вторите си бири, Хортън отказваше да ни разкаже как ще ни вкара на терена на „Лайтнинг Коул Къмпани“. Каза, че било загуба на време да ни го описва, понеже заранта ще трябва да ни го покаже и бездруго. Само заяви, че трябва да сме готови да тръгнем призори, когато ще се върне да ни вземе.

— Слушай — казах му, — не искам да те забъркваме толкова, че да потънеш заедно с нас!

— Казваш го, все едно си сигурен, че ще потъвате.

— Е, ако потънем, не искам да съм отговорен, задето си попаднал във водовъртежа.

— Не бой се, Слим — рече Хортън. — Колко често да ти го казвам? Предпазливостта я нося като кат дрехи.

В девет и четирийсет той си тръгна, отказвайки многократните ни предложения да го закараме до тях. Беше извървял пътя до наетата ни къща, за да не се налага да крие кола някъде из имота ни. Сега щеше и да си иде пеша. И упорито твърдеше, че предвкусва с удоволствие тази „малка разходчица“.

— Повече от малка разходка е — казах. — Доста път си е, през нощта, че и в студа...

— Да, но Гроулър я предвкусва — възрази Хортън, — а аз просто не искам да го разочаровам!

И наистина, кучето изглежда се радваше да излезе навън в студената нощ. Беше станало и избърза към вратата, веднага щом старецът се надигна от стола си. Размахваше опашка и ръмжеше от удоволствие. Вероятно не студената нощ и разходката очакваше с толкова наслада; по-скоро, след като бе споделило любимия си господар с нас тази вечер, кучето се радваше на перспективата отново да разполага изцяло с Хортън.

Застанал на отворената врата, навличайки ръкавиците си, докато ние с Рия се гушихме на студения вятър, който духаше край него, Хортън надникна към мързеливо вихрещите се снежинки и каза:

— Небето е като цирей, дето секи момент ще се спуска. Можеш да усетиш напрежението във въздуха. Когато се случи, ще има истинска виелица, помнете ми думата. Късничко е вече, последен валеж за зимата ще е — но ще е якичък.

— Кога се очаква? — попитах.

Хортън се поколеба, сякаш се консултираше със старите си кости за най-доброто им метеорологично мнение.

— Скоро ще е, но не наистина скоро. Ще повали така цяла нощ и ще натрупа към половин инч до зазоряване. След това... ще дойде голяма буря, някъде утре преди обед.

Той ни благодари за вечерята и за бирата, все едно че бяхме изкарали съвсем обикновена вечер по съседски. След това изведе Гроулър със себе си в мрака на надвисналата буря. След секунди изчезна от поглед.

Когато затворих вратата, Рия каза:

— Голяма работа е, а?

— Така си е — съгласих се.

По-късно, в леглото, след като угасихме лампите, тя добави:

— Сбъдва се, нали знаеш? Сънят.

— Аха.

— Влизаме в мините утре.

— Искаш ли да го отмениш? — попитах. — Можем просто да се приберем в Гибтаун.

— Това ли искаш? — попита Рия.

Поколебах се, но отвърнах:

— Не.

— И аз не искам.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм. Просто... ме прегърни.

Прегърнах я.

Рия също ме прегърна.

Съдбата ни прегръщаше и двамата. Хватката ѝ беше здрава.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

ВРАТАТА КЪМ АДА

Сутринта, точно преди изгрев, пухкавите снежинки все още се сипеха на почивки и пресекулки, а предстоящата буря сякаш бе съсирена в надвисналото ниско небе.

Зората също настъпи с колебание. Бледа ивица мътна сива светлина се появи по протежението на неравно назъбените планини, които образуваха високите ридове на изток. Полека-лека и други бледи нишки попадаха в стана на утрото, почти неотличими от чернотата, на чийто фон биваха втъкани. По времето, когато Хортън Блюит пристигна със своя додж пикап 4×4, крехката тъкан на новия ден все още бе толкова тънка, че на човек му се струваше, че може да се разкъса и вятърът да я отвее, потапяйки света в постоянен мрак.

Старецът не беше взел Гроулър със себе си. Кучето ми липсваше. Също и на Хортън. Без Гроулър той изглеждаше някак... незавършен.

Ние тримата се събрахме удобно в кабината на камиончето, Рия седеше между Хортън и мен. В краката си имахме пространство за двете раници, които бяхме натъпкали с екипировка, включително четирийсет от осемдесетте килограма пластичен експлозив. Вътре остана място дори за оръжията ни.

Не знаех дали в действителност ще успеем да влезем в мините, както Хортън ни бе уверил, че ще стане. И дори ако проникнем вътре, най-вероятно там щяхме да намерим нещо, което изисква тайно излизане — потайно оттегляне, за да спечелим време да асимилираме откритията си и да планираме следващата си стъпка. Шансовете експлозивите да ни потриват днес не бяха големи. Обаче, имайки предвид досегашния ни опит с таласъмните, възнамерявах да съм подготвен за най-лошото.

Фаровете на пикапа прорязваха тунел през въгленовочерната плът на неподатливата нощ. Придвижвахме се по един черен път, след това по друг, все по-нагоре през тесни планински долчини, където колебливото утро не бе посегнало дори с едно мъгляво, светлеещо пръстче.

Снежинки с размер на половиндоларова монета кръжаха в светлината на фаровете. Падаха поединично. Скромни съкровища се носеха по асфалта като пързалици се по маса монети.

— И като мъж, и като хлапе, та още от бебе — сподели Хортън, докато караше, — все живял съм тук откак съм на тоя свят, изродила ме е акушерка в къщурката на родителите ми точно тук, сред тези хълмове. Било е през 1890-та, което вероятно ви се струва толкоз отдавна, че се чудите дали по онова време още е имало динозаври. Тъй или иначе, тук израснах, изучих така добре хълмовете, полята, горите, хребетите и ждрелата, както познавам собственото си лице в огледалото. Тези планини са надупчвани от мини още от 1830-та, и навсякъде има изоставени шахти, някои са запечатани, а други не са. Факт е, че някои тунели се събират с други и под земята има нещо като лабиринт. Като хлапе бях голям пещерняк. Обожавах пещерите и старите мини. Бях любопитен. Може би съм бил любопитен да проучвам пещерите, понеже вече надушвах, че всички лоши хора — таласъмните — се мотаят наоколо и бях научил, че трябва много да внимавам там в широкия свят, и да съм нащрек през целия си живот, та бях малко или много принуден да задоволявам обичайната момчешка нужда за приключения със самотни екскурзии, където не ми се налагаше да вярвам на друг, освен на себе си. Ясно си е де, че да хукнеш да катериш пещерите самичък е голяма глупост. Много неща може да се оплескат. Това си е спорт за приятели, ако изобщо има такъв. Но никога не съм твърдял, че съм гений, а като дете нямах дори и скромния си дял здрав разум, та слизах под земята през цялото време и станах редовен миньорски плъх. Оказва се, че днес туй може да е полезно. Мога да ви посоча път през планината през изоставени мини, прокопани през 1840-та, които се свързват с мините от ранната част на тоя век, които на свой ред евентуално изкриволичват по целия път до някои от по-тесните странични тунели в изкопа на „Лайтнинг“. Опасно е като самия ад, туй е ясно. Безразсъдна работа. Хич не бих го препоръчал за здравомислещи хора, ама пък вий сте луди. Луди за отмъщение, луди за правосъдие, луди просто да *сторите* нещо.

Хортън зави и камионът напусна второкласното шосе и излезе на черен път, който беше минат със снегорин, макар че тук-там го препречваха нови преспи. От него завихме на по-зле почистен, но все още проходим път, след това прегазихме през полегато издигащо се

поле, което нямаше да е проходимо дори за превозно средство със задвижване 4×4, ако вятърът не си бе наумил да помете повечето от снега от него и да го струпа на пряспа в подножието на дърветата.

Хортън паркира на върха на хълма, колкото се може по-близо до дърветата.

— Оттук — каза — продължаваме пеша.

Взех по-тежката раница, а Рия вдигна другата, която също не беше лека. И двамата носехме по един зареден револвер и пистолет със заглушител; първият беше пъхнат в нараменен кобур под ски-якето, а другия — прибран в дълбок, отворен джоб на белите ни, подплатени и удебелени панталони. Носех също и пушката, а Рия бе нарамила автоматичната карабина.

Въпреки че определено бяхме добре въоръжени, все още се чувствах като Давид, понесъл жалката си малка прашка и пристъпващ нервно в сянката на Голиат.

Нощта най-сетне бе отстъпила и зората бе събрала смелост да упражни правата си. Мракът тук и там бе все още дълбок и се задържаше, а задавеното от буреносни облаци небе не беше драстично по-светло, отколкото през нощта; при все това неделята най-сетне ни бе завладяла.

Внезапно си спомних, че още не съм се обадил на Джоъл Тък да му кажа, че вероятно още във вторник или сряда на прага му ще цъфне в търсене на убежище и напътствия Кати Осбърн, бившата доцентка по литература от „Барнард“. Раздразних се на себе си, макар и за кратко. Все още разполагах с предостатъчно време да се звънна на Джоъл, преди Кати да натисне звънеца му — стига, разбира се, в мините да не ни се случеше нищо.

Хортън Блюит беше донесъл конопена войнишка торба с връзка на гърлото. Изтегли я от каросерията на пикапа и я помъкна след себе си, разритвайки насъбралия се сняг на ръба на гората. Нещо дрънчеше тихичко в торбата. Старецът спря точно до първите дървета и пъхна ръка вътре. Извади намотка червена панделка, с много остро джобно ножче отрязва едно парче и го върза около най-близкото дърво, на нивото на очите.

— Така че да можете сами да намерите пътя назад — обясни. Скоро ни изведе на криволичеща дивечова пътека, където нямаше храсталаци и на движението ни пречеха само няколко дървесни клона.

На всеки трийсет-четирийсет ярда Хортън спираше и връзваше още едно парче червена панделка около поредното дърво, и забелязах, че ако застанеш до някой от маркерите, оттам се вижда и предишния поставен.

Слязохме надолу по дивечовата пътека до дълъг изоставен черен път, който минаваше през по-ниската част на гората и вървахме по него известно време. Четирийсет минути след като бяхме тръгнали, на дъното на широк овраг Хортън ни заведе до дълъг, лишен от дървета участък, за чието обслужване явно бе създаден пътят. Земята тук бе зле наранена. Част от лицето на оврага бе разцепено, а на места изглеждаше като нахапан. Голяма, хоризонтална мина пронизваше сърцевината на надвисналия над него хребет. Входът бе само наполовина прикрит от свлачище, което бе паднало толкова отдавна, че разстоянието между отделните камъни бе запълнено от пръст; солидни по размер дървета бяха израсли с корени, преплетени през натрупания чакъл.

Пристъпвайки около странно изкривени и възлести дървесни стволове и около крилото на паднала скала, и накрая навътре в хоризонталната шахта, Хортън се поспря и извади три силни фенерчета от войнишката си торба. Едното задържа, другите две даде на мен и Рия. Светна с фенерчето по тавана, стените и пода на тунела, по който бяхме дошли.

Таванът беше само на един фут над главата ми и имах налудничавото усещане, че неравните стени от камък — щателно издълбани с пики и кирки, и лопати, и барут, и океани от пот в един друг век — бавно се сключват над нас. Те бяха леко прошарени с въглища и камък, най-вероятно млечно-блед кварц. Масивни, покрити с катран опорни колони бяха равномерно разпределени по протежение на двете стени и напреко на тавана, все едно ребра в скелета на кит. Макар и доста големи, те бяха в лошо състояние, напукани и провиснали, нацепени, на места обрасли с мухъл, вероятно полуизкорубени от гниене, и някои от ъгловите подпори липсваха. Имах чувството, че ако се облегна на погрешната греда, таванът незабавно ще падне на главата ми.

— Това сигур ще да е една от първите мини в страната — каза Хортън. — Работили са на ръка през повечето време и са извлачвали въглищните колички с мулета. Когато тази шахта се е изтощила,

железните релси са били преместени в някоя друга, но тук-там може да се спънете в останки от полупотънали в пода траверси.

Рия погледна към мухлясалите греди и попита:

— Безопасно ли е?

— Че кое е? — отвърна Хортън. Присви очи срещу гниещото дърво и влажните, капещи стени, и добави. — Всъщност тук е най-лошата част, понеже ще се придвижвате от по-стари към по-нови мини, макар че ако сте умни, ще стъпвате внимателно през целия път и няма да се облягате на никоя подпора. Дори и в по-новите шахти — да речем онези, дето са на десетилетие или две — е... мината си е просто дупка, честно казано, а нали знаете какво казват за склонността на природата, дето гори от желание да запълва дупките?

От войнишката си торба той извади две здрави каски и ни ги даде с нареждането да ги носим през цялото време.

— Ами ти? — попитах, докато свалях качулката на якето си и надявах металния шлем.

— Можав да докопам само две — отвърна Хортън. — И тъй като ще ви придружа само малко, няма да ми пречи, че си нямам каска. Хайде!

Последвахме го по-навътре под земята.

През първите няколко ярда в шахтата срещаме купчини листа, навети от сухите есенни дни и след това залепнали по стените, където бавно се бяха просмуквали с конденз и под собственото си влажно тегло се бяха сплъстявали на плътни пластове. Близко до входа, където все още достигаше зимният студ, гниещите листа и мухълът по старите греди бяха замръзнали и не миришеха. Но по-навътре температурата се покачваше над нулата и при преминаването ни на талази се надигаше и отслабваше неприятна миризма.

Хортън ни поведе покрай един ъгъл и в пресечен тунел, който беше много по-просторен от първия, а ширината му отчасти бе продиктувана от въглищната вена, заемала навремето пространството. Спря веднага и извади от торбата си аерозолна кутия с боя. Разтърси кутията силно; тежкото дрънчене на топчетата в нея отекваше от стените. Напръска на камъка бяла стрелка, сочеща натам, откъдето току-що бяхме дошли, макар че се намирахме само на един завой от изхода и нямаше начин да се загубим тук.

Хортън беше предпазлив човек.

Впечатлени от предпазливостта му и с намерението да сме не по-малко внимателни, ние с Рия го последвахме на сто ярда навътре в тунела (и две бели стрелки), завихме в по-къс, но още по-широк коридор (четвърта стрелка) и продължихме на още петдесет ярда по-нататък, където най-накрая спряхме пред вертикална шахта (пета стрелка), която водеше надолу към по-дълбоките чревни намотки на планината. Дупката представляваше просто черен квадрат с малко по-различен оттенък от черния под на тунела и бе практически невидима, преди Хортън да спре на ръба и да светне вътре с фенерчето си. Без него като нищо щях да стъпя право в шахтата, да пропадна в помещението отдолу и да си счупя врата при падането.

Вдигайки фенерчето си от вертикалната шахта, старецът насочи лъча към края на тунела, в който се намирахме. Коридорът явно стигаше до изкопана от човека стая с доста прилични размери.

— Тук е мястото, където въглищната вена просто е свършила, но предполагам, че са имали причини да смятат, че се насочва надолу и че голяма порция от нея може с печалба да бъде изкопана на по-долно ниво. Във всеки случай, вкарали са вертикална шахта на около четирийсет фута, после са продължили отново хоризонтално. Вече почти не остана, докато ви пусна да си вървите и останете сами.

След като ни предупреди, че в стената на вертикалната шахта има вградени железни стъпала, които са стари и несигурни, Хортън изключи фенерчето си и се спусна в мрака. Рия праметна карабината през рамо и тръгна след него. Аз се придвижвах най-отзад.

Докато се спусках надолу и древните ръкохватки се люлееха в ямките си, когато отпусках тежестта си на тях, аз започнах да долавям ясновидски образи от отдавна изоставената мина. Двама или може би трима души бяха загинали тук, преди миналия век да преполови, и смъртта им не е била безболезнена. Долавях обаче обикновени минни инциденти, нищо страшно. Това тук не бе местопрестъпление на причинени от таласъм страдания.

Четири етажа под първото ниво стъпих в нов хоризонтален тунел. Хортън и Рия вече ме чакаха, причудливо осветени от лъчите на фенерчетата си, които бяха оставени на пода.

На тези по-долни нива на мината дебело намазаните с катран подпорни греди бяха практически толкова стари, колкото и тези горе, но се намираха в доста по-прилично състояние. Не в добро. Не в

сигурно. Но поне стените не бяха толкова влажни колкото в тунела отгоре и дървото не беше така обрасло с мухъл и гъби.

Внезапно ме порази колко е тихо в тази дълбока гробница. Тишината беше толкова плътна, че имаше тегло; можех да усетя прохладното ѝ, упорито налягане върху лицето си и върху голата кожа на ръцете си. Беше църковна тишина. Гробищна тишина. Тишина от крипта.

Разбивайки този покой, Хортън разкри съдържанието на голямата войнишка торба, която ни бе приготвил. В допълнение към червената панделка, която вече не ни трябваше, имаше и две кутии спрей с бяла боя, четвърто фенерче, увити с найлон комплекти резервни батерии, няколко свещи и две кутии водоустойчив кибрит.

— Ако изобщо искате да намерите пътя навън от тази отвратителна дупка — каза ни старецът, — използвайте боята точно както ви показах... — той употреби нагледно едната кутия, за да нарисова стрелка на стената, която сочеше нагоре по вертикалната шахта, откъдето се бяхме спуснали.

Рия взе спрея, когато той ѝ го подаде.

— Това ще е моето задължение!

Хортън каза:

— Може да смятате, че свещите са сложени за в случай, че фенерчетата откажат, но не е така. Имате достатъчно резервни батерии за подобни моменти. Свещите ще ви послужат по-скоро ако се загубите или, не дай си Боже, зад вас стане срутване и ви отреже пътя навън. В такъв случай правите следното: запалвате свещ и внимателно следите накъде се накланя пламъчето и в коя посока дърпа димът. Ако има течение, пламъкът и димът ще го намерят, а има ли течение, това значи, че трябва да има и изход към повърхността, който може и да се окаже точно толкова голям, че да се промъкнете. Ясно ли е?

— Ясно е — казах.

Хортън ни беше донесъл и храна — две пълни с портокалов сок термосни бутилки, няколко сандвича и половин дузина шоколадчета.

— Предстои ви цял ден да лазите из планината, дори и само за да проникнете в шахтите на „Лайтнинг Коул“, да надникнете дискретно и да си тръгнете право назад, откъдето сте дошли. Разбира се, подозирам, че ще сторите нещо повече от това. Така че е вероятно, ако

всичко мине както трябва, да не излезете до някое време утре. Ще ви трябва да хапнете!

— Голям сладур си — каза Рия искрено. — Всичкото си го приготвял снощи... и се обзалагам, че не ти е останало много време за сън!

— Когато станеш на седемдесет и четири — отвърна Хортън, — и бездруго не спиш особено много, понеже ти се струва, че губиш каквото време ти е останало... — беше смутен от топлия тон на Рия. — Дявол го взел, та аз ще съм излязъл оттук и ще съм се прибрал у дома след час, тъй че мога да подремна там, ако ми щукне!

Казах:

— Спомена да използваме свещите в случай, че има пропадане или се загубим. Но без теб да ни водиш, ще сме се изгубили за няма и минута.

— Не, не и с това тук — отвърна старецът и извади карта от един от джобовете на палтото си. — Начертах я по памет, но паметта ми е като стоманен капан, тъй че не смятам да има никакви неточности.

Хортън приклепна и ние сторихме същото, а той разгъна картата на пода между нас, взе едно фенерче и наклони лъча му към плода на труда си. На пръв поглед творението му изглеждаше като някой от онези пъзели-лабиринти на комикс страницата на неделния вестник. По-лошо, продължаваше и от другата страна на листа, където остатъкът от лабиринта беше ако не друго — най-малкото по-сложен.

— Поне до половината път — каза Хортън, — може да си говорите както приказваме сега, без да се страхувате, че ще се чуе в шахтите, където се случва да работят таласъми. Но тази червена точка тук... това е мястото, откъдето според мен е по-добре да вървите тихо, да си шепнете — и то само когато се налага. Звукът се разнася доста добре по тези тунели.

Загледан в извивките и криволиците на лабиринта, отбелязах:

— Едно е ясно — ще ни трябват и двете кутии с боя.

Рия добави:

— Хортън, сигурен ли си за подробностите, които си начертал тук?

— Аха.

— Така де, може би наистина си прекарвал юношеските си години, проучвайки стари шахти, но това е било преди много време.

Преди колко — шейсет години?

Той си прочисти гърлото и ми се стори, че отново се смути.

— Е, не е било чак толкова отдавна... — задържа погледа си втренчен върху картата. — Вижте сега, когато моята Ета умря от рак, бях един вид в безтегловност, чувствах се изгубен и бях пълен с това ужасно напрежение — напрежението на самотата — и не знаех накъде отива животът ми. Не виждах как ще се справя, как да отпусна ума и духа си, и напрежението се трупаше ли трупаше, та си казах: „Хортън, в името Божие, ако скоро не намериш с какво да запълниш тези часове, ще свършиш в тапицирана стая“ — и тогава си спомних какъв покой и уединение бях намирал в пещернячеството като хлапе. Та се захванах отново. Туй беше още през 34-та и през следващите осемнайсет години всеки уикенд обикалях тия тук мини и куп естествени пещери. А само преди девет години, когато стигнах съответната възраст за пенсиониране, се изправих пред сходна ситуация, тъй че отново тръгнах по пещерите. Луда работа за човек на моята възраст, но продължих да го правя към година и половина, преди накрая да реша, че вече нямам нужда от туй упражнение. Тъй де, туй дето искам да го кажа е, че тая карта е на базата на спомени отпреди само седем години.

Рия положи длан на рамото му.

Той най-сетне я погледна.

Тя се усмихна и Хортън също се усмихна, и положи длан върху нейната, и леко я стисна.

Дори за онези от нас, имали късмет да избягват таласъмните, животът не е бил гладък и лесен. С милиардите начини, които използваме, за да се прехвърлим над неравни участъци, ние сме свидетелство за голямата си воля за оцеляване — да продължим да живеем.

— Добре — каза Хортън, — ако не си наденете скоро ботушите и не тръгнете, докато се измъкнете оттук, ще се спаружите като мене.

Прав беше, но никак не ми се искаше да си тръгва. Имаше вероятност никога повече да не го видим. Познавахме го от няма и ден, а потенциалът на приятелството ни едва бе наченат.

Животът, както може и да съм казвал и преди, е дълго пътуване с влак, по време на което приятелите и любимите слизат неочаквано и ни оставят да продължим пътя си във все по-голяма самота. Намирахме се на поредната гара по пътя.

Хортън остави войнишката мешка и съдържанието ѝ, като взе за на връщане само фенерче. Покатери се по вертикалната шахта, по която преди малко ни беше довел дотук и ръждивите железни хватки дрънчаха и скърцаха. В горния край той изсумтя, докато се премятеше на пода на тунела. Щом успя да стъпи на крака, поспря и надникна надолу към нас. Струваше ми се, че се кани да каже една камара неща, но накрая простичко ни подвижна тихо:

— С Бога напред!

Изправихме се на дъното на тъмната шахта, взирайки се нагоре.

Фенерчето на Хортън постепенно избледня, докато той се отдалечава.

След това там горе се възцари тъмнина.

Стъпките му затихваха, затихваха...

И той си отиде.

В замислена тишина събрахме фенерчетата, батериите, свещите, храната и другите предмети, и ги опаковахме внимателно във войнишката мешка.

Пристегнахме раниците си, праметнахме през рамо големите оръжия, вдигнахме и мешката, и — прорязвайки тъмнината с фенерчетата си и съветвайки се с картата — тръгнахме напред, упътени навътре под земята.

Не долавях над нас надвиснали и скоро предстоящи опасности, но сърцето ми туптеше, докато следвахме тунела към първия от множеството завои. Макар че бях твърдо решен да не отстъпя, имах чувството, все едно сме престъпили през портите на Ада.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

ПЪТУВАНЕ КЪМ АБАДОН

Спускане в недрата...

Някъде далеч над нас нацупено небе прихлупваше света и птиците се гмуркаха в морето от въздух, там горе вятър люлееше дърветата, а сняг покриваше земята и се сипеха нови снежинки, но този шарен и подвижен калейдоскоп на живота съществуваше над нас, отвъд толкова много метри твърд камък, че все повече и повече ни изглеждаше не реален, а измислен, същинско въображаемо кралство. Единственото, което ни се *струваше* реално, бяха камъкът — цяла планина с каменна тежест, — прахът и от време на време плитки локви застояла вода, ронещи се греди с ръждиви железни скоби, въглища и мрак.

Вдигахме въглищен прах, фин като талк. Бучки и няколко поедри буци въглища лежаха покрай стените, а малки островчета въглища оформяха архипелази през локвите от покрити с мазен слой вода и в стените нацепените ръбове на почти изтощените въглищни жили улавяха бялата като скреж светлина на фенерчетата и блестяха като черни скъпоценни камъни.

Някои подземни проходи бяха почти толкова широки, колкото и голямо шосе, някои бяха по-тесни от коридор в къща, защото бяха смес от истински минни шахти и проучвателни тунели. Таванът се издигаше до два-три пъти нашия бой, след това се спускаше толкова ниско, че се налагаше да се привеждаме, за да продължим нататък. На места стените бяха издълбани с такава прецизност, че изглеждаха досущ като излети от бетон, а на други места бяха дълбоко надрани и натрошени. На няколко пъти се натъквахме на частични срутвания, където една стена или част от тавана бе паднала, прерязвайки тунела наполовина или принуждавайки ни да пропълим през свободното пространство.

Когато за първи път влязохме в мините ме бе обзела лека клаустрофобия, а докато напредвахме все по-навътре в лабиринта, този страх ме сграбчи по-силно. Успешно му устоявах, мислейки си за онзи горен свят на летящи птици и люлени от вятъра дървета — и като

постоянно си напомнях, че е Рия с мен, защото от присъствието ѝ неизменно черпех сила.

В тихата пазва на земята видяхме странни неща, още преди да стигнем близо до таласъмската територия, която беше нашата цел. Три пъти се натъквахме на купчини счупено и изоставено оборудване, случайно нахвърляни, но все пак странно изящни купчини метални инструменти и други артефакти, създадени за специализирани миньорски дейности, които бяха тъй непознати за нас, както и лабораторните колби на някой алхимик. Споени заедно от ръжда и корозия, тези предмети стърчаха в ъгловати агломерации, но не изглеждаха хаотични — сякаш планината бе майстор, работещ с отпадъците на своите нападатели и създаващ скулптури от техните боклуци, за да се подиграе с ефимерната им природа, и все едно възнамеряваше да строи паметници на собствената си устойчивост.

Една от скулптурите напомняше голяма фигура, по-малко от наполовина човешка, с демонични черти, същество, надарено с шпори, остри шипове и гръбнак от режещи ръбове. Ирационално, но с обезпокоителна увереност очаквах да се помръдне с дрънчене и стържене на метални кости, да отвори сега скрито око, оформено от начупената повърхност на древна маслена лампа, използвана от миньорите в едно друго време, и да раздвижи желязна уста, в която изкривени винтове щяха да щръкнат като гнили зъби. Видяхме също мухъл и гъби в разнообразие от цветове — жълти, зелени като киселина, отровначервени, кафяви, черни, — но най-вече в мръсни оттенъци на бялото. Някои бяха изумително сухи и се разпадаха при докосване, бълвайки облаци прах — може би спори — от руините си. Други бяха влажни. Най-лошите форми блестяха отвратително и изглеждаха като онези неща, които хирург-изследовател от друг свят може да намери в трупа на извънземно същество. На места стените бяха покрити с кора от кристализирали сгъстъци от неизвестни вещества, секретирали от скалата, а веднъж видяхме собствените си изкривени образи да се движат през техните милиони от черни, полирани фасетки.

В дълбините на бездната, на повече от половината път до Хадес, в погребалния покой намерихме бляскавия бял скелет на неизвестно същество, може би голямо куче. Черепът лежеше със зинали челюсти в половин инч дълбока локва от черна вода. Докато стояхме надвесени

над него, лъчите на фенерчетата ни се отразяваха от локвата отдолу, тъй че от празните очни орбити сияеше странно отразена светлина. Как куче би могло да попадне в тези дълбини, какво е търсело, защо е било привлечено на такова странно пътешествие и как е умряло — всичко това бяха загадки, които надали ще бъдат разгадани. Но имаше такъв силен елемент на неприличие в съществуването на този скелет на това място, че не можахме да се сдържим и да не го сметнем за знамение, макар че не искахме да умуваме върху посланието му.

По обед, близо шест часа след като влязохме заедно с Хортън Блюит в първата мина, ние с Рия спряхме да си разделим един от сандвичите, които той ни беше оставил и да пийнем от портокаловия сок в едната бутилка-термос. По време на скромния ни и неудобен обяд не говорихме, защото бяхме вече достатъчно близо до оперативното поле на „Лайтнинг Коул Къмпани“ и гласовете ни можеха да достигнат до таласъмите, работещи в онези шахти — макар че не чувахме нито звук да идва оттам.

След обела изминахме значително разстояние преди, двацет минути преди един на обяд, да завием зад поредния ъгъл и да видим пред нас светлина — жълта като горчица и доста мигава. Заплашителна. Също като светлината в споделения ни кошмар.

Двамата с Рия се промъкнахме по тесния, задушен, ронещ се и лишен от светлина тунел, който водеше към пресечката с осветената шахта. Въпреки че се движехме с преувеличено внимание, всяка крачка ни се струваше гръмотевична и всяко вдишване — като стенание на гигантски ковашки мях.

На пресечката на тунела спрях и облегах гръб на стената.

Вслушах се.

Зачаках.

Ако в този лабиринт живееше минотавър, то очевидно подметките на обувките му бяха заглушени, понеже се прокрадваше по коридорите безшумно, а тишината бе дълбока като в бездънна пропаст. Като изключим светлината, двамата бяхме в такова уединение, колкото и през изминалите седем часа.

Наведох се напред. Надникнах в осветения тунел, първо наляво и после надясно. Не видях таласъми.

Излязохме от прикритието си и под водопад от жълтеникава светлина, която придаваше обречена жълтевина на лицата и очите ни.

Надясно тунелът продължаваше двайсетина фута, стеснявайки се драматично и секвайки в гола стена от камък. Наляво беше повече от двайсет фута широк и продължаваше може би сто и петдесет фута, като се разширяваше все повече, докато накрая ставаше към шейсет фута. В най-широката му точка явно го пресичаше друга хоризонтална шахта. Опънатите на закрепен в средата на тавана кабел електрически лампи бяха разположени на около трийсет фута една от друга; коничните абажури над крушките със средна мощност насочваха светлината надолу в тесни конуси, тъй че на отрязъци от по десет до дванайсет фута между отделните езерца от светлина се разполагаше плътен мрак.

Точно като в съня.

Единствената значима разлика между реалност и кошмар беше, че лампите не трепкаха и ние не бяхме — все още — преследвани.

Тук свършваше картата на Хортън Блюит. Вече изцяло зависехме от себе си.

Погледнах към Рия. Внезапно ми се прииска да не съм я довеждал на това място. Но нямаше връщане назад.

Посочих към далечния край на тунела.

Тя кимна.

Извадихме снабдените си със заглушители пистолети от дълбоките джобове на уплътнените панталони. Свалихме предпазителите. Вкарахме куршум в дулата и приглушеното щрак-щрак на добре смазан метал в метал прошумоля по прошарените с вени от въглища каменни стени.

Един до друг заедно с Рия пристъпвахме колкото се може побезшумно към широкия край на тунела, преминавайки през светлини и сенки, светлини и сенки.

На пресечката на хоризонталните шахти отново облегнах гръб на стената и припълзях напред предпазливо надничайки в съседния тунел, преди да продължа. Той също беше около шейсет фута широк, но дълъг към двеста, три четвърти от дължината му бяха разположени от дясната ни страна. Подпорните му греди бяха стари, но все пак понови от тези, които бяхме виждали досега. Имайки предвид ширината, това беше по-скоро много голямо помещение, а не поредния тунел. Имаше не един, а два реда кехлибарени електрически крушки, окачени

успоредно под метални абажури, които създаваха шахматна шарка от светлина и мрак на пода.

Сметнах, че помещението е празно и се канех да изляза напред, когато чух простъргване, след това щракване и друго простъргване. Проучих по-внимателно мозайката от светлини и сенки.

От дясната ми страна, на осемдесет фута от нас, от квадратите с мрак се показва един таласъм. Беше разсъблечен във всеки един смисъл на думата — не носеше нито дрехи, нито човешката си маска. Носеше обаче два инструмента, които не можах да разпозная. По ред вдигаше към очите си ту единия, ту другия, насочваше го нагоре и надолу към тавана и пода, след това по настрани, все едно снемаше мерки или може би изучаваше състава на стените.

Обърнах се да погледна към Рия, която стоеше облегната на стената до мен във вторициния тунел и вдигнах пръст към устните си.

Сините ѝ очи се разшириха и белтъците им бяха оцветени в същото калножълто като кожата ѝ. Странната светлина на тунела зацапваше и белия ѝ ски-костюм и блестеше по твърдата ѝ каска, така че тя приличаше на златен идол, образ на богиня на войната с шлем и невероятна красота, с очи от свещени, безценни сапфири.

С палец и два пръста неколкократно имитирах движението на изпразване на хиподермична спринцовка.

Рия кимна, отвори много бавно якето си, за да не издаде звук с ципа и посегна към вътрешния си джоб, където беше прибрала увита в найлон спринцовка и една ампула соден пентотал.

Надзъртайки отново зад ъгъла открих, че заетият със странните си измервателни инструменти таласъм ми е обърнал гръб. Застанал изправен, но някак си приведен напред, той надничаше през лупа към пода в краката си. Или си мърмореше ритмично под нос, или си тананикаше някаква монотонна песен, но и в двата случая вдигаше достатъчно шум да прикрие потайното ми приближаване.

Измъкнах се от второстепенния тунел, изоставяйки Рия зад мен, и се прокраднах към пляката си, като се стремях да съм едновременно бърз и тих. Ако привлечах вниманието на чудовището, то със сигурност щеше да извика, вдигайки другарите си по тревога за присъствието ми. Не исках да се налага да бягам през подземния лабиринт, без да имам предимство и без да съм спечелил нищо от рискованото ни нахлуване в сърцето на планината.

От мрак към светлина към мрак пристъпвах аз.
Таласъмът продължаваше да си мърмори под носа.
Осемдесет фута.
Седемдесет.

Туптящото ми сърце издаваше звук, който в ушите ми звучеше по-силен от дрелките и пневматичните чукове, които някога се бяха трудили върху въглищните пластове в тази мина.

Шейсет.

Мрак, светлина, мрак...

Въпреки че носех зареден пистолет, намеренията ми бяха да избегна стрелбата по врага, да го нападна изненадващо, да успея да го хвана през врата и да го удържа на място десет-двайсет секунди, докато Рия се втурне с пентотала. След това щяхме да го разпитаме, ако се наложи прилагайки още от наркотика, защото макар че соденият пентотал играеше роля основно на седатив, също така го наричаха и „серум на истината“, понеже под влиянието му беше трудно да се лъже.

Петдесет фута.

Не бях сигурен, че пентоталът ще повлияе по същия начин на таласъмите, както влияеше на хората. Шансовете ми се струваха добри обаче, понеже (с изключение на метаморфичните им способности) метаболизмът им очевидно бе сходен с този на човешките същества.

Четиридесет фута.

Не мисля, че твартата ме чу. Не мисля, че ме подуши или ме усети по някакъв друг начин. Но въпреки това спря любопитното си дърдорене и се обърна, отдръпвайки неизвестния инструмент от очите си и вдигайки грозната си глава. Видях ме веднага, защото в този момент минавах през един от осветените участъци на шахматната дъска.

Сияйните му червени очи блеснаха още по-ярки, когато ме зърна.

Макар че се намирах на по-малко от трийсет фута от звяра, не можех да пресека останалото помежду ни разстояние с един скок и да му се стоваря, преди да вдигне тревога. Така че използвах единствената налична ми възможност — вкарах му два куршума от снабдения със заглушител пистолет. Те напуснаха дулото с меки звуци като съскане на гневна котка. Таласъмът се катурна заднешком в

квадрат от мрак, където падна мъртъв, първата дупка зееше на гърдите му, а втората — между очите му.

Използваните метални гилзи се търкулнаха по каменния под — дън-дрън-дрън — и ме стреснаха. Понеже очевидно бяха знак за присъствието ни, аз ги догоних и сграбчих едната, а после и другата, преди да успеят да се търколят в тъмното.

Когато се върнах при мъртвия таласъм, Рия вече коленичеше до него и проверяваше за наличието на пулс, но не напипа такъв. Превръщащото се същество вече почти приключваше прехода си към човешката форма. Щом последните му демонични черти се скриха, видях, че маската му изглежда като млад мъж на близо трийсет години.

Понеже смъртта бе настъпила внезапно, сърцето бе спряло да бие за секунда или две след нанасянето на раните и на пода на тунела бяха протекли само няколко лъжички кръв. Бързо забърсах тези следи с кърпичката си.

Рия хвана таласъма за краката, а аз го вдигнах за раменете и го пренесохме в далечния край на помещението. Там имаше над двајсет фута тъмнина между последните крушки и черната стена. Скрихме в най-дълбокия край на този задънен тунел трупа, странните инструменти, които използваше и окървавената кърпа.

Дали другарите на таласъма щяха да го търсят? И ако да — колко скоро?

След като осъзнаеха, че е изчезнал, какво щяха да сторят? Да претърсят мините? Колко внимателно? Колко скоро?

Застанали на границата между квадрат мрак и квадрат светлина, приведени плътно един към друг, двамата с Рия се съвещавахме с гласове толкова тихи, че слухът играеше по-малка роля от четенето по устните.

— Сега ли? — попита тя.

— Включихме хронометъра.

— Да, чух го.

— Ако го потърсят...

— Вероятно няма да стане в близките час-два.

— Вероятно не — съгласих се.

— Може и повече време да имаме.

— Ако го намерят...

— Това ще им отнеме още време.

— Тогава продължаваме.

— Поне още малко по-нататък.

Върнахме се по следите си, подминахме мястото, където бе умрял таласъмът и се впуснахме към другия край на този коридор. Той се разгръщаше в огромна подземна зала, обла бездна с поне двеста фута диаметър, с куполообразен таван, висок над трийсет фута в центъра. На метални релси по него бяха окачени редици флуоресцентни лампи; те хвърляха зимен блясък над всичко отдолу. На пода на залата, по-голям по площ от тази, заемана от цяло футболно игрище, таласъмите бяха сглобили изумителен набор оборудване: големи колкото булдозери машини със стоманени челюсти, очевидно предвидени да дъвчат камъни и да изплюват чакъл, огромни дрелки и малки бормашини, редици хранвани с електричество конвейерни ленти, които, наредени една след друга, служеха за изнасяне на материала, изкопан от поглъщащите скали машини, дузина мотокари, половин дузина бобкети. В другата половина на помещението имаше огромна купчина материали: наредени талпи, щателно изградени пирамиди от къси стоманени греди, стотици щръкнали отвсякъде вързопи железни укрепителни колове, стотици — може би и хиляди — торби с цимент, няколко големи купчини пясък и чакъл, намотки дебел електрически кабел с размери колкото кола, по-малки намотки изолирана медна жица, поне миля алуминиеви вентилационни тръби, и много, много други неща.

Оборудването и материалите бяха подредени на равномерно раздалечени редове с коридори помежду им. Докато полека напредвахме на двайсет ярда по диаметъра, оглеждайки три от тези коридори, успяхме да установим, че залата е празна. Не видяхме таласъми и не чухме друго движение, освен призрачния шепот на собственото ни предпазливо промъкване.

Превъзходното състояние на оборудването в съчетание с миризмата на прясно масло и смазка водеха до заключението, че тези машини съвсем наскоро са били почистени и обслужени, след това спуснати в тази яма за нов проект, който още не бе започнал, но чиято стартова дата бе в недалечно бъдеще. Очевидно таласъмът, когото току-що бях застрелял, се занимаваше с някакви финални пресмятания, необходими преди началото на тежкия труд.

Полагайки длан на рамото на Рия и привличайки я достатъчно близо, за да опра устни в ухото ѝ, прошепнах:

— Чакай. Да се върнем откъдето дойдохме!

Върнахме се до входа на широкия коридор, където бях убил таласъма. Смъкнах претъпканата си раница, откопчах капака ѝ и извадих два килограма пластичен експлозив и чифт детонатори. Размотах опаковката и залепих едното блокче в ниша високо в стената, само на няколко фута от мястото, където тунелът се отваряше към сводестата зала. Сложих заряда на нивото над главата, в тъмното, където бе слабо вероятно да го забележат групите за издирване, изпратени да търсят изчезналия таласъм. Сплесках второто блокче в друга тъмна ниша високо на отсрещната стена, така че двата взрива да съборят достатъчна част от стената и тавана, за да запечатат коридора.

Детонаторите бяха захранвани от батерии и си имаха едночасови часовници. Боднах по един във всяка от пластичните буци, но не нагласих стрелките им. Щях да го сторя, ако минехме отново оттук, преследвани от враговете си.

Върнахме се в сводестата зала и тихо я прекосихме, оглеждайки внимателно машините и материалите в опит да екстраполираме естеството на предстоящия проект от оборудването, което таласъмните бяха струпали. В отсрещния край на гигантската зала, научили твърде малко от прехода си, стигнахме до три асансьорни колони, две от които представляваха клетки, предназначени да превозват малки групи таласъми нагоре през голяма шахта в камъка. Третият беше голяма стоманена платформа, окачена на четири кабела, всеки дебел колкото китката ми, и беше с достатъчен размер да вдига или сваля и най-големите елементи от оборудването, което бяхме видели.

Постоях в размисъл известно време. След това с помощта на Рия пренесох от най-близката купчина материали две дървени плоскости два на четири фута и ги сложих на пода, кръстосани като пирамидка, за да образуват стръмна стълба.

Взех две кила пластичен експлозив от раницата на Рия и ги разделих на три заряда. Покатерих се по саморъчната си стълба и лепнах буците в отвори в грубо нацърбения камък, право над всеки от трите асансьора. Там мракът не беше пълен, и макар че веществото наподобяваше скала достатъчно, така че на практика да се слее с нея, детонаторите все пак се виждаха. Въпреки това прецених, че на това

ниво на мината в момента няма кой знае какво движение; и дори тези таласъми, които минат отгук, надали ще погледнат нагоре да проучват внимателно камъка над асансьорите.

Не настроих и тези детонатори.

Двамата с Рия върнахме плоскостите в купчината, от която ги бяхме взели.

— А сега? — поиска да знае тя.

Макар че бяхме наясно, че на това ниво сме сами, все пак шепнехме, защото нямаше как да знаем на какво разстояние се пренасят гласовете ни по асансьорните шахти. — Нагоре ли? Това ли си намислил?

— Да — казах.

— Няма ли да чуят, че асансьорът се движи?

— Да. Но вероятно ще мислят, че е онзи, когото убихме.

— Ами ако се натъкнем на таласъми на горния етаж, точно докато слизаме от клетката?

— Ще приберем пистолетите и ще се качим горе, въоръжени с автомата и карабината — реших. — Това ще ни даде достатъчно огнева мощ, за да издухаме произволен брой врагове, ако случайно са се събрали около проклетите асансьори. След това се връщаме обратно в клетката, слизаме тук и изчезваме откъдето дойдохме, като пуснем детонаторите по пътя. Но ако не се натъкнем на никого там горе, тогава ще се промъкнем по-нататък в мината да видим какво има за виждане.

— Как ти се струва за момента?

— Нямам представа — казах притеснено. — Освен... е, напълно ясно е, че на това място не копаят само въглища. Оборудването на това ниво не е сглобено за промишлен въгледобив.

— Струва ми се, че строят крепост — каза Рия.

— Така изглежда — съгласих се.

Бяхме стигнали до Абадон, най-дълбокото ниво на Ада. Сега от нас се искаше да се издигнем през няколко от по-високите кръгове на Инферното, отчаяно надявайки се да не срещнем нито самия Луцифер, нито някой от демоничните му подчинени.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

СЪДБОВНИЯТ ДЕН

Двигателят на асансьора виеше шумно. Клетката с отворена предна част се издигна с изнервящо скърцане и дрънчане. Въпреки че беше трудно да се съди за разстоянията, прецених, че сме се издигнали на грубо седемдесет или осемдесет фута, преди да спрем на следващото ниво на... инсталацията.

Вече не виждах смисъл да наричам този огромен подземен комплекс „мина“. „Лайтнинг Коул Къмпани“ очевидно вадеше големи количества въглища от други части на планината, но не и от тук. Тук се бяха захванали с нещо съвсем различно, за което тяхната миньорска операция служеше просто за камуфлаж.

Когато излязохме от асансьора, двамата с Рия се озовахме до единия край на изоставен двестафутен тунел с гладки циментови стени. Беше двадесет фута широк и двадесет висок в средата. Флуоресцентните лампи минаваха по протежение на заобления таван. Топъл и сух въздух лъхаше от вентилаторните шахти високо на извитите стени, а еднорядовите квадратни отходни решетки недалеч от пода нежно издърпваха охладения въздух от коридора. Големи червени пожарогасители бяха окачени от двете страни на чифт патинирани стоманени врати, разположени на приблизително петдесет фута една от друга от двете страни на коридора. До пожарогасителите висяха предмети с вид на интеркоми. Атмосфера на безпаралелна ефикасност — и заплашителна, загадъчна цел — белязваше целия етаж.

Усетих ритмично пулсиране в каменния под, все едно гаргантюански машини се занимават с усилни дейности в далечните подземия.

Точно срещу асансьорите на стената бе разположен познатият, но въпреки това загадъчен символ: в стената беше циментиран бял керамичен правоъгълник, висок четири фута и широк три; в средата му имаше бял керамичен кръг с диаметър два фута, а през него на назъбен зигзаг минаваше мълнията на черна светкавица.

Внезапно *през* символа видях онази странна, неизмерима, студена и плашеща бездна, която бях усетил, когато за първи път съзрях камиона на „Лайтнинг Коул Къмпани“ преди няколко дни. Потънала във вечна тишина празнота — дълбините и мощта на която не можех да предам адекватно. Тя сякаш ме привличаше като магнит, а аз влизах в ролята на желязна стърготина. Чувствах се така, все едно ще пропадна в този ужасен вакуум, ще бъда всмукан надолу и надалеч като че от водовъртеж и бях принуден да отклоня очи и да обърна гръб на керамичната светкавица.

Вместо да следвам тунела до края му и да проуча следващата хоризонтална шахта, която може би нямаше да ни предложи нищо повече от тази, отидох до първия чифт стоманени врати отляво. Нямаше ключалка, нямаше и дръжка. Натиснах белия бутон на рамката и половинките на тежкия портал незабавно се разтвориха със *съсссссскане* на сгъстен въздух.

Двамата с Рия бързо минахме през прага, готови да използваме карабината и автомата, но помещението беше тъмно и очевидно необитаемо. Потърсих ключ за лампите около вратата, намерих го и съживих редици флуоресцентни тръби, които заприимигваха. Оказахме се в огромен склад, пълен с дървени сандъци, накамарени почти до тавана и подредени в спретнати редици. На всеки имаше етикет на производителя, така че след няколко минути, тихо обикаляйки по редовете, установихме, че това помещение е пълно с резервни части за всичко от кафе машини до мелници, мотокари и транзисторни радиа.

Угасихме лампите и затворихме вратите след себе си; продължихме по тунела тихомълком, преминавайки от едно помещение към друго.

Във всяка зала намирахме нови и нови скрити запаси: хиляди електрически и флуоресцентни крушки подредени в здрави шперплатови сандъци; стотици контейнери, съдържащи малки кутии, които на свой ред съдържаха гайки и гвоздеи от всевъзможни размери и тегло; стотици чукове с разнообразен дизайн, гаечни ключове, шестограми, отвертки, клещи, електрически дрелки, триони и други инструменти. Една зала с размер на катедрала, облицована в обработен срещу молци кедр, който направо ни задави, съдържаше пластове и пластове дебели пакети с плат — коприна, памук, вълна, лен, — натрупани на стелажи, които се издигаха на петнайсет фута над

главите ни. Друга зала съдържаше медицински препарати и оборудване: опаковани в найлон рентгенови апарати, редици монитори за ЕЕГ и ЕКГ, също плътно опаковани, контейнери с хиподермични спринцовки, превръзки, дезинфектанти, антибиотици, анестетици — и много други. От този тунел влязохме в друг подобен, също тъй празен и добре поддържан, където допълнителните стаи бяха заредени с още запаси. Имаше варели с цяло зърно — пшеница, ориз, овес, ръж. Според етикетите съдържанието бе замразено-сушено и след това вакуумирано в безкислородна атмосфера, за да се осигури свежестта на продукта за поне трийсет години. Стотици — не, хиляди — запечатани по подобен начин варели съдържаха брашно, захар, яйца на прах, имаше и малки варелчета с подправки от рода на канела, индийско орехче, риган и дафинов лист.

Голямата инсталация приличаше на гробница на фараон, най-грандиозната гробница на света, напълно заредена с всичко, което кралят и неговите служители биха пожелали, за да си осигурят идеални удобства в отвъдния живот. Някъде в тихите, все още неразгледани стаи, сигурно имаше храмови кучета и свещени котки, които са били милостиво убити и с любов увити в напоени с танин превръзки, за да извършат прехода към смъртта заедно с царствения си господар, а нейде по-нататък бяха събрани съкровища от злато и скъпоценни камъни, другаде пък — куртизанка-две, съхранени за сексуална наслада в бъдния свят — и да не забравяме, разбира се, самия фараон, мумифициран и разположен върху катафалка от солидно злато.

Влязохме в неизбродна оръжейна, запасена с огнестрелно оръжие: запечатани сандъци, пълни с пистолети, револвери, пушки, карабини и автомати, опаковани в грес; достатъчно оръжие да се обзаведат няколко взвода. Не видях амуниции, но бях напълно сигурен, че на друго място в инсталацията се съхраняват милиони патрони. И бях готов да се обзаложа, че има и зали с по-смъртоносни инструменти за насилие и война.

Библиотека, съставена от поне петдесет хиляди тома, бе приютена в последната зала на този втори тунел, точно преди второто кръстовище на същото ниво. И тя се оказа празна. Докато с Рия пристъпвахме покрай полиците с книги, аз се сетих за йонтсдаунската обществена библиотека, защото тези две места бяха като острови на

нормалността в море от безкрайна странност. Споделяха атмосфера на покой и мир — макар и тежък покой и крехък мир — и във въздуха се носеше не твърде неприятна миризма на хартия и опаковка.

Въпреки това сбирката томове в тази библиотека се отличаваше от онази в града. Рия забеляза, че тук няма романи — отсъстваха Дикенс, Достоевски, Стивънсън и По. Не можах да намеря и историческата секция — бяха прокудени Гибън, Херодот, Плутарх. Не успяхме също така да забележим и едничка биография на велик мъж или жена; нито пък да намерим поезия или хумор, нито пътеписи или теология, или философия. Полица след претоварена полица бяха заредени със сухи текстове, едностранчиво посветени на алгебра, геометрия, тригонометрия, физика, геология, биология, психология, астрономия, генетика, химия, биохимия, електроника, земеделие, селско стопанство, почвообработка, инженерство, металургия и принципите на архитектурата...

Само с тази библиотека под ръка и с помощта на начетен инструктор от време на време, един пъргав ум можеше да се научи как да основе и управлява преуспяваща ферма, да ремонтира кола или дори да построи една от голото нищо (или реактивен самолет, или телевизор), да проектира и построи мост или водноелектрическа централа, да създаде пещ и ковачница, и леярна за продукцията на висококачествени стоманени пръти и греди, да проектира и построи машини и заводи за произвеждането на транзистори... Тук имаше библиотека, специфично събрана да учи на всичко необходимо за успешното поддържане на произволен физически аспект на съвременната цивилизация, но която нямаше какво да разкаже за важните емоционални и духовни ценности, на които почиваше нашата цивилизация: тук нямаше нищо за любовта, вярата, смелостта, надеждата, братството, истината или значението на живота.

На средата на редиците с книги Рия прошепна:

— Добре подбрана колекция...

Това, което имаше предвид беше „страховита“.

Отвърнах като ехо:

— И пълна! — но имах предвид „ужасяваща“.

Въпреки че вече бяхме започнали да проумяваме грозните цели, на които бе посветена тази цялата подземна инсталация, никой от нас нямаше желание да облече в думи тези си изводи. Някои примитивни

племена, макар да са имали име за дявола, са отказвали да го изричат заради вярването, че ако го изкажат на глас, това ще призове и самия звяр. По същия начин ние с Рия не искахме да обсъждаме идеята на таласъмните за този подземен комплекс, бояхме се, че ако го сторим, по някакъв начин ще преобразим омразните им намерения в неминуема съдба.

От втория тунел предпазливо влязохме в трети, където съдържанието на допълнителните помещения потвърди най-лошите ни подозрения. В три огромни зали, под редици специално създадени рампи, които очевидно бяха предвидени да подпомагат фотосинтезата и бързия растеж, открихме големи запаси от плодови и зеленчукови семена. Имаше големи стоманени цистерни, съдържащи течни торове. Спретнато етикетираните варели бяха пълни с разнообразни химикали и минерали, необходими за хидропонно фермерство^[1]. Редици големи, плитки и засега празни корита чакаха да бъдат напълнени с вода, хранителни вещества и посеви, след което щяха да се превърнат в хидропонния еквивалент на плодородни ниви. Имайки предвид грандиозните запаси от сушени и вакуумирани храни, както и плановете за химическо фермерство, а също и предположението, че най-вероятно сме видели само малка част от селскостопанската подготовка, спокойно можех да приема, че комплексът има готовност да изхранва хиляди членове на таласъмския род в течение на десетилетия и — ако настъпи Армагедон — те ще могат да се покрият тук за много, много дълго време.

Докато напредвахме от стая към стая и от тунел към тунел, често виждахме свещения таласъмски символ — бяло небе, тъмна мълния. Трябваше да отклонявам очи от него, понеже всеки път все по-силно ме връхлитаха ясновидски образи на студена, тиха и вечна нощ, каквато той представляваше. Изпитвах желание да лепна заряд пластичен взрив върху тези керамични образи и да ги гръмна — заедно с всичко, което представляваха — на парчета, на прах; но не исках да си хабя експлозивите по този начин.

От време на време виждахме също и тръби, които изникваха от отвори в бетонните стени, преминаваха през някаква част от стая или коридор и след това изчезваха в други дупки в стените. Понякога ставаше дума за единична тръба, на места успоредно едни на други вървяха пакети от по шест с различен диаметър. Всички бяха бели, но

за по-лесно разпознаване от екипите на поддръжката на тях имаше изписани символи и всеки един бе доста лесен за превод: вода, електрически кабел, комуникационен кабел, пара, газ. Това бяха уязвимите места в сърцевината на крепостта. Четири пъти вдигах Рия, за да лепне тя бързо заряд пластичен взрив между тръбите и да пъхне в него детонатор. Както и при предишните заряди, които поставяхме, не включвахме детонаторите, тъй като възнамерявахме да ги задействаме едва по пътя си навън.

Завихме зад ъгъла на четвъртия тунел на това ниво и бяхме изминали само двайсет или трийсет фута, когато, точно пред нас, чифт врати се отвориха със съскане на сгъстен въздух и от помещението, на пет-шест фута от нас, излезе таласъм. Още докато прасешките му очи се ококорваха, докато влажните му, месести ноздри трепкаха и той зяпваше в почуда, аз пристъпих напред и замахнах с автоматичната карабина. С дулото го ударих в слепоочието. Таласъмът се строполи. Докато падаше, аз обърнах хватката си върху оръжието и стоварих потезкия приклад право върху демоничното чело, което би трябвало да се строши, но не поддаде. Канех се да ударя отново, да смажа главата на противника си на кървава каша, но Рия ме хвана за ръката и ме спря. Блестящите очи на таласъма се бяха замътнили и обърнали назад в главата, и с познатото хрус-прас-щрак на кости и храчещо-влажно шляпане на меки тъкани, започна превръщането в човешката форма — което означаваше, че или е мъртъв, или в безсъзнание.

Рия пристъпи напред и натисна бутона на вратата. Стоманеният портал се затвори зад сгърченото тяло на противника ни.

Ако в стаята отзад имаше други таласъми, те очевидно не бяха видели какво се случи с този на пода пред мен, защото не се втурнаха в негова защита и не задействаха аларма.

— Бързо — каза Рия.

Знаех какво има предвид. Вероятно това бе възможността, на която се надявахме и можеше да не получим втора подобна.

Преметнах пушката през рамо, хванах таласъма за краката и го помъкнах заднешком в тунела, откъдето току-що бяхме излезли. Рия отвори една от вратите, а аз вкарах жертвата ни в поредната зала, пълна с оборудване за хидропонни ферми.

Потърсих пулс.

— Жив е — прошепнах.

Твартата напълно се бе облякла в пухкавкото тяло на мъж на средна възраст с крушообразен нос и близкоставени очи и с рехав мустак, но — разбира се — можех да видя истинската му природа под маскировката. Беше гол — очевидно дрехите не бяха на мода тук в Хадес.

Клепачите на пленника ни потрепнаха. Размърда се.

Рия извади предварително приготвената хиподермичната игла със спринцовка, пълна със соден пентотал. С помощта на еластична тръбичка, каквато сестрите използват в болниците за същата цел, жена ми пристегна ръката на пленника, принуждавайки вената му да изпъкне точно над сгъвката на лакътя.

В ярката светлина на имитациите на слънца, които висяха над празните хидропонни цистерни, очите на пленника ни се отвориха и макар че още бяха мътни и нефокусирани, звярът бързо идваше в съзнание.

— Побързай! — казах.

Рия цвъркна няколко капки от препаратата на пода, за да е сигурна, че в иглата не е останал въздух (не можехме да разпитваме създанието, ако умре от емболия веднага след инжекцията). Инжектира му останалата доза.

Секунди след като наркотикът попадна в кръвообращението му, пленникът ни се скова, всяка става бе изпъната, всеки мускул — стегнат. Очите му се ококориха. Устните му се разтеглиха върху зъбите в гримаса. Всичко това ме изненада и потвърди съмненията ми за ефекта на пентотала върху таласъмните.

Въпреки това се наведох напред, взирайки се в очите на врага си — които сякаш проникваха през мен — и се опитах да го разпитам.

— Чуваш ли ме?

Изсъскване, което би могло да означава „да“.

— Как се казваш?

Таласъмът се взираше напред без да мига и издаде гъргорещ, задавен звук между стиснатите си зъби.

— Как се казваш?

Този път езикът му се развърза и устата му се отвори, а от нея се изсипа безсмислен набор звуци.

— Как се казваш? — попитах.

Още безсмислени звуци.

— Как се казваш!

Съществото отново издаде само странен звук, но осъзнах, че повтаря все същия отговор, който бе давало на въпроса ми и преди това: не случайно съскане, а многосрична дума. Долавях, че това наистина е името му, само дето не е име, под което е известно в света на обикновените хора, а онова, под което го познавах в тайния свят на собствения му вид.

— Какво е човешкото ти име? — попитах.

— Том Таркенсън — отвърна звярът.

— Къде живееш?

— На „Осмо Авеню“.

— В Йонтсдаун?

— Да.

Препаратът не упояваше тяхната раса така, както би действал на някой от нас. Но все пак пентоталът водеше до вцепеняване и замайване, и очевидно окуражаваше верните отговори далеч по-ефективно, отколкото го постигаше при човешките същества. Хипнотична глазура бе замъглила очите на таласъма, докато на негово място човек би дремал и щеше да говори задавено и несвързано в отговор на задавани му въпроси — ако изобщо реагира.

— Къде работиш, Том Таркенсън?

— В „Лайтнинг Коул Къмпани“.

— Каква ти е длъжността тук?

— Минен инженер.

— Да, но това не е истинската работа, с която се занимаваш.

— Не.

— А каква е истинската работа, с която се занимаваш?

Колебание. После:

— Планиране...

— Планиране на какво?

— Планиране... на смъртта ви — каза той и за миг очите му се проясниха и се фокусираха върху моите, но след това трансът отново го обзе.

Потреперих.

— Каква е целта на това място?

Не получих отговор.

— Каква е целта на това място? — попитах отново.

Съществото издаде друга, по-дълга верига странни звуци, които попадаха в ухото ми без никакъв смисъл, но притежаваха сложна систематика, която подсказваше, че имат такъв.

Никога не си бях представял, че таласъмните си имат собствен език, който да използват, когато няма опасност нашата раса да ги подслуша. Но това откритие не ме изненада. Бях почти сигурен, че това е говоримият човешки език от онзи изгубен свят от далечна епоха, преди цивилизацията да загине в апокалиптична война. Няколкото оцелели човешки същества от онзи отдавнашен Армагедон се бяха върнали към дивачеството и бяха забравили езика си заедно с толкова много други неща, но по-голямата бройка оцелели таласъми очевидно го помнеха и бяха запазили древния език жив като свой собствен.

Имайки предвид инстинкта им да ни унищожават, беше иронично, че се е наложило да съхранят нещо с човешки произход — нещо друго освен самите себе си, имам предвид.

— Каква е целта на тази инсталация? — попитах настоятелно.

— ... Убежище...

— Какво убежище?

— ... срещу тъмата...

— Скривалище от тъмното ли?

— ... от тъмната мълния...

Преди да успея да задам следващия — и очевиден — въпрос, таласъмът внезапно заблъска с пети по каменния под, загърчи се, замига и засъска. Опитва се да посегне към мен с една ръка. Макар че ставите му вече не бяха стегнати, те все още не го слушаха. Ръката му падна обратно на пода, а пръстите му се гърчеха спазматично, все едно през тях минаваше електрически ток. Соденият пентотал бързо се разграждаше.

Докато разпитвах пленника, Рия беше приготвила още една спринцовка. Сега пъхна иглата във вената и вкара още препарат в звяра. В човешкото тяло пентоталът се метаболизира относително бързо и изисква бавно и постоянно поддържане на упойката. Очевидно въпреки малко по-различната реакция при човека и таласъма, продължителността на ефекта на упойката бе приблизително една и съща и при двата вида. Втората доза подеждства на съществото почти веднага; очите му отново се замъглиха и тялото му се вкочани.

— Каза, че това е убежище? — попитах.

— Да.

— Укритие от тъмната светкавица?

— Да.

— А какво *представява* самата тя?

Съществува издаде странен вой и потрепери.

Нещо в този нехармоничен звук ме накара да помисля, че самото обсъждане на тъмната мълния бе предизвикало вълни на удоволствие в тялото на пленника.

Аз също потрепери, но от неприятни предчувствия.

— Какво е тъмната мълния? — повторих.

Взирайки се през мен и във видение на невероятно разрушение, таласъмът заговори с глас, натежал от злонамереност и приглушен от възхита:

— Бяло-бялото небе е небосвод, избелен от хиляди огромни експлозии, заслепяваща светлина от хоризонт до хоризонт. Тъмната светкавица е черната енергия на смъртта, ядрената смърт, стоварваща се от небесата да анихилира човешкия род.

Погледнах към Рия.

Тя пък гледаше към мен.

Това, което бяхме подозирали — и което не смеехме да изкажем на глас — се бе оказало истина. „Лайтнинг Коул Къмпани“ си подготвяше редут, в който таласъмската раса да намери убежище и да се надява да преживее още една светоунижователна война от вида, който бяха развихрили в онази забравена епоха.

На нашия пленник казах:

— Кога ще започне войната?

— Вероятно... десет години...

— Десет години отсега?

— ... може...

— Може ли? Казваш през 1973-та?

— ... или двайсет години...

— Двайсет?

— ... или трийсет...

— Дявол те взел, кога? *Кога?*

Отвъд човешките очи, сияйните ириса на таласъма просветнаха по-ярки, и в това просветване се съдържаше нечовешка омраза и още по-нечовешки глад.

— Няма сигурна дата — каза тварта. — Време... трябва ни време... да построим арсенала... време ракетите да станат по-сложни... по-точни... Разрушителната сила трябва да е толкова голяма, че като се изстрелят, да не остане живо ни едно човешко семе. Нищо не трябва да избегне огъня този път. Те трябва да бъдат изкоренени... земята да бъде прочистена от тях и всичко сътворено от тях... прочистена от тях и от тяхната зараза.

Съществото се изкиска дълбоко в гърлото си — вкочаняващ кикот от чиста, тъмна наслада и задоволството му по повод обещания Армагедон бе толкова силно, че за миг надмогна вкочаняващата хватка на дрогата. Сгърчи се почти чувствено, трепна и изви гръб, докато само петите и главата му останаха да докосват пода, и заговори бързо на древния си език.

Бях поразен от тръпка толкова силна, че ми се стори, че всяка фибра, кост и мускул участват в нея. Зъбите ми изтракаха.

Таласъмът сякаш потъваше все по-дълбоко в религиозното си видение за съдния ден, но ефектът на препаратите му пречеше да се предаде изцяло в хватката на страстите, които се опитваше да изрази. Внезапно, сякаш в него бе рухнала язовирната стена на емоциите, съществото издаде треперлива въздишка:

— Аххххххх... — и изпусна пикочния си мехур.

Потопът и смрадта на урина сякаш отмиха не само част от трепета на звяра заради разрухата, но и от хватката на пентотала.

Рия беше приготвила трета спринцовка с упойката. На пода до нея лежаха две празни ампули, две еднократни игли и разнообразни опаковки.

Натиснах тварта надолу.

Рия вкара иглата в два пъти пронизаната вена и започна да натиска буталото на спринцовката.

— Не всичкото наведнъж! — казах, опитвайки се да не се задавя от киселата воня на урина.

— Защо?

— Не искаме да го предозираме и да го убием. Имам да му задавам още въпроси!

— Ще му го вкарвам полека — реши Рия.

Тя вля около четвърт от дозата в пленника ни — достатъчно да го вцепени отново. Задържа иглата във вената, готова да инжектира още

наркотик на таласъма, ако покаже признаци, че излиза от замайването си.

На пленника ни казах:

— Много отдавна, в епоха, за която хората са забравили — епоха, по време на която е сътворен вашият вид, е имало друга война...

— Войната — каза той меко, почитително, сякаш говореше за особено свято събитие. — Войната... Войната...

— През тази война — казах — дали видът ви е построил убежища като през предстоящата?

— Не. Умирахме... умирахме заедно с хората, понеже сме творение на човека и следователно заслужаваме да умрем.

— Тогава защо строите убежища този път?

— Понеже се провалихме... провалихме... провалихме... провалихме се... — таласъмът примигна и се опита да се надигне. — Провалихме се...

Кимнах на Рия.

Тя вля още малко препарат във вената на звяра.

— Как се провалихте? — попитах.

— ... провалихме се да изтрием човешката раса... и после... след Войната... бяхме останали твърде малобройни, за да изловим всички оцелели човеци. Но този път... о, този път, когато войната свърши, когато огньовете угаснат, когато небесата повърнат всичката студена пепел, когато бурите с кисел дъжд и киселинен сняг си отидат, когато радиацията стане поносима...

— Да? — подканих го.

— Тогава — продължи съществото с шепот, натежал от почитителните нотки на религиозен фанатик, възпроизвеждащ чудотворно пророчество — ловните групи от нашите убежища ще излизат от време на време на повърхността... и ще проследят всеки един — мъж, жена и дете — който е оцелял... ще изстребят де каквито хора са останали. Нашите ловци ще продължат да търсят и да убиват... и да убиват, докато храната и водата им свършат или докато остатъчната радиация не доведе до собствената им смърт. Този път няма да се провалим! Ще имаме достатъчно оцелели, за да държим екипи за изстребление на полето в течение на сто години, на двеста, и когато земята със сигурност бъде оголена, когато от полюс до полюс се възцари само идеална тишина и не остане и най-малка надежда за

прераждане на човечеството, тогава ще изтрием единственото оцеляло дело на човека — самите нас. Тогава навсякъде ще бъде тъмно, много тъмно и студено, и тихо, и идеалната чистота на Нищото ще цари вечно!

Вече не можех да се преструвам пред себе си, че ме озадачава бездънната бездна, която долавях с ясновидството си, колчем погледнех към символа с тъмната мълния. Разбих изцяло ужасното му значение. В този знак видях бруталния край на целия човешки живот, смъртта на един свят, безнадеждността на изстреблението.

На пленника ни казах:

— Нима не осъзнаваш какво казваш? Разказваш ми, че крайната цел на вида ти е саморазрушението.

— Да. *След* вашето.

— Но това е безсмислено!

— Такава е съдбата.

Казах:

— Омраза, стигнала до такава крайност, е безцелна. Това е просто лудост, хаос!

— Вашата лудост — отвърна ми таласъмът, ухилвайки се внезапно. — Вие сте я вградили в нас, нали? Вашият хаос: вие сте го създали!

Рия му вкара още от дрогата.

Усмивката избледня от лицето на съществото и на човешко, и на таласъмско ниво, но то продължи:

— Вие... вашият вид... вие сте несравними майстори на омразата, приносители на разрухата... императори на хаоса. Ние сме само такива, каквито сте ни направили. Не притежаваме потенциал, който вашият вид да не е могъл да предвиди. Всъщност... не притежаваме потенциал, който вашият вид да не е одобрил!

Имах чувството, че наистина се намирам в червата на Ада и се изправям срещу демон, който държи бъдещето на човечеството в ноктестите си ръце и би се замислил за милост, ако бъде подходящо убеден. Бях просто принуден да споря за ценността на човешката раса.

— Не всички сме майстори на омразата, както ни нарече.

— Всички — настоя таласъмът.

— Някои от нас са добри.

— Не са.

— Повечето от нас са добри.

— Преструвки — каза демонът с онази непоклатима увереност, която е (както ни казва Библията) знак на Злите и инструмент, чрез който съмнението може да бъде имплантирано в умовете на простосмъртните.

Казах:

— Някои от нас обичат!

— Не съществува любов — отвърна таласъмът.

— Греша. Съществува.

— Тя е само илюзия.

— Някои от нас обичат! — настоях.

— Лъжеш.

— Някои от нас имат съвест.

— Само лъжи.

— Притежаваме смелост, способни сме на саможертва в името на другите. Обичаме мира и мразим войната. Лекуваме болните и скърбим за мъртвите. Не сме чудовища, дявол те взел! Ценим децата и търсим по-добър свят за тях!

— Вие сте отвратителна порода.

— Не, ние...

— Лъжи! — изсъска таласъмът — звук, който издаваше нечовешката реалност под човешкия облик. — Лъжи и самоилюзии!

Рия се обади:

— Слим, моля те, няма смисъл да спориш с него. Не можем да ги убедим. Не и тях. Представата им за нас не е въпрос на мнение. Какво вярват, че представляваме ние, е кодирано в гените им. Не можеш да го промениш. Никой не може да го промени!

Тя беше права, разбира се.

Въздъгнах. Кимнах.

— Обичаме — казах упорито, макар да знаех, че няма полза от доводите.

Докато Рия бавно вкарваше пентотала, аз продължих с разпита. Научих, че в тази дупка, в която таласъмите се надяваха да преживеят съдния ден, има пет нива — всяко наполовина по-малко от това под него, тъй че образуваха нещо като стълбище към сърцевината на планината. Имаше, каза демонът, шейсет и четири завършени и напълнени зали — число, което ме изуми, но не беше невероятно.

Таласъмите бяха сръчни, бяха кошерно общество, неограничавано от целеустремената индивидуалност, явяваща се славна — макар и често разочароваща — черта на човешкия вид. Една задача, един метод, една превъзхождаща всичко цел. Никога в несъгласие. Никакви еретици или отцепващи се фракции. Без дебати. Таласъмите крачеха решително към мечтата си за завинаги тиха, гола и тъмна земя. Според нашия пленник, преди да настъпи денят на повърхността да пратят ракетите в полет, предстоеше да добавят поне още сто зали към това убежище и хиляди от техния род щяха да се съберат тук по време на месеците преди началото на войната, да пристигат отвсякъде от Пенсилвания и от няколко други Източни щата.

— Има и още няколко гнезда като Йонтсдаун — каза таласъмът със задоволство, — където тайно се строят убежища като това.

Ужасен, аз го притиснах настоятелно, за да науча къде се намират тези ями, но пленникът ни не знаеше местоположението им.

Планът на таласъмите беше да завършат убежищата на всички континенти по едно и също време, когато средствата за ядрено унищожение достигнат ниво на съвършенство, еквивалентно на онова в изгубената епоха, завършила през Войната. След това враговете ни щяха да пристъпят към действие и да натиснат копчетата за катастрофата.

Докато слушах налудничавите подробности, аз се бях окъпал в студена, кисела пот. Разкопчах си ски-якето да влезе малко студен въздух и надуших как от мен лъхна мирис на страх и отчаяние.

Спомних си за деформираното таласъмско потомство в клетката в мазето на Хейвъндал и попитах за честотата на вродените дефекти в котилата им. Подозренията ни се оказаха верни. Таласъмите, създадени като стерилни същества, се бяха сдобили със способността да се размножават чрез неочаквана мутация, но мутагенните процеси продължаваха и през последните няколко десетилетия като че ли се ускоряваха; в резултат на това все повече и повече представители на расата им се раждаха в състояние като онези достойни за съжаление зверове в клетката, а капризният Късмет си прибираще дара на жизнеспособното размножаване. В действителност в световен мащаб популацията на таласъмите бе намалявала от много време. Нивото на раждаемост на здраво потомство беше твърде ниско, за да замени онези възрастни, чиито невероятно дълги животи най-сетне

приключваха или пък умираха от ръцете на хора като мен. По тази причина, след като съзрели собственото си — макар и постепенно — изчезване, таласъмите взели решение да подготвят и започнат следващата война преди началото на новия век. След този преломен миг намаляващият им брой щеше да затруднява все повече и повече патрулирането из останките на следхолокостния свят и изстребването на оцелелите човеци, живеещи в руините.

Рия приготви нова ампула пентотал. Показа ми я и вдигна въпросително вежди.

Поклатих глава. Нямаше какво повече да научим. Вече бяхме узнали твърде много.

Тя прибра ампулата. Ръцете ѝ трепереха.

Отчаянието ме бе обгърнало като погребален саван. Бледото лице на Рия бе отражение на собствените ми чувства.

— Обичаме — казах на таласъма, който започна да се гърчи и да мърда слабо на пода. — Обичаме, дявол те взел, *обичаме!*

След това извадих ножа си и му прерязах гърлото.

Бликна кръв.

Не ми стана приятно от вида на кръвта. Може би изпитах мрачно задоволство, но не и истинска наслада:

Тъй като таласъмът бе вече в човешката си форма, не бе нужна метаморфоза. Човешките очи се втренчиха в една точка, смъртта ги глазира в стъкло, а вътре в костюма от мека плът потенциалните таласъмски очи изгубиха блясъка си и накрая угаснаха.

Тъкмо се надигах от трупа, когато се разнесе вой на алармена сирена, отекващ от студените циментови стени: *Уиуууу-фиуууу-уиууу!*

Като в кошмара.

— Слим!

— О, по дяволите! — казах и сърцето ми прескочи един удар. Дали някой се беше натъкнал на мъртвия таласъм на най-долното ниво на убежището, в неговия неадекватен гроб от мрак? Или бе забелязано изчезването на онзи, чието гърло току-що прерязах и липсата му ги бе събудила подозрения в комплекса?

Двамата с Рия притичахме до вратата, но когато стигнахме до нея, чухме, че в тунела отвъд таласъмите крещят на древния си език и търчат насам-натам.

Знаехме вече, че убежището съдържа шестдесет и четири зали на пет нива. Врагът нямаше начин да знае колко дълбоко бяхме проникнали или къде се намираме, така че не беше много вероятно да проверят първо тази зала. Разполагахме с няколко минути да подсигурим измъкването си. Нямахме много време, но все разполагахме с няколко безценни минути.

Сирените виеха и суровият звук се стоварваше върху нас с Рия, все едно тежки водни вълни.

Изтичахме по периметъра на стаята в оглед за някакво скривалище, не бяхме сигурни какво точно търсим и не открихме нищо — не и докато не обърнах внимание на една от големите вентилационни решетки, монтирани в стената на нивото на пода. Беше повече от един квадратен ярд голяма и бе закрепена на мястото си не с винтове, както се боях, а с проста щипка. Когато дръпнах ръчката на щипката, решетката се завъртя навън на панти. Проходът зад нея бе облицован с метал и бе точно един ярд в диаметър, а засмуканият въздух се движеше по тръбата с тихо кухо съскане и дори още по-тихо пулсиране.

Долепих устни до ухото на Рия, за да ме чуе въпреки сирената и казах:

— Свали си раницата и я избутай пред теб. Същото направи и с карабината. Докато не млъкнат сирените, не се тревожи колко шум вдигаш. Но когато не разполагаме с тяхното прикритие, ще трябва да сме много по-тихи.

— Вътре е тъмно. Можем ли да използваме фенерчетата?

— Може. Но когато видиш от поредната решетка пред теб да нахлува светлина, угаси фенерчето си. Не можем да рискуваме таласъмните да забележат лъча през решетката от някой от коридорите.

Рия влезе в тръбата пред мен, пълзеше по корем и буташе пред себе си раницата и оръжието. Тъй като изпълваше повече от половината пространство, покрай нея се прокрадваше твърде малко от светлината на собственото ѝ фенерче и съпругата ми постепенно изчезна в мрака.

Набутах раницата си в тръбата, бутнах я още по-напред с приклада на пушката, след това и аз запълзах по корем. Налагаше се болезнено да се извъртя и в това тясно пространство да посегна зад

гърба си, за да затворя решетката с достатъчно сила, че да щракна на място щипката.

Писъците на алармата проникваха през всяка една решетка в отходната въздушна система и отекваха от металните стени на тръбата дори по-пискливо, отколкото в цимента в стаята, от която току-що излязохме.

Отново отмъстително се завърна клаустрофобията, която бях изпитал при влизането заедно с Хортън Блюит в минните шахти от деветнайсети век. Бях почти убеден, че ще заседна някъде тук и ще се задуша. Гръдната ми клетка бе притисната между бясно биещото ми сърце и студения метален под на тръбата. Чувствах, че в дъното на гърлото ми се заражда вик, но го преглътнах. Искях да се върна назад, но продължих нататък. Нямаше какво друго да сторя, освен да продължавам. Зад нас лежеше сигурна смърт, и ако вероятността да се срещнем със смъртта пред нас бе само маргинално по-малка, все пак бях длъжен да продължавам напред, където може би щях да имам някакъв шанс.

На нас с Рия ни се беше отдала възможност да огледаме Ада от точка, различна от тази, която радваше демоните: гледната точка на плъх в стените.

---

[1] Безпочвеното отглеждане на растения, като се използват хранителни разтвори вместо пръст. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

ДАЛЕЧ ОТ ЛУНАПАРКА

Настоятелно виещата сирена ми напомняше за изкачването по Стената на смъртта — мотоциклетно представление в лунапарка на „Сомбра Брадърс“, което използваше сходен звук да наелектризира бакшиша. Тъмният лабиринт на вентилационната система приличаше на къщата на смеха. На практика тайното общество на таласъмните, в което всичко бе различно от обикновения свят, по определен начин бе по-мрачна версия на затвореното общество на лунапарковците. Докато ние с Рия се гърчехме из тръбите, аз се чувствах така, както би могъл да се усети млад паричко, който заради бас е нахлул в лунапарка след затварянето за през нощта и с намерението да изпита смелостта си — като се промъкне в шатрата на уродите, когато всички лампи са изключени и когато наблизо няма никой от неговите другари да чуе писъците му.

Рия стигна до вертикална шахта, която се отваряше в тавана на нашия хоризонтален канал и светна с фенерчето си вътре. Бях изненадан, когато тя тръгна натам, издърпвайки раницата след себе си за дръжките. Но когато я последвах, открих, че едната стена на шахтата има плитки вдлъбнатини за улесняване на поддръжката на системата — бяха просто опори за пръстите на ръцете и краката, но правеха възможно да се качиш нагоре без усилие. Без такъв тип опора дори таласъмните, които умееха да вървят по стени и тавани, щяха да сметнат за трудно изкачването по гладки метални повърхности на вертикална тръба.

Докато се катерех, все повече одобрявах идеята да избягаме от нивото на инсталацията, на което бяхме оставили втория мъртъв таласъм, понеже когато претърсващите групи откриеха трупа, най-вероятно щяха да съсредоточат издирването ни в именно онази област. Приблизително петдесет или шестдесет фута над стартовата ни точка излязохме от шахтата в нова хоризонтална тръба на следващия етаж и Рия ни поведе през поредицата свързани коридори на това ниво.

Сирените най-накрая замлъкнаха.

В ушите ми продължи да пищи много след като алармата утихна.

При всеки въздухообменник Рия спираше да надникне през решетката в помещението отвъд. Когато след това тръгваше отново, аз на свой ред също надниквах през металните бойници. Някои зали бяха празни, тъмни и в покой. Но в повечето имаше въоръжени таласъми, които ни търсеха. Понякога не виждах нищо повече от краката и прасците им, понеже решетките осигуряваха само ниски наблюдателни точки; при все това, предвид настоятелността на пискливите им гласове и предпазливите им, но забързани движения, знаех, че се занимават с издирването ни.

Откакто се бяхме качили на асансьора от недовършеното ниво на инсталацията до петия етаж и там бяхме започнали да обикаляме, постоянно ни придружаваха вибрации в подовете и стените на тунелите и залите, през които минавахме. Звучеше така, все едно някъде далеч масивна машинария смила скали на дребен чакъл и бяхме приели, че в действителност звукът идва от тежкото минно оборудване в онези далечни шахти, където действително вадеха въглища от пластовете. Когато сирената замлъкна и в ушите ми спря да пищи, осъзнах, че ръмженето, което се забелязваше и другаде, се долавя и във вентилационната система. Всъщност докато напредвахме през четвърто ниво, шумът стана по-силен, от тътен прерасна в постоянен рев. Вибрациите също станаха по-забележими, преминаваха през стените на тръбата и стигаха до мозъка на костите ми.

Близо до края на тръбната конструкция на четвъртия етаж стигнахме до въздуховод, през който Рия видя нещо, което я заинтригува. По-гъвкава от мен, тя успя без много дрънчене или трополене да се обърне в тесния ни приют и така заставахме един до друг на решетката.

Нямаше нужда да надничам навън, за да осъзная, че източникът на басовото и постоянно тътнене е в помещението отвъд, защото и шумът, и вибрациите се бяха повишили. Когато надникнах през тесните процепи между прътите на решетката, видях основи от лято желязо, които явно служеха за опора на някакви големи машинни корпуси, макар че не виждах достатъчно, за да преценя какви са те.

Имах също възможността да разгледам добре и отблизо ноктестите крака на много таласъми. Твърде отблизо. Имаше и такива,

застанали достатъчно надалеч от мен, за да видят, че носят оръжия и претърсват между исполинските машини.

Какъвто и да беше източникът на звука и вибрацията, не беше въгледобив, както смятахме, защото тук липсваше мирис на въглища, нямаше и прах. Нещо повече, не се чуваше нито трошене, нито пробиване. Тътнежът бе като цяло същият отблизо, както и от разстояние — макар и много по-силен.

Не знаех защо Рия е спряла тук. Знаех обаче, че тя е много умна и с пъргава мисъл, и я познавах достатъчно добре, за да усетя, че не е спряла от просто любопитство. Имаше идея, може би дори план. Бях готов да я последвам, понеже със сигурност нейният план беше по-добър от моя. Трябваше да бъде по-добър — аз няхах *никакъв*.

За няколко минути претърсващата група бе проверила всяко очевидно скривалище в стаята зад решетката. Таласъмните продължиха нататък — спорещите им гласове затихнаха.

Не се бяха сетили да проверяват във вентилационните шахти. Скоро обаче можеше да поправят този пропуск.

Всъщност беше възможно таласъмните да са влезли вече в отводната част на системата и да ни издирват, плъзгайки се от шахта в шахта — дори да са плътно по петите ни.

Същата мисъл сигурно бе хрумнала и на Рия, понеже тя очевидно бе решила, че е настъпил моментът да се измъкнем от въздуховодите. Подпря с рамо решетката и натисна навън. Щипката-клапа се отвори и решетката се завъртя на пантите си.

Ходът беше рискован. Ако дори един член на претърсващата група се бе забавил, или в помещението имаше макар и само един работник, врагът можеше да се окаже достатъчно близо да ни види как използваме от стената.

Извадихме късмет. Излязохме от тръбата. Издърпахме след себе си раниците, оръжията и мешката и затворихме решетката, без да ни забележат.

Тъй като се налагаше да повишим глас, за да се чуваме над тътената на запъхтените машини, не бяхме обсъждали решението на Рия да напуснем вентилационната система. Сега продължихме да действаме, без да се съвещаваме един с друг. Въпреки тази липса на комуникация, ние се движехме в синхрон, притичвайки към прикритието на голяма машина.

Не бяхме стигнали много далеч, преди да осъзная къде се намираме. Това беше електрическата станция на комплекса — мястото, където се генерираше целият му ток. Тътенът бе резултат от многобройни гигантски турбини, които се въртяха под въздействието на вода или може би пара.

Огромното помещение беше впечатляващо, повече от петстотин фута дълго и поне двеста фута широко, с таван, който сигурно се издигаше на шест или осем етажа височина. В средата на помещението в колона бяха наредени пет генератора, големи като двуетажни къщи. Намираха се в кожуси от лято желязо, боядисани в сиво като бойни кораби. Около основите на генераторите бе струпано нужното за обслужването им оборудване, по-голямата част от него мащабирано по същата гигантска скала.

Стремейки се постоянно да сме под прикритието на мрака, ние с Рия си проправихме път през помещението, като притичвахме от един голям апарат до друг, от сандъци, пълни с резервни части до редици електрически колички, които работниците очевидно използваха, за да се придвижват из съоръжението. Високо на стените и право над главите ни се намираха предназначени за поддръжка и проверки стоманени мостчета.

Над главите ни на вградени в тавана релси беше окачен гигантски червен кран; явно беше способен да се придвижва от единия край на помещението до другия, като осигурява обслужването на всеки от петте генератора, ако се наложи по-сериозен ремонт. В момента не се използваше.

Докато ние с Рия се местехме от едно прикритие към следващото, не само проучвахме по-долните части на електрическата станция, но и често оглеждахме внимателно мостчетата отгоре. На пода видяхме първо един таласъмски работник, после двама други. И двата пъти се намираха на по стотина фута от нас, бяха погълнати от работата си и се занимаваха със станцията, така че не забелязаха как бързи като плъхове притичваме от укритие към укритие. За щастие не срещнахме никой от враговете на мостовете над нас; оттам щяха да ни съзрат по-лесно, отколкото от пода, защото на нашето ниво имаше много оборудване и части, които затрудняваха видимостта.

Близо до средата на залата стигнахме до трийсет фута дълбок и трийсет широк канал, който минаваше успоредно на генераторите,

пресичайки цялата дължина на помещението. Беше ограден с предпазни перила. В канала минаваше тръба с диаметър приблизително двајсет и четири фута, достатъчно голяма да караш камион в нея — всъщност шумът, който се вдигаше от тръбата, подсказваше, че по нея в момента минават цели конвои питърбилти, макове и други осемнайсетколесни чудовища.

В първия момент се озадачих, но след това осъзнах, че електричеството за целия комплекс е генерирано от подземна река, канализирана именно в тази тръба и впрегната да върти поредица масивни турбини. Чувахме милиони галони вода, юрнали се надолу по течението на река, която явно влизаше дори още по-дълбоко в планината. С новооткрито уважение се вгледах в редицата генератори с размери на къщи и внезапно се зачудих за какво им е на таласъмите чак толкова много енергия. Те генерираха достатъчно електричество да хранят град поне сто пъти по-голям от този, който строяха.

Каналът бе прекрачен от мостове. Един от тях се намираше на десет ярда от нас. Аз обаче прецених, че ще бъдем ужасно открити и уязвими, докато пресичаме. Рия явно се съгласи, защото като един обърнахме гръб на канала и колебливо се насочихме към средата на електрическата станция, нащрек за таласъми или нещо, което да използваме в наша полза.

Всъщност намерихме приемливо скривалище.

Единственият начин да се измъкнем от това така наречено убежище беше да се притаим за достатъчно дълго, та врагът да сметне, че вече сме избягали. Тогава щяха да спрат да ни търсят тук, щяха да насочат вниманието си към издирването ни в горния свят и да се съсредоточат върху предпазните мерки, които да подсиgurят, че никой друг няма да влезе в съоръжението им така, както бяхме успели ние.

Новото скривалище: циментовият под бе съвсем леко наклонен към трифутите обли отточни тръби, разположени на равни разстояния в залата. Вероятно чистеха пода, като го минаваха от време на време с маркуч, а мръсната вода се събираше в тези сифони. Сифонът, който открихме, беше лъскава стоманена решетка, наместена на закрито между машините. Наблизо нямаше крушка, която да прониква в мрака отдолу, така че включих фенерчето си и го насочих през отвора на сифона. Кръстосаните сенки на решетката, които се гърчеха и подскачаха всеки път, щом мръднеш светлината си,

направиха проучването ми трудно, но видях, че вертикалната дължина на тръбата е около шест фута, след което сифонът се разделяше на две противоположни хоризонтални тръби, всяка само малко по-малка от вертикалната, която ги захранваше.

Щеше да свърши работа.

И двамата с Рия имахме чувството, че времето ни изтича. Групата за издирване бе напуснала залата неотдавна, но нямаше гаранция, че няма да се върнат за повторен оглед — особено ако без да искаме бяхме оставили някакви следи във вентилационните шахти, с които да отбележим придвижването си до това място. Ако претърсващите групи не се върнеха, то някой от работниците в електростанцията като нищо можеше рано или късно да се натъкне на нас, все едно колко бяхме предпазливи.

Заедно вдигнахме стоманената решетка от отвора на тръбата и тихичко я положихме настрани, така че издаде само кратко металическо изстъргване, което предвид рева на съседната река и тътена на работещите машини, не можеше да се чуе надалече. Оставихме около една трета от решетката да стърчи над отвора, за да можем да я хванем и преместим изотдолу.

Свалихме оборудването си в тръбата.

Рия скочи долу и бързо избута по една раница във всяко хоризонтално разклонение в основата на вертикалния сифон. Сложи карабината в едното и автомата в другото. Накрая се плъзна заднешком в разклонението отдясно и придърпа мешката със себе си.

Скочих във вече празната сборна тръба, протегнах се, сграбчих ръба на решетката на шахтата и се опитах да го придърпам на място беззвучно. Не успях. В последния момент се изплъзна от хватката ми и издрънча в пръстена си със силно метално кънтене, което несъмнено се бе разнесло в залата над нас. Надявах се само, че всеки един от работниците таласъми си е помислил, че то е причинено от някой от другите.

Плъзнах се заднешком в лявото разклонение на тръбата и открих, че то не е идеално хоризонтално, а е леко наклонено, за да улесни оттичането на водата. Сега беше сухо. Не бяха мили пода на електрическата станция наскоро.

Намирах се лице в лице с Рия от другата страна на три фута широката вертикална захранваща тръба, но тъмнината бе толкова

пълна, че не я виждах. Достатъчно ми беше да знам, че е там.

Няколко минути отминаха безпроблемно. Ако някой бе чул дрънченето на капака на сифона, то очевидно не бе предизвикало особен интерес.

Шумът над генераторите над нас и непрестанният тътен на подземната река някъде отвъд Рия се предаваха през пода, на който беше монтиран сифонът, и следователно в самите тръби, правейки разговора невъзможен. Щеше да ни се налага да си крещим едни на други — разбира се, не можехме да поемем такъв риск.

Внезапно ме сполетя усещането, че трябва да посегна към Рия. Поддадох се на тази нужда и открих, че тя се пресяга към мен, за да ми подаде увит във восъчна хартия сандвич и термос със сок. Не ми се стори изненадана, когато търсещата ми ръка напипа нейната в тъмното. Едновременно слепи, глухи и неми, въпреки всичко бяхме способни да комуникираме благодарение на изключителната близост, породена от любовта, която споделяхме; помежду ни съществуваше почти ясновидска връзка и от нея и двамата черпехме колкото утеха и увереност бе възможно.

Светецният циферблат на часовника ми показваше, че са минали няколко минути след пет следобед в неделя.

Мрак и чакане.

Оставих съзнанието си да се зарее към Орегон. Но загубата на семейството ми беше твърде депресираща.

Така че се замислих за Рия. За смеха ѝ в по-добрите времена, за това колко я обичам, колко се нуждаю от нея и колко я искам. Но скоро мислите за Рия доведоха до състояние, което беше неудобно в настоящото ми странно положение.

Ето защо разгърнах спомените за лунапарка и многото ми приятели там. Трупата на „Сомбра Брадърс“ беше моето убежище, моето семейство и мой дом. Но, дявол го взел, бяхме много далеч от лунапарка и почти нямахме надежда да се върнем там, което беше още по-депресиращо от размислите какво съм загубил в Орегон.

Така че поспях.

Бях спал малко последните няколко нощи и, изтощен от проучванията през деня, не се събудих в течение на девет часа. В два

сутринта се откъснах яростно от сън, събуждайки се напълно незабавно.

За част от секундата си мислех, че ме е събудил кошмарът. След това осъзнах, че през решетката върху сифона се просмукват няколко гласа — таласъмски гласове, оживено обсъждащи нещо на техния древен език.

Протегнах се от дупката си и в мрака открих ръката на Рия, вече протегнала се към моята. Хванахме се здраво и се вслушахме.

Над нас гласовете се преместиха.

Отвън в кавернозната електрическа централа се чуваха звуци, каквито не бях долавял преди — тропане и дрънчене на метал.

Не ми бе нужно да го доловя с ясновидството си, за да се досетя, че се провежда поредното претърсване на електроцентралата. През изминалите девет часа таласъмите бяха обиколили комплекса от единия до другия край, проверявайки всеки един тунел. Бяха открили мъртвия си събрат, когото разпитвахме. Бяха открили празните ампули от пентотал и използваните игли до трупа. Вероятно дори бяха открили следи от пътешествието ни през вентилационната система и знаеха, че сме напуснали това убежище именно в електроцентралата. Като не ни бяха открили другаде, таласъмите се захванаха да претърсят залата още веднъж.

Отминаха четирийсет минути. Звучите над главите ни не замлъкваха.

Няколко пъти ние с Рия се пускахме, само за да посегнем след малко отново един към друг.

За мой ужас, чух стъпки да се приближават до отвора на сифона. Няколко таласъма отново се събраха около стоманената решетка.

Лъч на фенерче се промуши през пръчките ѝ.

С Рия веднага си пуснахме ръцете и, както костенурките се прибират в черупките си, се оттеглихме тихо назад в разклонената тръба.

Пред мен ивици светлина разкриваха части от пода на вертикалната тръба — точно кръстопътя на хоризонталните тръби, в които се криехме. Не се виждаше кой знае какво, понеже самата решетка хвърляше объркващи сенки.

Фенерчето угасна.

Дъхът в гърдите ми бе застоял. Тихичко издишах и си поех чист въздух.

Гласовете не затихнаха.

Миг по-късно се разнесе скърцане, дрънчене и тупване, последвано от стържене, когато таласъмните вдигнаха решетката от основата на сифона и я плъзнаха встрани.

Фенерчето отново светна. Изглеждаше ярко като сценичен прожектор.

Право пред мен, само на няколко инча отвъд отвора на хоризонталната тръба, в която лежах, лъчът освети пода на вертикалния сифон в почти свръхестествени подробности. Стори ми се горещ — ако в тръбата имаше влага, нямаше да се изненадам да я видя да цвърчи и да се изпарява под сиянието. На показ бяха изложени всяка една драскотина и обезцветено петънце на повърхността на дъното на шахтата.

Наблюдавах проучващия светлинен лъч с трепет и затаен дъх. Боях се, че ще се спре на нещо, което сме изпуснали с Рия, докато сме посягали в мрака един към друг. Може би троха хляб от сандвича, който тя ми беше подала. Да ни издаде стигаше и едничка бяла троха, очертана контрастно на фона на сивкавите петна по тръбата.

Отвъд бавно въртящия се лъч, там където хоризонталната тръба бе обърната срещу мен, съзрях лицето на Рия, смътно очертано на черния фон от светлината. Тя също ме стрелна с очи — но и тя като мен бе неспособна да отклони поглед от проучващия лъч за повече от секунда, боеше се, че във всеки един миг можем да бъдем разкрити.

Внезапно яркото копие спря да се движи.

Напрегнах се да видя какво откритие е спряло ръката на таласъма с фенерчето, но не забелязах нищо, което може да е привлякло вниманието му или да е възбудило подозренията му.

Лъчът все още не помръдваше.

Над главите ни таласъмните си говореха по-високо и по-бързо.

Щеше ми се да мога да разбирам езика им.

При все това имах подозрения за какво си приказват — канеха се да слязат да огледат разклоняващите се тръби. Някаква аномалия бе привлякла вниманието им, нещо нередно, заради което щяха да слязат да огледат по-внимателно.

Страхът пробяга през мен като глисандо на арфа, всяка нота, постудена от предишната.

Можех да си представя как отстъпвам отчаяно и измъчено назад през тръбата, твърде присвит, за да съм способен да се бия, а същевременно един таласъм приижда с главата напред и ме преследва. Каквито бяха бързи тези демони, стигаше да посегне с ужасно ноктестите си лапи и щеше да ми разкъса лицето — или пък да ми извади очите от очните орбити, или да ми разкъса гърлото — още преди да дръпна спусъка на пушката си. Почти със сигурност щях да го убия, но щях да умра от ужасна смърт, все още с пръст на спусъка за изстрела, който ще довърши и врага ми.

Видеше ли ме пред себе си, убеждението в собствената му смърт не би спряло таласъма да влезе в тръбата. Бях наблюдавал кошерното поведение на тайното им общество. Знаех, че нито един от тях няма да се поколебае да се жертва за благо на общата група — не повече, отколкото мравка би се поколебала да защити мравуняка. И ако успеях да застрелям един от тях или пък пет, или десет — таласъмните щяха да продължат да напредват, да ме натикват по-навътре в тръбата, докато накрая пушката ми засече или ми отнеме твърде дълго време да презаредя, и след това последният от тях щеше да ме убие.

Лъчът на фенерчето помръдна отново. Забърса полека дъното на вертикалната шахта. След това отново го обиколи.

И пак застина.

Прашинки се носеха лениво в яркия му конус.

Хайде, копелета, казах си. Хайде, хайде, нека приключваме!

Фенерчето угасна.

Напрегнах се.

В мрака ли щяха да нападнат? Защо?

За моя изненада, таласъмните наместиха решетката обратно на мястото ѝ върху сифона.

Оттеглях се, стигнали до извода, че не сме долу.

Направо не можех да повярвам. Лежах в почуда, неспособен да си поема дъх от изумление, както преди малко — от страх.

В чернотата се приплъзнах напред и посегнах към Рия. И тя се протягаше към мен. Ръцете ни се срещнаха в средата на сега тъмната вертикална тръба, където лъчът на фенерчето бе ръчкал толкова

наистоятелно само преди секунди. Дланта ѝ бе леденостудена, но постепенно се стопли между пръстите ми.

Бях пламнал от възбуда. Беше ми трудно да пазя тишина, понеже ми се искаше да се смея, да викам и да пея. За първи път, откакто бях напуснал Гибтаун, мъглата на отчаянието се вдигаше мъничко и долавях надеждата да свети някъде в небесата.

Таласъмните бяха претърсили убежището си два пъти и не ни бяха открили. Вероятно вече нямаше и да ни намерят, понеже бяха убедени, че сме избягали и щяха да насочат вниманието си другаде. След няколко часа, като им дадем още време да се уверят в убеждението си, че сме се измъкнали, с Рия щяхме да можем да излезем от тръбата и да избягаме, и да нагласим детонаторите на зарядите, които бяхме поставили по пътя си насам.

Щяхме да се измъкнем от Йонтсдаун, след като бяхме постигнали на практика всичко, което бяхме дошли да направим. Бяхме научили причината таласъмните да си устройват бърлога тук. А и бяхме сторили нещо по въпроса. Може да не се окажеше достатъчно, но все щеше да бъде нещо.

Знаех, че ще се измъкнем невредими, цели и живи.

Знаех го, знаех го. Просто го *знаех*.

Понякога ясновидството ми ме подвежда.

Понякога има надвиснала опасност, съгъстващ се мрак, които не успявам да видя, независимо колко усърдно се вирам.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

СМЪРТТА НА ОНЕЗИ, КОИТО ОБИЧАМЕ

Таласъмите върнаха решетката върху пръстена на сифона и си отидоха в 2:09 в понеделник сутрин. Прецених, че с Рия е добре да се крием поне още четири часа, което щеше да значи, че ще успеем да излезем от планината двайсет и четири часа, след като бяхме влезли в нея под напътствията на Хортън Блюит.

Чудех се дали надвисналата буря вече е започнала и дали светът горе е бял и чист.

Чудех се дали Хортън Блюит и Гроулър в момента спят в малката си спретната къща на „Епъл Лейн“ или, ако са будни, дали някой от тях — или пък и двамата — си мисли за нас с Рия.

С по-висок дух, отколкото ми се бе случвало от дни, открих, че обичайното ми безсъние ме е напуснало. Въпреки деветте часа непрекъснат сън, на които се бях наслаждал, пак задрямвах, дори заспивах дълбоко на моменти, сякаш годините неспокойни нощи най-сетне ми се бяха стоварили накуп.

Не сънувах. Приех го за доказателство, че с Рия ни е споходил по-добър късмет. Бях нетипично оптимистичен. Това беше част от халюцинацията ми.

Когато зовът на природата ми надделя, успях да се отдръпна далеч назад в тръбата, да се наведе покрай завоя ѝ и там свърших нуждите си. По-голямата част от смрадта на урина се разнесе, защото през тръбата минаваше леко течение и следваше пътя, който би следвала водата, докато се придвижва из канализационната система. Но въпреки че към мен лъхаше слабо неприятна миризма, нямах нищо против нея, понеже бях в такова добро настроение, че само катастрофа с катаклизмични мащаби би могла да ми го развали.

Доволен да дремя без сънища и — в мигове на неясно пробуждане — да посягам и да докосвам Рия, не се събудих напълно до седем и половина в понеделник сутрин, час и половина след момента, в който първоначално възнамерявах да напуснем

скривалището ни. След това полежах още половин час, вслушан в генераторите над нас за улики, че в момента тече ново претърсване.

Не чух нищо притеснително.

В осем часа посегнах към Рия, напипах ръката ѝ, стиснах я, а след това изпълзях напред от хоризонталната тръба и на дъното на шестфутовия вертикален сифон. Поседях там достатъчно дълго, за да напипам в тъмното пистолета си със заглушител и да му сваля предпазителя.

Стори ми се, че Рия прошепна:

— Внимавай, Слим! — но ревът на подземната река и ревящата електроцентрала бяха твърде шумни, та да съм сигурен, че е заговорила. Може би я бях чул през съзнанието ѝ: „Внимавай, Слим.“ По това време вече бяхме отдавна заедно и се сближавахме все повече с всяка споделена опасност и приключение, така че дребно четене на мисли — всъщност по-скоро инстинкт, отколкото телепатия — не би ме изненадало.

Изправих се, притиснах лице към долната страна на стоманената решетка и присвих очи срещу малките отвори между прътите. Виждах само твърде ограничен по размери кръг. Ако отворът бе обкръжен от прикленали таласъми, намиращи се на една крачка от ръба му, не бих могъл да ги забележа. Но долавях, че пътят ни е чист. Вярвайки на предчувствието си, пъхнах пистолета в дълбокия джоб на ски-якето си и с две ръце вдигнах решетката и я преместих настрани, издавайки по-малко шум, отколкото когато я бях привлечил в другата посока преди петнайсет часа.

Хванах се за ръбовете на сифона, набрах се нагоре и се претърколих на пода на електрическата централа. Озовах се в сумрачна ниша между големите машини и наоколо не се виждаха таласъми.

Рия ми подаде оборудването ни. Помогнах ѝ да излезе от сифона.

Прегърнахме се силно, после бързо надянахме раниците си и вдигнахме карабината и пушката. Отново си надянахме каските. Тъй като ни се струваше, че другите неща в мешката няма да ни трябват, като изключим свещите, кибрита и един термос със сок (който бяхме запазили), направо я върнах в сифона, преди да наместя решетката на мястото ѝ.

Все още разполагахме с трийсет и два килограма пластичен експлозив и надали щяхме да намерим по-хубаво място да го

употребим, отколкото тук, в сърцето на инсталацията. Притичвайки от сянка в сянка, все още без да сме приключили представлението в ролята на плъхове, с Рия обиколихме половината от дължината на огромната зала, успешно избягвайки няколко работници в електроцентралата. Докато се придвижвахме, бързо лепяхме заряди пластичен експлозив. Гадни плъхове си бяхме — от онези, дето ще проядат дупка на обшивката на кораба и ще избягат от потъващия му корпус. Само дето никой плъх не би извлякъл такова голямо удоволствие от разрушителната си работа като нас. Намерихме сервизни врати в основите на железните кожуси на двуетажните генератори и се промъкнахме вътре да оставим малки подаръци от смърт. Налепихме заряди под някои от електрическите колички, използвани от работниците в централата, но продължавахме да закачаме и по всички машини, покрай които минавахме.

Задействахме таймера на всеки един детонатор, преди да го пъхнем в буцата. Включихме първия на един час, втория на петдесет и девет минути, следващите два на петдесет и осем, след това на петдесет и шест, понеже ни отне повече време да намерим къде да го сложим. Опитвахме се да се убедим, че първият взрив ще започне едновременно с — или поне ще бъде последван бързо от — други експлозии.

За дваайсет и пет минути разположихме дваайсет и осем килограма заряди и нагласихме часовниците им да цъкнат. След това, с останали в запас само четири килограма, влязохме във вентилационната шахта, откъдето бяхме нахлули предишната вечер. Затворихме решетката зад нас и с помощта на фенерчетата се върнахме по пътя, по който бяхме дошли в електроцентралата.

С Рия разполагахме само с трийсет и пет минути да слезем на петия етаж, да намерим четирите заряда, които бяхме поставили вчера, да настроим детонаторите им и да се качим на асансьора за онова ниво, откъдето бяхме проникнали първоначално, да настроим детонаторите и на зарядите, които бяхме оставили на онзи недовършен етаж и да последваме белите стрелки, които бяхме нарисували по стените на старите мини, докато се отдалечим достатъчно, че да избегнем най-лошите последствия от верижната реакция на срутвания, които вероятно щяха да се получат от взривовете в убежището на

таласъмите. Трябваше да се придвижваме тихо, предпазливо и бързо. Щеше да е доста опасничко, но смятах, че ще се справим.

Промъкването през вентилационните шахти беше по-лесно и по-бързо, отколкото придвижването ни в обратната посока, защото вече познавахме системата и нямахме съмнения за посоката си. За шест минути стигнахме до вертикалната шахта, която бе пълна с хватки и се спуснахме на петдесет фута до петия етаж. Четири минути по-късно бяхме при входната решетка на стаята, приютяваща куп хидропонно стопанско оборудване, където бяхме разпитвали — и убили — таласъма с човешкото име Том Таркенсън.

Помещението беше тъмно и празно.

Трупът, който бяхме оставили, беше махнат.

Чувствах се изключително подозрителен зад лъча на фенерчето, сякаш сам се превръщах в мишена. Продължавах да очаквам някой таласъм да изникне между празните хидропонни цистерни, за да ни спре. Но очакванията ми си останаха неизпълнени.

Изтичахме към вратата.

След двама и пет минути щяха да започнат експлозиите. Очевидно дългото ни изчакване в сифона на електрическата станция беше убедило демонската раса, че вече не се намираме сред тях, че някак сме се изплъзнали неоткрити, защото явно не ни търсеха. Поне не и под земята. (Сигурно се бяха побъркали, чудеха се кои, по дяволите, сме ние, защо сме дошли и колко далеч ще разнесем подробностите за всичко, което сме видели или научили.) Коридорите на петия етаж бяха така празни сега, както и когато проникнахме в комплекса предишния ден; в крайна сметка това ниво са само и единствено склад, вече напълно зареден и изискващ малко внимание от екипите по поддръжката.

С Рия бързахме от един дълъг тунел към следващия, вдигнали в готовност карабината и пушката. Спряхме само да сложим детонатори в четирите килограма пластичен експлозив, които преди това бяхме залепили при тръбите с вода, газ и другите, минаващи напреко или успоредно на някои участъци от тунелите. Всеки път, когато спирахме, трябваше да оставяме оръжията си, за да успее да вдигна Рия и тя да намести детонатора. През това време се чувствах ужасно уязвим, бях сигурен, че пазачите ще ни връхлетят всеки момент.

Но не се случи нищо подобно.

Макар че знаеха, че нашественици са проникнали в убежището им, таласъмните очевидно не подозираха саботаж. Щеше да им се наложи да предприемат много щателно претърсване за експлозиви, за да намерят поставените от нас заряди, но не беше невъзможно за изпълнение. Фактът, че не са взели предпазни мерки подсказваше, че въпреки нашето проникване се чувстват в безопасност, що се отнася до сериозни атаки. Хиляди години се бяха възприемали за големи хитреци и бяха смятали, че ни превъзхождат във всичко. Отношението им към човешкия род бе дълбоко внедрено; те ни виждаха като лесна плячка, жалки глупаци и дори по-лошо. Увереността им, че сме безвредни... е, това беше едно от предимствата ни във войната с таласъмните.

Стигнахме до асансьорите деветнадесет минути преди настъпването на съдбовния час. Само хиляда сто и четирийсет секунди, всяка от които сърцето ми отчиташе с двоен удар.

Макар че до този момент всичко бе минало гладко, все пак се боях, че с Рия няма да успеем да се качим на асансьора към недовършения етаж, без да привлечем нежелано внимание. Струваше ми се прекалено голям късмет. Но тъй като старите мини под нас все още не бяха превърнати в поредното крило на таласъмското убежище, нямаше и вентилационни тръби, които да водят надолу към тях, а асансьорите осигуряваха единствения път за достъп.

Качихме се в клетката и с голямо притеснение аз натиснах ръчката надолу. Зловещо скърцане, стържене и ръмжене съпроводи спускането ни през тази шахта от камък. Ако в залата отдолу имаше таласъми, щяхме да ги вдигнем по тревога.

Извадихме късмет. Не ни причакваха врагове, когато пристигнахме в голямата сводеста зала, където се намираха строителните материали и оборудване, приготвени за следващата фаза от развитието на укритието.

Отново оставих пушката и вдигнах Рия. С пъргавина, която би била достойна за експерт по разрушенията, тя забодя детонаторите във всеки от трите заряда, залепени в хлътнатината в скалната стена над трите асансьора.

Седемнайсет минути. Хиляда и двайсет секунди. Две хиляди и четирийсет удара на сърцето.

Пресяхохме сводестата зала, спирайки четири пъти, за да разположим сред машините последните четири килограма пластичен експлозив.

Четиринайсет минути. Осемстотин и четирийсет секунди.

Стигнахме тунела, където минаваха двете редици лампи по тавана, горящи под конични абажури и хвърлящи шахматна шарка от светлина и мрак по каменния под — мястото, където бях застрелял таласъм. Там бях оставил еднокилограмови заряди от двете страни на тунела, близо до входа в голямата зала. С нарастваща увереност с Рия се спряхме да включим часовниците и на тези последни бомби.

Следващият тунел беше последният с осветление. Притичахме до края му и завихме надясно, в първата минна шахта от картата на Хортън. (Ако я четете наопаки, което и правехме в момента.)

Фенерчетата ни не бяха така ярки като преди и интензитетът на лъчите се менеше, поотслабнал от усилената им употреба, но не беше толкова слаб, че да се притесняваме. Освен това носехме и резервни батерии в джобовете си — и свещи, ако се стигне до това.

Разкопчах раницата си и я зарязах. Рия стори същото. Оттук нататък малкото запаси, които раниците съдържаха, оставаха без значение. Важна беше само скоростта.

Нарамих карабината през презрамката ѝ, Рия стори същото с автомата. Прибрахме пистолетите в дълбоките като кобури джобове на панталоните си. Понесли само фенерчетата, картата на Хортън и термос с портокалов сок, ние се постаряхме да оставим колкото се може повече разстояние между нас и собствеността на „Лайтнинг Коул Къмпани“, преди адът да се разтвори.

Девет и половина минути.

Имах чувството, че сме проникнали в населен с вампири замък, припълзели сме в подземията, където в пълни с пръст ковчези спят немъртвите, успели сме да забием колове в сърцата само на неколцина и сега се налага да се спасяваме с бягство след настъпването на залеза и първите искрици живот в гладното за кръв множество зад нас. Всъщност имайки предвид всепоглъщащата нужда на таласъмните да се хранят с болката ни, аналогията бе по-близко до истината, отколкото ми се щеше да призная.

От щателно проектирания, конструиран и поддържан подземен свят на таласъмните навлязохме в хаоса на човека и природата, в

старите мини, които човекът бе прокопал, а природата внезапно бе решила да запълни парче по парче. Двамата с Рия тичахме по застоялите тунели, следвайки белите стрелки, които бяхме начертали по време на придвижването си навътре. Пропълзявахме през тесни коридорчета, където стените частично се бяха срутили. Изкатерихме се по претъпкана вертикална шахта, където няколко корозирали железни ръкохватки се счупиха под краката ни.

Отвратителни, непонасящи светлина мицели растяха по едната стена. Пръснаха се, когато се допряхме до тях, разнасяйки смрад като от гнили яйца и оплесквайки ски-костюмите ни със слюз.

Три минути.

С гаснещи лъчи на фенерчетата се втурнахме по поредния тунел със застоял въздух, завихме надясно на маркирания завой и преджапахме през локва, пълна с неприятна мръсна вода.

Две минути. Около триста и четирийсет удара на сърцето при настоящия му ритъм.

Пътуването навътре бе отнело седем часа, така че когато се взриви и последният заряд пластичен експлозив, тепърва щеше да ни предстои да изминем по-голямата част от пътя на връщане, но всяка крачка, която заедно с Рия слагахме между нас и таласъмското убежище подобряваше — както се надявах — шансовете ни да се измъкнем от зоната на свързаните срутвания. Не бяхме екипирани да си проправяме пътя навън към повърхността с копаене.

Стабилно отслабващите ни фенерчета се люлееха бясно в ръцете ни от тичането и хвърляха по стените и тавана подскачащи като дервиши сенки — стадо от призраци, прайд духове, глутница полудели привидения, които ни преследваха и сега тичаха редом с нас, а от време на време ни изпреварваха — само за да изостанат отново и да ни гризат по петите.

Оставаше може би минута и половина.

Право от пода пред нас наизскачаха заплашителни, загърнати в черно силуети, макар че никой не посегна да ни хване; минахме през някои като през струи дим, а други се стопяваха, докато тичахме към тях, трети път се смаляваха и излитаха към тавана, сякаш се бяха обърнали на прилепи.

Една минута.

Обичайната църковна тишина под земята бе изпълнена с множество ритмични звуци: нашите тропаци стъпки, измъченото дишане на Рия, собственото ми накъсано дишане, дори по-шумно от нейното, ехото от всичко, рикоширащи между каменните стени; какофония от синкопи.

Мислех си, че в резерв ни е останала още почти минута, но първата експлозия сложи ранен край на моето предстартово броене. Беше далечно, солидно издумкване, което по-скоро усетих, отколкото чух, но няхах съмнение какво представлява.

Стигнахме до поредната вертикална шахта. Рия пхна фенерчето си в колана, за да сочи лъчът нагоре, и се покатери в тъмната дупка. Последвах я.

Ново тупване, веднага последвано от трето.

В шахтата една от силно ръждивите железни подпори се счупи в ръката ми. Изгубих опора и паднах долу в хоризонталния тунел от височина към дванайсет или петнайсет фута.

— Слим!

— Добре съм! — подвикнах, макар че се бях приземил на опашка и си ударих гърба. Болката дойде и изчезна за миг, оставяйки само неприятно пулсиране.

Имах късмет, че при падането не съм подгънал под себе си някой крак. Щях да го счупя.

Покатерих се отново в шахтата и се забързах нагоре с увереността и скоростта на маймуна, което не ми се отдаде лесно заради пулсирането в гръбнака ми. Но не исках Рия да се притеснява за мен, за абсолютно нищо, освен за измъкването от тези тунели.

Четвърта, пета и шеста експлозии разтърсиха подземната инсталация, която неотдавна бяхме напуснали, и шестата беше много по-шумна и по-силна от онези преди нея. Стените на мината се разтресоха около нас и подът подскочи два пъти, като за малко да ни събори. Около нас се посипаха прах, парчета пръст и сериозен дъжд от каменни парченца.

Фенерчето ми на практика бе угаснало. Не исках да спирам, за да сменям батериите — все още не. Смених го с това на Рия и я поведох напред с нейното фенерче, докато верига взривове разтърсваше лабиринта — най-малкото шест или осем поредни.

Над главата си видях да зейва цепнатина в древна напречна греда и веднага щом минах под нея, тя рухна на пода зад мен. От гърдите ми се изтръгна писък на ужас и мъка, и трескаво се обърнах в очакване на най-лошото, но Рия също бе успяла да премине невредима. Предчувствието ми за добър късмет нарасна и си знаех, че ще се измъкнем, без сериозно да пострадаме. Макар навремето да бях научил, че точно преди смрачаване е най-светло, за момента бях забравил този израз — и след още миг щях да съжалявам за това.

Тон скали се бе свлякъл след падналата греда. Щяха да поддадат още — повърхността на камъка се гънеше като мека пръст, разкашкана от дъжд, — тъй че с Рия отново се затичахме, този път редом, понеже тунелът бе широк. Зад нас отгласите от срутването се усиливаха и усиливаха още повече, докато не се уплаших, че целия коридор ще пропадне.

Останалите заряди пластичен взрив избухваха в една цялостна канонада, която чувахме все по-слабо, макар да я усещахме по-ясно. Дявол го взел, сякаш цялата планина се тресеше, основите ѝ бяха разтърсени от силни, яростни тръпки, които не можеха да бъдат предизвикани само от пластичния взрив. Разбира се, половината планина бе прорязана от над век индустриален въгледобив и поради това бе отслабена.

А може би нашите експлозии в убежището на таласъмните бяха взривили и други запалителни средства — например дизелово гориво и бензин. Тъй или иначе, струваше ми се, че Армагедон ни се е стоварил на главите по-рано от предвиденото и самоувереността ми се разклащаше все повече след всяка масивна шокова вълна, която минаваше през скалите.

Вече кашляхме, понеже въздухът бе пълен със задавящ прах. Част от него се сипеше от тавана, но по-голямата част ни връхлиташе на гъсти, кълбести облаци, носени от въздушните вълни, предизвикани от срутването зад нас. Ако с Рия не успеехме скоро да се измъкнем от зоната на влияние на срутващия се подземен град, ако не успеехме в следващите минута-две да се доберем до неразтърсени тунели и чист въздух, щяхме да се задушим в праха — смърт, която не бе сред многото варианти, които бях обмислял.

Нещо повече, отслабващото фенерче вече не успяваше да пониже мъглата от прах. Жълтата светлина се отразяваше и

разсейваше от реещите се частици. Неведнъж губех ориентация и за малко да се врежа с главата напред в стена.

Последните експлозии отминаха, но бе задвижен динамичен процес и планинският склон търсеше нов ред, с който да освободи отдавна трупаните напрежения и налягания, предизвикани от наличието на всички неестествени цепнатини в него. И от двете ни страни, както и над главите ни, могъщата скала започна да се пука и да пращи извънредно изумяващо — не с еднотонния рев, който човек може да очаква, а с нехармонична симфония от странни звуци, досущ като пробити балони и строшени орехи, разбиване на тежки грънци, цепене на кости и смазване на черепи — планината тътнеше и хрущеше като кегли за боулинг, пръснати от топка, шумеше като целофан, дрънчеше и трещеше, и гърмеше като сто яки ковача, въртящи сто големи чука срещу сто железни наковални, — и често се чуваше дори чисто, сладко звънтене, последвано от почти музикално издрънчаване, напомнящо за чукнат и трошащ се фин кристал.

Върху главите и раменете ни заваляха първоначално люспи камък, превърнаха се в парченца, а след това в чакълчета. Рия пищеше. Сграбчих я за ръката и я помъкнах след мен през каменния дъжд.

Започнаха да се ронят и по-големи парчета от несигурния таван, някои бяха с размерите на бейзболна топка, и с трясък се удряха в пода около нас. По рамото ме удари камък с размера на юмрук, а друг ме цапардоса по дясната ръка и за малко да изпусна фенерчето. Няколко сериозни по размер снаряда улучиха и Рия. Болеше, вярно, но продължихме напред; не можехме да сторим нищо друго. Благославях Хортън Блюит, задето ни беше снабдил с каски, макар че защитата им нямаше да е достатъчна, ако целият склон ни паднеше на главите. Планината имплодираше като Кракатау наопаки, но поне по-голямата част се срутваше зад нас.

Внезапно тръпките утихнаха — толкова дългоочаквана промяна, та в първия момент си помислих, че само си я въобразявам. Но след още десет стъпки стана ясно, че най-лошото ни е отминало.

Стигнахме до предния край на прашния облак и изтичахме в относително чист въздух, плюейки и хриптейки, за да прочистим дробовете си.

Очите ми сълзяха от праха и се забавих малко, за да ги прочистя с мигане. Жълтият лъч на фенерчето пулсираше и трепкаше

постоянно, докато изсмукваше последната енергия на батериите, но видях пред нас една от белите ни стрелки.

С Рия отново тръгнахме редом, последвахме знака, който бяхме оставили за себе си, завихме зад ъгъла в нов тунел и...

... там един от демоните скочи от стената, за която се бе държал и повлече Рия долу на пода с писклив триумфален крясък и убийствен замах на ноктите.

Хвърлих слабеещото фенерче и се метнах върху нападателя, като, докато се стоварвах върху него, инстинктивно изтеглих ножа си вместо пистолета. Забодох острието дълбоко в основата на кръста на тварта и го извлякох встрани от Рия, както пицеше в агония и гняв.

Чудовището се пресегна назад към мен и заби ноктите на едната си ръка през крачола на ски-панталона ми, разкъсвайки на ленти дебелия тъкан. Гореща болка се стрелна по десния ми прасец. Знаех, че звярът е раздрал не само дрехата, но и плътта.

Преметнах едната си ръка през врата на звяра, дръпнах брадичката му нагоре, изтръгнах острието си от гърба му и му прерязах гърлото — серия плавни действия, които изглеждаха като балетни стъпки и надали бяха заели повече от две секунди.

Докато кръвта бликаше от прерязаното гърло на противника ми и тварта започна да се връща в човешката си форма, аз не толкова чух, колкото долових друг таласъм да се придвижва по стената или тавана зад мен. Търколих се незабавно встрани от кървящото чудовище, още дори не бях извадил изцяло ножа си от него. Вторият нападател се стовари върху умиращия си спътник вместо върху мен.

Пистолетът бе изпаднал от джоба, в който го бях прибрал, но се намираше извън обсега ми, между мен и таласъма, който току-що бе скочил от стената.

Съществото се обърна с лице към мен, изглеждаше като сътворено само от горящи очи, зъби, нокти и предисторически гняв. Видях мощните му бедра да се свиват и преди да ми се нахвърли едва имам време да метна ножа. Острието се превъртя само два пъти и се заби в гърлото на звяра. Плюейки кръв и бълвайки през свинеподобната си зурла гъсти съсиреци, чудовището се стовари върху мен. Въпреки че силата на сблъсъка вкара ножа докрай в гърлото му, таласъмът успя да забие нокти през дебелия ми яке, точно над хълбоците — не дълбоко, но достатъчно навътре.

Изблъсках умирация звяр от мен, неспособен да потисна болезненото си стенание, когато ноктите му се откопчиха от плътта ми.

Фенерчето вече беше почти изгаснало, но на лунно-бледата светлина, която още излъчваше, видях трети таласъм да ми се нахвърля на четири крака, превръщайки се в толкова ниска и тясна мишена, колкото му бе възможно. Беше стоял по-далеч, може би в края на този тунел, което ми даде точно толкова време колкото, при все скоростта му, да се хвърля към оръжието си, да го вдигна и да стрелям два пъти. Първият изстрел пропусна. Вторият го улучи в свинското лице и пръсна едното от червените му очи. Твартата се катурна на една страна, удари се в стената и се разтърси от предсмъртни гърчове.

Точно когато фенерчето запулсира и изгасна, видях четвърти таласъм да се промъква като хлебарка по отсрещната стена. Преди да смогна да се уверя какво съм видял, потънахме в пълна тъмнина.

Кипящата като киселина в разкъсания ми крак и в надупчените ми хълбоци болка пречеше да се движа пъргаво. Не посмях да остана на мястото, което заемах при угасването на светлината, защото ако наистина имаше четвърти таласъм, той щеше да се прокрадва точно натам, където ме е видял.

Промъкнах се покрай единия труп, след това се покатерих по другия и най-сетне намерих Рия.

Тя лежеше на пода по лице. Съвсем неподвижна.

Нямах спомен да е помръднала и да е издала дори един звук, откакто таласъмът бе скочил от стената и я бе свалил на пода. Искях внимателно да я обърна по гръб и да потърся пулса ѝ, да изрека името ѝ, да чуя отговора ѝ.

Не можех обаче да сторя нищо подобно, преди да съм сигурен дали има четвърти таласъм.

Приклепнал в защитна поза над Рия, аз се обърнах към тъмния тунел, наклоних глава и се вслушах.

Планината бе утихнала и изглеждаше, поне за момента, че е приключила със затварянето на раните си. Ако там, откъдето бяхме дошли, таваните и стените на тунелите все още пропадаха, то срутванията бяха малки и не издаваха достатъчно шум, че да стигне до нас.

Тъмнината бе по-гъста от онази, която се вижда при затворени клепачи. Гладка, безлична, плътна.

Влязох в нежелан диалог със себе си, песимистът срещу оптимиста:

— Мъртва ли е Рия?

— Дори не си го *помисляй*!

— Да я чуваш да диша?

— Христe, ако е изгубила съзнание, дишането ѝ ще е леко. Навярно е добре, в безсъзнание и диша толкова слабо, че не се чува. Ясно? *Ясно?!*

— Мъртва ли е?

— Съсредоточи се върху врага, дявол го взел!

Ако съществуваше още един таласъм, можеше да ни налети от произволна посока. Способността за ходене по стени му даваше голямо предимство. Можеше да се стовари върху мен дори и от тавана, право върху главата и раменете ми.

— Дали е мъртва?

— Млъкни!

— Понеже, ако Рия е мъртва, какво значение има дали ще убиеш четвъртия таласъм? Какво значение има дали изобщо ще излезеш оттук?

— И *двамата* ще излезем оттук!

— Ако ще се прибираш у дома сам, какъв изобщо е смисълът да се измъкваш? Ако тук е лобното място на Рия, тогава защо да не се превърне и в твой гроб?

— Тихо, вслушвай се! Вслушвай се!

Тишина.

Мракът бе толкова плътен, тъй гъст и тежък, че сякаш бе овеществен. Имах чувството, че мога да се пресегна и да сграбча цяла влажна шепка от него, да изцедя тъмнината от въздуха, та светлината да може да просветне все отнякъде.

Вслушвах се за тихото потракване и драскане на демонски нокти по камък и се чудех какво ли са правели таласъмните, когато се натъкнахме на тях. Може би следваха белите ни стрелки, за да проверят откъде сме влезли в убежището им. До момента не бях осъзнал, че нашите знаци можеха да се окажат полезни и за тях. Да, разбира се, те няколко пъти бяха претърсили всеки инч от убежището си и след като се бяха убедили, че сме избягали, вероятно бяха насочили вниманието си поне отчасти към метода на нашето бягство.

Може би тези издирвачи бяха проследили пътя ни чак до изхода от планината и когато се натъкнахме на тях, вече се връщаха обратно. Или може би малко преди да се втурнем по петите им, тъкмо бяха тръгнали по следата от стрелки. Макар че ни бяха изненадали, явно също бяха разполагали само с няколко секунди да се подготвят за приближаването ни. Ако имаха повече време, щяха да успеят да ни убият и двамата — или да ни вземат пленници.

— Тя дали е мъртва?

— Не.

— Толкова е тиха.

— В безсъзнание е.

— Толкова неподвижна.

— Млъкни!

Ето. Подраскване, изтракване.

Протегнах врат и завъртях глава.

Нищо повече.

Само въображение?

Опитах се да си спомня колко патрона има в пълнителя на пистолета. Напълно зареден, съдържаше десет. Бях използвал два за таласъма, който застрелях в неделя, в тунела с шахматното осветление. Още два отидоха за онзи, когото свалих тук. Оставаха шест. Щяха да стигнат. Може би не биваше да убивам последния ни враг — в случай, че има още един — с шест изстрела, но това определено щеше да е максимумът, който бих могъл да изстрелям, преди проклетото нещо да ме нападне.

Тихо приплъзване.

Беше безполезно да напъвам очите си. Въпреки това се вирах до болка.

Мракът бе толкова дълбок, все едно се намирахме на дъното на ботуша на Господ.

Тишина.

Но... *ето!* Още едно потракване.

Също и странна миризма. Киселата миризма на таласъмски дъх.

Цък.

Откъде?

Цък.

Над главата ми!

Търкулнах се по гръб, върху Рия, и изстрелях три куршума в тавана, чух как единият рикошира в камъка, чух и нечовешки вик и нямах време да изстрелям другите три, понеже тежко раненият таласъм се стовари на пода до мен. Доловил присъствието ми, той наддаде вой и посегна, успя да закачи главата ми с едната си странно многоставна, но чудовищно силна ръка и ме придърпа към себе си. Заби зъби в рамото ми. Сигурно си мислеше, че посяга към врата ми — бърза смърт, — но мракът и собствената му болка го дезориентираха. Докато дърпаше глава, откъсвайки парче месо, успях да събера точно толкова сила и здрав разум, колкото да ръгна пистолета под брадичката му, плътно в основата на гърлото, и да вкарам последните три куршума, издухвайки мозъка му през темето.

Тъмният тунел започна да се върти.

Щях да припадна.

Не биваше! Можеше да има пети таласъм. Ако припаднех, можеше никога да не се пробудя.

А и трябваше да се погрижа за Рия. Тя беше ранена. Имаше нужда от мен!

Разтърсих глава.

Захапах си езика.

Поех си няколко пъти дълбоко и пречистващо дъх и стиснах много силно очи, за да накарам тунела да спре да се върти.

Казах на глас:

— Няма да припадна!

И изгубих съзнание.

Макар че не бях имал удоволствието да си погледна часовника в точния момент на загубата на съзнание и следователно се налагаше да разчитам на инстинкта си, не мисля, че съм бил мъртъв за света твърде дълго. Най-много минута или две.

Когато се съвзех, полежах за малко, вслушан за тихото като шумолене на местени от вятъра сухи листа придвижване на таласъм. След това осъзнах, че дори и минута в безсъзнание щеше да е последна за мен, ако в тунела имаше още един демон.

Припълзях по каменния под, проправяйки си път покрай мъртвите превръщащи, опипвайки сляпо и с двете си ръце в търсене на

едното от фенерчетата, но напипвах само вече губеща топлината си кръв.

Замаяно си помислих, че спирането на тока в Ада е особено неприятна работа.

Замалко да се изсмея на тази мисъл. Но смехът щеше да е странен и писклив, твърде странен, така че го преглътнах.

След това си спомних за свещите и кибрита в един от вътрешните ми джобове. Извадих ги с треперещи ръце.

Пращящото езиче на пламъчето върху фитила на свещта изблиза мрака, макар и не достатъчно, че да ми позволи да огледам Рия толкова внимателно, колкото имах нужда. Благодарение на свещта обаче успях да намеря и двете фенерчета, да извадя батериите от тях и да заредя нови.

След като духнах свещта и я прибрах, отидох при Рия и коленичих до нея. Сложих фенерчетата на пода, насочвайки ярките им лъчи така, че да се кръстосват над нея.

— Рия?

Тя не ми отговори.

— Рия, моля те!

Неподвижна. Тя изобщо не помръдваше.

Думата „бледа“ бе създадена да описва тъкмо нейното състояние.

Лицето ѝ бе студено на допир. Твърде студено.

Виждах само потъмняваща синина, която покриваше дясната страна на челото ѝ и следваше кривината на слепоочието, стигайки чак покрай скулата ѝ. В ъгълчето на устата ѝ блестеше кръв.

Разплакан, вдигнах единия клепач на Рия, но не знаех какво по дяволите търся, така че се опитах да усетя дъха с ръка на ноздрите ѝ, само че дланта ми ми трепереше толкова силно, че не можех да позная дали между устните излиза въздух. Накрая направих онова, което толкова се боях да сторя — стиснах едната ръка на съпругата си и я вдигнах, пъхнах два пръста под китката ѝ, потърсих пулса, не го намерих, не можех да го намеря, Боже мили, не го намирах! След това осъзнах, че мога да го видя как тупка слабо в слепоочията ѝ, едва доловимо пулсира, но бие и, когато внимателно обърнах главата на Рия на една страна, видях и пулса на гърлото ѝ. Жива беше. Може би на косъм. Може би не задълго. Но беше жива.

С обновена надежда прегледах съпругата си в търсене на рани. Ски-костюмът ѝ бе разкъсан и таласъмските нокти бяха проникнали в лявото ѝ бедро, пускайки малко кръв, но не кой знае колко. Боях се да проверя за източника на кръвта в ъгъла на устните ѝ, защото можеше да се окаже знак за вътрешно кървене; устата ѝ може би беше пълна с кръв. Но не; просто устната ѝ бе цепната, нищо повече. Всъщност, като изключим синината на челото и лицето ѝ, любовта на живота ми ми се струваше невредима.

— Рия?

Никаква реакция.

Трябваше да я извадя от мините, да я изкарам на повърхността, преди да започне нова серия срутвания или нова група таласъми да дойде да ни търси — или преди тя да умре, защото не ѝ е оказана медицинска помощ.

Изключих едното фенерче и го пяхнах в дълбокия джоб на крачола си, където преди това бях държал пистолета. Оръжието нямаше да ми трябва повече, защото, ако отново се срещнех с таласъми, определено щяха да ме повалят, преди да успея да ги избия до крак, без значение колко пистолети нося.

Тъй като Рия не можеше да ходи, носех я аз. На десния си прасец имах три дълбоки кървави дупки от таласъмски нокти. Пет рани в хълбоците — три на левия и две на десния, — от които течеше кръв. Бях пребит, издран, приютявах стотици болки, но някак си успях да понеса Рия.

Невинаги успяваме да съберем сила и смелост в бедата; понякога тя ни съсипва. Невинаги в кризисни мигове ни връхлита адреналинов прилив, който да ни даде суперчовешки сили, но се случва достатъчно често, за да е станало част от човешкия фолклор.

Същото се случи и с мен в подземните тунели. Не внезапен адреналинов прилив от вида, който позволява на съпруга да вдигне цял смазан автомобил от прикованата си жена, все едно премества куфарчето си, нито адреналиновата буря, която дава на майката сила да разбие заключената врата с все пантите и да прекоси горяща стая, за да спаси детето си, без дори да усети горещината. Вместо това предполагам беше нещо като редовно кап-кап-капане на адреналин, изумително удължен прилив в точното количество, което ми бе нужно, за да продължавам напред.

Когато се вземе предвид всичко, а човешкото сърце бъде напълно изучено и основните му мотиви разбрани, то става ясно, че не перспективата за собствената ти смърт те плаши най-много, не тя те изпълва до преливане с ужас. Честно, не е тя! Помислете си внимателно. Онова, което най-много ни плаши, което ни взима и ума, и дума, е смъртта на онези, които обичаме. Перспективата за собствената смърт, макар да не е добре дошла, може да бъде понесена, защото настъпи ли веднъж, няма страдания и болка. Но когато изгубиш онези, които обичаш, страданията ти продължават, докато не влезеш в собствения си гроб. Майки, бащи, жени и съпрузи, синове и дъщери, приятели — отнемат ти ги през целия ти живот и болката от загубата и празнотата, която смъртта им оставя в теб, е по-продължително страдание от краткия проблясък на болка и уплах от неизвестното, които съпровождат собствената ти смърт.

Страхът от загубата на Рия ме водеше през тунелите с по-голяма целеустременост, отколкото бих проявил, ако се грижех само за собственото си оцеляване. През идните няколко часа спрях да усещам болката, схванатите мускули и изтощението. Макар че умът и сърцето ми преливаха от емоции, тялото ми беше студена машина, която неуморно се движеше напред, понякога гладко и с добре смазана прецизност, понякога с дрънчене и тропот, и скърцане, но винаги се движеше без оплаквания, без чувства. Носех Рия в обятията си досущ малко дете и ми се струваше, че тежи по-малко и от детска кукла. Когато стигнах до вертикална шахта, не губих време да се чудя как да я вдигна на следващото ниво на лабиринта. Просто си събличах якето, също и нейното. След това със сила, която би подложила на изпитание и истинска машина, разкъсах тези здрави дрехи по техните хубаво защити шевове; разкъсах ги дори там, където нямаха шевове, докато не ги превърнах в ивици здрава, подплатена тъкан. Навързах ги една за друга и измайсторих люлка, която наместих под мишниците на Рия и през слабините ѝ, измайсторих и двойно четиринайсетфутово въже, скачено в горния край. Катерех шахтата и вдигах жена си след себе си. Изкачвах се наведен назад, с крака, опрени в ръкохватките от едната страна и гръб — на отсрещната стена. Двойното теглещо въже минаваше през гърдите ми и ръцете ми бяха опънати право надолу, с всяка стисках въжето от едната страна, за да облекча тежестта на тялото на Рия върху гърдите си. Внимавах да не блъскам главата ѝ в

стените или в изгнилите метални пръстени, вдигах я полека, нежно. Това беше подвиг на силата, равновесието и координацията, който после ми се струваше феноменален, но в момента го постигах, без да се замисля за това колко е труден.

Беше ни отнело седем часа да проникнем вътре в мините, но го бяхме направили, когато бяхме подвижни и двамата. Връщането щеше да изисква поне ден или повече, вероятно два дни.

Не разполагахме с храна, но това нямаше значение. Можехме да живеем ден-два, без да се храним.

(Изобщо не се и замислях как ще си поддържам енергията, без да ям. Липсата на загриженост не произтичаше от убеждението, че захранването ми от адреналин тяло няма да ме подведе. Не, просто не бях способен да мисля за такива неща, защото умът ми кипеше от емоции — страх, любов — и няхах време за практическата страна на нещата. За дреболиите от ежедневието се грижеше машината-тяло, която бе програмирана като автомат и която не изискваше мислене, за да изпълнява задълженията си.)

С времето все пак се сетих за вода, защото тялото не може да функционира без вода така лесно, както без храна. Водата е горивото на човешката машина и без нея лесно се случват повреди. Термосът с портокаловия сок бе паднал от хватката на Рия, когато таласъмът ѝ скочи от стената на мината, а после го бях разтърсил да видя дали е счупен; тракането на разбитата стъклена бутилка правеше излишно да отварям контейнера и да надничам вътре. Сега всичко, с което разполагахме за пиене беше водата, която се събираше в плитки локви в някои от тунелите. Често беше покрита с мръсен слой и вероятно имаше вкус на въглища и мухъл, и по-лоши неща, но не усещах вкуса ѝ, както не усещах и болка. От време на време оставях Рия на земята за толкова дълго, колкото да приклепна до някоя застояла локва, да избутам ципата от повърхността ѝ и да загреба с две ръце. Понякога държах Рия, отварях ѝ устата и ѝ давах вода от едната си свита шепа. Тя не помръдваше, но, докато водата се стичаше в гърлото ѝ, ме окуражаваше фактът, че мускулите ѝ се свиват и отпускат отново в неволно преглъщане.

Чудото е събитие, което се измерва с мигове: краткотрайна поява на Бога, проявена в някакъв ежедневен аспект на физическия свят; кратко протичане на кръв от стигмата на статуя на Христос, една или

три сълзи, протекли от невиждащите очи на образ на Дева Мария, вихрещото се небе над Фатима. Моето чудо на силата траеше с часове, но не можеше да продължава до безкрай. Помня, че падах на колене, ставах, пак паднах, този път за малко да изтърва Рия и реших, че трябва да си почина заради нея, ако не заради себе си, просто малка почивка да си възстановя силите — и след това заспах.

Когато се събудих, имах треска.

А Рия беше също тъй неподвижна и тиха като преди.

Вълната на дишането ѝ все тъй влизаше и излизаше. Сърцето ѝ още биеше, макар че пулсът ѝ ми се стори по-слаб отпреди.

При задрямването си бях оставил фенерчето включено. Сега то бе отслабнало и гаснеше.

Проклинайки глупостта си, извадих резервното от дългия външен джоб на панталона си, включих го и прибрах изтощеното там.

Според часовника ми бе седем часа и аз приех, че е седем в понеделник вечер. Нищо не пречеше обаче да е и вторник сутрин. Нямаше как да преценя колко време съм се промъквал през шахтите с Рия или колко време съм спал.

Намерих вода за нас.

Отново я вдигнах. След прекъсването си пожелах чудото да продължи и така и стана. Силата, която течеше през мен обаче беше толкова по-слаба, че си помислих, че Господ е отишъл някъде другаде, оставяйки подкрепата ми на някой от по-нисшите си ангели, чиито способности далеч не са така впечатляващи като на Господаря им. Способността ми да блокирам болката и умората бе отслабнала. Тътрех се с достойно за възхищение роботско безразличие в продължение на значително разстояние, но от време на време осъзнавах колко силни болки имам и тихичко скимтах, а няколко пъти се случи и да пищя. От време на време болката в измъчените ми мускули и кости ми се разкриваше и се налагаше да я блокирам. Рия вече не ми се струваше лека като кукла, и на моменти бях готов да се закълна, че тежи хиляда паунда.

Подминах скелета на кучето. Непрестанно се обръщах притеснено назад, понеже в трескавия ми мозък витаеха образи на преследваща ме купчина кучешки кости.

Връщайки се в съзнание и губейки фокус, все едно съм муха, която се стрелка от пламъка към мрака и отново към пламъка, често се откривах в състояния и положения, които ме плашеха до смърт. Неведнъж изплувах от вътрешния си мрак, за да открия, че съм коленичил над Рия и плача неконтролируемо. Всеки път я смятах за мъртва и всеки път намирах пулса ѝ — вярно, слабичък, но пулс. Плюейки и кашляйки, се събудих с лице в локвата с вода, от която бях пил. Понякога се връщах в съзнание и откривах, че съм продължил да крача с Рия на ръце, но съм подминал някоя от белите стрелки и съм извървял стотина или повече фута в погрешен тунел; тогава се налагаше да се върна и да намеря пътя си обратно до правилния маршрут през лабиринта.

Горях. Изгарях. Треската бе съсухряща, изсмукваща и се чувствах така, както Плъзгавия Еди бе изглеждал в Гибтаун: като древен пергамент, като сухи и безводни египетски пясъци.

Известно време проверявах редовно часовника си, но в крайна сметка времето спря да ме вълнува. То не ми беше от полза или утеха. Не можех да отгатна за коя част от деня се отнася циферблатът на часовника; не знаех дали е сутрин или вечер, или може би късен следобед. Не знаех кой ден е, освен че бях приел, че трябва да е късно понеделник или рано вторник.

Олюлявайки се си проправих път покрай купчина проядено от ръжда, отдавна изоставено миньорско оборудване, което, по случайност, изглеждаше като груб, чуждоземен силует с рогата глава, бодливи гърди и гръбнак с шипове. Бях почти сигурен, че корозиралата му глава се завърта, докато вървя покрай него, че желязната му уста се отваря още по-широко и че едната му ръка помръдва. Много по-късно, по-нататък в тунелите, си въобразих, че мога да чуя как чудовището идва по петите ми, дрънчи и драпа с огромно търпение, не успява да върви бързо като мен, но е убеден, че ще ме хване с чиста настойчивост, което вероятно и щеше да се случи, понеже собствената ми скорост намаляваше равномерно.

Невинаги бях сигурен кога съм буден и кога бълнувам. Понякога, докато носех или вдигах, или внимателно влачех Рия през ронещите се тунели, ми се струваше, че съм в кошмар и че всичко ще се оправи в мига, когато се събудех. Но — разбира се — бях вече буден и *преживявах* този кошмар.

От пламъка на съзнанието към мрака на нечувствителността, въртейки се като мушица между двете, постепенно губех все повече сили, мислите ми се замъгляваха и ми ставаше все по-горещо. Събудих се, седнал опрян в каменната стена на тунел, притиснал Рия в обятията си, просмукан с пот. Косата ми бе полепнала по челото, а очите ме смъдяха от солените ручейчета, които се стичаха от челото и слепоочията ми. Потта течеше от веждите ми, от носа, ушите, брадичката, челюстта. Сякаш бях влязъл да плувам, както съм с дрехите. Беше ми по-горещо, отколкото някога ми е ставало на плажа във Флорида, но жегата бълваше изцяло изотвътре — в мен имах пещ, ярко слънце бе затворено в гръдния ми кош.

Когато се свързах следващия път, все още ми беше горещо — ужасно горещо, — но треперех неудържимо, беше ми горещо и студено едновременно. Когато избликваше от мен, потта беше практически на точката на кипене, но след това все едно замръзваше на мига върху кожата ми.

Опитвах се да отклоня мислите си от собствените си мъки и се стараех да се съсредоточа върху Рия и да си възвърна чудните сила и издръжливост, които бях изгубил. Оглеждайки жена си, вече не успявах да открия пулс на слепоочията ѝ, на гърлото или на китките. Кожата ѝ ми се струваше по-студена отпреди. Когато трескаво вдигнах единия ѝ клепач, ми се стори, че има нещо различно в окото отдолу — ужасяваща празнота.

— О, не! — възкликнах и отново потърсих пулса ѝ. — Не, не, Рия, моля те, не... — но въпреки всичко не успявах да открия сърцебиене. — Дявол го взел, не! — притиснах я към себе си, притиснах я силно, сякаш можех да спра Смъртта да я откъсне от прегръдката ми. Люлеех я като дете, говорех ѝ и ѝ казвах, че всичко ще се оправи, ще е идеално, ще лежим на плажа отново и ще се любим пак и ще се смеем, и че ще сме заедно дълго, много дълго време.

Сетих се за фината, но паранормална способност на майка ми да смесва различни билки в лечебни отвари и настойки. Същите растения нямаха никаква медицинска стойност, когато ги използваша други хора. Лечебната сила се криеше в майка ми — не в смлените листа, кора, плодове или корени и цветчета, с които тя работеше. Всички ние в семейство Станфиъс имахме специални дарби, странни хромозоми се бяха вплели тук и там в генетичната ни верига. Ако майка ми можеше

да лекува, защо да не мога и аз, дявол го взел? Защо съм прокълнат с отвъдни очи, когато Бог е могъл с лекота да ме благослови с лекуващи ръце? Защо бях обречен само да виждам таласъми и предстоящи нещастия, видения на смърт и катастрофи? Ако майка ми можеше да лекува, защо да не мога и аз? И след като бях несъмнено най-надареният от всички в рода на Станфиъс, защо не можех да лекувам болните дори по-добре от мама?

Стиснал здраво Рия в прегръдките си, полюшвайки я както човек люлее бебе, аз си *пожелах* тя да живее. Настоях смъртта да се оттегли. Спорех с този тъмен призрак, опитвах се да му угодя, да го убедя, използвах всички възможни доводи и възражения, после го молах, но молбите ми скоро се обърнаха в горчиви утвърждения; накрая го заплашвах, сякаш има на този свят нещо, с което може да бъде заплашена Смъртта. Луда работа. Бях полудял. Бях се побъркал от треската, но се бях побъркал и от мъка. През ръцете и раменете си се опитвах да вдъхна на Рия от собствения си живот, мъчех се да го излея от мен и да го пресипя в нея, както човек сипва вода от кана в чаша. Наум си я представях жива и усмихната, след това стисках зъби и челюсти, и затаявах дъх, и се стремях този образ да стане реалност, напъвах се толкова здраво в тази странна задача, че припаднах отново.

След това треската, мъката и изтощението се съюзиха да ме отнесат по-дълбоко в царството на непоследователността, където властвах. Понякога се улавях, че се опитвам да лекувам Рия, а понякога — че ѝ пея тихо, най-вече песни на Бъди Холи, с текстове странно изкривени от делириума. Понякога бръцоловех реплики от диалога на старите филми за Тенекиения човек с Уилям Пауъл и Мирна Лой, които и двамата толкова обичахме, а понякога монологът се състоеше просто от запомнени късчета и думи от разговори, които сме водили в мигове на нежност и любов. Редувах гнева към Господ и благословията за него, горчиво го обвинявах в космически садизъм в един момент и секунди по-късно плачливо му напомнях за славата му на милостиво божество. Ругаех и псувах, умолявах и увещавах, молах се и проклинах, потях се и треперех, но преди всичко плачех. Спомням си как си мислех, че сълзите ми биха могли да излекуват Рия и да я върнат. Лудост.

Имайки предвид постоянния поток от сълзи и пот, беше само въпрос на време да се съсухря, да се превърна в прах, който да се

разсипе. Но в този момент такъв край бе неизмеримо привлекателен. Просто да се обърна на прах и да ме разнесе вятърът, да се разпръсна — все едно никога не съм съществувал.

Бях неспособен да се изправа и да продължа нататък, макар че се бях движил в много от сънищата, които ме сполитаха, докато дремех. В Орегон седях в кухнята в дома на Станфиъс и изядох парче от домашния ябълков пай на майка ми, докато тя ми се усмихваше, а сестрите ми разказваха колко било хубаво, че съм се прибрал и колко щастлив ще съм да видя татко отново, когато — съвсем, съвсем скоро — се присъединя към него в покоя на отвъдното. На терена на панаира, под синьо небе, крачех към „Якия удар“ да се представя на госпожица Рия Рейнс и да питам за работа, но жената, която притежаваше атракциона се оказа съвсем друга, никога преди не я бях виждал и каза, че не е чувала за Рия Рейнс, че такъв човек като Рия Рейнс не е съществувал и че сигурно съм се объркал, а в страха и паниката си аз тичах из лунапарка от един атракцион към друг, в търсене на Рия, но никой изобщо не беше чувал за нея, никой! А в Гибтаун седях в една кухня, пиех бира с Джоъл и Лаура Тък, и наоколо се тълпяха и други лунапарковци, включително Желето Джордан, който вече не беше мъртъв и когато с радост скочих и го прегърнах, и го притиснах в обятията си, дебелият ми разказа, че не трябва да се изненадвам, че смъртта не е край и че трябва да погледна ей там до мивката, а когато се обърнах, видях баща си и братовчед ми Кери да пият ябълков сайдер и да ми се усмихват, и двамата казаха:

— Здравсти, Карл, добре изглеждаш, хлапе! — а Джоъл Тък добави...

— Исусе Христе, хлапе, как изобщо си стигнал толкова далеч? Виж само тази рана на рамото...

— Прилича на ухапване — отбеляза Хортън Блюит, навеждайки се с фенерчето.

— Има и кръв по хълбоците — добави притеснено Джоъл Тък.

А Хортън каза:

— То и крачолът на панталона му е просмукан с кръв!

Някак си сънят ме бе върнал към минния тунел, където седях с Рия в обятията си. И в този друг сън всички хора бяха изчезнали, с изключение на Джоъл и Хортън.

И Люк Бендинго. Той изникна между двама им.

— Д-д-дръж се, С-с-слим! Ще те п-п-п-приберем вкъщи. Само се д-д-дръж!

Опитаха се да вземат Рия от обятията ми, което в никой случай не бих позволил, макар и просто да сънувах, така че се борех с тях. Но нямах много сила и не можех да се съпротивлявам много дълго. Хортън и Джоъл, и Люк ми я взеха. След като ми отнеха сладкия товар, останах без цел и се отпуснах, омекнал като парцал, облян в сълзи.

— Добре, Слим — каза Хортън. — Оттук я поемаме ние! Ти просто се отпусни и ни остави да сторим каквото трябва!

— Майната ти! — казах му.

Джоъл Тък се разсмя и отбеляза:

— Какъв дух само! Това е то духът на *оцеляването*!

Не помня кой знае какво повече. Откъслеци. Спомням си, че ме носеха през тъмни тунели, където лъчите на фенерчетата се люлееха насам-натам и в делириума ми на моменти се превръщаха в прожектори, които изрязваха парчета от нощното небе. Стигнахме до последната вертикална шахта. Последните два тунела. Някой повдига клепача ми... Джоъл Тък ме гледа загрижено... кошмарното му лице е най-приятното нещо, което съм виждал някога.

След това се озовах на открито, на чист въздух, а в небето отново се бяха събрали съсирени и мрачни твърди, сиви облаци, каквито сякаш винаги висяха над окръг Йонтсдаун. На земята имаше много нов сняг, вероятно два фута или повече. Сетих се за бурята, която се готвеше да се развихри в неделя сутрин, когато Хортън ни бе завел в шахтите и точно тогава започнах да осъзнавам, че не сънувам. Бурята бе дошла и отминала, и планините бяха погребани под одеяло от пресен сняг.

Шейни. Приятелите ми бяха докарали две дълги шейни от онези, широките, на ски, и със седалка с облегалка. Имаше и одеяла. Много, много одеяла. Вързаха ме за едната шейна и ме увиха с няколко дебели вълнени завивки. Тялото на Рия положиха на другата шейна.

Джоъл приклепна до мен:

— Не смятам, че си напълно с нас, Карл Слим, но се надявам поне нещо от думите ми да стигне до теб. Дойдохме тук по обиколен маршрут, понеже откакто пратихте по дяволите „Лайтнинг Коул Къмпани“, таласъмните следят всички планински пътища и пътеки.

Предстои ни дълъг, тежък преход и трябва да сме колкото е възможно по-тихи. Разбираш ли ме?

— Видях кучешки кости долу в Ада — казах му, изумен да чуя тези слова да излизат от устата ми — и мисля, че Луцифер вероятно иска да отглежда хидропонни домати, понеже след това може да пържи души и да си прави сандвичи.

— Бълнува — предположи Хортън Блюит.

Джоъл положи длан на лицето ми, сякаш чрез докосване се надяваше да фокусира за момент фрагментираното ми внимание.

— Чуй ме добре и внимателно, млади приятелю! Ако започнеш да виеш така, както виеше там долу под земята, ако започнеш да дърдориш или да хлипаш, ще трябва да ти запушим устата, което определено не искам да правя, понеже и бездруго имаш проблеми с дишането от време на време. Но не можем да рискуваме да привлечем внимание към нас. Чуваш ли ме?

— Ще играем отново на плъхове — казах, — като в електроцентралата, ще сме бързи и тихи, ще пълзим през каналите.

Това сигурно му прозвуча като поредната безсмислица, но беше възможно най-близкото до изразяване на разбирането на това, което ми казваше. На толкова бях способен.

Откъслеци. Помня, че ме влачеха на шейната с Джоъл. Люк Бендинго теглеше тялото на Рия. От време на време, за кратки моменти, неуморимият Хортън Блюит сменяше Люк и Джоъл, силен като бик въпреки възрастта си. Животински пътеки в гората. Надвисналите над тях вечнозелени растения образуваха коридор — зелени игли, някои от тях покрити с лед. Замръзнал поток, използван вместо път. Открито поле. Придържаме се към сумрака на горските дебри. Спирка за почивка. Дават ми да пийна от термос гореща супа. Притъмняващо небе. Вятър. Нощ.

С падането на нощта осъзнах, че ще живея. Отивах си у дома. Но домът нямаше да е същият без Рия. А и какъв смисъл имаше да живея, ако се налагаше да го правя без нея?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ВТОРИ ЕПИЛОГ

Сънища.

Сънища за смърт и самота.

Сънища за загуба и мъка.

Спях повече, отколкото бях. А когато прекъснах съня ми, главната атракция обикновено беше доктор Пенингтън, бившият алкохолик, който служеше като любим лекар на лунапарка в „Сомбра Брадърс“ и който ми бе върнал здравето предишния път, докато се криех във фургона на Глория Ниймис, след като убих Лайсъл Келско и заместника му. Докторът прилежно сменяше пакетите с лед на челото ми, слагаше ми инжекции, мереше постоянно пулса ми и ме окуражаваше да пия колкото мога вода и — по-късно — колкото сок успея да погълна.

Бях на странно място — малка стая със стени, облицовани с груби дъски, които в някои участъци не стигаха чак до дървения таван. Пръстен под. Горната половина на дървената врата също липсваше, все едно беше датски модел и дърводелците не са я довършили при поставянето. Старо желязно легло. Самотна лампа, курдисана на щайга за плодове. Кресло, в което седна доктор Пенингтън и в което си почиваха и другите, които идваха да ме навестяват. В единия ъгъл стоеше преносима електрическа печка, а реотаните ѝ грееха в червено.

— Ужасно суха топлина дава — заяви доктор Пенингтън. — Не е хубава. Хич не е хубава! Но това е най-доброто, което можем да направим в момента. Не искаме да си в къщата на Хортън. Никой от нас не бива да се мотае там. Съседите ще забележат многото гости, ще споменат някому за това. Тук можем да се покрием. Прозорците дори са затъмнени, така че светлината да не прониква навън. След това, дето се случи с „Лайтнинг Коул“, таласъмните си сцепват задниците да търсят новодошли, външни лица. Не искаме да привличаме внимание към себе си. Боя се, че ще трябва да понасяш сухата топлина, нищо че не е хич полезна за състоянието ти.

Постепенно делириумът отстъпи.

Макар че съзнанието ми се проясняваше достатъчно, за да мисля рационално, все още бях твърде слаб да оформям думи и, когато слабостта отмина, известно време бях твърде депресиран, за да говоря. С времето обаче любопитството ми надделя и с дрезгав шепот попитах:

— Къде съм?

Д-р Пенингтън отговори:

— Зад къщата на Хортън, в края на имота му. В конюшните. Покойната му жена... обичала конете. Едно време са държали коне — преди тя да умре. Има три бокса в конюшната и голяма задна стая, а ти се намиращ в единия бокс.

— Видях те — казах, — и си помислих да не съм се върнал във Флорида. Чак дотук ли си дошъл?

— Джоъл прецени, че може да ни потрябва доктор, който е способен да си затваря устата, което значи лунапарковец, което пък значи — аз.

— Колцина сте дошли?

— Само тримата с Джоъл и Люк.

Започнах да му обяснявам, че съм благодарен за положените усилия и за всички рискове, които бяха поели и се наках да кажа, че все пак ми се ще да ме оставят на спокойствие да умра, да се присъединя към Рия там, където бе отишла. Но съзнанието ми се замъгли отново и аз се унесох в сън.

Потънах в сънища.

Може да се обзаложите на това.

Когато се събудих, вятърът виеше зад стените на конюшната.

Джоъл Тък седеше в креслото до леглото ми и ме наблюдаваше. Какъвто беше голям, с това лице и с третото око и челюстта като лопата на булдозер, досущ ми приличаше на привидение — призрак с елементална сила, точно съществото, за което виеше вятърът.

— Как се чувстваш? — попита ме той.

— Зле — прошепнах дрезгаво.

— Съзнанието ти ясно ли е?

— Твърде ясно.

— В такъв случай ще се постарая накратко да обобща събитията. „Лайтнинг Коул Къмпани“ обяви, че в мината е станало голямо срутване. Загиналите са към петстотин. Може би дори повече. Вероятно това е най-лошият минен инцидент в историята. В града постоянно пристигат нови и нови инспектори и служебни лица и от щатските, и от правителствените служби, а спасителните екипи все още се трудят, но нещата не изглеждат добре... — Джоъл се ухили. — Разбира се, инспекторите и специалистите по безопасност на труда, както и всичките спасителни работници са таласъми; в това отношение всичко е добре изпитано. Таласъмите ще успеят да запазят тайната с какво всъщност са се занимавали тук. Предполагам, че когато си върнеш и ума, и силата, ще ми разкажеш за какво точно става дума.

Кимнах.

— Добре — каза той. — Ще се получи чудесна история за дълга, бирена вечер в Гибтаун.

Джоъл ми разказа и още. Миналия понеделник сутринта, веднага след взрива в мината, Хортън Блюит отишъл в къщата на „Епъл Лейн“ и изнесъл всички мои и на Рия вещи, включително остатъкът от пластичния експлозив, който не бяхме свалили в мината. Преценил, че нещо може да се обърка и че сигурно излизането от планината ще ни отнеме повече време. А не се съмнявал, че в търсене на саботьорите, нанесли удар на „Лайтнинг Коул Къмпани“, таласъмите-полицаи ще започнат да проверяват внимателно всички новодошли и посетители в града, включително новите наематели на началник Клаус Оркенуолд. Хортън решил, че е по-добре къщата на „Епъл Лейн“ да бъде чиста като изворна водица и по времето, когато властите решат да погледнат там, всички наши следи вече да са изчезнали. Ако Оркенуолд не успееше да намери наемателите си, младите студенти по геология, щеше да се опита да се свърже с тях чрез университета, в който се предполага, че следват; да открие, че историята, която са разказали на агента по недвижимите имоти е фалшива и ще реши, че те са били саботьорите и — което е по-важно — че са изчезнали от окръг Йонтсдаун и са отишли в неизвестна посока.

— След това — допълни Джоъл, — когато напрежението спадне или поне намалее, за нас ще бъде по-безопасно да се измъкнем и да се върнем в Гибтаун.

— Ти как успя... — гласът ми секна. Изкашлях се. — Как можа...

— Опитваш се да ме попиташ как съм разбрал, че се нуждаеш от помощта ми?

Кимнах.

— От Ню Йорк ми се обади онази професорка, Кейти Осбърн — обясни лунапарковецът. — Случи се рано в понеделник сутрин. Планирала да пристигне в Гибтаун късно във вторник, както ми каза, само дето аз така и не бях чувал за нея. Тя ми сподели, че е трябвало да ми се обадиш в неделя и да ми обясниш цялата ситуация, но ти не звънна и така разбрах, че нещо се е объркало.

Заедно с Хортън двамата с Рия бяхме тръгнали към мините толкова рано в неделя сутрин, че бях забравил за телефонното обаждане.

— Казах на Кати да заповяда и че Лаура ще се погрижи за нея, когато пристигне, и след това подбрах доктора и Люк с мисълта, че вие с Рия сигурно се нуждаете от помощта на лунапарковци. Не ми се струваше разумно да караме през целия път от Флорида, та отидох при самия Артуро Сомбра. Нали разбираш, той има пилотски лиценз и притежава самолет. Та той ни доведе до Алтууна. Там наехме ван и шофирахме до Йонтсдаун, Люк и доктора отпред, а аз отзад заради лицето ми, което — в случай че не си забелязал — има склонност да привлича вниманието. Г-н Сомбра искаше да дойде с нас, но той самият е много биеща на очи личност и сметнахме, че ще е по-лесно да се покрием без него. Сега е отседнал в Мартинсбург, недалеч от Алтууна, където ни чака самолетът. Когато сме готови, ще ни закара вкъщи.

Кати Осбърн (обясни Джоъл) му каза къде сме наели къща ние с Рия, а при пристигането си в Йонтсдаун в понеделник вечерта те с доктора и Люк отишли право на „Епъл Лейн“ и открили къщата празна, почистена идеално от Хортън Блюит. След като чули за експлозия в „Лайтнинг Коул Къмпани“ сутринта и понеже от Кати били научили, че ние с Рия смятаме, че там се намира гнездото на таласъмните, Джоъл осъзнал, че сигурно ние ще да сме причинили катастрофата. Но по това време не знаел, че всички новодошли и лица, които не са от града, ще бъдат преследвани, наблюдавани и често разпитвани; те с Люк и доктора имали невероятен късмет да минат

през центъра и да стигнат до „Епъл Лейн“, без да привлекат внимание и подозрения от контролираната от таласъмните полиция.

— Та — продължи Джоъл, — в невинността си решихме, че единственият начин да ви открием с Рия е да спрем при останалите къщи по „Епъл Лейн“ и да говорим със съседите. Преценихме, че ще сте осъществили контакт с тях като част от събирането на информация. И, разбира се, се срещнахме с Хортън Блюит. Стоях във вана, докато доктор Пенингтън и Люк отидоха да говорят с него. По някое време докторът дойде и каза, че според него Хортън знае нещо, че може и да заговори, ако разбере, че наистина сме ваши приятели, и че единственият начин да го убедим в това е да му покажем, че сме лунапарковци. А какво по-крайно убедително от тази деформирана глава и това мое лице, какво друго мога да бъда, освен лунапарковец? И не е ли страхотен Хортън, а? Знаеш ли какво каза, след като ме огледа едно хубаво? От всичко което можеше да рече, какво си мислиш, че е рекъл?

Поклатих слабо глава.

Джоъл се ухили и сподели:

— Хортън ме поглежда и после просто вика: „Е, сигурно хич не ти е лесно да си намериш шапка, дет да ти става!“ След това ме покани на кафе.

Джоъл се разсмя с наслада, но аз не успях дори да изобразя усмивка. Вече нищо не ми се струваше забавно.

Видял, че мислите ми витаят нанякъде, гостът ми добави:

— Уморявам ли те?

— Не.

— Мога да си тръгна, да те оставя да почиваш и да се върна по-късно.

— Остани — казах, понеже внезапно ми се стори непоносимо да съм сам.

Покривът на конюшната се разтърси от яростен порив на вятъра.

Електрическата печка се включи отново и тъмните реотани светнаха в оранжево, а после и в червено, и вентилаторът се завъртя.

— Остани — повторих.

Джоъл положи длан на рамото ми.

— Добре, просто си почивай и слушай. Та... като ни прие веднъж, Хортън ни разказа всичко за това как ви е показал пътя

навътре в планината. Сметнахме, че трябва да идем след вас още същата нощ, но в неделя беше имало голяма буря, а понеделник вечер настъпваше нова и Хортън настоя, че ще си подпишем собствените смъртни присъди, ако се качим в планината в това време. „Чакайте да се изясни — ни рече. — То вероятно затуй Слим и Рия не са се върнали още. Сигурно са в планината и изчакват по-свастно време, че да слязат надолу.“ Стори ни се разумно. Тази нощ приспособихме старата конюшня за нуждите си, затъмнихме прозорците, вкарахме тук вана си — където си е и сега всъщност, точно зад вратата на бокса — и се настанихме да чакаме.

(По това време, разбира се, аз вече от часове носех и влачех Рия през лабиринта и вероятно бях стигнал границите на онова първоначално предизвикано от адреналина чудо на издръжливостта.)

Втората голяма буря се развихрила в понеделник през нощта и сложила нови четиринайсет инча сняг върху онзи, който се бил натрупал в неделя, а късно вторник сутринта фронтът бил отминал на изток. И камионът на Хортън, и наетият от Джоъл ван били 4×4, така че всички решили да се качат в планините да ни търсят. Но Хортън тръгнал първи да поразузнае набързо и се върнал с лошата новина, че планинските пътища на мили около „Лайтнинг Коул Къмпани“ гъмжат от „смадливите типове“ в джипове и пикапи.

— Не знаехме какво да сторим — разказа Джоъл, — така че обсъждахме ситуацията в течение на няколко часа и после, около един следобед във вторник решихме, че единствения начин да се промъкнем до мината е пеша, през пустошта. Хортън предложи да вземем шейните, в случай, че сте ранени — и както се оказа, наистина потребвахме. Отне ни няколко часа да съберем всичко необходимо, така че тръгнахме чак в полунощ във вторник. Трябваше да обикаляме адски далеч около пътищата и къщите, мили и мили наред. Стигнахме до входа на онази порутена мина чак късно през нощта в сряда. След това, понеже си е предпазлив тип, Хортън настоя да се помотаем и да наблюдаваме мината до зори, за да се уверим, че наоколо няма таласъми.

Поклатих недоверчиво глава:

— Чакай... да не ми казваш... че чак в четвъртък сутрин... сте ме намерили?

— Точно така.

Бях поразен. По мои сметки нямаше как да е било по-късно от вторник по времето, когато приятелите ми се бяха появили, все едно изниквайки от трескавите ми халюцинации. Вместо това се оказваше, че преди да бъда спасен, съм влачил Рия от шахта в шахта и загрижено съм следил пулса ѝ цели три дни. А колко време бе лежала тя в обятията ми, мъртва? Минимум един ден...

Осъзнавайки колко дълго време съм бил в делириум, внезапно се почувствах още по-уморен и по-отчаян.

— Кой ден... сме сега?

Гласът ми бе затихнал повече и от шепот, едва се чуваше по-силно от издишване.

— Докарахме те тук точно преди изгрев в петък. Сега в момента е неделната нощ. Общо взето беше в безсъзнание през трите дни, откакто си тук, но вече се оправяш. Слаб си и си зле, но ще прескочиш трапа. Боже, Карл Слим, грешах като ти казвах да не идвате! Ти бълнуваше доста насън, та знам малко за онова, което сте намерили в планината. Било е нещо, което не бива да се позволява да продължи, нали? Нещо, което е щяло да означава смърт за всички ни. Добре си се справил. Трябва да се гордееш. Чудесно си се справил!

Бях си помислил, че съм пролял всичките сълзи, отпуснати ми за този живот, но внезапно се разплаках отново.

— Как... може да... кажеш това? Беше прав... толкова прав! Не биваше да идваме!

Джоъл ме погледна стреснат и озадачен.

— Бях... глупак! — казах горчиво. — Да понеса света... на раменете си. Все едно колко таласъми съм убил... все едно колко съм повредил убежището им... нищо от това не си струва да загубя Рия!

— Да изгубиш Рия ли?

— Бих оставил таласъмните да завладеят света... стига само да можех да върна Рия към живота!

На деформираното лице на събеседника ми се изписа най-изуменото изражение, което съм виждал.

— Но, скъпо ми момче, тя е *жива*! — възкликна Джоъл. — Не знам как си успял, но макар да си бил ранен и в делириум, ти си я пренесъл на деветдесет процента от пътя навън от онези мини и дори очевидно си я карал да пие достатъчно вода, и си я поддържал жива, докато ви намерихме. Тя беше в безсъзнание до късно вчера. Не е

добре и ще ѝ трябва поне месец да се възстанови, но не е мъртва и няма да умре! Намира се в другия край на тази конюшня, в легло само на два бокса от този!

Заклех се, че мога да извървя това разстояние. Дължината на една конюшня. Че това беше нищо. Бях се върнал пешком от Ада! Помъчих се да стана от леглото и се борех с Джоъл, който се опита да ме удържи. Но когато се опитах да стана, паднах настрани и накрая позволих на огромния лунапарковец да ме пренесе така, както аз бях носил Рия.

При нея заварих д-р Пенингтън. Той скочи от креслото си, за да може Джоъл да ме постави в него.

Рия беше в по-лошо състояние от мен. Синината на челото, слепоочието и бузата ѝ бе потъмняла и бе станала дори още по-грозна, отколкото когато я видях за последно. Дясното ѝ око беше насинено и с кръвоизлив. И двете ѝ очи сякаш бяха хлътнали в черепа. Там, където кожата ѝ не беше обезцветена, изглеждаше млечнобяла и восъчна. Челото ѝ бе окъпано с тънък слой пот. Но Рия беше жива и ме позна, и ми се усмихна.

Усмихна ми се!

Хлипайки, посегнах и я хванах за ръката. Толкова бях слаб, че Джоъл трябваше да ме държи за раменете, за да не падна от стола.

Кожата на Рия бе топла и мека и прекрасна. Тя едва-едва стисна ръката ми.

Двамата заедно се бяхме измъкнали от Ада, но тя се бе завърнала и от още по-далечно място.

Тази нощ, в леглото в собствения ми бокс, се събудих от звука на вятъра в улуците на конюшната, и се зачудих дали Рия наистина е била мъртва. Така се бях самоубедил в този факт! Липсваше пулс. Липсваше дишане. Там долу в мините се бях сетил за способността на майка ми да лекува с билкови отвари и се бях вбесил на Господ, че моят дар — отвъдните очи — не е полезен за Рия в този миг на нужда. Бях искал от Бог да ми каже защо не мога да лекувам поне също толкова добре или даже по-умело, отколкото майка ми. Ужасен от мисълта за живот без

Рия, аз я бях притискал към гърдите си и ѝ бях вдъхвал живот, бях налял част от жизнената си енергия в нея, както в чаша се сипва вода от кана. Полудял, побъркан от мъка, бях призовавал всички парапсихични способности и се бях опитал да изпълня вълшебство, най-голямата магия от всички, и следователно умение, запазено само за Бог — да запали искрата на живота. Дали бях успял? Дали Господ ме бе чул — и ми бе отговорил? Вероятно никога няма да разбере със сигурност. Но за себе си съм убеден, че аз съм върнал Рия — понеже не бях използвал само магически умения. Не, не. Освен това бях вложил и любов. Голямо море от любов. И може би магията и любовта заедно бяха постигнали онова, на което вълшебството само по себе си не е способно.

Във вторник вечер, повече от девет дни след влизането ни в мините, настъпи мигът да си идем у дома.

Все още бях схванат и ме болеше на местата, където бях надран и ухапан, а и силата ми бе наполовина на привичната. Но можех да вървя с помощта на бастун и гласът ми се бе възстановил достатъчно, че с часове да си говоря с Рия.

От време на време на жена ми ѝ се виеше свят. Като изключим това, възстановяването ѝ се беше ускорило повече от моето. Ходеше по-добре от мен и вече се чувстваше почти нормално.

— Плажът! — сподели ми тя. — Искам да лежа на топлия пясък и да оставя слънцето да изпече цялата тази зима от мен. Искам да гледам как бекасите търсят храничка из прииждащите вълни!

Хортън Блюит и Гроулър дойдоха до конюшната да си вземат довиждане. Поканихме стареца да дойде с нас в Гибтаун и да се присъедини към лунапарка, както вече бе сторила Кати Осбърн, но той отказа. Заяви ни, че бил стар язовец с трайни привички и макар че от време на време се чувствал самотен, бил свикнал със самотата. Все тъй се притесняваше какво ще се случи с Гроулър, ако умре преди кучето, така че смяташе да преправи завещанието си и да остави кучето на нас с Рия, заедно с каквито там пари може да се изкарат от имота му.

— Ще ви трябват — рече Хортън, — понеже това косматото чудовище ще ви изяде с все къщата и покрива ѝ.

Гроулър изръмжа в съгласие.

— Ще вземем Гроулър — прие Рия, — но не искаме парите ти, Хортън!

— Ако не ги вземете — възрази той, — ще попаднат в ръцете на правителството; както изглежда, голяма част от правителствените служби се въртят от таласъми.

— Те ще приемат парите — увери го Джоъл. — Но цялата дискусия е пълна глупост, нали знаете? Ти няма да умреш, докато не надживееш още двама Гроулъровци и вероятно всички нас.

Хортън ни пожела късмет в тайната война с таласъмните, но му се заклех, че съм се навоювал достатъчно.

— Изиграх си ролята — казах. — Не мога повече! Прекалено е голяма за мен и бездруго. Може би е твърде голяма за когото и да било. В момента търся само покой в живота си и убежището на лунапарка — и Рия.

Хортън се ръкува с мен и целуна жена ми.

Сбогуването не е лесна работа. Никога.

По пътя извън града видях камион на „Лайтнинг Коул Къмпани“ с онзи ужасен знак.

Бяло небе.

Тъмна мълния.

Когато погледнах към символа, екстрасензорно долових бездната, която бях видял и преди — тихата, тъмна, студена празнота на света след ядрена война.

Този път обаче бездната не беше съвсем тиха и не беше напълно тъмна, а нашарена с далечни светлинки, не беше нито толкова студена, нито идеално празна. Очевидно, разрушавайки каквото бяхме могли в таласъмското убежище, ние с Рия променихме донякъде бъдещето и бяхме отложили съдния ден. Не го бяхме отменили изцяло. Заплахата си оставаше. Но беше по-далечен, отколкото преди.

Надеждата не е глупост. Надеждата е сънят на будния човек.

На десет преки по-нататък минахме покрай основното училище, в което бях предвидил смъртта на множество деца в голям пожар, запален от таласъмните. Наведох се напред от задната седалка на вана под наем, надничайки над ръба на предната седалка, за да огледам добре сградата. От нея не се изля смазваща вълна от смъртна енергия.

Не видях предстоящ пожар. Вместо това единствените пламъци, които долових, бяха само от първия — онзи, който вече бе отминал. Променяйки бъдещето на „Лайтнинг Коул Къмпани“, някак си бях променил и бъдещето на Йонтсдаун. Децата може би щяха да умрат по друг начин, в други таласъмски козни, но поне нямаше да изгорят в класните си стаи.

В Алтууна върнахме вана в агенцията и продадохме комбито на Рия на дилър на коли втора ръка. В сряда Артуро Сомбра ни върна във Флорида от най-близкото до Алтууна летище, Мартинсбург.

От небесата светът изглеждаше свеж и окъпан в невинност.

По пътя към дома не говорихме много за таласъми. Не изглеждаше подходящ момент за такава депресираща тема. Вместо това обсъждахме предстоящия сезон. Първият ангажимент на лунапарка беше в Орландо, само след три седмици.

Г-н Сомбра ни каза, че е оставил договора с Йонтсдаунската община да изтече и че друга трупа ще поеме от нас датите за следващото лято и всички по-нататък.

— Благоразумен ход — съгласи се Джоъл Тък и всички се засмяха.

В четвъртък, на плажа, докато бекасите търсеха обяда си на ръба на разпенените вълни, Рия попита:

— Наистина ли го мислиш?

— Кое?

— Онова, което каза на Хортън — че си се навоювал.

— Да. Не бих рискувал отново да те изгубя. Оттук нататък ще склоним глави. Светът ни ще се състои само от нас двамата и приятелите ни тук в Гибтаун. Ще го направим хубав. Малък, но хубав.

Небето беше високо и синьо.

Слънцето беше горещо.

Бризът откъм Залива беше освежаващ.

След време Рия попита:

— Ами Кити Дженовезе, там в Ню Йорк, която си няма кой да ѝ помогне?

Без колебание отвърнах студено:

— Кити Дженовезе е мъртва!

Не ми хареса как прозвучаха тези думи, нито пък твърдостта, с която ги изрекох, но не си ги взех обратно.

Далеч в морето един танкер се насочваше на север.

Палмите шумоляха зад гърбовете ни.

Две хлапета по бански със смях се втурнаха покрай нас.

По-късно, макар че Рия не задълба повече в тази тема повторих каквото бях казал преди това:

— Кити Дженовезе е мъртва!

Тази нощ, докато бях редом с Рия в собственото ни легло, си мислех за някои неща, които така и не бях проумял.

Например: таласъмските уродчета в клетката в мазето на Хейвъндал.

Защо таласъмите държаха живи деформираните си деца? Имайки предвид кошерното им поведение и склонността им към брутално жестоки решения, за тях би било естествено да убиват увредените бебета при раждането им. На практика таласъмите бяха създадени да хранят други емоции, освен омразата и достатъчно страх, че да поддържа инстинкта им за оцеляване. И, дявол го взел, техният Творец — човечеството — не им беше дало способност за любов или състрадание, или родителска отговорност. Необясними бяха усилията на таласъмската двойка да запази мутиралото си потомство живо, дори и в окаяните условия в онази клетка.

И още нещо: защо електрическата централа в подземния комплекс беше толкова голяма и произвеждаше сто пъти повече енергия, отколкото някога щеше да потрѣбва?

Вероятно по време на разпита с пентотал таласъмът не ни беше разказал цялата истина за предназначението на това убежище и не ни беше разкрил грижливо пазените планове на таласъмите. Те определено се запасяваха с всичко, необходимо да преживеят ядрена война. Може би обаче не възнамеряваха след холоката просто да обикалят руините, да избият оцелелите хора и след това да се самоубият. Може би се осмеляваха да мечтаят как ще ни изтребят, а след това ще си присвоят земята, заменяйки създателите си. Или пък

намеренията им бяха твърде странни, за да ги проумея, толкова чужди в обхвата и целите си, колкото и мисловните им процеси бяха чужди на нашите.

Цяла нощ се сражавах с чаршафите.

Два дни по-късно, докато ние с Рия отново се припичахме на плажа, покрай рокендрола изслушахме и обичайния набор от лоши новини. В Занзибар новото комунистическо правителство се кълнеше, че не било измъчвало и убило над хиляда политически затворници, а всъщност ги било пуснало на свобода и им заявило, че могат да се разотидат по домовете си; обаче някак си всичките хиляда се били загубили. Кризата във Виетнам се влошаваше и започваше да се говори, че трябва да се пратят американски войници, за да стабилизират положението. Някъде в Айова един мъж застрелял жена си, трите си деца и двама съседи; полицията го издирваше из целия Среден Запад. В Ню Йорк пак имало бандитско клане. Във Филаделфия (или може би Балтимор) дванайсет загинали в избухнал пожар.

Накрая новините свършиха и радиото ни поднесе „Бийтълс“, „Сюприймс“, „Бийч Бойс“, Мери Уелс, Рой Орбисън, „Дикси Къпс“, Джей Франк Уилсън, Инез Фокс, Елвис, Джан и Дийн, „Ронетс“, „Шърилис“, Джери Лий Луис, Ханк Балард — всичките истински шедьоври, все песни, които са възплъщение на магията. Но някак си не можех да усетя музиката така, както обикновено. В съзнанието ми, скрит под нотите, се долавяше гласът на новинаря, рецитиращ литания от убийства и хаос, катастрофи и война, малко като онази версия на „Тиха Нощ“, която Саймън и Гарфънкъл щяха да запишат след няколко години.

Небето беше даже по-синьо от обикновено. Слънцето никога не е било по-топло, нито бризът от Залива — по-сладък. Но не можех да изцедя никаква радост от насладите на деня.

Гласът на проклетия новинар продължаваше да отеква в съзнанието ми. Не можех да намеря копчето да го изключа.

Тази вечер хапнахме в разкошен малък италиански ресторант. Рия каза, че храната била прекрасна. Пихме твърде много хубаво вино.

После, в леглото, се любихме. Стигнахме до оргазъм. Би трябвало да бъде прекрасно.

На сутринта небето отново бе синьо, слънцето топло, бризът сладък — и отново всичко бе някак си плоско, без радваща текстура.

По време на пикника, който си устроихме за обяд на плажа казах: — Тя може и да е мъртва, но не бива да бъде забравена.

Преструвайки се на неразбрала, Рия вдигна поглед от пликчето си с картофен чипс и попита:

— Коя?

— Знаеш коя.

— Кити Дженовезе — уточни съпругата ми.

— Да му се не види — казах, — *наистина* просто ми се ще да си прибера рогцата като охлюв, да ни загърна в безопасността на лунапарка и да си доживеем животите заедно.

— Но не можем?

Поклатих глава и въздъхнах:

— Нали знаеш, че ние, хората, сме забавна порода. Не сме достойни за възхищение през повечето време. Не сме и половината от онова, на което Господ се е надявал, когато топнал длани в калта и почнал да ни вае. Но си имаме две големи добродетели. Любовта, разбира се. Любовта. Която включва състрадание и емпатия. Но, мътните го взели, втората ни добродетел е също толкова проклятие, колкото е и благословия. Наричат я съвест.

Рия се усмихна, наведе се над кошницата за пикник и ме целуна.

— Обичам те, Слим!

— И аз те обичам!

Слънцето припичаше приятно.

Това бе годината, в която несравнимият г-н Луис Армстронг записа „Хелюу, Доли!“. Номер едно песен на годината стана „Искам да държа ръката ти“ на „Бийтълс“, а Барбара Стрейзънд отведе „Весело момиче“ на Бродуей. Томас Бергер публикува „Малкия голям човек“, докато на сребърния екран Одри Хепбърн и Рекс Харисън участваха в „Моята прекрасна лейди“. Мартин Лутър Кинг Младши и движението за граждански права на практика правеха новините. В Сан Франциско бар показва първата топлес танцорка.

Това беше годината, когато арестуваха Бостънския удушвач и годината, в която „Келог“ представиха „Поп-тартс“ — сладкишите за препичане на тостер, също и годината, в която „Форд Мотър Къмпани“ продаде първия „Мустанг“. Това беше годината, в която „Сейнт Луис Кардинале“ спечелиха Световните серии срещу „Янките“, а беше и годината, в която полковник Сандърс продаде ресторантската си верига, но не стана годината, в която приключи тайната ни война с таласъмите.

ПОСЛЕСЛОВ

Каубойската филмова звезда Рой Роджърс и жена му, каугърлата Дейл Евънс, вероятно бяха първите изправили се пред общественото око на Америка съпруг и съпруга, които имаха различни фамилии.

Конят на Рой — Тригър — си *нямаше* фамилия, понеже не искаше да се дистанцира нито от Рой, нито от Дейл, като вземе името на другия. Ако си спомняте обаче, Рой и Дейл като цяло бяха добри християни, така че Тригър не се боеше, че някой от тях ще го бие или ще му спре овеса, ако реши да се кръсти като другия. Просто беше умен и мил кон — много му се искаше да избегне нараняването на *чиито и да е* чувства, което е и причината никога да не откаже ябълка, поднесена му от поклонниците както на Рой, така и на Дейл, дори ако вече си е изял полагаемите ябълки за деня. Това водеше до постоянен проблем с теглото, евентуално доведе до трагично пристрастяване към ябълки и накрая — до старчески диабет.

Бътърмилк, кобилата на Дейл, също си нямаше фамилия, но за разлика от Тригър знаеше как да се отнася с феновете и на Рой, и на Дейл. Когато хапнеше достатъчно ябълки, Бътърмилк имаше начини да обясни на феновете, че предпочита пари вместо плодове — долар, половин долар, та дори и четвърт. Беше също и умен инвеститор — когато умря в глупав инцидент: когато се срути платформата, на която стоеше заедно с други конски другари, и гледаше надбягване на грейхаунд — имението ѝ беше по-голямо от това на Рой и Дейл, взети заедно.

Кучето на Рой и Дейл, Булет, имаше фамилия — Петиуинкъл, но беше изпреварил времето си с идеята, че някой ден едни от най-големите звезди ще бъдат известни само със собственото си име. Успешно заряза фамилията Петиуинкъл, но не можа да убеди Рой и Дейл да променят своите имена нито на „Шер“ нито на „Мадона“.

По мое време много деца искаха да избягат от дома и да станат каубои. Не и аз. Конете винаги са ми се стрували леко побъркани. Освен това в занаята имат място всички онези упорити крави и

ядосани бикове, гърмящи змии, тарантули, странни помощници, които плюят тютюнев сок по всички, налага се всяка седмица да си проправяш със стрелба пътя към изхода от задънен каньон, кравешките барони избиват овчите султани, а самите овце се обединяват срещу кравите. Не, благодаря!

Аз исках да избягам и да се присъединя към лунапарка.

Детството ми бе помрачено както от бедността, така и заради буен баща алкохолик — макар че не липсваха и мигове на светлина, понеже майка ми беше чудесен човек и защото въображението ми предоставяше разнообразни пътища за бягство, не на последно място и чрез книгите. Винаги съм бил оптимист, дори в лошите времена, дори като дете, но все пак исках да избягам.

Живеехме през пътя, от другата страна на общинския панаирен парцел, където всеки август идваше лунапарк, който се хвалеше с „най-големия панаир в Пенсилвания“ и забавления от всякакъв вид — страхотни влакчета, игри, гадатели, представления с уроди (където бях твърде малък да влизам), представления с момичета (където бях твърде малък и срамежлив, че да вляза) и изложби на селскостопански животни (в които ме очароваха гигантските нерези). Понеже знаех много начини да проникна под оградата на панаирния парцел, по време на празничната седмица на практика живеех в лунапарка. Цяла година спестявах за увеселенията пари от подаръци и почасова работа; така че имах по няколко долара за харчене, но като цяло се мотаех наоколо, защото ме омайваха лунапарковците и техния живописен живот.

Така и не избягах с лунапарка, но много години го изучавах с интерес, събирах всичко, което можех да науча по темата. Неизбежно беше да напиша и книга, където действието се върти около лунапарка.

Издател на лимитирани издания предложи да му напиша нещо, което ще бъде много добре илюстрирано. Беше предвидил да наеме за целта Фил Паркс, извънредно талантлив тип, чиято работа ме възхищаваше. Когато научих, че Фил също си има кон на име Бътърмилк и куче на име Шер разбрах, че това е съдба. Добре де, Фил всъщност нямаше кон и кучето му не се казваше Шер, но въпреки това много се вълнувах, че ще работя заедно с него.

Издателят ме помоли да напиша новела от четирийсет хиляди думи, а аз му връчих роман със сто хиляди. Понякога съм лошо момче.

Понеже на издателя историята му хареса, той продължи проекта, макар че преглътна с усилие, докато пресмяташе допълнителното оскъпяване на продукта. Фил създаде над трийсет брилянтни илюстрации и „Отвъдни очи“ излезе и за масовия пазар, и като лимитирано, номерирано издание с автограф. Съдържаха материала от Част първа на тази книга, която в момента държите в ръце, с изключение на последните две думи: „което следва“.

Въпреки че книгата беше завършена, не можех да спра да мисля за Слим, Рия, лунапарковците и тяхната война с таласъмните. Впоследствие в изданието с твърди корици, но преди „Бъркли“ да го пуснат с меките корици, продължих разказа с още осемдесет хиляди думи.

След първата публикация, „Отвъдни очи“ постоянно търпи преиздания, което е чудесно и щеше да е източник единствено на щастливи спомени, ако какъвто съм идиот, не се бях съгласил да създам базиран на него телевизионен сериал. Ако сте чели някои от другите послеслови към изданията на моите публикувани от „Бъркли“ книги, сигурно знаете, че за мен Холивуд е димяща катранена яма, а аз съм тромавият бронтозавър, който се мотае малодушно наоколо и вечно нагазва в смрадливия капан.

Този път бях примамен в катрана от продуцент, който не ми изглеждаше нито като гадняр, нито като маниак и фактът, че имаше девет отделни превъплъщения — със седем повече от обикновения продуцент и с четири по-малко от средностатистическия режисьор — ми се стори нещо, с което лесно мога да се справя. И наистина, харесвах всичките му превъплъщения с изключение на преродената душа Виола, която се кълнеше, че е била любовница на Наполеон и отровителка на свещеници във Франция през XIX в.

Докато развивахме стратегията откъде да подхванем различните мрежи, с продуцента имахме само две сериозни разминавания — първото беше, че той искаше Рия Рейнс да не е концесионерка от лунапарка, както е в романа, а вместо това да стане стриптийзърка от представленията с пички. Продуцентът разполагаше с подходяща за ролята млада актриса, която, както се изрази той, „имала такъв балкон, че ще хвърли сянка в Япония, ако се изправи на плажа в Малибу по изгрев“. Ако изпълнителката на главната ни роля се окажеше всъщност така добре надарена, по-голямата част от бюджета ни за всяка серия

щеше да отива за сложното осветление, което да попречи останалите изпълнители в сериала да са постоянно в мамарно затъмнение. Чудех се как успява такова момиче да се приближи достатъчно до масата, че да стигне до храната и дали ръцете ѝ не изглеждат непропорционални на гръдта, досущ като ръчичките на тиранозавър рекс, които са маломерни спрямо главата му. Сънувах няколко кошмара по този повод и се смятам за късметлия, че така и не срещнах горката жена.

След само няколко седмици обсъждане спечелих и Рия си остана концесионерка, а продуцентът се захвана да спори, че Слим, освен че има необичайно шесто чувство, непременно трябва да бъде и майстор на кунгфу. За щастие го бях изтощил в спора за стриптийзборката, така че се предаде по въпроса за кунгфу Слим само след седмица обсъждане — и след като го гръмнах в крака. Добре де, не съм му стрелял в краката — но наистина много ми се искаше.

След като проведохме редица срещи с разни мрежи и големи кабелни канали, ние се сдобихме с двама заинтересовани купувачи. Действието в книгата се развиваше през 1963-та, годината на убийството на Джон Кенеди, но ние с продуцента се бяхме споразумели, че заради допълнителните разходи, които този конкретен период носеше на продукцията, ще преместим действието в настоящето. И двете мрежи имаха такова условие, но освен това искаха и да изхвърлим фоновия лунапарк, понеже бил „остарял“.

На повторната среща човекът от едната мрежа — нека го наречем Глупчото, макар че не се казваше така — искаше сериалът да се развива в цирка. Това обърка продуцента ми, който рече:

— Лунапаркът е цирк.

— Не — отвърна Глупчото, — в лунапарка няма клоуни!

— Не, не — възрази продуцентът. — Лунапарковете гъмжат от клоуни, там просто няма слонове.

— Не ми пука за слоновете — заяви Глупчото. — В този сериал няма роля за слон!

— Рия Рейнс може да бъде акробатка на трапец — прецени продуцентът. — Те носят едни такива прилепнали малки костюмчета...

Обадих се, за да съобщя, че в лунапарка няма клоуни, нито слонове, нито пък акробатки на трапец.

— Но клоуните са важни за настроението в случая — каза Глупчото. — Наистина искам клоуни!

Продуцентът ми заяви:

— Аз също искам клоуни!

По време на всичките безумни, въртящи се в кръг и често идиотски разговори, които бях имал с продуцента си, нито веднъж не бе ставало дума за клоуни. Чувствах се замаян от клоунадата.

Не исках клоуни. Всъщност предположих, че по-скоро бих приел слон, но не и да добавя клоуни. Събеседниците ми ме увериха, че клоуните са наистина страшни, а един от тях — вече не помня кой от двамата — искаше да разбере, че определено са по-страшни от слоновете.

Нека кажем просто, че по време на срещата стигнах до заключението, че ще поискам да си отрежа левия крак, преди изобщо да се захвана със сериал за тази мрежа.

Все още съм си с два крака.

А в другата мрежа човекът — нека го наречем Тъпчо, макар че и той не се казваше така — не искаше нито лунапарк, нито пък цирк. Смяташе, че Слим трябва да е детектив от отдел „Убийства“, който търси сред нас таласъми. Тъпчо смяташе също така, че Слим, освен че притежава шестото си чувство, следва да може да се превръща в „добър таласъм“, който да прави на кайма лошите твари. В този сценарий Рия щеше да е секси полицайка от „Вътрешни разследвания“ или пък секси репортерка, която обича Слим, но винаги е на половин крачка от откритието, че той е превръщач. Освен това героят трябваше да има тринайсетгодишна сестра, за която да се грижи още откакто таласъмните убили родителите им и сестрата „трябва да си има гаражна тийнейджърска група, която вкарва рокерския елемент във войната срещу таласъмните“.

Прострелях го и в двата крака и отказах да развивам подобен сериал. Добре де, вече знаете — винаги твърдя, че съм гръмнал някого в крака, но това не е вярно. Останалото обаче е истина и „Отвъдни очи“ така и не се превърна в телевизионен сериал. Аз обаче работя по сценарий за сериал за секси детективка от „Вътрешни разследвания“, която си гледа слон за домашен любимец.

Дийн Кунц

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.